

EDGAR WALLACE

**ARCAȘUL
VERDE**

EDITURA TINERETULUI

10. 1967

10.10.1967
 Prof. L. M. B. -
 was Sh. Shergil

EDGAR WALLACE

ARCAȘUL
VERDE

IN ROMĂNEȘTE DE
CONST. POPESCU

EDITURA
TINERETULUI

Spike Holland mîzgăli ultimul cuvînt pe ultima foaie a articolului său, trase două linii orizontale pentru a atrage atenția tuturor celor interesați că acesta e sfîrșitul și ținti cu tocul în rama ferestrei. Penița se înfipse, iar tocul decolorat tremură o clipă.

— Nici o altă mînă nedemnă nu va mai comite o literatură atît de josnică cu instrumentul fanteziei mele — spuse el.

Celălalt reporter care se afla cu el în cameră ridică privirea spre Spike.

— Despre ce-ai scris ?

— Despre expoziția de cîini de ieri — răspunse Spike calm. Tot ce știu despre cîini e că la un capăt latră, iar la celălalt dau din coadă. Syme m-a trimis. Zice că un reporter de crime trebuie să știe și ce-i ăla un cîine polițist. Mintea lui Syme lucrează prin rîcoșeu. El nu ia lucrurile cum sînt în realitate, gîndește prin sugestii. Adu-i un reportaj senzațional despre o spargere la o bancă și te trezești că-ți cere să-i scrii un articol despre ce mănîncă la prînz directorii de bancă.

Celălalt reporter își împinse scaunul înapoi.

— E un mod de a gîndi pe care-l întîlnești aproape pretutindeni — spuse el. Îndrăznesc să afirm că cei din presa noastră par obtuși și bătuți în cap în comparație cu confrății americani.

EDGAR WALLACE
THE GREEN ARCHER

COPYRIGHT EDGAR WALLACE
London 1966

— Nici gând — răspunse Spike prompt. Toți cei care stau la birou formează o rasă aparte și sînt incapabili din fire să vadă lucrurile cu ochii unui reporter de teren. Cu alte cuvinte, nu sînt destul de normali. Ascultă-mă pe mine. Singura diferență dintre redactorii englezi și cei americani e de nomenclatură. Toți gîndesc prin ricoșeu. Suspină și își sui picioarele pe birou. Spike era un tînar pistruiat, cu o claie de păr roșu.

— Expozițiile de cîini sînt desigur interesante... — începu el din nou, cînd ușa se deschise violent și un om într-o cămașă cu mîneeci scurte le aruncă o privire feroce prin niște ochelari uriași.

— Spike, am nevoie de tine. Ce treabă ai acum ?

— Mă duc să-l văd pe acel Wood în legătură cu căminul de copii. Iau masa cu el.

— Poate să aștepte. Îi făcu un semn cu mîna și Spike îl urmă în cămăruța pe care o ocupa acesta. Îl cunoști pe Abel Bellamy, tipul ăla de la Chicago... milionarul ?

— Abe ? Mda... A murit ? Întrebă Spike plin de speranțe. Nu face să scrii despre el decît atunci cînd nu te mai poate da în judecată pentru defăimare.

— Îl cunoști bine ? Întrebă Syme.

— Știu că-i din Chicago, că a cîștigat milioane cu construcțiile și că e un tip dur. Locuiește în Anglia de vreo opt-nouă ani. Mi se pare că... și-a cumpărat un castel în toată regula... și că are un șofer mut...

— Amănuntele astea le cunosc și eu, pot fi găsite în orice *Who's Who* — răspunse Syme nerăbdător. Vreau să știu dacă-i genul de om care caută publicitate. Cu alte cuvinte, dacă Arcașul Verde e o fantomă sau vreo invenție ca să-și facă reclamă ?

— O fantomă ?!

Syme întinse mîna, luă o foaie de hîrtie și i-o trecu peste birou americanului uluit. Nota era evident scrisă de cineva pentru care regulile limbii engleze rămăseseră mistere de nepătruns.

Stimate Domn,

Arcașul Verde a apărut la castelul Garre. Lacheul, domnul Wilks, l-a văzut. Stimate Domn, Arcașul Verde a intrat în camera domnului Bellamy și a lăsat ușa deschisă. A fost văzut și în parc. Toți servitorii părăsesc castelul. Domnul Bellamy spune că va concedia pe oricine vorbește despre Arcașul Verde, dar toți servitorii pleacă.

— Și cine dracu e Arcașul ăsta Verde ? Întrebă Spike mirat.

Domnul Syme își potrivi ochelarii și zîmbi. Pe Spike îl uimi această pîlpîire de umanitate de pe chipul șefului său.

— Arcașul Verde de la castelul Garre a fost la un moment dat cea mai celebră fantomă din Anglia — răspunse el. Nu rîde, fiindcă nu-i nimic comic la mijloc. Arcașul autentic a fost spînzurat în 1487 de unul din membrii familiei de Curcy, proprietarii castelului Garre.

— Formidabil ! Cum de mai ții minte toate astea ? Îl întrebă Spike, cuprins de admirație.

— Lasă glumele. Arcașul a fost spînzurat fiindcă vîna căprioare și cred că mai există și azi bîrna de stejar de care a fost atîrnat. Sute de ani, fantoma lui a bîntuit castelul Garre, apărînd pentru ultima oară în 1799. A devenit o figură legendară în ținutul Berkshire. Acum, dacă poți să iei în serios scrisoarea asta, trimisă desigur de unul dintre servitori care a fost concediat sau a ple-

eat de bună voie, fiindu-i teamă, s-ar părea că prietenul nostru verde a reapărut.

Spike se încruntă și strîmbă din buze.

— Orice fantomă care-i dă tîrcoale lui Abe Bellamy își merită soarta — spuse el. Cred că Arcașul Verde e parțial o legendă, parțial o istorie. Vrei să vorbesc cu Abe?

— Întîlnește-te cu el și convinge-l să te lase să stai o săptămînă la castel.

Spike respinse energic propunerea.

— Nu-l cunoști! Dacă-i cer așa ceva, mă dă afară în brînci. Am să iau legătura cu secretarul lui, un tip numit Savini. O corcitură între un asiatic și un european, sau cam așa ceva. Poate mă ajută el. Se pare deci că Arcașul Verde s-a mulțumit doar să lase deschisă ușa lui Abe.

— Încearcă și cu Bellamy, găsește un pretext pentru a pătrunde în castel. Să nu uit, castelul l-a cumpărat acum vreo șapte-opt ani, plătind pe el o sută de mii de lire. Fă rost de un reportaj. N-am mai avut de ani de zile un reportaj bun. Nimic nu te împiedică să iei masa la prînz cu Wood. Am nevoie și de reportajul despre el. Unde mîncăți?

— La restaurantul Carlton. Wood n-a stat la Londra decît cîteva zile. La noapte se întoarce acasă, în Belgia.

Syme consimți.

— O să-ți vină cu atît mai ușor. Bellamy locuiește la hotelul Carlton. Ai prilejul să-i vezi pe amîndoi.

Spike se îndreaptă spre ușă.

— Reportaje despre fantome și cămine de copii! exclamă el sarcastic. Iar eu tînjesc după o crimă miste-

rioasă. Ziarul ăsta n-are nevoie de un reporter de crime, ci de un scriitor de povești.

— Te-ai descris perfect! răspunse Syme, întorcîndu-se la treburile lui.

Capitolul II

OMUL FĂRĂ FRICA

Zornăitul și zăngănitul oțelului ce se lovește de oțel, păcănitul sacadat al aparatelor electrice de nituit, vacarmul înfundat al maiurilor și al ciocanelor sunau ca o muzică în urechile lui Abel Bellamy. Stătea la fereastra salonului, cu mîinile la spate și cu privirea pironită asupra unei scene pe care o putea privi ore întregi. În fața hotelului se construia o clădire înaltă. Scheletul ei de oțel domina casele pitice din dreapta și stînga.

Pe stradă, dedesubt, se strînsese un mic grup de oameni care urmăreau cu gura căscată o traversă ce se înălța prinsă de un cablu manevrat de o macara imensă. Bara de oțel se ridica tot mai sus, mișcîndu-se cu o încetineală maiestuoasă. Abe Bellamy mormăi nemulțumit. Traversa nu era fixată într-un echilibru corect. Cunoștea pînă și fracțiunea de centimetru de unde ar fi trebuit prinsă.

Dacă nelegiuirile oamenilor ar fi scrise cu litere de sînge în locul unde au fost înfăptuite, așa cum se credea în antichitate, numele lui Abel Bellamy ar trebui să se afle proiectat cu litere imense și roșii în nenumărate locuri. La o fermă săracă din ținutul Montgomery, din statul Pennsylvania, sau în celula mohorîtă a închisorii

din Pentonville — ca să nu pomenim decît două locuri.

Abe Bellamy nu suferea niciodată de insomnie cînd se gîndea la trecut. Căința era străină firii lui și nu cunoștea teama. Făcuse multe fapte rele și se simțea mulțumit. Amintirea îngrozitoare a vieților sfărîmate mișelește, a suferințelor cauzate cu premeditare, a copiilor lăsați în mizerie și nenorocire, a unei femei urmărite și ucise cu o ură bestială, numai pentru a-și satisface un orgoliu monstruos, nu-i tulburase niciodată, nici măcar o clipă, liniștea sufletească. Dacă se gîndea vreodată la aceste lucruri, o făcea cu un sentiment de mulțumire. I se părea drept ca cei care i se opun să fie loviți. Soarta îl favorizase din plin. La douăzeci de ani cărase cărămizi în spinare. La treizeci și cinci de ani ajunsese milionar. La cincizeci și cinci de ani, milionul se înzecise. Își scuturase papucii de praful orașului unde se îmbogățise și plecase în Anglia, devenind un aristocrat ce trăiește la țară, proprietarul unui domeniu pe care floarea nobilimii engleze îl cîștigase cu spada și îl ridicase cu sudoarea sclavilor și din frica lor.

De treizeci și cinci de ani dispunea de puterea de a face rău. De ce să n-o recunoască? N-avea ce regreta, dată fiind situația lui actuală. Măsura un metru optzeci și doi, iar la cei șazeci de ani ai lui avea forța unui taur tînăr. Dar nu din cauza fizicului său se întorcea lumea după el pe stradă. Urîtenia lui fascina, iar fața imensă și congestionată era brăzdată de o puzderie de cute și adîncituri. Avea un nas mare, turtit și lucios, o gură largă, cu buze groase. Colțul ridicat al gurii îi dădea aerul că rînjește tot timpul.

Nici nu se mîndrea, nici nu se rușina de urîtenia lui. Se împăcase cu ideea fizicului său, așa cum se împăcase cu dorințele lui, considerîndu-le firești.

Acesta era Abel Bellamy, domiciliat mai înainte la Chicago, iar acum la castelul Garre, în Berkshire — un om născut fără darul de a iubi.

În picioare, lîngă fereastra largă a hotelului, urmărea cum se desfășoară munca peste drum. Nu știa și nici nu-l interesa cine era constructorul sau ce se construia. Oamenii care se mișcau prudent pe punțile strîmte și primejdioase erau, momentan, ca și oamenii lui. Începu să bombăne cînd privirea lui ageră surprinse un grup de urei nituitori care, scăpați de supraveghetor, își pierdeau vremea.

Instinctiv, privirea i se întoarse fulgerător la traversa ce se bălăbănea în aer. Ceva în el îi spusese: pericol! Cu toate reflexele lui rapide, nu văzu accidentul. Unul din capetele traversei lovea o platformă pe care lucrau doi muncitori. Auzi trosnetul platformei care se prăbușea, acoperind zgomotele circulației de pe stradă, și surprinse un om ce se încheștase disperat de o schelă... Apoi totul căzu, rostogolindu-se și dispărînd între stivele de cărămizi și mașinile de făcut mortar din dosul gardului înalt de scînduri care împrejmuia clădirea.

— Hm! făcu Abe Bellamy.

Se întrebă ce-o să facă antreprenorul. Care erau oare legile acestei țări în care își stabilise de șapte ani domiciliul? Dacă ar fi fost el antreprenorul, ar fi trimis pe loc avocatul ca să discute cu văduva, mai înainte ca ea să afle de moartea soțului, și s-o facă să iscălească un act de renunțare la orice pretenție pînă să-și dea seama că e lăsată pe drumuri. Englezii lucrau însă încet.

Ușa salonului se deschise. Abe Bellamy întoarse capul. Julius Savini era obișnuit să fie primit cu o strîmbătură, dar de data asta simți că se întîmplase ceva mai important, căci fața lui Abe Bellamy trăda altceva decît ric-

tusul plin de reproșuri pe care i-l rezerva în fiecare dimineață.

— Ascultă, Savini, te aștept de la ora șapte. Dacă ai de gând să mai lucrezi pentru mine, trebuie să vii înainte de prînz, ai priceput?

— Îmi pare rău, domnule Bellamy. V-am spus de aseară c-am să întîrzii. M-am întors de la țară de cîteva minute.

Atitudinea și vocea lui Julius Savini erau aproape umile. Nu degeaba era de un an secretarul lui Bellamy. Învățase că era inutil să discute în contradictoriu cu patronul său.

— Vreți să primiți pe un reporter de la ziarul *Globe*, domnule? continuă el.

— Un gazetar? Întrebă Bellamy bănuitor. Știi bine că nu primesc niciodată gazetari. Ce vrea? Cine e?

— E Spike Holland, un american — spuse Julius aproape scuizîndu-se.

— Să nu-ți închipui că asta mi-l face mai simpatic — replică tăios Bellamy. Spune-i că nu pot să-l primesc. Nu mă interesează indivizii de genul ăsta. Ce pofteste? Ar trebui să știi, fiind secretarul meu, nu?

— Vrea să discute despre Arcașul Verde.

Julius ezitase înainte de a vorbi.

Abe Bellamy se întoarse cu un aer fioros.

— Cine a trîncănit despre Arcașul Verde? Tu, nemernicule!

— Eu n-am discutat cu nici un reporter — zise Julius posac. Ce să-i spun?

— Spune-i să se ducă... trimite-l încoa'.

Dacă nu-l primea, era posibil ca reporterul să inventeze singur cine știe ce, se gîndi bătrînul. Se temea puțin

de ziare. Din cauza unei gazete se produsese încurcătura de la Falmouth.

Julius introduse în curînd pe reporter.

— Nu-i nevoie să rămîi! se răsti Bellamy la secretar, iar după ce acesta ieși, mîrîi: Doriți o țigară de foi?

Împinse cutia pe masă cu gestul cu care azvîrli un os unui cîine.

— Mulțumesc, domnule Bellamy — răspunse Spike pe un ton rece — dar nu fumez țigările de foi ale milionarilor. M-ar face să nu-mi mai placă ale mele.

— Mă rog. Ce dorești? i se adresă cu brutalitate Bellamy, privind printre pleoapele întredeschise pe reporterul roșcovan.

— Umbă zvonul că la castelul Garre bîntuie o fantomă, domnule Bellamy, un Arcaș Verde.

— E o minciună! răspunse celălalt prompt, de fapt exagerat de prompt.

Dacă Bellamy s-ar fi arătat indiferent la întrebare, Spike s-ar fi putut înșela. Promptitudinea cu care se grăbise să dezmință trezi însă pentru prima oară interesul reporterului.

— Cine ți-a vorbit de povestea asta? Întrebă Bellamy.

— O știu dintr-o sursă demnă de încredere — răspunse Spike prevăzător. După informațiile noastre, Arcașul Verde de la Garre a fost văzut la castel și se pare că a intrat și a ieșit din camera dumneavoastră...

— E o minciună! Tonul lui Abe Bellamy deveni violent. Servitorii ăștia englezi, complet țicniți, văd fantome peste tot. E adevărat că într-o noapte am găsit ușa de la dormitor deschisă, dar cred că asta s-a întîmplat fiindcă am uitat s-o închid. De la cine ai informațiile?

— Din surse diferite — minți Spike — și fiecare relatare e verosimilă. Oricum, domnule Bellamy — conti-

nuă el zîbind — povestea nu-i lipsită de interes, căci o fantomă ridică întotdeauna valoarea unui vechi castel.

— N-ai cîtuși de puțin dreptate — spuse Abe Bellamy, profitînd pe loc de ocazia ce i se oferea — dimpotrivă, i-o scade, iar dacă pomeniști un singur cuvînt despre fantomă în ziarul dumitale, vă dau în judecată pentru calomnie. Ai priceput, tinere ?

— Poate că fantoma o să pună singură în mișcare totul — răspunse Spike amabil.

Coborî scările fără să fi ajuns la o hotărîre. Abe Bellamy nu era tipul comun de milionar care își stabilește reședința în Anglia și intră aproape automat în rîndurile lumii bune engleze. Individul era un mitocan, cu o specială de educație și lipsit complet de ambiții mondene — Spike spera să nu se înșele asupra lui Bellamy.

Cînd ajunsese în hol, îl găsi pe Julius discutînd cu un om înalt, cu barbă căruntă, tipul muncitorului prosper. Julius îi făcu semn lui Spike să-l aștepte.

— Cunoașteți camera, domnule Creager, nu-i așa ? Domnul Bellamy vă așteaptă. După ce omul dispăru, Julius se întoarse spre reporter. Ce-a zis ?

— A negat toată istoria. Serios, Savini, e ceva adevărat în treaba asta ?

Julius Savini dădu sceptic din umerii săi firavi.

— Nu știu cine v-a spus aiureala asta, iar eu, unul, nu vă pot oferi nici un fel de informație. Bătrînul mi-a făcut un scandal infernal, fiindcă și-a închipuit că eu am trîncănit.

— Atunci e adevărat — răspunse Spike. Ai văzut vreo fantomă lugubră umblînd pe lîngă pereții fortificați ? Ascultă, avea lanțuri ?

Julius clătină din cap.

— N-ai să afli nimic de la mine, Holland, căci trebuie să-mi păstrez postul.

— Cine era tipul pe care l-ai trimis sus ? Părea un polițist.

Julius rînji.

— Și el m-a întrebat despre tine același lucru cînd te-a văzut coborînd. Se numește Creager și e — ezită — n-aș spune un prieten, ci o cunoștință de-a bătrînului. E pensionar probabil. În orice caz vine în vizită foarte regulat, și-mi închipui că nu vine degeaba. Bătrînul nu mă mai cheamă acum pînă nu-i pleacă musafirul. Hai să bem un cocteil.

Spike îl refuză. În timp ce continuau să discute, spre marea surpriză a lui Julius, Creager coborî scările cu o expresie furioasă.

— Nu vrea să mă primească decît la ora două — spuse el cu o mînie reținută. Își închipuie c-am să-l aștept ? Dacă asta își închipuie, atunci greșește. Poți să-i comunicî ce-am spus, domnule Savini.

— Ce s-a întîmplat ? întreabă Julius.

— A zis la ora două, recunosc. Dar am sosit în oraș mai devreme și de ce să aștept pînă după-amiază ? De ce nu mă poate primi acum, dimineața ? întreabă bărbosul iritat. Mă tratează ca pe-un cîine. Crede că sînt la discreția lui. Făcu un gest semnificativ cu degetul. E nebun de furie din cauza unui reporter. Dumneata ești ăla, nu ? întreabă el.

— Da, eu sînt — răspunse Spike.

— Spune-i din partea mea — individul numit Creager se întorsese spre Julius și-l împungea cu degetul în piept pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale — că vin la ora două și că vreau să am cu el o discuție

lungă, căci altfel o să am și eu o scurtă întrevvedere cu un ziarist.

Cînd își termină amenințarea, plecă.

— Savini — spuse Spike încet — încep să miros că-i rost de un reportaj bun.

Savini urca însă scările cîte două trepte o dată, pentru a ajunge mai repede la patronul său furios.

Capitolul III

JOHN WOOD DIN BELGIA

Spike se uită la ceas. Era unu fără cinci. De-abia se așeză la o masuță ca să-și aștepte invitatul, că îl și văzu pe John Wood, un om remarcabil, intrînd grăbit prin ușile batante ale restaurantului. Era înalt, încăruntit prea devreme, cu o figură de o frumusețe neobișnuită. Avea ochii vii, iar buzele lui sensibile păreau să vorbească chiar și atunci cînd stăteau nemișcate.

John Wood strînse cu căldură mîna reporterului.

— N-am întîrziat? întrebă el. Am fost foarte ocupat toată dimineața. Vreau să prind trenul de două și jumătate pentru continent, și asta înseamnă că trebuie să mă grăbesc.

Intrară împreună în imensa sală de mese a restaurantului, iar oberchelnerul îi conduse într-un colț, la o masă retrasă. Aruncînd o privire furioasă la chipul delicat al invitatului său, Spike nu se putu împiedica să nu se gîndească la contrastul dintre acesta și urîțenia fascinantă a omului pe care tocmai îl părăsise. John Wood era opusul

lui Abe Bellamy: un suflet bun, o privire care zîmbea tot timpul. Pînă și mișcările lui erau vioaie și energice, iar mîinile lungi și musculoase păreau cuprinse de un fel de neliniște.

— Ce dorești să știi? Poate că reușesc să-ți spun totul pînă ne aduce supa. Sînt american...

— Asta n-aș fi crezut — se miră Spike, iar John Wood întări cele spuse dînd din cap.

— Trăiesc de foarte mult timp în această țară — continuă el. De fapt, n-am mai fost pe-acasă de... — se opri — mulți ani. Nu vreau să discut prea mult despre mine și am să trec cît se poate de repede în revistă virtuțile mele. Locuiesc acum în Belgia, într-o localitate numită Wenduyn. Am înființat acolo un cămin pentru copiii tuberculoși, pe care am de gînd să-l mut anul acesta în Elveția. Sînt inventatorul sistemului de carburatie Wood, sînt necăsătorit... și cred că asta-i tot ce am de spus.

— Doream să vorbesc cu dumneavoastră mai ales despre acest cămin pentru copii — zise Spike. Am citit un reportaj despre el în ziarul *Belgianul independent*. Scria acolo că strîngeți fonduri cu scopul de a înființa în fiecare țară din Europa cîte o școală pentru mame. Întrebarea noastră, domnule Wood, e în ce constă această școală pentru mame?

Bărbatul cărunt se lăsă pe spătarul scaunului și reflectă un timp înainte de a răspunde.

— În fiecare țară europeană, și mai ales în această țară, există problema copiilor nedoriți. Poate că „nedoriți” nu e cuvîntul cel mai potrivit. O văduvă rămîne fără nici un ban, dar cu obligația de a crește unul sau doi copii. Îi e imposibil să-și cîștige existența, dacă nu are pe cineva care să se îngrijească de copii, iar asta

cere bani. Mai sînt apoi copii a căror venire pe lume li îngrozește pe părinți, a căror naștere e o nenorocire și care sînt duși iute într-o casă jalnică, unde, pentru cîteva dolari pe săptămînă, o femeie se angajează să-i îngrijească și să-i crească. Aceste doici de țară ajung anual, în unele țări, în fața tribunalului, sub învinuirea că au neglijat sau ucis aceste ființe neajutate.

Și își expuse în continuare planul, care consta în înființarea unor mari școli pentru mame, unde să fie aduși copiii nedoriți pentru a fi îngrijiți de un personal competent.

— Primum pentru practică, în schimbul unei sume, pe cele ce vor să-și desăvîrșesc cunoștințele în arta de a crește copii mici. Cred că peste un timp aceste școli au să se poată întreține singure, iar noi vom da cu siguranță lumii tineri sănătoși și apți să înfrunte greutățile vieții.

Tot timpul mesei discută doar despre copii — bucuria vieții lui. Vorbi entuziasmat despre o mică orfană din Germania, adusă de curînd la căminul lui din Belgia, și se înflăcăra atît de tare, încît ceilalți comeseși se întoarseră spre el.

— Vă rog să mă iertați, domnule Wood, dar aveți o pasiune cam ciudată.

Wood rîse.

— Ai dreptate — spuse el, apoi, brusc, întrebă : Cine sînt aceștia ?

Un mic grup, format din doi bărbați și o femeie, intrase în sala de mese. Primul bărbat era înalt și slab, cu părul alb și cu o față foarte melancolică. Însoțitorul său, un tînăr elegant, putea să aibă între nouăsprezece și treizeci de ani. Era genul de om care lasă impresia că nu trăiește decît pentru croitorul lui. De la părul său blond

și lucios pînă la vîrfurile pantofilor de lac, arăta ca o reclamă vie a serviciilor competente pe care le poate aduce un valet. Privirile lui Spike și Wood se ațintiră însă asupra fetei.

— E singura femeie care seamănă cu cele de pe copertele revistelor ilustrate — spuse Spike.

— Cine e ?

— Domnișoara Howett, domnișoara Valerie Howett. Bătrînul se numește Walter Howett și e un englez care a trăit mult timp în Statele Unite trăgînd mița de coadă, pînă în clipa cînd s-a descoperit petrol în pămîntul fermei lui. Iar reclama de modă e un englez, Featherstone. Un crai din lumea bună. Poate fi întîlnit în oricare club de noapte din Londra.

Grupul se așază la o masă din apropiere, așa că Wood avu prilejul să privească mai atent fata.

— E foarte drăguță — spuse el cu o voce scăzută.

Spike se ridicase însă de la masă și se dusesse să dea mîna cu americanul mai în vîrstă. După cîteva clipe se întoarse.

— Domnule Wood, domnul Howett dorește să-l însoțesc sus, în apartamentul lui, după ce terminăm masa — spuse el. O să vă rog să mă iertați.

— Firește — încuviință celălalt.

De două ori în timpul dejunului, ochii fetei se îndreptară spre ei, cu o expresie mirată, nesigură, ca și cum l-ar fi cunoscut pe John Wood mai dinainte, fără să-și amintească însă cu ce ocazie.

Spike aduse conversația de la copii asupra subiectului care-l interesa cel mai mult în acel moment.

— Domnule Wood, în călătoriile dumneavoastră n-ați întîlnit niciodată o fantomă ?

— Nu — răspunse acesta cu un zîmbet calm — nu cred să fi întîlnit.

— Îl cunoașteți pe Bellamy ? întrebă Spike.

— Pe Abel Bellamy ? Da, îl cunosc. E tipul din Chicago care a cumpărat castelul Garre.

Spike încuviință din cap.

— Iar castelul Garre e reședința Arcașului Verde — completă Spike. Bătrînul Bellamy nu-i însă prea încîntat de fantomă, cum ar fi alții, și a încercat să mă facă să renunț la ceea ce mi se părea a fi un reportaj bun.

Îi povesti tot ce știa despre Arcașul Verde de la castelul Garre, iar Wood îl ascultă fără să scoată o vorbă.

— Straniu — spuse el în cele din urmă. Cunosc legenda castelului Garre și-am auzit de acest domn Bellamy.

— Îl cunoașteți bine ? întrebă Spike imediat.

Celălalt clătină însă din cap.

Curînd după aceea, grupul domnului Howett se ridică și plecă. Spike chemă chelnerul și plăti nota.

— Am o scrisoare de scris — spuse Wood. Rămîneți mult la domnul Howett ?

— Vreo cinci minute — răspunse Spike. Nu știu în ce scop vrea să mă vadă, dar bănuiesc că n-o să mă țină mult.

Apartamentul domnului Howett se afla la același etaj cu al lui Bellamy, iar bătrînul îl aștepta. Se părea că domnul Featherstone plecase, căci în cameră nu se aflau decît milionarul și fiica lui.

— Intră, Holland — spuse Howett. Avea o voce tristă și o atitudine posacă. Valerie, ți-l prezint pe domnul Holland, care e reporter și-ar putea să te ajute.

Fata se înclină puțin și îi zîmbi discret.

— De fapt, fiica mea a voit să te vadă, Holland — reluă Howett, iar Spike se simți încîntat.

Bătrînul se uită bănuitor mai întîi spre fată, apoi la reporter.

— Adevărul e, domnule Holland, că vreau să dau de urma unei doamne care a trăit acum doisprezece ani la Londra — Valerie ezită o clipă — doamna Held. A locuit pe strada Little Bethel, în cartierul Camden Town. Am și făcut unele investigații pe strada aceea. E o mahala înfiorătoare însă și nimeni nu-și amintește de ea. N-aș fi aflat că a stat acolo — continuă Valerie — dacă n-aș fi pus mîna pe o scrisoare. Se opri din nou. Scrisoarea a ajuns în posesia mea fără ca destinatarul să știe, iar acesta avea toate motivele să nu dezvăluie adresa. La cîteva săptămîni după ce a fost scrisă scrisoarea, persoana a dispărut.

— Nu ți dat un anunț la ziar ?

— Ba da — spuse ea. Am făcut tot ce-i posibil. Poliția ne ajută de ani de zile.

Spike clătină sceptic din cap.

— Mă tem că nu vă pot fi de mare ajutor.

— Asta-i și părerea mea — spuse Howett. Fiica mea crede însă că ziarele pot afla mai multe lucruri decît poliția...

Afară, pe coridor, răsună o voce puternică, stridentă, aspră și plină de minie, care-i făcu să-și întrerupă conversația. Apoi se auzi o bușitură. Spike se uită de jur împrejur și, recunoscînd zgomotul, ieși pe coridor. Aici dădu peste un spectacol ciudat : bărbosul pe care Julius îl numise Creager se ridica încet de jos. În pragul apartamentului său se înălța statura uriașă a lui Abe Bellamy.

— Are să-ți pară rău de ce-ai făcut — rosti Creager cu o voce tremurătoare.

— Ieși afară și să nu te mai văd pe-aici! urlă Abe Bellamy. Dacă te mai prind vreodată, te arunc pe geam!

— Ai să mi-o plătești!

Bărbosul aproape că plîngea de furie.

— Dar nu în dolari și cenți — răspunse bătrînul cu o voce aspră. Ascultă, Creager! Primești o pensie de la stat, nu? Ai grijă să n-o pierzi!

Și, spunînd acestea, se întoarse în cameră trîntind ușa în urmă.

Spike se apropie de bărbos, în timp ce acesta înainta clătînîndu-se pe coridor.

— Ce s-a întîmplat?

Creager se opri ca să-și scuture praful de pe pantaloni.

— Am să-ți spun totul — zise el, apoi adăugă — ești reporter, nu? Am ceva pentru dumneata.

Spike era în primul rînd și mai presus de orice ziarist, și pentru el un reportaj însemna mîncarea și băutura, începutul și sfîrșitul ambițiilor sale zilnice. Se întoarse la Howett.

— Vă rog să mă scuzați o clipă. Trebuie să stau de vorbă cu omul acesta.

— Cine l-a lovit? Bellamy?

Cea care întrebuse era fata, iar vocea ei trăda o oarecare furie reținută, ceea ce stîrni curiozitatea lui Spike.

— Da, domnișoară Howett. Îl cunoașteți?

— Am auzit de el — răspunse ea încet.

Spike îl însoți pe Creager, care nu se simțea prea bine, pînă în holul hotelului. Bărbosul se făcuse alb, tremura și îi trebuî mult timp pînă să-și recapete glasul.

— E foarte adevărat ce-a spus. Pot să-mi pierd pensia, dar am să risc. Ascultă, domnule...

— Mă numesc Holland — spuse Spike.

— Nu pot să-ți povestesc aici, dar dacă vii la mine, vila Rose, pe Field Road, în cartierul New Barnet... — Spike notă adresa — ...am să-ți relatez ceva care-o să facă senzație. Da — adăugă el satisfăcut — poți fi sigur c-o să facă senzație.

— În regulă — zise Spike. Cînd să vin la dumneavoastră?

— Peste cîteva ceasuri.

Apoi îl salută și dispăru.

— Omul pare zguduit — spuse Wood, care asistase plin de interes la discuția dintre ei.

— Da, a fost tratat rău... dar cunoaște o istorie despre care țin grozav să scriu.

— L-am auzit — răspunse Wood zîmbind. Acum, Holland, mă tem că trebuie să plec. Vino să mă vizitezi în Belgia. Îi întinse mîna, să-și ia rămas bun. Poate că într-o zi am să-ți relatez și eu ceva despre Abe Bellamy... cea mai senzațională istorie dintre toate. Dacă mai vrei amănunte despre școala pentru mame, nu te sfii să-mi dai un telefon.

Spike se întoarse în apartamentul lui Howett, unde află că Valerie, pe care o dorea capul, se retrăsese în camera ei, așa încît discuția despre ajutorul pe care i-l putea oferi el fu amînată fără o dată precisă.

Spike se înapoie la ziar în aceeași după-amiază, redactă o notă despre confortabilul cămin pentru copii conceput de John Wood, apoi luă un taxi care îl duse pînă la New Barnet. În timp ce mașina trecea pe Fleet Street, văzu afișul unui ziar de seară. Bătu în geam șoferului să oprească, blestemînd încet de unul singur, căci pe afiș scria :

O FANTOMĂ MISTERIOASĂ LA CASTELUL GARRE.

Cumpără un ziar. Știrea despre apariția fantomei fusese furnizată ziarului de aceeași persoană care trimisese scrisoarea și redacției *Globe*-ului, căci informația propriu-zisă era condensată în cinci rînduri. Dedesubt, o lungă notă explicativă relata istoria castelului Garre și amintea de aparițiile anterioare ale Arcașului Verde.

Legenda care circulă în ținut spune că misterioasa fantomă e îmbrăcată în verde din cap pînă în picioare. În plus, conform aceleiași legende, atît arcul cît și săgețile au aceeași culoare.

— De fapt — spuse Spike în timp ce împătura ziarul — Arcașul e verde.

Drumul pînă la New Barnet fu foarte lung, iar Field Road¹ se dovedi într-adevăr un drum de cîmpie. Vila Rose se afla în spatele unui uriaș gard viu și era acoperită în întregime de plante agățătoare. În față avea o grădiniță, iar în spate, probabil o grădină mai mare,

¹ În traducere, *Drumul Cîmpiei*.

care da spre o mică poiană. Spike înregistrează toate acestea dintr-o privire aruncată încă din mașină.

Trase zăvorul de la porțiță, înaintă pe o alee pietruită și bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni, deși ușa era deschisă și chiar întredeschisă. Bătu din nou, dar nu primi nici de data aceasta răspuns. Împinse ușa și-l strigă pe Creager. Nu-i răspunse nimeni. Atunci se întoarse în stradă ca să caute pe cineva. Văzu o femeie ce părea să fi ieșit dintr-una din căsuțele de la celălalt capăt al străzii.

— Domnul Creager ? Da, domnule, acolo locuiește, și de obicei e acasă la ora asta.

— Nu-mi face impresia ă-ar fi acasă. Mai stă cineva cu el ?

— Nu, domnule, locuiește singur. Sora mea se duce dimineața și deretică prin casă. Intrați și așteptați-l.

Ideea îi surîse, mai ales că începuse să plouă. Spike deschise ușa, înaintă cu îndrăzneală pe coridor și intră într-un fel de salon, confortabil mobilat. Deasupra căminului atîrna un portret în care-l recunoscuse imediat pe bărbos. Purta un gen de uniformă pe care Spike nu o putu identifica.

Se așeză pe un scaun, scoase ziarul din buzunar și citi din nou notița despre Arcașul Verde. I se păru extraordinar ca o astfel de legendă să persiste pînă în secolul XX și că existau oameni care credeau în manifestări supranaturale de felul celor relatate acolo.

Lăsă ziarul din mînă și aruncă o privire plictisită pe fereastra prin care se vedea grădina. Deodată sări în picioare. Din dosul unui tufiș de la capătul unei mici peluze ieșea un picior — un picior perfect nemișcat. Părași în fugă odaia, traversă peluza și dădu ocol tufișului. Se opri înlemnit. Bărbosul zăcea pe spate, cu ochii între-

deschiși și cu mâinile încheștate în agonia morții. Din vestă, chiar de deasupra mâinilor încheștate, ieșea o săgeată lungă și verde, avînd la capăt cîteva pene de un verde viu.

Spike se lăsă în genunchi lîngă bătrîn. Omul nu mai dădea nici un semn de viață. Reporterul începu să cerceteze rapid împrejurimile. Grădina era despărțită de restul cîmpului printr-un gard scund de lemn, peste care putea sări orice om agil. Își spuse că victima fusese ucisă fulgător și căzuse în clipa cînd o lovise săgeata.

Sări gardul și își continuă cercetările. Zece pași mai încolo se înălța un stejar uriaș, situat exact pe traiectoria săgeții. Spike înconjură pomul și cercetă solul centimetru cu centimetru. Nu găsi nici o urmă de pași. Copacul se afla expus în întregime privirilor celor de pe drum. Se uită în sus, se prinse de una din crăcile mai joase și-și făcu vînt, izbutind să se așeze călare pe ea. Continuă astfel pînă cînd ajunse într-un loc de unde putea vedea perfect cadavrul. Înțelese imediat că de aici fusese trasă săgeata. Copacul, plin de frunze, oferea o bună ascunzătoare și probabil că, deși mortul se aflase cu fața spre pom, ucigașul său rămăsese invizibil.

Trebuie că-și dăduse drumul din pom imediat după ce trăsese cu arcul, își spuse Spike, care coborî și el. Bănuiala se adevăra, căci ucigașul, sărind, lăsase pe pămînt două urme clare de pași. Mai lăsase însă și altceva, mult mai important, dar Spike nu făcu descoperirea imediat, ci mai tîrziu, cu totul întîmplător. Era o altă săgeată, identică cu cea din trupul lui Creager. Corpul săgeții era lustruit și acoperit cu lac verde. Penele, noi și verzi, fuseseră tăiate cu grijă. Săgeata părea prea decorativă pentru a fi folosită, deși avea un vîrf ascuțit ca un ac.

Se întoarse în casă și trimise șoferul să anunțe poliția.

Curînd își făcură apariția un subofițer și un sergent, urmați la numai cîteva minute de un detectiv de la Scotland Yard, care luă în primire casa și dădu dispoziții să fie ridicat cadavrul.

Înainte însă de venirea poliției, Spike scormonise prin toată casa. Cercetase totodată, fără să aibă cîtuși de puțin autorizația, hîrțiile personale ale lui Creager pe care le putuse găsi. Descoperise repede ce reprezenta uniforma omului din fotografie. Creager fusese gardian la o închisoare timp de douăzeci și unu de ani și ieșise la pensie cu recomandatii excelente. Printre primele hîrtii peste care dăduse în biroul mortului fusese un certificat în acest sens. Ar fi vrut să descopere mai ales o hîrtie care să explice legătura dintre Creager și Abe Bellamy. Biroul, de tip vechi, avea un sertar pe care nu-l putuse deschide și pe care nu îndrăznise să-l forțeze. Găsise totuși carnetul de depuneri la bancă al mortului și aflase, spre surprinderea lui, că acesta fusese un om destul de bogat. Contul său se ridica la peste două mii de lire. O cercetare rapidă a carnetului îi dezvălui că la începutul fiecărei luni, Creager primea patruzeci de lire, care, judecînd după notațiile din carnet, i se plăteau peșin. Pensia era ușor de identificat, deoarece o primea o dată la trei luni. Această pensie, împreună cu cele patruzeci de lire, ca și dobînzile ce-i reveneau de la cîteva acțiuni, reprezentau singurele depuneri.

Spike tocmai terminase de făcut unele însemnări în legătură cu carnetul bancar cînd sosiră cei de la poliție. Ieși ca să-i întîmpine. Curînd apăru și medicul legist, care examină cadavrul.

— E mort de mai bine de-o oră — rosti el în cele din urmă. Săgeata l-a străpuns pînă în spate. Trebuie să fi fost extrem de ascuțită.

Spike scoase cea de-a doua săgeată și-i arătă reprezentantului Scotland Yard-ului locul unde o găsisese.

— Asasinul trebuie să fie un expert — își dădu cu părerea detectivul însărcinat cu ancheta. A ochit cu scopul de a-l ucide și, cu siguranță, a fost convins că-și va ucide victima. E prima oară când am de-a face cu o crimă în care e folosită o săgeată. Să ții legătura cu noi, Holland. Presupun că vrei să te duci la ziar să scrii un reportaj senzațional. N-ar strica însă ca mai întâi să-mi spui ce cauți pe aici.

Spike îi povesti în amănunțime ce se petrecuse la hotelul Carlton, adăugând o informație care îl lăsă pe detectiv cu gura căscată.

— Arcașul Verde! exclamă el incredul. Sper că nu vrei să mă faci să cred că această crimă a fost înfăptuită de-o fantomă. Chiar dac-ar fi așa, te asigur că e vorba de o fantomă în carne și oase, fiindcă e nevoie de un braț de fier și de un arc de oțel ca să-l ucizi pe Creager de la o astfel de depărtare cu o săgeată. Hai să vorbim cu Bellamy.

Când sosiră poliștii, domnul Abe Bellamy tocmai se pregătea să plece în Berkshire. La auzul veștii pe care i-o aduseră nu fu nici uluit, nici tulburat.

— Da, e perfect adevărat că l-am dat afară. Creager mi-a fost util mai de mult și i-am făcut o pensie frumoasă pentru serviciile sale. M-a scăpat de la moarte. A sărit în apă ca să mă salveze în momentul când m-am răsturnat cu barca în râu.

(„O minciună“ — își spuse Spike, privindu-l pe bătrîn.)

— De ce v-ați certat cu el azi-dimineață, domnule Bellamy?

— N-a fost propriu-zis o ceartă. În ultima vreme mă bătea la cap să-i dau bani ca să-și cumpere un teren de

lingă casa lui, iar eu l-am refuzat. Azi a fost de-a dreptul obraznic, m-a amenințat; de fapt nu m-a amenințat — se corectă domnul Bellamy, rîzînd aspru — ci... în orice caz, a început să urle la mine, și-atunci l-am dat pe ușă afară.

— Unde vă aflați când v-a salvat viața, domnule Bellamy? Întrebă detectivul.

— La Henley. Vara trecută s-au împlinit șapte ani de-atunci — răspunse Bellamy prompt.

(„Aveai răspunsul pregătit, pentru a-ți servi oricînd ca justificare a celei cu Creager“ — remarcă Spike în sinea lui.)

— Pe atunci lucra desigur la închisoare — mai spuse detectivul.

— Așa cred — răspunse Bellamy, care începuse să-și piardă răbdarea. Era în concediu cînd a avut loc accidentul. Bănuiesc că se poate verifica din dosarul lui.

Spike se simți mulțumit că o dată cu cercetarea dosarului se va găsi o confirmare temeinică.

— Cred că asta-i tot ce vă pot comunica — mai adăugă Bellamy. Spuneți că a fost împușcat?

— A fost ucis de o săgeată, de o săgeată verde — replică detectivul.

O clipă, Bellamy își pierdu controlul feței.

— O săgeată verde? repetă el, nevenindu-i să creadă. O săgeată... o săgeată verde? Ce dracu... Își recăpătă cu un efort stăpînirea de sine, zîmbi vag, dar cu un aer mai puțin sigur ca de obicei. E victima reportajului dumitale cu fantome, Holland — spuse el ironic. O săgeată verde, un Arcaș Verde, nu? Dumneata ai publicat reportajul acela?

— Reporterii își publică rareori reportajele la alte ziare decît cele la care lucrează — răspunse Spike calm.

Fiți sigur însă, domnule Bellamy, că mine va apărea și la noi un reportaj, iar acest Arcaș Verde al dumneavoastră va ocupa el singur o coloană întreagă.

Capitolul V

ABE BELLAMY ȘI
SECRETARUL SĂU

L-A UCIS ARCAȘUL VERDE PE CREAGER?

O crimă misterioasă, ca urmare a unei certe cu proprietarul
un castel bîntuit de fantome.

Cine e Arcașul Verde de la Castelul Garre? Ce legătură există între el și asasinarea lui Charles Creager, fost paznic de închisoare, în ultima vreme, la Pentonville? Iată întrebările pe care și le pune Scotland Yard-ul. Creager a fost găsit mort ieri în grădina lui de către un reporter al ziarului Daily Globe. Înainte, se certase violent cu Abe Bellamy, milionarul din Chicago, al cărui castel e bîntuit de Arcașul Verde. Creager a fost ucis de o săgeată verde, copie fidelă a acelora folosite acum șase sute de ani...

Abe Bellamy lăsa ziarul din mînă și își îndreptă privirea spre secretarul lui.

— Cît ți se datorează ție din aceste știri nu știu — bombăni el. Cineva trebuie să le fi dat reporterilor informații despre caraghioasa asta de fantomă. Ascultă, Savini. Toate aiureliile astea despre fantome mă lasă

rece. Pricepi? Dacă îți închipui că afacerea asta ridicolă mă sperie, iar tu ai să devii celebru la Garre, te previn c-ai să dai de dracu. Am să termin cu escrocheria asta fără să apelez la Scotland Yard, te asigur!

Se îndreptă spre fereastră și se uită gînditor pe stradă. Deodată se întoarse.

— Savini, să-ți spun ceva. Ai un post bun. Nu-l pierde. Ești singura persoană în genul tău pe care am angajat-o vreodată. Ești abil, mincinos și te potrivești cu mine. Te-am scos din gunoi, nu uita. Știu că ești un escroc, ai fost întotdeauna, dar te-am angajat tocmai fiindcă ești genul de escroc de care am nevoie. Știu totul despre tine. Mă auzi? Cînd te-am luat în serviciul meu făceai parte dintr-o bandă de trișori, iar poliția de-abia aștepta să te bage la zdup. Așa am ajuns să aflu totul despre tine. Detectivul care a venit aseară ca să mă interogheze despre Creager m-a întrebat chiar la început dacă știu ce fel de om e secretarul meu. Habar n-aveai, nu-i așa?

Fața lui Savini rămase neclintită, atît doar că din galben-verzuie și lucioasă deveni de o paloare cenușie.

— Nu-i pentru prima oară cînd aud de tine — continuă bătrînul, nemilos. Acum cîțiva ani, un ofițer de poliție — un inspector, sau cum Dumnezeu i se zice aici, în Anglia — a venit să mă vadă în legătură cu un ac de cravată pe care mi-l furase un servitor de la hotel. L-am invitat la masă, căci am întreținut întotdeauna relații bune cu poliția. Merită! În timp ce luam masa, chiar în acest hotel, mi-a atras atenția asupra ta și mi-a relatat tot cazierul tău. Presupun că atunci cînd ai primit scrisoarea de la mine ți-ai închipuit că rugăciunile tale de a cîștiga ușor bani s-au

Îndeplinit. Fals ! Ai fost corect cu mine pentru că la o săptămână după ce te-am angajat, banda ta a fost arestată, iar tu ai fost fericit c-ai găsit o gaură în care să te ascunzi. Înaintă încet spre secretarul său și-l luă de vestă cu mâinile sale mari. Prostia asta cu Arcașul Verde o să ia sfârșit chiar acum ! spuse el hotărât. Va fi cu atât mai bine. Am să trag asupra oricărui obiect verde, și nu am chef să explic judecătorului cum s-a întâmplat accidentul. Ziarele au anunțat că Arcașul Verde a înfăptuit o crimă. Poate că vor mai avea loc și altele ! Îl prinse și mai tare de vestă și, fără să pară că depune vreun efort, îl zgâlțâi puternic pe sărmanul secretar. Știi că sînt necioplit, dar îți închipui că sînt și prost. Te înșeli ! La mine nu țin șmecheriile tale și-am să te învăț eu minte ! Își destinse brusc brațul, iar Savini, bălăbănindu-se pe picioare, făcu cîțiva pași înapoi. Mașina să fie gata la ora cinci — spuse apoi Abe Bellamy și, cu o mișcare a capului, îi dădu de înțeles că terminase cu el în ziua aceea.

Întors în camera lui, Savini își recăpătă calmul și-și îndreptă ținuta. Era neliniștit, dar își revenise după frica trasă. Rămase nemișcat mult timp, cu brațele pe birou, uitîndu-se gînditor la figura sa cafenie reflectată în oglindă.

Nu spusese decît adevărul cînd își negase orice responsabilitate în legătură cu știrile privitoare la Arcașul Verde apărute în ziare. Avea motive temeinice să nu facă reclamă întîmplării cu fantoma.

Așadar, bătrînul știa. La început, faptul îl supărase, dar acum simțea că i s-a luat o piatră de pe inimă. Trăise cu groaza să nu i se afle antecedentele, deși motivul acestei groaze nu-l bănuia nici măcar Abe Bellamy. Ochii blînzi și cafenii care îl priveau din oglindă zîm-

biră. Abe Bellamy nu bănuia ! Se uită la ceas. Trecuse de ora nouă, iar el era angajat doar pînă la ora cinci, așa încît pretextele pe care le inventase pentru a pleca de la hotel erau acum inutile.

Arta de a-l servi pe Bellamy consta în a-l lăsa singur cînd acesta dorea să rămînă singur. În unele zile nu-l vedea pe bătrîn de dimineața pînă seara. Alteori însă, fiecare oră a zilei era ocupată cu rezolvarea corespondenței pe care o strînsese patronul său.

O mașină îl lăsă în fața intrării unui bloc impozant, cu apartamente luxoase, în cartierul Maida Vale. Refuză invitația băiatului de la lift, urcă două etaje, scoase o cheie din buzunar și deschise ușa apartamentului nr. 12. La zgomotul cheii în broască, în hol apărură o fată cu țigara în gură, ca să vadă cine a venit.

— A, tu erai — spuse ea nepăsătoare, în timp ce Savini închidea ușa și-și atîrna pălăria în cuierul din hol.

— Cine putea să fie ? întrebă el.

— Am trimis servitoarea să cumpere niște ouă — îi răspunse ea, în timp ce Savini o urma într-un salonaș frumos mobilat. Unde-ai fost aseară ? Am crezut că vii să iei masa aici.

Fata se cocoță pe marginea mesei, bălăbănindu-și picioarele încălțate în papuci de casă. Era drăguță, dar cam neglijentă. Avea o clăie de păr galben și niște ochi negri minunați. Fardul de pe față părea oarecum inutil, dar ea îi explică prezența.

— Nu te uita la mine — zise ea, căci Savini o cerceta curios. Am dansat pînă la ora trei și n-am apucat să fac baie. Am primit o scrisoare de la Jerry azi-dimineață — adăugă ea pe neașteptate, și rîse văzînd că Savini se strîmbă.

Sări de pe masă și luă un plic albastru de pe consola căminului.

— Nu vreau s-o văd — zise Savini. Mi-e groază să pun mîna pe orice lucru care provine de la închisoare.

— Fii fericit că nu ești și tu acolo, băiatule — spuse ea și își aprinse o nouă țigară de la cea pe care o fuma. Jerry ieșe peste șase luni. Vrea să știe ce-ai de gînd să faci pentru el. Ești milionar acum, Julius.

— Nu fi caraghioasă ! spuse el cu brutalitate.

— În orice caz, Bellamy e milionar, și de la el tot îți mai pică ceva.

— Există o afacere colosală. Virî mîna în buzunar, se apropie încet de fereastră și se întoarce, astfel ca fața să-i rămîină în umbră. La castelul Garre se află o jumătate de milion.

— De dolari sau de lire ? întrebă ea plictisită.

— De lire.

Fata rîse încet.

— Bătrînul Bellamy ar fi alarmat dac-ar ști...

— Știe — spuse Julius. A știut de la început.

Fata îl privi surprinsă.

— Știe că ești... ?

Savini încuviință din cap.

— Că sînt un escroc. Sînt chiar cuvintele lui. Mi-a spus-o azi-dimineață.

— Ce-i cu povestea asta cu Arcașul Verde ? întrebă ea și se ridică să închidă ușa, căci în hol se auzeau pașii servitoarei. Am citit despre ea azi-dimineață în pat.

Savini nu-i răspunse imediat.

— Eu n-am văzut fantoma — vorbi el după un timp. Unul dintre servitori crede că a văzut-o, iar bătrînul

mi-a spus că cineva a deschis noaptea ușa camerei lui.

— Tu i-ai deschis-o — îl acuză ea, dar, spre uimirea ei, Savini clătină din cap.

— Nu, n-am nevoie să fac escapade la miezul nopții. Cunosce fiecare colțișor al castelului. Și, în orice caz, nu m-aș apuca singur de o treabă cum e casa de bani. E nevoie de un expert. Se încruntă și căzu pe gînduri. Am să-ți spun ce cred eu despre toată povestea asta, Fay. Vechea bandă se dezmembrează. Jerry e la zdup, ca și Ben, Walters a întins-o în Europa, și n-am mai rămas decît noi doi. Vechea bandă s-a dus de rîpă. Ducă-se ! Cu ce ne-am ales, tu sau eu, de pe urma ei ? Cu cîteva lire pe săptămîină, cîștigate din greu — puțînul care ne mai rămîinea după ce achitam datoriile. Profitul era prea mic, iar fraierii se răresc. De data asta ne așteaptă o jumătate de milion. Și, crede-mă, aș face și o crimă ca să pun mîna pe banii ăștia !

O luă de talie și o sărută. Fata era nervoasă, bănuitoare.

— Care-i combinația ? întrebă ea. N-am încredere în tine, Julius, cînd devii tandru. Trebuie să mă duc eu să-i sparg casa de bani, sau ce urmărești ?

Savini o pironi cu privirea. Apoi spuse :

— Știu un oraș, Sao Paolo, unde se poate trăi regește din dobînzile pe care le aduce o sută de mii de dolari. E exact suma pe care are să mi-o plătească blestematul ăsta bătrîn ; poate chiar mai mult. Castelul Garre are o taină, Fay. E o taină care valorează o sută de mii de dolari. Dacă totul eșuează, am o sticlă cu cernelă invizibilă, care sigur va face douăzeci de mii de lire.

Lui Julius îi plăcea să vorbească criptic, iar expresia de uluială de pe fața soției lui îl încîntă.

Tînărul extrem de elegant, cel de-al treilea membru al grupului Howett, era mai în vîrstă decît arăta fața lui trandafirie, copilărească. Valerie Howett ghicise asta încă din prima zi cînd i-l prezentase tatăl ei. La început, tînărul îi stîrnise doar un interes foarte slab. În călătoriile cu tatăl ei, ale cărui afaceri îl purtau frecvent în America, întîlnise, la Chicago și la New York, ca și în fiecare mare oraș din Statele Unite, fii răzgîiați ai unor părinți ridicoli, băieți a căror singură preocupare era de a-și pierde timpul care le mai rămînea între distracțiile lor senzaționale. Le cunoștea limitele preocupărilor, care de obicei oscilau între automobilele rapide și se-
ratele lîncede. Pentru prima oară însă întîlnea echivalentul lor englez.

James Lamotte Featherstone prezenta, în multe privințe, avantaje asupra tuturor celorlalți pe care îi întîlnise ea. Și viața lui era lipsită de vreun țel, dar avea în schimb marele avantaj al modestiei. Nu vorbea niciodată despre sine. Găsea alte subiecte de discuție mai interesante.

La început, Valerie îl suportase pentru că era mai prezentabil decît detectivul pe care tatăl ei o amenințase că-l va angaja s-o întovărășească, dacă va persista în obiceiul ei de a se plimba singură prin cartierele deocheate. De la a-l suporta ajunsese chiar să-i placă, în ciuda înfățișării lui ireproșabil de elegante.

A doua zi după crimă, îi telefonă și-l rugă să o întovărășească în parc.

— Vreau să vă rog un lucru — îi spuse ea cînd ajunseră în parcul înșorit, iar el îi găsisese un scaun liber, pe marginea aleii — un lucru cu caracter strict personal.

— Lucrurile personale mă fascinează — răspunse el fără să zîmbească.

— Cu ce vă mai ocupați în afară de plimbările pe care le faceți în compania unor tinere doamne atrăgătoare?

El o privi cu atenție.

— Dumneavoastră sînteți într-adevăr atrăgătoare — spuse el cu seriozitate. Îmi amintiți de Beatrice D'Este — fata pe care a pictat-o Leonardo da Vinci — numai că figura dumneavoastră e mult mai delicată, iar ochii sînt mai frumoși...

Stacojie de furie, Valerie îl opri.

— Domnule Featherstone — rosti ea mînioasă — nu v-ați dat seama că glumeam? Oare, voi, englezii, nu aveți simțul umorului? Nu vorbeam de mine.

— Nu cunoașteți nici o altă fată pe care am întovărășit-o — o întărită el, apoi, plin de tact, schimbă discuția asupra unor subiecte mai puțin primejdioase. Nu, n-am nimic de făcut.

— Nici măcar nu vă călcați pantalonii? Întrebă ea sarcastic, căci Featherstone o iritase.

— Nu, plătesc pe cineva ca să-i calce — recunosc eu. Cu toate astea, mă pieptăn singur — adăugă el ironic.

Valerie rîse fără să vrea, apoi deveni brusc serioasă.

— Domnule Featherstone, am de gînd să vă cer o mare favoare — spuse ea. Nu știu de ce am riscat să vă enervez. Tata e neliniștit din cauza mea. E puțin cam demodat și își închipuie că o fată nu trebuie să

iasă singură. A mers pînă acolo încît mi-a propus să angajeze un detectiv care să aibă grijă de mine.

— Tatăl dumneavoastră e un om inteligent — răspunse prompt Jimmy Featherstone.

De fapt era exact lucrul pe care n-ar fi trebuit să-l spună.

— Asta-i și părerea mea — spuse Valerie, stăpînindu-se cu greu să nu-i dea un răspuns drastic — dar... adevărul e că vreau să fiu singură. Să fiu toată ziua singură. Înțelegeți, domnule Featherstone?

— Da — răspunse acesta.

— Nu pot fi însă cu adevărat singură, fără să-l sperii pe tata, decît dacă el crede că mă întovărășiți undeva... la teatru... sau la un muzeu.

— Nu v-aș duce niciodată acolo! protestă Jimmy, iar Valerie, scoasă din sărite, suspină agasată.

— Iată ce vreau să vă spun, am să fiu cît mai limpede: doresc să veniți mîine și să mă luați de-acasă. Apoi să mă lăsați singură, ca să iau un taxi de unde vreau eu. Puteți spune că veți fi cu mine toată ziua. Că mergem să ne plimbăm pe Tamisa...

— E cam tîrziu pentru plimbări pe Tamisa — murmură însoțitorul ei.

— Atunci... în altă parte, undeva ca să pot lipsi toată ziua. Tata pleacă în Scoția miercuri noaptea...

— Vreți deci să mă prefac că vă iau de acasă, iar după aceea să vă las să vă vedeți de treburile dumneavoastră?

Valerie suspină din nou.

— Ce inteligent sînteți! Da, exact asta vreau să faceți.

Jimmy Featherstone săpa o groapă în pietriș cu bastonul său cu mîner de aur.

— Cu o singură condiție — spuse el încet.

Valerie îl privi surprinsă.

— O condiție? Care?

Jimmy Featherstone își ridică fruntea și o privi țintă.

— Să lăsați pe seama altcuiva cercetările asupra afacerilor lui Abe Bellamy — răspunse el. Asta nu e treabă de femeie. Dacă poliția ar fi cercetat poiana din dosul casei lui Creager, v-ar fi venit cam greu să explicați prezența dumneavoastră acolo, domnișoară Howett.

O clipă, Valerie rămase cu privirea la el, mută și palidă.

— Nu... nu vă înțeleg, domnule Featherstone — se bîlbîi ea.

Tînarul se întoarse și o înfruntă cu un zîmbet pe jumătate glumeț, pe jumătate muștrător.

— Domnișoară Howett, m-ați acuzat acum cîteva minute că duc o viață lipsită de orice țel. Un om care nu face nimic dispune de suficient timp pentru a observa ce se petrece în jur. Ați trecut într-o mașină prin fața apartamentului meu din St. James Street, urmărind Ford-ul condus de Creager.

— Așadar, îl cunoașteți pe Creager? Întrebă ea uluită.

— Vag — răspunse Featherstone, jucîndu-se cu bastonul și evitîndu-i privirea. Cunosce vag pe toată lumea — adăugă el rîzînd — iar pe unii chiar bine. De pildă, știu că ați dat drumul taxiului la capătul lui Field Road, că ați mers pe jos pînă la locuința lui Creager, apoi, ca și cînd n-ați fi fost sigură de ce-o să faceți, v-ați oprit la un pîrleaz care se continuă cu cărarea ce trece prin poiană și ajunge pînă în fundul grădinii lui Creager. Poiana nu face parte din proprietate

și se află în folosința lui pentru că nu și-a bătut capul să tragă un gard în fundul grădinii. Ați stat ieri, în poiana aceea, pînă aproape de ora opt seara.

— Simple presupuneri — îl înfruntă ea enervată. V-a spus tata că n-am venit la masa de seară...

— Vă asigur că nu sînt presupuneri — răspunse el calm. Ați rămas ascunsă în poiană fiindcă v-a fost teamă să nu vă trădați prezența.

— Unde erați ? întrebă ea.

— Mă aflu și eu acolo. Regret că trebuie să v-o spun. Altminteri l-aș fi văzut poate pe prietenul nostru, Arcașul Verde.

— Ce căutați acolo ? Cum ați îndrăznit să mă spionați ?

Jimmy Featherstone clipi, însă fața îi rămase imobilă.

— Nu sînteți consecventă, domnișoară Howett. Acum cîteva momente mă plîngeați că nu fac nimic, iar cînd vă mărturisesc că v-am păzit într-o incursiune extrem de primejdioasă...

Valerie dădu din cap disperată.

— Nu știu ce să mai cred. Gestul nu vi se potrivește, domnule Featherstone. De ce credeți că-l urmăream pe Creager ?

Cu gesturi lente, Jimmy scoase un portțigaret de aur.

— Pot să fumez ? întrebă el. Avînd consimțămîntul ei, aprinse o țigară și suflă un nor de fum albastru în aerul liniștit al dimineții. Îl urmăreați pe Creager — spuse el rar — deoarece — asta-i doar o presupunere — v-ați închipuit că, fiind furios pe Abe Bellamy, o să-și trădeze patronul și o să vă ofere întîmplător informații pe care le căutați de ani de zile.

Valerie rămase cu privirea pironită asupra lui.

— Căutați o femeie care a dispărut în împrejurări misterioase, domnișoară Howett — spuse tînărul elegant, descriind figuri pe pietriș cu vîrfurile bastonului — și, pe bună dreptate sau eronat, bănuiați că Bellamy ar fi răspunzător de dispariția ei. Ați făcut presupuneri și mai îndrăznețe decît cele de ieri. Mi-a trebuit mult timp ca să reconstitui raționamentul dumneavoastră, dar bănuiesc că v-ați închipuit că Bellamy o să-și urmărească unealta pînă la el acasă, iar dumneavoastră veți avea astfel prilejul să-i auziți discutînd. Ați așteptat în poiană aproape două ore și erați gata să plecați, cînd ați văzut poliția.

Scoase țigara din gură și o aruncă : i se făcuse brusc silă să mai fumeze.

— Aș da o groază de bani să-l pot întîlni pe Arcașul Verde — spuse el încet.

— Credeți, așadar... ? întrebă ea uimită.

Jimmy dădu din cap.

— Nu sînt numai tentat să cred, sînt absolut sigur.

De data aceasta, Valerie îl privi cu un nou interes și cu o nouă înțelegere.

— Sînteți un om extraordinar, domnule Featherstone ! Sînteți tot atît de inteligent ca și detectivul pe care intenționa tata să-l angajeze ca să aibă grijă de mine.

Jimmy Featherstone rîse.

— Trebuie să vă fac o mărturisire, domnișoară Howett. Eu sînt detectivul cu această însărcinare. Sînt căpitanul Featherstone de la Scotland Yard și vă țin sub observație de cînd ați venit la Londra.

Spike Holland scria de două zile la reportajul asupra asasinatului cu săgeata, când fu chemat la telefon. Puse telefonul în furcă și-l înștiință pe redactorul însărcinat cu rubrica „Fapte diverse” care fusese obiectul discuției telefonice.

— Sînt chemat la Scotland Yard! Asta-i bună! Devin un personaj important.

— Ești sigur că există o femeie amestecată în afacerea asta? Întrebă redactorul, ridicîndu-și ochii de pe prima pagină a reportajului lui Spike.

— Bineînțeles! răspunse Spike prompt. A fost văzută de două persoane. Am descoperit și șoferul care a luat-o din Haymarket, avînd instrucțiuni de la ea să urmărească mașina lui Creager. Iar o femeie care locuiește în Field Road afirmă că a văzut o doamnă trecînd pe cîmpul din spatele casei lui Creager.

— Crezi că sînt în stare s-o recunoască?

— Absolut sigur — răspunse Spike bine dispus — mai ales dacă bănuielile mele sînt întemeiate. Singura problemă e să-i pot oferi șoferului prilejul s-o vadă.

În zece minute sosi la Scotland Yard.

— Șeful Biroului H dorește să vă vadă — spuse sergentul de la ușă.

— Biroul H e ceva nou pentru mine — răspunse Spike — așa că fii bun și arată-mi drumul.

Polițistul îl conduse într-o încăpere care, judecînd după mărimea și mobilierul ei, era desigur biroul cuiva

cu o funcție mare. Un tînar care scria la birou își ridică privirea la intrarea lui Spike.

— Formidabil! exclamă Spike. Cred că ne-am mai cunoscut undeva.

— Nu cred — îi răspunse acesta zîmbind. Se sculă și împinse un scaun spre reporter. Luați loc, domnule Holland. Sînt șeful acestui serviciu și mă numesc Jimmy Featherstone. De obicei, funcția mea nu e cunoscută publicului larg. Fac o excepție cu dumneavoastră, fiindcă așteți o figură simpatcă. O țigară de foi?

— Aș prefera un alt compliment — spuse Spike. De pildă, am să apreciez în mod deosebit orice aluzie la pîrul meu.

Jimmy Featherstone rîse.

— Să fim serioși, Holland, iată de ce v-am chemat. Am aflat că ați dat peste șoferul care a dus cu taxiul lui o doamnă pînă la capătul lui Field Road și care a văzut-o îndreptîndu-se spre casa lui Creager. Zîmbi văzînd uimirea lui Spike și continuă: Nu-i nici un mister, fiindcă noi ținem sub control toate taxiurile, iar șoferul, neliinștit din cauza întrebărilor dumitale, a venit să raporteze poliției că a dus o doamnă la această destinație.

— Au aflat și celelalte ziare de chestia asta? Întrebă Spike încuiat.

— Nici unul, și nici unul nu va publica știrea — spuse Featherstone calm. Nici chiar *Daily Globe*.

— Bine, dar noi avem gata reportajul — zise Spike.

— Nu trebuie să-l publicați. Iată de ce v-am chemat. Reportajul nu are, de altfel, nici o valoare. Cunoosc doamna și faptele ei au o justificare satisfăcătoare. Îmi dau seama că e o mare dezamăgire pentru dumneavoastră, deoarece o crimă fără amestecul unei femei

voalate și misterioase nu e de loc, din punct de vedere jurnalistic, o crimă interesantă.

Spike rînji.

— În regulă, dacă asta e părerea dumneavoastră — rosti el. Spuneți ce știți.

— Am să vă dau alte două-trei indicii interesante în schimbul reportajului dumneavoastră — vorbi Featherstone, jucîndu-se cu un cuțitaș de argint pentru deschis scrisorile. Cel care l-a omorît pe Creager are o cicatrice roșie pe umăr.

— Asta-i o părere ? întrebă mirat Spike.

— E o certitudine — răspunse Featherstone. Și încă un indiciu : criminalul avea cu el fie un baston foarte gros, fie mai multe băstoane de golf. Sînt tentat mîi curînd să cred în probabilitatea bastoanelor de golf, deoarece există un teren de golf cam la vreo 250 de metri de locul unde a fost comisă crima. Recunosc că nu-mi dau seama exact ce valoare poate avea această informație pentru dumneavoastră ; poate ar fi mai bine să o păstrați pentru a o folosi cînd va fi prins uchi-gașul.

— Există vreun indiciu sigur, pe care-l considerați publicabil ?

Jimmy Featherstone clătină din cap.

— Nici unul. Adică nici unul care să poată fi publicat, deoarece sînt adevărate. Nu sînt sarcastic, Holland, dar știți probabil că noi nu facem aluzie la fapte decît atunci cînd vrem să zdruncinăm încrederea asasinului, să-l provocăm să încerce să fugă pentru a scăpa. Aceasta e ultima manevră a poliției, ca să-l forțeze pe eel vinovat să se trădeze, părăsindu-și domiciliile obișnuite, ca să se ascundă. Mulți sînt prinși

în cursă mai ales datorită absențelor evidente de la locuințele lor, decît amprentelor lăsate. Dar cel pe care îl urmărim nu e un criminal de rînd.

— Ce sens poate avea indiciul dumneavoastră, acela cu cicatricea de pe umăr ? întrebă Spike curios, fără să-și închipuie o clipă că va primi un răspuns.

Spre surprinderea lui, Featherstone îi explică.

— Nu știu de cînd sînteți în această țară sau cît de bine cunoașteți mecanismul legilor engleze. Pentru anumite crime comise, noi admitem ca cel bănuît să fie biciuit. Unii oameni din țara dumneavoastră consideră asta o metodă brutală, și poate că din punct de vedere strict umanitar e barbară. De fapt, la fel e și spînzurătoarea. Are însă ca obiect lichidarea unui anumit tip de crimă : spargerea însoțită de violențe. Dacă niște pungași maltratează un cetățean de pe stradă și-l jefuiesc, judecătorul îi poate condamna pe acești domni la treizeci și cinci de lovituri de bici. În consecință, jaful însoțit de violență aproape că a dispărut din practicile infracționale. De asemenea, dacă găsim un bărbat care trăiește în mod obișnuit de pe urma femeilor nenorocite, îl biciuim. Acest gen de îndeletnicire a devenit astfel foarte puțin popular. Biciul e folosit și pentru alte delictе : un bici nîmit pisica cu nouă cozi, deoarece are nouă sfichiuri cu capete de plumb — pentru delictе cum ar fi atacul asupra paznicilor de închisoare. Creager ar fi fost șapte ani biciuitorul principal de la închisoarea din Pentonville. E o slujbă neplăcută, cere nervi și o pricepere extraordinară, căci legea prevede ca biciul să nu lovească deasupra sau dedesubtul umerilor. Dacă lovește gîtul, poate cauza moartea. Există un anumit tip de brute

care suportă această pedeapsă și nu păstrează nici o pică celui care l-a biciuit. Alții însă nu uită niciodată, și părerea mea este că asasinul e un om care a trecut prin mâinile lui Creager și a așteptat să i se ivească ocazia pentru a se răzbuna.

— Ce cauți aici bastonul gros sau bastoanele de golf? Întrebă Spike.

— Creager a fost ucis de o săgeată trasă de un arc foarte puternic — probabil un arc dintr-un oțel extrem de fin. Nu te poți plimba prin Londra cărînd cu tine arcuri și săgeți, fără a atrage atenția. Arma poate fi însă ascunsă într-un baston gol sau poate trece neobservată într-un sac pentru bastoane de golf.

Spike se întoarce la biroul lui cu sentimentul că reportajul i se duse de răpă.

— Puteți să renunțați la femeie, domnule Syme — spuse el. Poliția știe totul despre ea, și nu-i nimic de făcut.

— N-am avut niciodată încredere în femeile miste-rioase — se plînsese Syme, cu lipsa lui de imaginație. Ai o telegramă.

Întinse mîna în spate, luă dintr-un raft un plic umflat și-l zvîrlî subordonatului său. Spike îl deschise și citi:

Credeți că Bellamy ar fi amator să adere la planul meu? Vă face impresia unui om care iubește copiii?

Spike se așeză pe scaun și rîse pînă îi dădură lacrimile.

— Ce-i criza asta de isterie? Întrebă enervat domnul Syme.

Valerie Howett se simțea complet zăpăcită. Era în prada unei disperări cumplite, a furiei, cît și a sentimentului că a făcut o prostie.

— Draga mea — îi explică tatăl ei, după ce ea îi povesti ce s-a întîmplat — am fost silit să fac asta. Tu ești totul pentru mine și n-am vrut să risc nimic.

— Dar de ce nu mi-ai spus că e detectiv?

Pentru prima oară, pe figura taciturnă a lui Walter Howett apărură un zîmbet înghețat.

— Dar, tată, m-a pîndit tot timpul și m-a urmărit pretutindeni, cînd eu credeam că sînt singură; ca să nu-ți mai spun că eram convinsă că e un tinerel, un terchea-berchea din cei pe care îi întîlnești peste tot.

— Tinerelul are vreo treizeci de ani — răspunse Howett — și e un băiat pe cînte, Valerie. L-am cunoscut pe tatăl lui, era atașat la ambasada din Washington. Nu trebuie să fii supărată pe el, Val. Nu uita că a renunțat la cele două luni de concediu ca să mă ajute. Mi-am închipuit c-ai să te plictisești în cele din urmă de toate cercetările astea ale tale — spuse el șiret — și-ai să fii fericită să te întorci acasă.

Valerie nu-i răspunse, deși el aștepta.

— Cum se face că ai descoperit? o întrebă el. Cu alte cuvinte, cum ai aflat că e în slujba poliției?

— Mi-a spus-o chiar el — răspunse ea scurt, iar tatăl ei renunță să o mai chesționeze.

— Sper că asta nu va avea ca rezultat încetarea vizitelor — adăugă el. Mă simt mult mai bine cînd îl văd pe aici.

— Vine mine seară să ia masa cu noi — răspuse ea sarcastic. Tată, e îngrozitor să știi că ești sub supravegherea poliției!

Sentimentul că e urmărită nu o împiedică totuși să se folosească de promisiunea lui Jimmy Featherstone. În ziua când tatăl ei plecă în Scoția, Jimmy îi telefonă și o întovărăși exact cinci minute. În Hyde Park, la capătul unde se află Marble Arch, Valerie opri mașina și deschise ușa cu un gest semnificativ.

— Aici mă dau jos, nu? spuse Jimmy zîmbind.

Încetase să mai arate ca un tânăr de care se îngrijește în permanență cu atenție un valet. Hainele lui căpătașă un aspect mai omenesc și, într-un fel, îi veneau mai bine. Lui Valerie i se păru grozav de arătos și aproape că nu-i venea să creadă că are treizeci de ani.

— N-am să vă întreb unde mergeți, sau în ce aventură nesăbuită vă lansați — spuse el în picioare lângă mașină, cu mâinile pe marginea geamului.

Valerie zîmbi.

— Mai e necesar să întrebați, fiind mai mult ca sigur ați trimis pe urmele mele doi polițiști pe motociclete?

— Nu e adevărat, pe cuvîntul meu! protestă el, clătînd din cap. Sînt incredințat că astăzi n-o să întreprindeți nimic care să mă pună într-o situație penibilă. Fiind în mod oficial îngerul dumneavoastră pazitor, mă interesează, firește, soarta dumneavoastră. Am să vin să vă văd la hotelul Carlton la ora opt, și dacă pînă atunci nu v-ați întors, am să trimit un apel urgent la toate comisariatele de poliție din Anglia.

Valerie se uită prin geamul din spate în timp ce mașina se îndepărta și-l văzu urmărind-o din priviri. Arăta foarte bine și părea ridicol să creadă că avea treizeci de ani.

Jimmy Featherstone așteptă pînă ce taxiul dispăru, apoi se întoarse și o luă agale prin parc în direcția din care venise. Era o zi caldă de toamnă, iar pe aleile largi se plimbau o mulțime de oameni. Își continuă drumul, preocupat mai ales de Valerie decît de crimă, care devenise între timp principalul subiect de discuție în întreaga Londră. În ciuda asigurărilor rezultate din propriile sale deducții, prezența lui Valerie în poiana din spatele casei lui Creager constituia pentru el un izvor de neliniște.

De fapt, nici măcar nu o văzuse în poiană, ci doar cînd se îndreptase spre ea. O revăzuse apoi cînd ieșise din ascunzătoare. Rămăsese însă un mister ce făcuse Valerie între ora trei după-amiază și ora opt, cînd își părăsise refugiul. Sperase că, acționînd prin surprindere și folosind mai întîi informația că o supraveghease, apoi dezvăluindu-i identitatea lui, ea avea să-i mărturisască de ce-l urmărise pe Creager. Valerie, în schimb, se închisese într-o tăcere de nepătruns.

Știa că ea căuta o anumită persoană. I-o spusese Howett. Cine era acea persoană, în ce împrejurare dispăruse, iată întrebări la care nu găsisese încă nici un răspuns. Timp de două luni pline de agitație și oboseală urmărise această fată frumoasă, a cărei anchetă neîntreruptă o purtase pe multe căi primejdioase, de care ea nu avusese habar. Cine era doamna Held? Ce urmărea Valerie căutînd-o?

Pe tatăl ei îl cunoscuse mai de mult și se întîlnise cu el pe ambele țărmuri ale Atlanticului. Vădov, domnul Howett rămăsese cu un singur copil de pe urma căsătoriei. Dacă ar mai fi avut o fiică, cercetarea aceasta devenea firească. Cine era însă persoana aceea atît de prețioasă pentru Valerie Howett, încît să arunce banii

în dreapta și în stînga și să înfrunte riscuri — la care, gîndindu-se, Jimmy se cutremura — pentru a o găsi? Nu putea fi vorba despre o prietenă oarecare. Ar fi fost mai de înțeles poate dacă ar fi căutat un bărbat.

Studie problema sub toate aspectele, făcînd tot felul de presupuneri și cîntărindu-i ciudățeniile. Deodată zări o veche prietenă și toate gîndurile despre Valerie îi pieriră din minte. Traversă o peluză, grăbi pasul și se apropie de o doamnă elegantă, care se plimba încet, ținînd în lesă un cățeluș. Avea aerul că locuiește în cartierul elegant care se afla de-a lungul parcului.

— Am crezut că mă înșel — spuse Jimmy vesel. Ce mai faci, Fay?

Doamna îi aruncă o privire inexpressivă și-și ridică mirată sprîncenele trase delicat cu creionul.

— Mă tem că n-am avut plăcerea să vă cunosc — răspunse ea pe un ton rece și se uită în jur după un polițist.

Gestul ei îl amuză atît de tare pe Jimmy Featherstone, încît o clipă nu se putu abține să nu rîdă în sinea lui.

— Dragă Fay — spuse el, dojenind-o — lasă aerele astea și trezește-te. Ce mai fac ființele acelea minunate din lumea ta selectă? Am auzit că Jerry e încă la închisoare, iar restul bandei se ascunde la Paris.

Doamna dădu enervată din cap.

— Pentru Dumnezeu, Featherstone! E îngrozitor ca o femeie să nu-și mai poată plimba cîinele pe stradă fără să nu fie agasată de un ștab de la poliție.

— Violențele tale de limbaj, ca și argoul sună jalnic — răspunse Jimmy bine dispus. Am auzit acum cîteva zile știri despre tine care m-au cam surprins.

Fay îl privi cu o expresie bănuitoare și scîrbită.

— Ce anume? întrebă ea.

— Mi s-a spus că te-ai măritat, atît religios, cît și civil. Cine-i fericitul?

— Bați cîmpii — spuse ea disprețuitoare. Voi, aștia de la Scotland Yard, sînteți gata să credeți orice prostie pe seama cuiva. Nu, nu m-am măritat, Featherstone, deși nu știu ce s-ar întîmpla dacă ai insista foarte mult. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru băieții drăguți. Îmi plac cei de genul ăsta, fiindcă nu sînt deștepti ca cei urîți. Îi aruncă o privire lungă pe sub pleoapele lăsate. Ei, ce părere ai, Featherstone? Îl întrebă ea cu o seriozitate batjocoritoare.

— Regret că trebuie să te dezamăgesc, Fay — replică el — dar sînt silit să țin seamă de familia mea. Hai, serios vorbind, cine-i fericitul?

— Nici vorbă de așa ceva! spuse Fay. Nu există pe lume un bărbat destul de bun pentru mine. Am ajuns de mult la concluzia asta.

Jimmy mergea alături de ea, plimbîndu-se împreună agale, lăsînd tuturor impresia unui bărbat manierat și a unei femei încîntătoare angajați într-o discuție prietenească.

— Ce mai face corcitură aia, secretarul bătrînului Bellamy? întrebă el indiferent.

Fay se făcu roșie la față.

— De unde ai mai scos și povestea cu „corcitură”? Îl întrebă ea furioasă și arogantă. Dacă te referi la domnul Savini, care se întîmplă să-mi fie prieten, dă-mi voie să-ți spun că descinde dintr-o veche și bună familie portugheză. Ține minte asta, Jimmy Featherstone! De altfel, nu știu de ce admit să fiu văzută discutînd cu un polițai cu cap pătrat.

— Scuză-mă — spuse Featherstone — aş fi trebuit, fireşte, să-mi aduc aminte că un eurasian nu trebuie numit „corcitură“. Apropo, mi se spune că ar fi devenit cinstit.

Scoasă din sărite, fata se întoarse brusc spre el, cu o scînteiere primejdioasă în ochi.

— Domnule Featherstone — rosti ea mîniosă — nu vă permit să vorbiţi astfel despre... prietenul meu! V-aş rămîne recunoscătoare dacă aţi pleca deîndată de lângă mine.

Jimmy Featherstone o privi gînditor.

— Aproape să-ţi vină să crezi că v-aţi şi căsătorit, tu şi micul tău Julius. Dacă-i aşa, Fay, îţi transmit cele mai sincere felicitări.

Ea însă se răsucise pe călcîie mai înainte ca el să-şi termine fraza, îndepărtîndu-se furioasă şi trăgînd după ea cîinele care se opintea.

Pentru a doua oară în zece minute, Jimmy Featherstone se întoarse ca să privească gînditor după o femeie.

Mai tîrziu intră la hotelul Carlton, pentru a reînnoi cunoştinţa cu prietenul lui Fay Clayton, dar Julius plecase împreună cu patronul său la castelul Garre.

Capitolul IX

ARCAŞUL VERDE

Castelul Garre, cu sinistrul său turn central şi zidurile lui crenelate, dădea o idee eronată asupra confortului dinăuntru. Exteriorul era respingător şi sumbru. Nici o rază de lumină nu răzbătea prin arcadele din ziduri

şi turnuri. Prin ferestrele zăbrele de la biblioteca domnului Bellamy se vedea pajiştea verde a curţii interioare, ca şi peretele capelei, ce se ridica drept, gol, într-o linie aparent nesfîrşită.

Unii se întrebau de ce acest om, care niciodată nu citea o carte şi pe care nu-l atrăgea istoria, cumpărase la o sumă imensă acest sanctuar al strălucirii moarte şi dispărute a cavalerismului. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine însă, nu s-ar fi mirat. Acest bătrîn constructor era captivat de forţa castelului. Pietrele clădirii aveau ceva comun cu ferocitatea latentă a firii lui crude. Donjoanele întunecoase, cu uşile lor groase de treizeci de centimetri, lanţurile tocite, prinse de coloanele lustruite de umerii oamenilor torturaţi, forţa şi grandoarea castelului Garre se adresaseră elementului primitiv din Bellamy, trezind în sufletul lui dorinţe drăceşti atavice şi oferindu-i bucurie pînă şi prin contemplarea suferinţelor uitate. Iată ce-l atrăsese prima oară cînd îl văzuse, acum douăzeci de ani, cu ocazia unei vizite în Anglia. După aceea, castelul Garre îi bîntuise visurile. În cele din urmă, simţise nevoia să-l aibă. Îl cumpărase cu un preţ uriaş, dar nu regretase investiţia.

Castelul acesta reprezenta pentru el totul. Cînd se afla în el, aproape că nu mai avea ce să-i reproşezi lui Bellamy, care, uneori, devenea aproape uman. Îşi petrecea toate nopţile la castel. Dacă se afla în oraş, nu dormea acolo. Numai servitorii de la hotel şi Julius cunoşteau acest fapt. Oricît de importantă ar fi fost afacerea care îi reclama prezenţa la Londra, noaptea se întorcea la castel, chiar dacă trebuia să plece din nou dimineata, atunci cînd toţi dormeau încă. Castelul era singura lui destindere. Îşi petrecea zile întregi rătăcind printre zidurile lui, făcînd ore de-a rîndul presu-

puneri asupra vreunei pietre. Cine o așezase acolo ? Cum se numea acel om, ce viață avusese, cât i se plă-tise ? Revenea întotdeauna la această întrebare. În vre-murile de atunci nu existau nici sindicate, nici delegați. Dacă un muncitor devenea obraznic, îl înșfăcau și-l spânzurau. Sus, pe creasta zidului capelei, era fixată o grindă groasă de stejar. Dedesubt se afla un pasaj strîmt. Oameni legați la gît cu un laț de cînepă, prins de grinda de deasupra, erau îmbrînciți prin deschiză-tura din zid. Iată cum erau tratați muncitorii obraznici. Tot astfel se întîmplase și cu Arcașul Verde, care furase vînatul prețios al stăpînului său. Murise atîrnat de grinda aceea. „Bine i-a făcut — își spuse Abe Bellamy. Hoții trebuie spânzurați. Legea asta n-ar strica să mai existe și azi.“

În seara aceea stătea în fața uriașului cămin din bibliotecă, urmărind distrat focul de bușteni care tros-nea și sfîrșia. Încăperea era luxos mobilată, cu piese scumpe și comode. Lambriurile de pe pereți se înălțau pînă la tavanul cu grinzi, iar în fața ferestrelor tăiate adînc în zid fuseseră trase perdele de catifea albastră. Privirea domnului Bellamy rătăci de la foc la blazonul săpat în piatră, deasupra căminului, reprezentînd doi leoparzi în picioare, pe care scurgerea timpului aproape că-i ștersese. Sub blazon stătea scrisă, tot săpată în pia-tră și încă citibilă, deviza familiei de Curcy :

DREPTUL ESTE DREPT

„Sciau destul de greșit pe vremea aceea“ — își spuse Abe, încîntat de sine¹. Nici el nu scria grozav. „Drep-

¹ *Ryte Ys Ryte*, în engleza veche, în loc de *Right Is Right*, cum se scrie astăzi. Firește, nu e vorba de o greșală de scriere, ci doar de ignoranța lui Bellamy.

tul e drept. Oricum e o prostie. Ca și cum ai spune : negrul e negru sau apa e udă.“

Se făcuse tîrziu. Deși își încheiase treburile din acea seară, nu-i venea să se scoale din fotoliul adînc în care stătea. În cele din urmă se ridică, trase draperia care masca ușa și o descuie. Apoi se întoarse la cămin și agită un șnur ce comanda soneria. Julius Savini răs-punse la chemare.

— Poți să iei scrisorile astea de pe masă ; fă răspun-suri la ele și dă-mi-le mîine dimineață — bombăni el. Luna viitoare rămîn la castel, așa că dacă ai nevoie să absentezi vreodată, n-ar fi rău să-mi spui acum.

— Am o întîlnire miercuri — răspunse prompt Julius, iar bătrînul mîrîi nemulțumit.

— În regulă, n-ai decît să te duci.

Secretarul ajunsese la ușă, cînd Bellamy îl rechemă.

— Savini, m-ai întrebat acum cîteva zile dacă am făcut un testament. Am avut atunci impresia că inte-resul tău era strict profesional. Am reflectat însă după aceea și am ajuns la concluzia că nu ești genul de om care pune o astfel de întrebare fără să nu urmărească ceva.

— N-am urmărit absolut nimic — spuse Savini ne-păsător. Fiind secretarul dumneavoastră, ar trebui să fiu informat despre afacerile ce vă privesc — nimic altceva.

Bătrînul îl privi pe sub sprîncenele sale stufoase.

— Bine — spuse el nemulțumit.

După plecarea secretarului, începu să se plimbe agi-tat prin odaie. Era stăpînit de o neliniște neînțeleasă și căreia nu-i găsea explicația. Se întoarse la birou, scoase dintr-un buzunar interior al hainei o cheie și descuie ser-tarul de jos. Făcu gestul aproape mecanic, iar mapa de

piele apăru pe birou mai înainte ca el să-și dea seama de cauza agitației sale.

— Ești o proastă — articulă domnul Bellamy calm. Ești drăguță, dar ești proastă. Dumnezeuule! Ce proastă ești!

Deschise mapa și se uită la poza făcută într-un atelier fotografic și reprezentînd o femeie. Purta o toaletă din urmă cu douăzeci de ani, ce părea deosebit de demodată și de stranie. Femeia era însă foarte tînă și drăguță, iar ochii ei liniștiți, ce păreau să-i caute pe ai lui, aveau o frumusețe aproape nepămînteană. Abe Bellamy își umezi cu limba buzele uscate și privi fix fotografia printre pleoapele întredeschise. Apoi o întoarse calm cu fața în jos.

Cea de-a doua fotografie era a unui bărbat între treizeci și patruzeci de ani. „Un prost, n-ai fost decît un prost, Mick“ — își spuse el.

Cea de-a treia fotografie reprezenta un copil de vreo patru-cinci ani. O întoarse. Pe spate se afla lipită o tăietură dintr-un ziar.

Ofițerul mai jos menționat a fost omorît într-o luptă aeriană în ziua sau în ajunul zilei de 14 mai 1918.

Locotenentul J. D. Bellamy, din armata Statelor Unite.

Întoarse din nou fotografia și tocmai se pregătea să închidă mapa, cînd ceva îi atrase atenția. Își aplecă mai mult capul pe birou. Scrum — scrum de țigară! Domnul Bellamy nu fuma decît țigări de foi. În schimb Julius Savini fuma țigări obișnuite. Întinse brațul să tragă de șnur, dar se răzgîndi. La urma urmei era greșeala lui. Cunoștea caracterul secretarului și dacă nu era în stare să-și păzească documentele personale de ochii curioși ai unui escroc ce forța sertarele, vina era numai a lui.

În seara aceea, înainte de a părăsi biblioteca, vîrî mapa într-o casă de bani ascunsă în lambriuri și încuie în urma sa ușa. Făcea asta în fiecare noapte. Timp de cîteva ore, nimeni nu putea pătrunde în bibliotecă.

Julius, care lucra într-o odaie din cealaltă parte a holului, lăsase ușa întredeschisă, așa încît își văzu patronul ieșind și învîrtind comutatorul care stinge lumina din bibliotecă.

— Te poți duce la culcare — bombăni Bellamy.

Era tot ce reușea să articuleze în loc de „noapte bună“.

Dormitorul său se afla într-un apartament cu vedere în afara zidurilor castelului și cunoscut sub numele de „odaia de lîngă hol“ — o încăpere largă, cu lambriuri întunecate și părăind lipsită de mobilier. Camera avea o ușă dublă. Una, de stejar masiv, se deschidea în afară, în timp ce cealaltă, capitonată cu piele veche, se deschidea înăuntru, fiind prevăzută cu un zăvor de oțel, legat cu o coardă de mătase de un șnur aflat la îndemîna domnului Bellamy cînd stătea în pat. Avea astfel posibilitatea să țină ușa încuiată noaptea și să tragă zăvorul dimineța, cînd venea servitorul, fără să se dea jos. Închise ușa care dădea în afară, o încuie, închise și ușa capitonată cu piele și împinse zăvorul. Apoi se dezbracă și se îndreptă spre pat, luminîndu-și drumul cu o luminare. Ultimul său gest înainte de a se culca a fost să scoată dintr-un buzunar interior al hainei o cheie lungă și subțire, pe care o vîrî sub pernă. Făcea aceeași operație de opt ani.

Bellamy dormea bine, dar atent la orice zgomot. Adormi imediat. Peste trei ore se trezi brusc. Nu trăgea niciodată perdelele noaptea. O lună plină strălucea pe un cer senin, și deși razele ei nu cădeau pe fereastră, în

cameră se reflecta destulă lumină ca să poată vedea clar ce se petrece. Ușa capitonată cu piele se deschidea încet... centimetru cu centimetru, tăcut și din ce în ce mai mult.

Așteptă, mișcându-se doar atât cât să bage mîna sub pernă pentru a apuca revolverul pe care-l pusese acolo în vederea unei ocazii ca aceasta.

Ușa era acum larg deschisă, iar el aștepta ca dintr-o clipă într-alta cineva să intre în cameră. Se ridică ușor în pat și își puse cotul pe genunchi, cu pistolul îndreptat spre ușă. Trecu un minut, fără să audă sau să vadă ceva. Atunci Bellamy aruncă de pe el pledul, sări din pat și o luă la fugă, trecînd pragul ușii cu arma în mînă. Prin ferestrele coridorului pătrundeau razele lunii, scaldînd în lumină încăperea.

La început nu văzu nimic, apoi i se păru că un obiect iese din umbră la lumină. O siluetă înaltă, subțire și verde, cu o față albă ca a unui mort, rămase țepănă în fața lui, cu un arc în mînă. Era verde din cap pînă în picioare, într-o uniformă strînsă pe corp și de o culoare vie, izbitoare. Nu putea fi nici o confuzie. Verde complet, afară de fața albă, care-l privea fix și inexpressiv.

O clipă, bătrînul rămase ca uluit, apoi ridică brusc pistolul și trase de două ori.

Capitolul X

BATISTA

În momentul cînd Bellamy apăsă pe trăgaci, silueta dispăru, părăind că se mistuie în umbra întunecoasă. Abe fugi înainte, ținînd țepănă mîna cu pistolul, dar cînd

ajunse la locul unde se aflase silueta nu văzu nici urmă de arcaș și nu găsi, ca dovadă a prezenței lui, decît cele două găuri lăsate de gloanțe în lambriurile de pe perete.

Bătrînul întreprinse o cercetare rapidă. Alături de locul unde se aflase silueta era o ușă care da pe o scară circulară ce conducea jos, la camerele servitorilor. Încercă ușa și o găsi încuiată. Apoi îi veni o idee. Se întoarse grăbit pe coridor, trecu de ușa deschisă a camerei lui și ajunse în cele din urmă la odaia în care dormea Savini. Ușa fiind încuiată, ciocăni violent în ea.

— Savini ! strigă el.

Nu-i răspunse nimeni. Între timp, servitorii se treziseră și bătrînul, zărind un om în cămașă și pantaloni îndreptîndu-se spre el, îl strigă pe nume.

— Ce s-a întîmplat, domnule Bellamy ?

— Nu mai pune întrebări prostești ! se răsti bătrînul. Îmbracă-te, scoală toți servitorii și cercetați castelul. Telefonază la poartă și anunță administratorul. Grăbește-te !

În clipa aceea, ușa camerei lui Savini se deschise. Secretarul, în picioare, avea un aer uimit. Era în pijama și ținea în mînă o luminare aprinsă.

— Ce... ? începu el.

Bellamy îl îmbrînci, dădu buzna în cameră și se uită bănuitor de jur împrejur. Una din lungile ferestre era deschisă. Se apropie cu pași mari de ea și se uită afară. Exact sub fereastră se întindea un parapet strîmt, dar suficient de larg ca să îngăduie unui om, cu curajul necesar, de a merge pe el.

— N-ai auzit împușcăturile ?

— Am auzit ceva. Am crezut că bușiți în ușă. Ce s-a întîmplat ?

— Îmbracă-te și vino jos în bibliotecă.

Deodată, fără nici un avertisment, se repezi și desfăcu violent bluza pijamalei lui Savini. Văzu pieptul gol al acestuia. Bombăni nemulțumit. Se așteptase să dea peste o vestă verde, strânsă pe corp.

Savini se îmbracă repede și coborî în bibliotecă, unde-l găsi pe bătrîn plimbîndu-se de colo-colo, ca un leu în cușcă.

— Cine a încuiat ușa care dă spre camerele servitorilor? întrebă Bellamy.

— Eu — i se răspunse. Mi-ai dat dispoziție ca toate ușile să fie încuiate noaptea.

Bătrînul îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Firește, ai cheia?!

— De fapt o are majordomul. I-am dat-o fiindcă se scoală mai devreme ca mine. Trebuie să descuie ușa ca să intre cei ce fac curățenie.

— Unde-i cheia acum? se răsti Bellamy, înroșindu-se și mai tare. Falca lui masivă era împinsă înainte, iar ochii i se îngustaseră ca două tăieturi. Ascultă-mă, Savini, dacă tu nu ești amestecat în afacerea asta cu Arcașul Verde, înseamnă că fac una din rarele greșeli din viața mea. Caută-l pe Wilks.

Însoțit de doi paznici pe care-i angajase Bellamy, Savini coborî la parter să-l găsească pe majordom.

— Cheia e în buzunarul meu — spuse Wilks, cînd Savini îi explică de ce venise. Arcașul Verde n-ar fi putut să dispară pe acolo.

Majordomul ducea o lampă cu gaz, a cărei lumină puternică se răsplinea în jur.

Urcară din nou scările pînă la dormitor, iar majordomul răsuci cheia în broască și o deschise.

— Dă-mi lampa — spuse Bellamy.

Scoase pistolul din buzunar și coborî prudent scara circulară, urmat de cei doi oameni. Jos se afla o altă ușă, deschisă, ce da într-o anexă a bucătăriei castelului — o odaie boltită ce servea drept cămară. Ambele uși de aici aveau zăvoarele trase pe dinăuntru. Domnul Bellamy lumină cu lampa coșul lat al sobei, dar nu descoperi nimic.

— N-a putut ieși pe aici — bombăni el, apoi adăugă enervat: Nici prin altă parte nu avea pe unde să iasă!

Zorile colorau cerul la răsărit cînd își încheiară cercetările. Domnul Bellamy se așeză în fața focului proaspăt aprins în căminul din bibliotecă și bău cu înghițituri sălbătice și zgomotoase o ceașcă de cafea fierbinte, care-i arse cerul gurii. Secretarul său, tăcut și puțin plictisit, îl urmărea cu privirea. Își înăbuși un căscat, dar nu atît de abil încît bătrînul să nu-l vadă.

— Ascultă, Savini, ceva se ascunde în spatele acestei istorii cu Arcașul Verde — spuse el, rupînd tăcerea care ținea de aproape o oră. O fantomă! Ptiu! Nu cred nici în fantome, nici în diavoli. Nu există pe fața pămîntului, deasupra sau în interiorul lui, ceva lăsat de bunul Dumnezeu care să mă sperie! Diavolii și fantomele nu mă înspăimîntă, iar tipul ăla trebuie să fie impenetrabil la gloanțe ca să mai scape data viitoare cînd am să dau peste el. Ce e?

Își întoarse brusc capul spre ușă. În prag se afla majordomul — un bărbat destul de impozant, în ciuda îmbrăcămînții lui sumare.

— Mi-am îngăduit să cobor din nou în cămară, domnule Bellamy, ca să mai mă uit o dată, și am găsit asta — spuse el.

Bellamy sări din fotoliu și smulse obiectul din mîna întinsă a majordomului. La început nu-și putu da seama

ce e. Părea un ghem mic și roșu. Când îl luă însă în mână văzu că e o batistă. Era roșie de sânge, iar sprâncenele lui Bellamy se împreunară.

— Porcul! L-am nimerit la urma urmei — rosti el încruntat. Fantomele sîngerează? se rătoi el la Savini. Spune, amice, fantomele sîngerează? Despături complet batista. O batistă de femeie! se miră el.

Era un obiect delicat, dintr-un material fin, cu broderii și o monogramă într-un colț. Se apropie cu batista de masă și o întinse la lumină.

— V.H. — mormăi el și se încruntă iar. V.H. Cine dracu e V.H.?

Nu observă figura lui Savini și nu-l văzu deci tresărind. V.H. ! Valerie Howett !

Capitolul XI

OBICEIURILE LUI ABE BELLAMY

Dimineata limpede și rece îl întâmpină pe domnul Bellamy în timp ce mergea agale pe pajiștea ce ducea la pavilionul de la intrare. Poseda calitatea extraordinară de a-și ajusta cerințele de somn după împrejurări. Putea dormi douăsprezece ore în șir. Dar se putea trezi la fel de odihnit și după două ore de somn. Se îndrepta spre pavilion fiindcă își făcuse o regulă din a nu primi pe nimeni la castel. Cei cu care avea întâlniri se întrețineau cu el într-o încăpere largă, special amenajată în acest scop, în pavilionul de la intrare.

Paznicul, cu o mutră acră, îl salută ducînd două degete la pălărie. Omul din Chicago intră în pavilion, unde îl aștepta nerăbdător polițaiul din localitate.

— Bună dimineata, domnule. Mi s-a spus că ați avut niște neplăceri la castel.

Bellamy rînji.

— Spune-mi cine te-a informat și n-o să mai scoată o vorbă — spuse el arogant. Trase mîna din buzunar și aruncă pe masă o bancnotă de o liră. Uite o mică atenție pentru dumneata. N-ar strica să uiți de neplăcerile pe care le-am avut la castel. De fapt, am visat urît și am tras într-o umbră. Am crezut că-i un spărgător.

— În regulă, domnule — răspunse înțelegător reprezentantul legii. N-am raportat încă șefului meu.

— Și nici să n-o faci — îi replică Bellamy. Ascultă, sergent, nu cred că se întîmplă multe lucruri în satul ăsta de care să nu știi. Ai văzut vreun străin pe aici în ultima vreme?

Flatat, sergentul își ridică bărbia și își schimonosi figura într-un efort de a părea că reflectează adînc.

— Da, domnule, am văzut cîțiva. De pildă, o doamnă care s-a dus să vadă Lady's Manor.

— Lady's Manor? întrebă imediat Bellamy. Vorbești de casa aia veche de la șosea?

— Exact — răspunse sergentul. Casa aparține lordului Tetherton și e părăginită. Reparația ei ar costa o groază de bani. Iată de ce nu o închiriază nimeni. Unele părți ale casei sînt la fel de vechi ca și castelul.

— Când a sosit această doamnă la Garre? întrebă Bellamy, cu atenția concentrată.

— Acum două zile. E o doamnă amabilă și remarcabil de atrăgătoare. Am zărit-o fugitiv în momentul cînd a plecat cu mașina.

— Știi cumva de unde vine?

— Am auzit că de la Londra, domnule. Mașina avea număr de Londra și cred că doamna a venit prin Reading. Femeia care are cheile de la Lady's Manor mi-a spus că doamna a fost trimisă aici de firma Solders, care se ocupă cu închirieri de case. Proprietatea ține de ei.

— Era singură?

— Da, domnule. N-am văzut pe nimeni cu ea.

Bellamy ieși din odaie și intră în sala paznicului de la poartă, unde fusese instalat un telefon. După un minut vorbea cu agentul de închirieri. Acesta își aminti perfect împrejurările. Doamna venise de la Londra, iar el îi dăduse o hîrtie scrisă ca să poată vizita proprietatea. Nu, nu o întrebase cum se numește. Nu avea obiceiul să ceară amănunte clienților posibili.

— Dacă vă scrie sau vine din nou, vreau să aflu totul despre ea — spuse domnul Bellamy și atîrnă receptorul.

O dată cu zorile, în cămară se efectuase o cercetare minuțioasă. Bellamy sperase să găsească o urmă de sînge care să-l apropie de dezlegarea misterului acelei fantome. De fapt, se părea că batista fusese foarte atent folosită: nu se vedea nici o altă pată de sînge. Il trimise atunci pe Savini la Guildford, ca să facă cercetări mai amănunțite. Se mulțumise momentan să treacă cu vederea faptul că secretarul își vîrîse nasul în afacerile lui. Avea să se îngrijească mai tîrziu de asta.

Julius fu încîntat că poate pleca de acolo. Voia să se liniștească într-o singură privință, și după ce-și termină treburile la Guildford plecă repede la Londra, unde, odată ajuns, se grăbi să meargă la hotelul Carlton.

— Nu, nu cred — spuse funcționarul de la primire. N-am văzut-o pe domnișoara Howett toată dimineața. Am să-i telefonez să văd dacă-i aici. Doriți s-o vedeți? Julius ezită o clipă.

— Da — răspunse el.

Se hotărîse să întreprindă un act curajos și îndrăzneț. Așteptă ca funcționarul să telefoneze, iar privirea i se animă auzind desfășurarea conversației telefonice.

— Regret, domnule Savini — spuse funcționarul și atîrnă receptorul. N-o puteți vedea pe domnișoara Howett. Și-a scrîntit piciorul noaptea trecută, cînd s-a dat jos din mașină, iar acum o îngrijește doctorul. Așa mi-a spus camerista. Îmi amintesc acum că n-am văzut-o pe domnișoara Howett de ieri după-amiază.

Savini ieși nedumerit din hotel. „Glezna scrîntită” însemna desigur „o rană de glonț”. Ce căuta Valerie la Garre? Ce urmărea fiica bogatului domn Howett, mai-mutărindu-se în Arcașul Verde? Teoria bazată pe identitatea inițialelor lui Valerie Howett cu cele de pe batistă i se păru fantastică, așa cum de altfel i se păru și coincidența cu glezna scrîntită a fetei. Existau sute de femei cu aceleași inițiale. Totuși era straniu.

Dacă era vreo persoană pe lume pe care Julius Savini n-ar fi ținut s-o întîlnească în acea zi, era Spike Holland. Nu apucă să facă însă nici douăzeci de pași ieșind pe ușa hotelului, că se pomeni nas în nas cu reporterul. Ura, la cei slabi, se datorează fricii. Il detesta din tot sufletul pe patronul său, care nu lăsa o zi fără să-l insulte, dar în același timp se temea de mînia lui.

— Nu pot să stau, Holland. N-am venit decît ca... Dacă-l întîlnești pe bătrîn, pentru numele lui Dum-

nezeu, nu-i spune că m-ai văzut la Londra! Crede că sînt la Guildford.

— A primit o vizită azi-noapte? Întrebă Spike.

— Îți jur... — Începu Julius.

— Hai, lasă astea. Ce sens are să inventezi acum o prostie. Avem omul nostru în sat. L-am instalat acolo azi-noapte. Ne-a telefonat că Arcașul Verde a reapărut noaptea trecută, iar bătrînul Bellamy și-a pierdut controlul asupra pistolului și-a împușcat în ochi un portret de Gainsborough!

— Nu-i adevărat! răspunse Julius cu vehemență. Dacă istoria asta va apare în ziare, iar bătrînul află că ne-am înțîlnit... Ascultă, Holland, fac orice vrei pentru tine. Îți spun tot ce s-a întîmplat, dacă nu sufli o vorbă despre mine.

— Te-am trădat eu vreodată? spuse Spike, clătîndu-și capul roșcovan cu un gest de dojană. Hai, Julius, s-auzim.

— Ei bine, nu știu exact ce s-a petrecut — începu el, iar Spike remarcă:

— Iată un început absolut formidabil pentru o știre demnă de încredere! Zii ce s-a întîmplat.

Julius îi relată cu fidelitate evenimentele, intercalînd aproape la fiecare frază rugămîntea fierbinte de a nu-l trăda. Avea toate caracteristicile unui laș, la care se adăuga un dispreț aproape nesăbuit față de urmările actelor sale, ca și o frică ce uneori devenea jalnică. Era în stare să zămislească în minte planuri tenebroase și sinistre împotriva lui Abe Bellamy, a căror executare i-ar fi atras o pedeapsă la care nici nu îndrăznea să se gîndească. Și totuși tremura în fața răgetelor lui Bellamy și se gudura cînd stăpînul său era mînios.

— Spune-mi ce face Bellamy la castel, ce fel de viață duce? Are invitați?

— Invitați! replică Savini, plin de dispreț. De cînd sînt eu acolo n-a venit nici un străin la castel. Se plimbă prin jurul proprietății sau își pierde timpul ciocnînd pereții. Serile și le petrece singur, în bibliotecă. Nimeni nu-l deranjează. De fapt, nici nu e cu putință, fiindcă ține ușile încuiate. Stă în bibliotecă între nouă și unsprezece, iar dimineața cam o oră.

— Încuie întotdeauna ușa? Întrebă Spike curios.

— Amîndouă ușile. E cîte una la fiecare capăt al odăii. Dar, pentru Dumnezeu...

— Nu-ți fie frică, amice — spuse Spike. Ce poți să-mi mai spui despre el?

Julius, care și așa îi relatase prea multe, își umezi buzele uscate și privi în jur, ca să vadă cum poate scăpa.

— Asta-i tot — spuse el. Jură-mi, Holland, că n-ai să mă trădezi!

— Unde ia masa?

— De obicei în bibliotecă. Sufrageria e rareori folosită. Acum trebuie să plec, Holland.

Și înainte ca Spike să-l poată opri, fugise.

Pe drum către Guildford, Savini tremură tot, și, gîndindu-se la amănuntele discuției, fruntea i se broboni de sudoare, căci își dădu seama ce indiscreție înfiorătoare comisese. Nu pomenise însă de batistă, își aminti el fericit, ceea ce era lucrul cel mai interesant din toată istoria.

Își găsi patronul într-o dispoziție destul de bună. Bellamy nu-i puse nici o întrebare indiscretă cu privire la absența lui îndelungată și, spre ușurarea sufletească

a lui Savini, remarcă el însuși că povestea cu fantoma avea să ajungă la ziare.

— Nu-i poți împiedica pe fricoși aceștia să trângă-nească — zise el. Jumătate din servitori și-au anunțat plecarea. Până și porcul ăsta gras de Wilks pomenește de plecare. L-am înștiințat că dacă pleacă mai înainte de a-i permite eu, îl dau în judecată pentru încălcarea angajamentului. Savini, ai grijă ca astă-seară toate lămpile de pe coridor să fie aprinse.

— Mai așteptați o vizită? întrebă Julius plin de bunăvoință.

Amabilitatea lui fu răsplătită cu o înjurătură.

Bellamy cercetase la lumina zilei ușile camerei lui. Vechea ușă demodată, care se deschidea în afară, putea fi descuiată, descoperi el, de oricine, cu condiția să aibă unelte necesare pentru așa ceva. Ușa capitonată cu piele, cu zăvorul ei pe dinăuntru, părea destul de sigură și Bellamy rămase nedumerit asupra posibilităților existente de a o forța. Cercetă atent cu o lupă suprafața pielii, gândindu-se că va găsi poate vreo zgîrietură pe ea. Pielea nu prezenta însă nici o astfel de urmă. În canatul ușii se afla fixată o bară scurtă de fier, în scopul de a împiedica zăvorul să se ridice în sus, și care răzbea în cealaltă parte a peretelui. Se gândi că poate aceasta putea fi trasă, iar siguranța ridicată. Încercă, dar își dădu seama că era imposibil. Ușa, de altfel, nu avea nici un cârlig de siguranță și, deși Abe inspectă cu grijă pereții dormitorului și tavanul, nu găsi nimic care să explice misterul care făcea să se deschidă încet ușa ce da înăuntru. În acea noapte dormi cu un pistol pe noptieră. Se trezi la ora cinci dimineată și găsi cele două uși larg deschise, iar pistolul nicăieri!

— Tată, vreau să cumpăr o casă la țară — spuse Valerie Howett dimineată, la micul dejun.

Domnul Howett ridică privirea spre ea.

— Ce idee mai e și asta? întrebă el surprins.

— Vreau o casă la țară — repetă Valerie.

Domnului Howett, fata i se păru obosită și palidă. Avea cearcăne și o oarecare neliniște care-l puseră pe gânduri.

— Am văzut o casă veche încântătoare — continuă Valerie. Nu-i departe de Londra, dar prezintă dezavantajul de a fi vecină cu domeniul lui Abe Bellamy.

— Dar, draga mea — spuse tatăl ei tulburat — am unele treburi de rezolvat în America și nu pot rămâne aici toată iarna. Deși cred că aș putea aranja — adăugă el. Unde-i?

— La Garre... Se numește Lady's Manor și e o veche reședință, care odinioară a ținut de castel. Ar trebui să se facă renovări masive. Se uită în farfurie și continuă plină de tact: Cred că e locul cel mai indicat pentru dumneata, tată, dacă ai într-adevăr de gând să-ți scrii cartea.

Domnul Howett visa de mult să scrie o istorie politică a Angliei. Ideea îl urmărea de douăzeci de ani și strânsese în acest scop o cantitate imensă de material. Faptul că existau și alte istorii politice ale Angliei, și încă foarte bune, departe de a-l descuraja, îi dădea ghes. Domnul Howett se scărpină pe obraz, gânditor.

— E un loc arit de liniștit și de plăcut ! Sînt convinsă, tată, că n-ai să poți niciodată să-ți scrii cartea dacă ai să te întorci în America, din cauza tuturor afacerilor și obligațiilor care-ți răpesc timpul. Firește, n-o poți scrie nici într-un oraș zgomotos ca Londra, unde-i aproape la fel de rău ca la New York.

— E un loc liniștit, așadar ? întrebă domnul Howett cu o voce slabă.

— Auzi musca — spuse ea ironică, revenind la vechea ei bună dispoziție.

— Nu cred că-i o idee rea, Val — răspunse tatăl ei, lăsîndu-se pe spate și privind tavanul. Odihna are să-ți priască și ție. Nu-i o idee rea. Am să telegrafiez la New York să văd dacă se poate aranja. Nu ți-e frică de fantome ? o întrebă el sec și zîmbi.

— Nu, nu mi-e frică — răspunse ea liniștită — dacă prin fantome înțelegi Arcașul Verde.

— E într-adevăr o poveste stranie. Domnul Howett dădu din cap. Nu-l cunosc pe Bellamy, dar, judecînd după ce-am auzit despre el, îmi închipui că e ultimul om pe care ar putea să-l sperie cineva, cu excepția unui inspector de impozite.

— Nu l-ai cunoscut niciodată ?

Tatăl ei clătină din cap.

— Nu. L-am văzut destul de des ; stă aici, la același hotel. Nu-mi place, iar secretarul lui, tipul acela cu fața galbenă, nu mi-a făcut o impresie prea bună.

Valerie se ridică, iar tatăl ei se grăbi spre ea, pentru a o ajuta să iasă din odaie.

— Valerie, trebuie să vezi un doctor sau un osteopat, în legătură cu glezna ta scrîntită.

— O să-mi treacă pînă mine — răspunse ea. Am să stau culcată, n-am să fac nimic și n-am să văd pe nimeni.

Îi făcu semn că nu are nevoie de ajutorul lui, rîse și plecă spre odaia ei singură, deși se clătina puțin pe picioare.

Mai tîrziu, în aceeași dimineață, sosi un vizitator care nu putea fi refuzat. Domnul Howett bătui la ușa dormitorului fiicei sale.

— A venit căpitanul Featherstone. Vrea să te vadă. Poate să intre ?

— Dacă-mi promite că n-o să mă cicălească — răspunse ea. N-am chef să fiu cicălită.

— De ce naiba să te cicălească ? întrebă tatăl ei uimit.

— Spune-i să intre.

Jimmy Featherstone păși în dormitor în vîrfurile picioarelor, cu un aer de îngrijorare atît de exagerat, de parcă persoana lui Valerie l-ar fi impresionat.

— Îmi pare foarte rău că vă găsesc la pat — spuse el. Vă rog nu rîdeți, domnișoară Howett. Am venit să vă exprim simpatia mea.

Domnul Howett se întoarse în biroul lui, pentru a trimite o telegramă. Featherstone continuă :

— Unde ați fost noaptea trecută, tînără doamnă ?

— În pat — răspunse ea prompt.

— Și în noaptea dinainte ?

— Tot în pat.

— O să mă considerați brutal — o chestionă el — dacă am să vă întreb dacă în visele dumneavoastră n-ați făcut cumva o vizită într-o mahala insalubră din Limehouse, pentru a căuta pe un oarecare Coldharbour Smith ?

Valerie scoase o exclamație de nerăbdare.

— Așteptați ! Featherstone ridică solemn mîna, pentru a o opri. Atunci cînd l-ați căutat pe domnul Coldharbour Smith n-ați fost amestecată într-o bătaie generală dintr-un restaurant frecventat mai ales de chinezi și negri ?

Valerie se cutremură aducîndu-și aminte.

— Ați fost salvată de un marinar cu o figură cinstită, deși comună, nu mai înainte însă de a primi cîteva lovituri serioase de picior de la una din brute.

— Nu cumva dumneavoastră ați fost marinarul cu figura cinstită, dar comună ? întrebă ea îngrozită.

Featherstone clătină din cap.

— Nu, a fost unul din oamenii mei, sergentul Higgins. Un om foarte priceput, deși n-are nimic de Don Juan. De ce nu vă vedeți de treabă ?

— Fiindcă n-am încotro — răspunse ea încăpățînată. Trebuia să-l văd pe acest Creager înainte de ceea ce s-a întîmplat. Îl cunoșteam, știam că e în solda lui Bellamy pentru ceva oribil săvîrșit în trecut. Ca și celălalt. Se cutremură iar. A fost îngrozitor.

— Coldharbour nu-i un om prea simpatic — recunosc capitanul Featherstone. Cei care țin astfel de locuri nu sînt de obicei persoane simpatice. Așadar și Coldharbour e în solda lui Bellamy ? reflectă el. N-am știut. De unde primiți toate aceste informații ?

— Le-am plătit și cred că sînt destul de sigure — spuse ea, evitînd un răspuns direct.

Capitanul rămase cîteva clipe pe gînduri, studiind cu atenție covorul.

— Am impresia c-o să vă frîngeți gîtul singură — spuse el. Din fericire, Coldharbour n-a apărut seara

trecută. Dacă ar fi venit, Bellamy ar fi aflat în douăzeci și patru de ore.

Văzu că o podidesc lacrimile și surpriza îl ului complet.

— Am încercat totul — spuse ea — totul ! Cred că am fost destul de încăpățînată, caraghioasă și orgolioasă ca să-mi închipui că sînt mai deșteaptă decît toată poliția din lume, dar încep să cred că m-am înșelat.

Privirile li se întîlniră.

— Căutați o umbră, domnișoară Howett ? o întrebă el grav.

— Nu, nu ! strigă ea violent. Sînt sigură ! Ceva îmi spune că nu mă înșel.

— Vreți să-mi răspundeți la o întrebare ? spuse Featherstone, coborînd vocea. Cine-i femeia pe care o căutați ?

Buzele ei se strînseseră.

— Nu vă pot destăinui. Nu-i numai secretul meu.

Capitolul XIII

UCIGAȘUL DE COPII

Dintr-un impuls și din dorința de a întîlni din nou pe cineva rămas departe de problemele lumii și de eternele ei conflicte, Spike Holland profită imediat de sugestia șefului rubricii de „fapte diverse“, de a încerca să-l convingă pe John Wood din Wenduyn să scrie pentru ziar o serie de articole asupra bunăstării copiilor.

Părăsi Londra devreme, cu feribotul. Spike petrecu cinci ore neplăcute pe o mare mohorită și agitată. Nu atît posibilitatea de a obține articolele — era sigur că le va avea, căci Wood își dăduse dinainte asentimentul — cît șansa de a căpăta o cît de mică informație asupra lui Abe Bellamy îl determină să plece în străinătate. Existau ciudat de puține amănunte la îndemîna în ce-l privea pe bătrîn, iar Spike avea impresia că filantropul îi putea relata multe. Felul brusc în care schimbase conversația cînd fusese pomenit numele lui Bellamy lăsa să se înțeleagă acest lucru.

Spike se simți fericit să pășească pe solul ferm al cheiului de la Ostende. Trebui să aștepte o jumătate de oră în Place de la Gare, pînă cînd apărură micul tren care mergea la frontiera olandeză. Fu și mai fericit cînd se putu adăposti într-un compartiment de clasa I. Ploua cu găleata și un vînt rece sufla trist prin piață. Venind destul de frecvent în Belgia, cunoștea drumul pe dinafară, acel drum mohorît printre dune. Singurele locuri interesante erau fortificațiile pentru tunuri, abandonate în prezent, rămase după retragerea nemților. Orașelul Le Coq i se păru un pustiu sălbatic și bătut de vînt, dar Wenduyne avea într-adevăr aerul unui oraș. O stațiune de vară, acum părăsită de toți, cu excepția unui polițist ce tremura de frig și stătea adăpostit într-o cabină dintr-o stație de tramvai. Polițistul se uită curios după Spike, care urca din greu colina abruptă ce ducea la dig. Avea în față vîntul de nord-vest.

Digul părea pustiu. Fațadele frumoaselor vile aveau obloanele trase, iar pe promenada neglijată acum nisipul se adunase în valuri. Venise refluxul, iar marea roșiatică lovea cu furie baza digului în timp ce Spike înainta gră-

bit, cu pardesiul încheiat pînă la gît. În curînd ajunse la casa cu numărul 94.

O vilă înaltă, strîmtă, cu fața la mare, asemănătoare cu celelalte. Veranda și intrarea erau ascunse de un gard cenușiu, în care se afla o ușă. Bătu. Nu-i răspunse nimeni, așa că bătu din nou, mai tare. Bătu și a treia oară, fără succes. Atunci se hotărî să încerce la ușa din spate.

La prima ciocănitură, ușa se deschise. O bătrînică scundă, cu o umbră de mustață, îl privi nesigură.

— Cum vă numiți? Domnul nu primește — spuse ea în franceză.

— Mă așteaptă, mătușico — îi atrase atenția Spike. I-am telegrafiat.

Ochii posomorîți ai femeii se luminară.

— Da, îmi aduc aminte. Vreți să intrați?

Îl conduse pe cîteva trepte ale unei scări fără covor și bătu la o ușă de pe palier. O voce îi invită să intre, și ea păși înaintea vizitatorului.

Spike se trezi într-o cameră lungă, care și din această cauză, dar mai ales datorită înălțimii ei, părea strîmtă. Un perete era acoperit în întregime cu tapiserii, iar celălalt era plin pînă în tavan cu rafturi de cărți. Lumina venea de la două lămpi electrice ce ardeau orbitor, căci singura sursă de lumină naturală o oferea o fereastră cu vitralii, din capătul încăperii.

John Wood stătea la un birou mare, cu încrustații de bronz. La intrarea lui Spike, se ridică și lăsă tocul din mînă.

— Ați venit, în ciuda vremii? Sînteți temerăr... Luați loc, domnule Holland. Înainte de a-mi pune întrebări, vreau să vă comunic că sînt fericit să scriu articolele despre care ați menționat în telegramă. Am nevoie de

Aceasta era una din teoriile favorite ale lui Abe Bellamy, el nefiind singurul care socotea că altruismul pur e o trăsătură ce nu caracterizează decît pe proști.

Nu se întoarse la castel, ci trecu de ușa deschisă, cu mîinile la spate. Savini îl urmă, știind că probabil va fi înjurat de bătrîn că-i încalcă izolarea dacă rămîne alături și amenințat dacă ar fi căutat un pretext să-l lase singur.

— Am luat măsuri ca stăvilarul să fie tot timpul închis — spuse în cele din urmă Bellamy.

Savini suspină de ușurare dîndu-și seama că patronul său se așteptase să-l aibă alături.

— Nu pot pricepe prea bine cum intră în castel fantoma asta verde, iar stăvilarul mi se pare singura posibilitate.

Ajunseră în sfîrșit la marele grilaj de fier, dublat acum cu scînduri groase. Peste vîrfurile ascuțite ale grilajului fusesse întinsă sîrmă ghimpată.

— Dacă pe aici venea, n-o să mai poată intra acum — spuse Abe. Deși, cum Dumnezeu se strecura la Garre, chiar dacă venea prin curte, e un mister pentru mine.

— Poate că intră în castel în timpul zilei și se ascunde — sugeră Julius.

— Nu fi caraghios, știi bine că seara se cercetează fiecare odaie. Nu, vine pe o cale pe care n-am descoperit-o încă.

Presupunînd că Arcașul Verde era o ființă umană (ceea ce Julius, superstițios, se îndoia), rămînea un fel de miracol cum putea intra și ieși cînd voia. În curte nu dădeau decît două rînduri de ferestre: acelea din sufrageria nefolosită, înguste și închise noaptea cu obloane de oțel, și cele de la dormitorul domnului Bellamy, la care era cu neputință de ajuns. Majordomul

ocupa o cameră în capelă, ce putea de asemenea fi folosită ca intrare. Atît doar că geamurile înguste se aflau la șapte metri înălțime, iar odaia fusesse întotdeauna ocupată în momentul cînd apăruse Arcașul.

De la postul său favorit de observație, pe zidul castelului, cam la o sută de metri de căsuța portarului, Spike făcu un tur de orizont cu ajutorul unui binoclu puternic. Curînd îl văzu pe bătrîn și pe secretarul lui dispărînd pe ușa de la intrare.

Sosirea noilor cîini trezise interesul lui Spike. Vorbind mai tîrziu la telefon cu redactorul-șef al ziarului său, reporterul primi cîteva admonestări caustice.

— Istoria asta cu fantoma de la castelul Garre se cam destramă, Holland, și nu cred că prezența noilor cîini e o justificare pentru absența ta. Poți să intri în castel și să-i iei un interviu lui Bellamy?

— De ce nu mai bine fantomei? Întrebă sarcastic Spike. Ar fi mai ușor. Îi sînt tot atît de binevenit bătrînului, ca un chibrit într-o fabrică de praf de pușcă. Dați-mi voie să mai rămîn, domnule Syme. Am o bănuială grozavă c-o să se întîmple ceva la Garre mai înainte de sfîrșitul săptămîinii. Vă asigur c-am să încerc să obțin un interviu de la Bellamy... Nu, nu inventez nimic.

Ciudatul instinct al lui Spike funcționa și de data aceasta. Existau toate elementele premergătoare unei tragedii. În timp ce hoinărea prin sat, auzi claxonul unei mașini. Se dădu la o parte și o văzu trecînd pe Valerie. Mașina se opri la vreo douăzeci de pași, iar Valerie scoase capul pe fereastră și-i făcu un semn cu mîna.

— Vreți să vă urcați, domnule Holland?

Spike se sui în mașină, întrebîndu-se din ce cauză arăta așa atît de jenat.

toată publicitatea posibilă pentru planul meu, iar eu îmi fac reclamă cu nerușinare.

Discutară amănunțit articolele, iar Spike îi transmise fidel limitele și cerințele în privința subiectului și a lungimii articolului comandat de Syme.

Doamna scundă, cu mustăți, aduse vin, cafea și un fel de biscuiți ca niște napolitane.

— Ce liniște și calm e aici ! îl invidie Spike. Am socotit puțin excentric din partea dumneavoastră să vă petreceți iarna la Wendyne. Dar ce loc minunat pentru scris !

John Wood zîmbi.

— N-am să vă duc să-i vedeți pe cei ce tulbură liniștea. Își fac siesta acum.

— Aveți copii aici ? întrebă Spike uimit.

John Wood dădu din cap.

— Treizeci — spuse el. Trei etaje pline cu ei. Făcu un semn cu mâna spre scara ce ducea sus. Nu țin aici decît pe cei sănătoși și liniștiți. Sanatoriul e în afara orașului.

Discutară o oră despre copii. Domnul Wood părea dispus să nu vorbească decît despre asta.

— Domnule Wood, am impresia că știți mai multe despre Abe Bellamy decît mărturișiți. Nu vă place, nu-i așa ?

Domnul Wood se juca cu o figurină de aur de pe birou, reprezentîndu-l pe zeul Pan.

— Știu destule pe seama lui ca să fie spînzurat — spuse el fără să-și ridice privirea.

Spike îl ascultă stupefiat.

— Știți destule ca să fie spînzurat ? repetă el. Asta-i ceva foarte serios.

Wood ridică privirea spre el.

— Datele ar putea să-i fie fatale, dacă n-aș vorbi avînd toată încrederea în dumneavoastră — spuse el.

De obicei, lui Spike nu-i plăcea să i se facă mărturisiri, dar de data aceasta murea de curiozitate să afle amănunte, chiar dacă nu puteau fi publicate.

— Nu am nici o dovadă, absolut nici una — continuă îngerul păzitor al copiilor. Cu toate acestea, știu destule despre el ca să poată fi spînzurat. Nu spun că ar fi condamnat doar pe baza declarațiilor mele, fără dovezi. Legea e foarte sensibilă cînd e vorba de viața omenească.

— E la mijloc un copil, desigur — spuse Spike. Fără să insinuez că pe dumneavoastră nu vă interesează adulții sau că nu ați fi indignat dacă un om în toată firea ar fi împușcat, bănuiesc însă după tonul dumneavoastră că e ceva în legătură cu un copil.

— A omorît un copil — recunosc Wood — un copil de care îmi amintesc vag. Nu știu dacă a făcut-o el personal sau unul din acoliții lui. Urăște copiii. Nu v-am întrebat dacă ați luat în serios telegrama mea prin care vă întrebam dacă pe Bellamy îl interesează copiii. A fost o glumă — o glumă sinistă și poate prostească. Am trimis-o dintr-un impuls. Abe Bellamy ! Mai degrabă și-ar arunca în mare și ultimul dolar, decît să-l dea pentru ajutorarea copiilor !

— Îmi puteți spune ce-a făcut... ? S-a întîmplat în America ?

— Da, cu mulți ani în urmă — răspunse Wood. Mă tem că v-am spus însă prea multe. Mai devreme sau mai târziu, am să obțin și dovezile. Am angajat doi oameni ca să cerceteze pe baza slabelor indicii pe care le-am putut furniza. Sînt doi ani de cînd anchetează, unul din ei la Londra, iar celălalt în America.

— A avut neplăceri cu vreo societate din America pentru protecția copiilor?

— Da, dar asta nu are nimic de-a face cu afacerea la care mă refer eu. A mai avut un caz în New York City. Bellamy era gata să omoare un băiat de serviciu. L-a îmbrâncit pe niște scări de piatră. Da, cunosc pe degete tot ce-a făcut. Acest om e o brută înăscută. Nu a maltrat numai copii. L-a costat cinci mii de dolari ca să mușamalizeze un proces de violență intentat de valetul lui. De atunci, n-a mai avut valet.

— Ciudate mai sînt creaturile lui Dumnezeu — rosti Spike.

— Și mai ciudate sînt cele ale diavolului — replică John Wood, iar figura i se întunecă. Diavolul readuce pe unii la stadiul animalic al existenței.

Spike zvîrli o întrebare la care se gîndise tot timpul cît traversase Canalul Mîncii.

— Credeți că Arcașul Verde e una din victimele lui? Întrebă el, iar John Wood se însenină.

— Există o groază de oameni — spuse el enigmatic — care își închipuie că Arcașul Verde a fost inventat de un reporter al cărui nume ar fi nepoliticos de menționat în fața dumneavoastră!

O afirmație uluitoare, a cărei autenticitate îl amuză pe Spike.

— Aș fi încîntat să fiu autorul unei farse care a păcălit toată Anglia — mărturisi el — dar, din nenorocire, meritul aparține în întregime Arcașului Verde.

Și relatează ultima apariție a fantomei, iar John Wood îl chestionă amănunțit.

— Cine a mai văzut „fantoma”, afară de Abe Bellamy?

— Nimeni. Poate că a inventat-o bătrînul.

— Puțin probabil. John Wood dădu sceptic din cap. Bellamy nu e un om subtil. E o brută. Puteți renunța la această presupunere. Arcașul Verde e destul de autentic dacă l-a văzut Bellamy.

Fața i se înnegură și el se lăsă pe spătarul scaunului, adîncit în gînduri, firește neplăcute. Deodată se ridică, se îndreptă spre o casă de bani ce se afla în fundul încăperii și o deschise. Rămase un timp acolo, apoi se întoarse cu ceva în mînă.

Spike se ridicase să plece, căci nu avea la dispoziție decît cîteva ore, din care cea mai mare parte le petrecuse în discuții asupra articolelor.

— Uitați-vă la asta, Holland. Era un pantof de copil, din piele albă de căprioară, pătat și decolorat. Într-o zi, dacă pînă atunci nu intră pe mîna justiției, am să-i arăt într-un tribunal acest pantof lui Abe Bellamy. O să fie o zi jalnică pentru el!

În clipa aceea, bătrîna scundă, cu mustață, intră cu un surîs larg pe fața ei banală și ținînd în brațe un copil în alb.

— Domnule, micuța *allemande*¹ nu vrea să se culce pînă n-o vedeți.

Fetița cu obrazii trandafirii din brațele femeii privi fix, cu ochii ei mari, mai întîi candelabrul. Își întoarse brusc apoi capul spre John Wood și își deschise gura ei micuță și umedă, gungurind veselă.

În John Wood se petrecu o schimbare uimitoare. Se părea că se îmblînzește văzînd cu ochii. Rîsul și bucuria debordantă care îl caracterizau îi reveniră pe față cînd întinse brațele și luă fetița.

¹ „Nemțoaică” — în limba franceză.

— Vreau să vă rog să-mi faceți un serviciu — spuse ea ușor agitată. Puteți... ați putea să-mi procurați un revolver? Văzînd expresia lui mirată, continuă grăbită și puțin incoerent: Lady's Manor e cam izolat și mi s-a întîmplat... e un loc izolat, nu? Domnul Howett nu are niciodată vreo armă de foc. Am vrut să cumpăr una... un revolver, la Londra, dar am descoperit că există o dispoziție a poliției, foarte severă, și-ți trebuie o autorizație. Văzîndu-vă, m-am gîndit...

— Firește, domnișoară Howett — spuse Spike, cînd ea se opri ca să-și tragă răsuflarea. Am un revolver la hotel. Nu știu de ce-am luat cu mine un revolver în acest ținut atît de liniștit, dar fapt e că l-am luat. Dacă așteptați, vi-l aduc.

Se întoarse la *Mistrețul albastru* într-o goană. În curînd reapăru.

— E încărcat — spuse el în timp ce scotea arma din buzunar. E însă un revolver mic. Dacă împușcați un spărgător, îmi rezervați mie reportajul?

Capitolul XXII

NUMELE DIN ZIAR

Deși Bellamy citea rareori ziarele, *Globe* îi atrăsese atenția. Singura publicație pe care o urmărea cu interes era săptămînalul local, *Berkshire Herald*, dar nici pe acesta nu-l citea el însuși. Una dintre sarcinile lui Savini consta în a-i face lectura acestui ziar în fiecare joi, ziua cînd apărea săptămînalul, înaintea mesei de seară. Une-

ori trebuia să-i citească fiecare rînd, de la reclamele de pe prima pagină pînă la relatarea unei obscure expoziții agricole, de pe ultima pagină. Cu alte prilejuri, patronul său se dovedea mai puțin pretențios.

Cu toate că nu se amesteca de loc cu cei ce locuiau la țară, refuzînd să invite pe cineva sau să primească invitații, pe Abe Bellamy îl interesa tot ce se petrecea în ținutul Berkshire. Nu refuza niciodată să subscrie la operele de binefacere, dar nu accepta niciodată să dea interviuri. Finanța din gros fondurile locale, insistînd totuși ca numele lui să nu fie pomenit. Julius se întreba tot timpul de ce un om atît de acru și lipsit din firea lui de orice milă dădea bani cu atîta dărnicie. Fără îndoială că n-o făcea din dorința de a-și ajuta semenii sau de a contribui la fericirea celor năpăstuiți. Odată, cînd îi atrăsese atenția asupra valorii unui cec pe care Bellamy îl trimisese unui comitet de vînătoare, bătrînul bombănise cîteva cuvinte care reprezentau, poate, o explicație a generozității sale.

— Cred că proprietarii castelului Garre au fost întotdeauna generoși.

Continua tradiția aristocraților morți, ale căror armorii fluturaseră pe stindardul capelei.

Abe Bellamy avea o fire medievală, aparținînd unei epoci cînd oamenii greoi călăreau pe cai pîntecoși și-și trimiteau ucigașii să-i scape de dușmani.

După ce s-au întors de la cotețele cîinilor, Julius își aminti că ziarul *Berkshire Herald* îl aștepta pentru a fi citit. Mîrli pe ascuns, căci nu avea chef să citească cu voce tare naivitățile din paginile fițuicii locale. Sperase mai ales că sosirea noilor cîini o să absoarbă complet atenția bătrînului, făcîndu-l să uite astfel de distracția lui de joi. Dar primele cuvinte ale lui Abe de cum intră în bibliot-

— Iată doar o monedă din comoara mea, Holland, o monedă mai minunată decât toate milioanele lui Bellamy. Un mic dușman! Ce feroce e, Holland! Zi-i sălbatică, și ei nici nu-i pasă!

Obraji catifelati ai copilului se lipiseră de-ai lui. Spike văzu lacrimi în ochii lui John Wood și se minună.

Reporterul înaintă zâmbind spre cei doi oameni cuprinși de fericire și privi în jur. John așezase fetița pe marginea biroului, ținând-o cu o mână, iar cu cealaltă îi ridicase în fața ochilor încântați figurina de aur ce-l reprezenta pe Pan.

Capitolul XIV

CÎINII DE LA GARRE

A doua zi dimineața, Julius îl salută cu un surîs enigmatic pe patronul său. Domnul Bellamy nu era niciodată bine dispus dis-de-dimineață și își risipea indispoziția într-un torent de invective.

— Să nu te vadă cîinii mei — spuse Abe. N-au să aibă ce-alege din tine.

În ciuda neliniștii ce-l cuprinse, Julius deveni curios. La castel nu existau cîini, iar Abe nu iubea animalele. Patronul său îi explică.

— Am cumpărat niște cîini polițiști — spuse el — care au să stea de pază în hol și pe coridor începînd chiar de astă-seară. Ascultă sfatul meu, stai în cameră pînă mă scol.

Julius văzu cîinii mai tîrziu. Erau feroci, neprietenoși și semănau cu niște lupi. În noul lor cămin, nimeni, cu excepția lui Abe, nu se putea apropia de ei. Abe nu se temea absolut de nimic, iar animalele pădură să recunoască și să respecte imediat în el pe stăpîn.

— Cheamă-i — spuse Abe. Nu-ți fie frică. Pune mîna pe ei.

Julius întinse nervos o mînă spre animalul cel mai apropiat, dar sări speriat înapoi, căci cîinele se și re-
pzeze la el.

— Ți-e frică, și el știe că ți-e frică. Hai la mine! Pocni din degete, iar cîinele înaintă tîrîș, dînd din coadă, se așază la pămînt și își ridică spre fața stăpînului privirea inteligentă.

— Cel care mi i-a vîndut mi-a spus că n-au să se învețe cu mine decât peste vreo lună. Era un prost. Casa aceea a fost închiriată — spuse el, schimbînd subiectul discuției. Cum se numește?

— Vorbiți de Lady's Manor? Întrebă Julius surprins. Bătrînul făcu un semn afirmativ.

— Mi-au luat-o înainte de cinci minute. Am telefonat agentului imobiliar azi-dimineață și mi-a comunicat că tocmai a închiriat-o. Știi ceva?

— Nu, domnule. E pentru prima oară cînd aud. Cine-i noul chiriaș?

Bellamy ridică din umeri.

— Nu știu și nici nu-mi pasă — spuse el. De ce nu și-au găsit altă casă?

Mai tîrziu, după-amiaza, Julius îl întovărăși pe cărarea largă și mărginită de pomi, pentru a face un tur de inspecție.

— Cred că asta-i casa — spuse Bellamy, arătînd cu bastonul o clădire cenușie și patrată, al cărei acoperiș

și ale cărei coșuri se vedeau peste zidul înalt ce înconjură parcul. Am mai văzut-o, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap s-o cumpăr. Ce-i acolo, o ușă în zid?

— Așa se pare — răspunse Julius. Există probabil o legătură între castel și Lady's Manor. E ceea ce se numește o casă de zestre.

Ușa se dovedi a fi o placă veche, prinsă în balamale de fier, evident nefolosită de ani. Copeile de fier ruginiseră, iar suprafața era acoperită cu iedură. Faptul că ar fi trebuit să muncești o zi ca să deschizi ușa nu-l satisfăcu pe bătrîn.

— Cheamă un zidar din sat și spune-i s-o zidească — zise el. Nu vreau să risc ca nepoștii să hoinărească pe proprietatea mea. Ai grijă, Savini.

Julius își notă și în aceeași după-amiază aduse doi zidari din sat, care dădură jos iedera și rupseră bălăriile, pregătindu-se să zidească ușa. Valerie Howett se uita prin grădina neîngrijită a noii ei case, cînd deodată auzi zgomotul oțelului ce lovește piatra. Înțelese ce se petrecea de cealaltă parte a porții stricate.

Lady's Manor se dovedise pentru ea o surpriză din mai multe privințe. Cercetînd mai atent, descoperise că nu avea nevoie decît de foarte puține reparații interioare. Pereții tuturor odăilor erau acoperiți cu lambriuri, tavanele aveau bîrne și nu trebuiau decît văruiate. Una din dușumelele cu în crustații necesita reparații mai ample, dar, spre bucuria ei, Valerie își dădu seama că se putea muta aproape pe loc, ceea ce și făcu.

Domnul Howett, ascultător, își dădu asentimentul, și mai înainte ca femeile de serviciu să fi terminat curățenia casei și să plece, sau ca varul de pe tavan să se usuze, camioane uriașe ce transportau mobila trecură în

procesiune pe străduțele liniștite din Berkshire și o apucară pe drumul ce ducea la Lady's Manor.

De la fereastra dormitorului, Abe Bellamy văzu într-o dimineață fum ridicîndu-se deasupra pomilor din direcția lui Lady's Manor. Se încruntă. De la un timp se scula mai devreme, deoarece servitorii opuneau o rezistență scuzabilă la a intra în apartamentele de locuit ale castelului pînă ce cîinii polițiști de pază nu erau legați. Acești paznici de noapte se plimbau prin castel în voia lor, iar într-o noapte, Julius, auzind lipăitul stins al labelor, fu cuprins de un fior de groază. Prezența cîinilor se dovedise eficientă, căci de la instalarea lor nu mai existase nici urmă de Arcaș Verde.

Domnul Bellamy surprinse un titlu în ziarul *Daily Globe*.

CÎINI POLIȚIȘTI ÎL PĂZESC PE MILIONARUL DE LA CHICAGO DE UN ARCAȘ FANTOMATIC.

Mîrîi furios. Se resemnase însă în fața acestei reclame nedorite. Deși îi purta pică lui Spike Holland, nu simțea îndemnul de a se răzbuna pe reporter, cu toate că în trecut ruinase cîțiva ziariști pentru lucruri mai puțin importante. Culmea era că Spike Holland avusese tupeul să vină la pavilionul de la intrarea castelului și să ceară să i se dea drumul înăuntru. Aceasta se întîmplase a doua zi după întoarcerea sa din Belgia.

— Spuneți-i că dacă se apropie, pun cîinii pe el! se răsti Bellamy prin telefon.

— Afirmă că deține unele informații despre Creager, cel care a fost asasinat acum cîteva zile.

— Nu vreau să știu nimic! răcnii Bellamy și trînti telefonul.

Ceva mai târziu, plimbându-se agitat prin grădină, rămase înlemnit de uimire, paralizat o clipă de furie și surpriză : reporterul cel roșcovan păsea calm pe peluză, cu o țigară de foi în colțul gurii și cu mâinile în buzunare. Scoase una din mâini pentru a-l saluta bine dispus pe milionarul stupefiat.

— Cum ai intrat ?

— Peste zid — răspunse Spike amuzat.

Fața lui Bellamy se înroși mai tare.

— N-ai decît să sări zidul înapoi — spuse el aspru. Te afli aici fără dreptul de a intra, derbedeule ! Intinde-o !

— Domnule Bellamy, n-are rost să ne certăm. Întrucît sînt aici, n-ar strica să mă ascultați.

— Nu ascult nimic. Ieși !

Bătrînul se îndreaptă spre reporter. Nu exista nici o îndoială cu privire la intențiile lui.

— Cred că mai bine m-ați asculta — spuse Spike liniștit, fără să se clintească. Poliția a găsit copia unei scrisori pe care v-a trimis-o Creager în legătură cu un oarecare Z, și e foarte curioasă să știe în ce an a fost scrisă și cine e persoana.

Atitudinea lui Bellamy se schimbă brusc.

— O scrisoare ? repetă el incredul. Adresată mie ? Idiotul a păstrat... copii după scrisori ?

Spike făcu un gest afirmativ.

— Au găsit sute de copii în biroul lui. Cred că avea obiceiul să le păstreze.

Bellamy reflectă o clipă.

— Vino înăuntru — mormăi el apoi, iar Spike îl urmă triumfător.

— Hai, spune tot ce știi despre asta. În primul rînd, cum ai aflat de scrisoare.

— Eram de față cînd a fost găsită — răspunse Spike. De fapt nici n-ar fi observat-o, dacă n-aș fi văzut-o eu.

— Serios ? întrebă bătrînul sarcastic.

— Am văzut-o și am copiat-o mai înainte ca inspectorul să-și dea seama de importanța ei.

Scoase un carnetel din care extrase o foaie de hîrtie, pe care o despături și o așeză pe masă.

— Am să v-o citesc — spuse el. N-are dată, și asta a cam încurcat poliția.

Dragă domnule Bellamy,

Păziți-vă de Z. E în același grup de paznici cu mine și e un tip foarte impulsiv. Cred că aș putea să fac ceea ce ați sugerat la întîlnirea noastră. Va trebui să mă plătiți însă bine, fiindcă risc să-mi pierd slujba. Mai ales dacă ceva nu iese cum trebuie și mă vede un alt paznic. De asemenea, s-ar putea dovedi o operațiune dureroasă și m-aș putea răni grav, așa că ar trebui să știu cum stau din punct de vedere financiar. Nu-mi place Z. E prea abil ; știe să dea cu gura și s-au iscat unele neplăceri cu el. Dacă vreți să continuați planul dumneavoastră, trebuie să ne întîlnim mîine. Eu plec în concediu și am să stau la rudele mele, la Henley. Dacă vă convine, poate ne întîlnim acolo.

(Semnat) J. Creager

Abe Bellamy citi scrisoarea de două ori, apoi o împături și i-o înapoie reporterului.

— Nu-mi amintesc s-o fi primit. Nu știu absolut nimic despre Z, oricine ar fi el, și nu i-am plătit bani lui Creager decât pentru serviciile pe care mi le-a făcut.

Vocăa îi devenise neobișnuit de blândă, deși Spike își dădu seama că numai printr-un efort reușea Bellamy să-și țină cumpătul.

— La Henley v-a salvat viața, nu? insistă Spike. E mai degrabă o coincidență că a stabilit să-l întâlnească acolo. Poate că știa c-o să cădeți în rîu?

— Scutește-mă de obrăznicile tale, Holland! replică bătrînul. Ai aflat de la mine tot ce-ai vrut să știi. Cît despre această scrisoare, nu există nici o dovadă că a trimis-o vreodată. Poate că dumneata ai falsificat-o și ai ascuns-o printre hîrțile lui. Ce cauți la percheziție, de fapt?

Spike luă scrisoarea și o vîrî la loc în buzunar.

— Ce căutam acolo? repetă el. Cred că pur și simplu mă aflu pe acolo. N-aveți nimic de spus în privința acestei scrisori, domnule Bellamy?

— Nimic. N-am primit-o niciodată. Nu știu nimic despre cel de care pomeniști. Nici măcar n-am știut că acest Creager a fost paznic la închisoare, pînă cînd n-am citit în ziarul *Globe*... ziarul meu preferat — adăugă el batjocoritor, iar Spike rînji.

— Bine — spuse el. Mai știți ceva despre fantomă?

— Dumneata afli despre ea înaintea mea — răspunse Abe. Toate informațiile mele despre acest blestemat Arcaș Verde le culeg din *Globe* — un ziar excelent, plin de informații exacte. Crede-mă că mai repede mă lipsesc de micul dejun, decât de *Daily Globe*.

— Presupun că nu vă supărați dacă dau și eu o raită prin castel.

— Presupui greșit — răspunse Abe. N-ai decât să dai o raită peste zidul pe care l-ai sărit, și cu cît ai s-o faci mai repede, cu atît are să fie mai bine.

Pentru a fi sigur că nedoritul oaspete pleacă într-adevăr, îl însoți pînă la intrarea castelului. Văzîndu-l pe Spike, portarul rămase cu gura căscată.

— Zidurile astea nu sînt destul de înalte, Savini — spuse bătrînul după plecarea lui Spike. Telefonează la Guildford să vină cineva să fixeze sîrmă ghimpată pe creasta zidului. Și, Savini... Julius se întoarse de la ușă. Nu ți-am mai pomenit, dar cred că te scutesc de un deranj dacă îți spun că mapa în care-mi țin cîteva fotografii nu se mai află în sertarul biroului. Am pus-o în casa de bani. Dacă vrei să te uiți la fotografii, vino să mi le ceri și le scot pentru tine!

Julius nu se simți obligat să răspundă, căci era incapabil să găsească o replică potrivită, chiar dacă prilejul ar fi existat.

Castelul Garre fusese renovat serios înainte ca Abe Bellamy să-și stabilească aici reședința. Sub supravegherea personală a bătrînului constructor, grupuri de muncitori duseseră la bun sfîrșit, lucrînd aproape o lună, planurile făcute de Abe, care fusese și arhitect și supraveghetor. Instalase la castel un nou rezervor de apă și lumină electrică, ca și un sistem de încălzire cu gaze. În fiecare odaie, cu excepția bibliotecii, se aflau sobe cu gaze, iar în bucătărie o mare mașină de gătit.

Consumul de gaz îl neliniștise în mare măsură pe Wilks, majordomul, în ziua cînd Spike apăruse neautorizat pe peluza castelului. Notele de cheltuieli ale între-

ținerii îi parveneau direct lui Bellamy și doar printr-un accident chitanța de plată a gazului ajunsese la bucătărie, și de aici, pe biroul domnului Wilks, care reflectase mult timp asupra ei înainte de a discuta cu stăpînul lui.

— Ce-i asta? Întrebă Abe, strîmbîndu-se la servitorul său.

— Nota de plată a gazului. Au greșit, ne-au trecut mai mult decît am consumat — spuse Wilks, încîntat că putea să discute cu stăpînul castelului Garre o problemă în care era sigur că i se va da dreptate.

— Ce-au greșit? Ce-i greșit la notă?

— Ei bine, domnule, ne-au trimis o notă de plată prea încărcată pentru una din cele mai calde luni ale anului, mai ales că încălzirea cu gaze la bucătărie a fost stricăută și a trebuit să ardem cărbuni.

Bellamy smulse nota de plată din mîna majordomului, fără să-i arunce măcar o privire.

— Lasă asta — spuse el.

— Dar nu puteam consuma trei sute de metri cubi de gaz, ne-au încărcat nota...

— Lasă asta! tună stăpînul său. Să nu mai deschizi scrisorile! Ai priceput? Nu-i treaba ta!

Răbdarea lui Wilks ajunsese la capăt. Era bine plătit, dar suferise atîtea din cauza grosolăniei stăpînului său, încît se săturase.

— Nu vă permit să vorbiți astfel cu mine, domnule Bellamy — spuse el — și voi fi fericit dacă-mi dați drepturile ce mi se cuvin și-mi îngăduiți să plec. Nu sînt obișnuit să...

— Nu-mi ține discursuri, și du-te! se răsti Abe.

Vîrî mîna în buzunar și aruncă o bancnotă pe masă.

— Uite-ți banii! Dispari de-aici într-o jumătate de oră, căci altfel te-nvăț eu minte!

Spike lua un dejun modest la hanul din sat, cînd auzi senzaționala știre. Concedierea majordomului de la castel reprezenta pentru satul Garre un eveniment de importanță mondială.

Se știa bine că relațiile dintre Abe Bellamy și șeful servitorilor erau cam proaste, iar cînd domnul Wilks apărură pe străzile satului, fu oprit la fiecare pas de tot felul de oameni, care voiau să-i dovedească simpatia, începînd cu doctorul din localitate și isprăvind cu un fost servitor de la castel, care plecase de frica Arcașului Verde.

Reporterul își părăsi dejunul și ieși să vorbească cu majordomul jignit.

— Îmi era absolut cu neputință să mă înțeleg cu el — îi spuse Wilks, tremurînd de indignare. Absolut cu neputință, domnule. Asta nu-i om, ci porc! Ce să mai vorbim despre faptul că ar fi văzut fantoma...

— Ai văzut-o și dumneata?

— Nu, domnule, n-am văzut-o — spuse Wilks. Nu pot să mint. N-am văzut nici un fel de fantomă și, după părerea mea, fantoma nu e decît o invenție a domnului Bellamy, pentru a-și sluji scopurile lui murdare. Cînd spun că e un porc, vă asigur că vorbesc în calitatea celui care a servit într-unele din cele mai bune familii. Nu știe să trăiască, domnule! Are una din cele mai frumoase sufragerii din regiune, și totuși își ia mesele porcește, în bibliotecă, așa cum n-ar face niciodată un gentleman. Și ce mai mînîncă, domnule! Ar ajunge pentru trei oameni. Doi litri de lapte și șase ouă la micul dejun...

Enumeră în ce consta prodigioasa poftă de mîncare a domnului Bellamy. I-l prezentă într-o lumină nouă lui Spike, care nu și-l imaginase niciodată ca o persoană

ce bea sau mânca, sau avea pofta de mâncare normală a oamenilor.

— Ce s-a întâmplat de te-a concediat? Întrebă el, iar majordomul îi poveste că în timpul verii nu se folosisese de loc gaz la bucătărie, iar societatea de gaz îi încercase excesiv.

— I-am spus în propriul său interes, și în loc să-mi fie recunoscător, ca un gentleman, s-a înfuriat și m-a tratat ca pe un câine. Nu puteam să-i mai suport mojiile.

Spike ascultă relatarea necazurilor majordomului, dar nu dădu mare atenție întâmplării cu nota de gaz exagerat de încărcată. În schimb aduse cu abilitate discuția înapoi la vizitatorul fantomatic. Dar nu reuși să afle nimic interesant, cu excepția prezenței câinilor poliști, de care știa și despre care scrisese chiar un articol. Cu toate acestea, în timp ce domnul Wilks vorbea, Spike redacta în minte reportajul pe care avea să-l trimită unui ziar londonez, dându-i eventual titlul: „Viața mea în castelul cu fantome”.

În drum spre oraș, Spike se hotărî să facă o vizită la Scotland Yard.

Jim Featherstone se afla în biroul său, iar ziaristul fu primit pe loc.

— Ei, Holland, ce s-a mai întâmplat?

Împinse spre el pe masă o cutie cu țigări de foi. Spike alese una cu mare grijă.

— O oarecare încurcătură la castelul Garre — începu el. Nobilul proprietar și-a concediat majordomul fiindcă și-a vîrît nasul în nota de plată a gazului. Bănuiesc că acum patru sute de ani, sârmanul bătrîn Wilks ar fi fost spînzurat, intrînd astfel în rîndul simpaticelor fantome

care se strîng noaptea să joace zaruri în curtea din spate a castelului lui Bellamy.

— Vrei să mai repeți o dată foarte rar ce-ai spus? zise Jim. Sînt cam amețit în dimineața asta. Mai întâi, ce era în neregulă cu nota de plată a gazului?

Spike îi poveste și, spre uimirea lui, detectivul insistă să afle amănunte, chestionîndu-l pînă ce reporterul simți că i se învîrte capul.

— Dar ce-i cu gazul ăsta, la urma urmei? Întrebă el. Nu mi se pare o indicație grozavă, afară de cazul că-l bănuiești pe bătrînul Bellamy că și-a instalat în secret un cazan de distilat whisky.

— Nota de plată a gazului e cel mai important lucru pe care l-am aflat în legătură cu castelul Garre — spuse Jim Featherstone calm. Îți rămîn foarte obligat, Holland. Să nu uit: plec în străinătate pentru vreo săptămînă-două, așa că n-am să te văd. Dacă mai obții vreo informație, aș fi încîntat să i-o comunicîi ajutorului meu. Am să ți-l prezint.

O jumătate de oră mai tîrziu, Spike intră în redacția de știri.

— Domnule Syme, sînt sigur că dezlegarea senzațională a misterului morții lui Creager se află la castelul Garre. Bătrînul l-a dat afară pe majordom și-ar trebui să instalăm în locul lui de urgență pe unul din oamenii noștri. M-aș duce chiar eu, dar nu știu să fac pe majordomul, și în orice caz Bellamy m-ar recunoaște într-o clipă. N-am putea trimite pe Mason sau pe unul din ceilalți băieți? Am putea aranja să fie recomandat de o agenție pentru personal de serviciu.

— E o idee — spuse redactorul de știri.

Era de asemenea o idee care venise aproape simultan și altor două persoane interesate.

Crimă cu premeditare, împotriva uneia sau mai multor persoane necunoscute. Abe Bellamy citi fără emoție raportul anchetei asupra morții lui Creager. Pentru el nu însemna decât că suma de patru sute optzeci de lire pe an, pe care i-o plătea de mulți ani, avea să rămână acum în buzunarul lui. Fusese neplăcut și enervant să răspundă întrebărilor fără sfârșit pe care i le puseseră poliția cu privire la legăturile dintre el și mort. Dar acum totul se terminase.

Ciudat, dar bizareria caracterului lui Creager n-l tulburase niciodată și nici nu făcuse vreo legătură între felul cum fusese asasinat și Arcașul Verde. Avea o prejudecată înăscută împotriva reporterilor și de la bun început considerase că legătura între aceste două evenimente era o șmecherie a ziariștilor. Foarte probabil ca omul nici măcar să nu fi fost ucis cu o săgeată, ci poate înjunghiat de-un vechi dușman, care-i purta pică; și chiar dacă moartea se datora săgeții, atunci sigur că asasinul s-a inspirat din ziare.

Observase un lucru — dar acesta nu avea nimic de-a face cu crima — și anume posomoreala secretarului său. O atribuia, pe nedrept, faptului că-i destăinuise lui Julius că-i cunoștea trecutul și, crezând așa ceva, era bucuros să-l mențină în serviciu. Prezența noilor chiriași de la Lady's Manor îi provoca o ușoară iritare, căci într-un fel greu de precizat păreau să-i încalce drepturile de suveran, deși Bellamy nu-și exprima gândurile chiar cu aceste cuvinte. De fapt nu-i păsa și nici nu-l interesa cine erau acești chiriași. Numai cu Julius

discuta diferite probleme, căci servitorii nu i se adresau decât dacă le spunea el vreun lucru, iar el nu vorbea cu ei decât când le reproșa ceva.

Cîteva zile după concedierea lui Wilks i se ivi prilejul să se răstească la noul majordom.

— Ascultă, tinere, aș vrea să-ți întreb în cap că n-am chef să te văd intrînd în vreo odaie unde mă aflu eu, decât în cazul cînd te-am chemat. Seara trecută ai bătut la ușa bibliotecii, deși domnul Savini ți-a spus să nu mă deranjezi.

— Vă rog să mă iertați, domnule — răspunse majordomul plin de respect. Nu cunosc încă destul de bine obiceiurile de la castel; vă promit că n-are să se mai întîmple.

Sosirea noului majordom părase să accentueze deprimarea lui Julius. În orice caz, în purtarea lui se observase o schimbare din ziua cînd venise noul servitor. Era și mai puțin vorbăreț, și mai puțin vesel. Într-o după-amiază, Abe îl găsi complet distrus, rătăcind pe peluzele castelului.

— Ce-ai pățit, Savini? întrebă el batjocoritor. Dacă e cazul ca cineva să facă pe morocănosul pe-aici, atunci am s-o fac eu. Sus fruntea și fii mai cu viață. De fapt, ce s-a întîmplat? A descoperit poliția cine ești?

— Nu, domnule — răspunse Julius. Nu prea mă simt bine.

— Atunci caută-ți loc în altă parte — bombăni bătrînul. La mine nu-i spital.

Musturarea avu ca efect o falsă înviorare din partea lui Savini. Bătrînul continuă să-l înjure cu chef.

Trecuseră mai bine de două săptămîni de la ultima apariție a Arcașului Verde, iar lui Bellamy nu-i veni greu să găsească o explicație.

— Cîinii polițiști au ceva care nu-i pe placul fantomelor — spuse el. Sau poate că fantomele au ceva care, firește, enervează cîinii polițiști.

În aceeași noapte fu trezit din somn de un urlat ascuțit scos de unul din dulăi. Sări din pat și ieși pe culoar. Luminile erau toate aprinse, așa cum ordonase, iar unul dintre cîinii stătea nemișcat în mijlocul coridorului, cu fața spre scara largă ce cobora în holul de jos. Bătrînul fluieră, iar cîinele se întoarse și se apropie încet de el, oprindu-se din cînd în cînd pentru a se uita în urmă. Curînd sosi lîngă el și celălalt cîine, care urcase în goană scările, auzind fluieratul.

— Ce-ați pățit ?

Abe se întoarse în camera lui, își puse halatul și își strecură un revolver în buzunar. Apoi, urmat de cîinii, coborî în hol. Nu văzu însă nimic care să-i trezească cea mai mică bănuială. Descuie ușa de la bibliotecă, păși înăuntru, aprinse lumina și cercetă, fără rezultat, încăperea. Ușa mare și grea de la intrare era încuiată și cu zăvorul tras.

Se urcă satisfăcut în odaia sa. De-abia ațipise, cînd auzi din nou cîinii urlînd — de data aceasta amîndoi. Îi găsi unde îi văzuse și prima oară. Stăteau nemișcați, cu fața spre scara principală. De data aceasta, cînd îi fluieră, unul din cîinii întoarse doar capul spre el, dar nici unul nu se mișcă. Se răsti la ei, iar cîinii se apropiară încet de el.

— Ce-ați pățit, caraghioșilor ?

Drept răspuns, cîinii urlară fioros. Deodată, ca și cum ar fi văzut ceva, o rupseră amîndoi la fugă pe coridor. Abe îi urmă. Îi găsi în hol, mirosind pe jos. Aprinse toate luminile din hol și cercetă din nou, dar fără rezultat.

— Ați înnebunit — bombăni el.

Cîinii se foiau neliniștiți. „Probabil că așa-i apucă uneori“ — își spuse el și se întoarse la culcare. În timp ce dormita, îi auzi mîrîind, dar nu le mai dădu atenție și adormi.

Se făcuse ora cinci cînd se deșteptă. Afară nu se luminase încă. Se sculă, îmbracă un halat de casă și aprinse lumina. În clipa aceea făcu ochii mari : ușa dinăuntru sta larg deschisă, iar ușa ce da în afară fusese descuiată, deși era sigur că le închisese și le încuiase pe amîndouă cînd se sculasе noaptea trecută. Ce făcuseră cîinii ?

Ieși pe coridor, să afle. La început crezu că sînt morți. Zăceau unul în spatele celui lalt, lîngă perete, cu picioarele întinse țeapăn. Îl zgudui pe unul din ei ; cîinele își deschise încet ochii, îl privi prosteste cîteva secunde, apoi îi reînchise. „Au fost drogați !“ își spuse bătrînul. Vasăzică, cineva fusese ascuns aici tot timpul : o ființă omenească. Arcașul Verde era deci o ființă în carne și oase — nici nu-și închipuisе vreodată altfel.

Cîinii își reveniră după o jumătate de oră și nu părură foarte afectați de ceea ce li se întîmplase. Abe îi conduse personal la cotețele lor.

De ce venise Arcașul Verde ? Ce urmărise ? Nu pentru a-și demonstra abilitatea de a intra și a ieși dintr-o cameră după cum avea chef își luase riscul să drogheze cîinii. Ce căutasе ? În dormitor se aflau puține lucruri de valoare, iar acestea rămăseseră neatinse. Evident, nu furtul constituia explicația acestor vizite. Era de asemenea clar că Arcașul Verde nu se ținea de glume, ci urmărea un țel precis.

Deodată, bătrînul înțelese. Arcașul Verde căuta cheia, cheia pe care Abe o ținea tot timpul asupra lui, ziua, iar noaptea o vîra sub pernă. O purta cu el, legată cu

un lanț lung de oțel. Primul lucru pe care-l făcea dimineața, înainte să se ducă în camera de baie, era să scoată cheia de sub pernă și să-și înfășoare lanțul pe după gât. Iar noaptea, înainte de a se culca, ultimul lucru pe care-l făcea era să pună cheia sub pernă.

Cheia aceasta era un obiect de o formă ciudată — foarte lungă, subțire și îngustă. Cheia! Iată explicația. Iar dacă asta era explicația, atunci Arcașul Verde cunoștea secretul castelului Garre!

Intră în bibliotecă aproape fugind și trânti ușa în urmă. Savini, care nu se trezise decât pe jumătate, auzi zgomotul și văzu că bătrînul se împușcase. Zîmbi în somn.

Capitolul XVII

LA LADY'S MANOR

Ducîndu-se la poșta din sat, Savini zări pe trotuar o figură cunoscută și mirii în sine. Dacă prin apropiere ar fi existat o stradă pe care s-o apuce sau dacă s-ar fi putut prefăce că nu l-a văzut pe tînărul spilcuit și cu părul roșu care își fuma țigara de foi de dimineață și contempla lumea cu amabilitate și condescendență, ar fi putut eventual să evite această întîlnire.

Spike îi făcu un semn cu degetul, iar Savini traversă strada, simțind cum îl trec sudorile.

— Sînt... — începu el.

— Ești grăbit. Știu. Nu vrei să te vadă bătrînul vorbind cu mine, căci îți pierzi slujba. Și asta o știu foarte bine. Ascultă, Julius, cred c-ar trebui să ne cu-

noaștem mai bine, și sper că nu te superi că-ți spun pe numele mic. Mi-a plăcut întotdeauna în mod deosebit acest nume... Nu, nu glumesc... Am să-mi botez primul copil Julius. Ascultă însă. Vreau să te întreb ceva. Cunoști un om de la Scotland Yard numit Featherstone? Savini încuviință.

— Îl cunosc, da — răspunse el scurt. E cel ce-i însoțea pe cei doi Howett. De ce nu te duci să-l întrebi pe domnul Howett, Spike? Locuiește la Lady's Manor și ar putea să-ți dea mai multe amănunte.

— Am fost la el — spuse Spike. Așadar, îl cunoști pe Featherstone.

— Ți-am spus că-l cunosc, nu? replică Julius nerăbdător. Acum trebuie să plec, Holland.

— Spune-mi Spike — zise tînărul cu seriozitate. Sincer vorbind, cred că n-ar fi rău să ne cunoaștem mai bine. Cum arată noul majordom? Întrebă el într-o doară.

Julius dădu neputincios din umeri.

— Un majordom — un om priceput. A fost trimis de la Londra.

— Nu-i decât un majordom priceput? Asta sună atît de puțin romantic — spuse Spike, observîndu-l cu atenție. Vine vreodată în sat?

— Cred că da.

— Nu-i o persoană cunoscută, nu?

— Ce sens are să mă întrebi pe mine despre majordom? Îl imploră Julius, patetic. E prietenul tău?

— De ce te grăbești? spuse Spike și-l apucă de mînă în clipa cînd Savini vru să plece. Ce mai e nou pe-acolo? Ce-a mai făcut Arcașul Verde? E tot în vacanță?

— Nu, nu e! strigă Julius. Azi-noapte a drogat cîinii. Mă duc la poștă să dau o telegramă să mai fie trimiși încă doi. Bătrînul își închipuie că Arcașul Verde

n-o să se poată descurca la fel de ușor cu patru cîini, cum a făcut-o cu doi.

Apoi, smulgîndu-se, o luă la fugă cît putu de repede, cu intenția de a se îndepărta cît mai mult cu putință de reporterul acesta atît de curios.

În dimineața aceea, Spike primise o scrisoare de la prietenul său din Belgia. John Wood sosea la sfîrșitul săptămîinii și dorea să ia masa cu Spike. O parte din scrisoare atrase în mod deosebit atenția reporterului.

Vă sînt foarte recunoscător pentru lunga relatare pe care mi-ați făcut-o asupra lui Bellamy și a întîmplărilor extraordinare care se petrec la castel. De atunci citesc cu regularitate ziarul Globe, și articolele dumneavoastră despre Arcașul Verde sînt cu totul remarcabile. În scrisoarea de răspuns afirmați că mai devreme sau mai tîrziu, Arcașul Verde va sfîrși prin a zdrobi nervii lui Abe Bellamy. Așa cum v-am mai spus, vă înșelați. Nimic pe lume nu-l poate speria pe ticălosul acela. Nu cred, pe de altă parte, că e obligatoriu ca Abe Bellamy să fie ucis de mîna care l-a lovit pe Creager. Totul ține numai de graba asasinului, iar soarta lui Abe Bellamy depinde în întregime de natura descoperirilor făcute de omul ce bîntuie castelul.

Scrisoarea se ocupa mai departe amănunțit de noul său plan și de felul cum progresa. Reușise să stîrnească interesul unui număr de bogătași din America și Anglia, iar planul luase o amploare nesperată niciodată. Spike nu citi cu prea multă atenție partea de la sfîrșit a scrisorii, fiindcă în acel moment nu era deosebit de captivat de bunăstarea copiilor. Ceea ce îl pasiona intens era Abe Bellamy. Nu se putu însă abține să nu se mire de

extraordinara deosebire a caracterelor celor doi oameni. Uriașul acesta brutal, care stătea ca un căpcăun de odinioară baricadat în fortăreața sa, răspîndind în jur cruzime și ură, spre deosebire de un suflet bun, a cărui întreagă existență era dedicată umanității.

Fiind invitat să ia micul dejun cu domnul Howett, porni agale pe cărarea frumoasă care înconjura zidurile înalte ale clădirii. Curînd văzu coșurile în stil elisabetan ale vechiului conac.

Spike se pricepea întrucîtva la stiluri și, ca și cei mai mulți americani, cunoștea mai bine decît englezii care le vedeau zilnic trecutul clădirilor istorice din Anglia. Conacul fusese construit în secolul al XV-lea pentru o oarecare Isabel d'Isle, iubita unuia din familia Curcy. Casa fusese distrusă parțial de foc în timpul reginei Elisabeta și reclădită imediat, ceea ce explica caracterul elisabetan al arhitecturii.

Era o dimineață luminoasă și caldă pentru acea perioadă a anului. Pe Valerie Howett o găsi în grădină, supraveghind plantarea unor bulbi.

— S-ar zice că vă stabiliți aici pentru totdeauna — îi spuse Spike zîbind și dîndu-i mîna.

— Mă stabilesc aici pentru... mult timp — răspunse ea calm. Pe tata îl găsiți în bibliotecă. Mă tem că veți da peste balamuc în casă. Singură camera tatii e mai curată.

Ceva din melancolia ce părea să fie o caracteristică stabilă a domnului Howett dispăruse. Era bine dispus, aproape vesel, iar Spike, fără să știe motivul, se gîndi că se datora schimbării aerului. Domnul Howett îi mărturisii ce planuri are, îi arătă cu oarecare mîndrie hîrțile pe care le strînsese și chiar îl consultă în privința introducerii.

— L-ați văzut cumva pe vecinul dumneavoastră, domnule Howett?

— Cine? Bellamy? Domnul Howett se strîmbă. Nu, și nici n-am chef să-l văd. Slavă Domnului că e un tip nesociabil, așa că nu-mi vine să cred c-o să sosească în vizită să ia ceaiul cu noi. Holland — adăugă el serios — te-ai familiarizat cu obiceiul ăsta de a bea ceai? Dacă nu, mai bine renunță. E fatal. E mai rău ca stupefiantele. Odată obișnuit, devii sclavul lui pentru totdeauna.

Peluzele de la Lady's Manor nu erau prea largi; aveau mai puțin de doi acri, iar limitele lor erau marcate de zidurile castelului. Spike remarcă faptul acesta după ce termină micul dejun, cînd fata îl plimbă prin proprietate.

— Aici pare să fie o poartă, domnișoară Howett.

— A fost — răspunse ea supărată — dar domnul Bellamy a zidit-o pe partea cealaltă.

— Poate că se teme de Arcașul Verde — spuse Spike în glumă. Apoi adăugă grăbit: Sper că nu e o indiscreție, domnișoară Howett. Nu vă e frică, nu-i așa?

— Nu, nu mi-e frică — răspunse ea.

Spike cercetă zidul cu un interes profesional.

— E mai scund aici decît în oricare altă parte a castelului — spuse el — și ați avea oricînd prilejul de a face o incursiune pe domeniul feudal al lui Abe.

Înaintă, ridică mîinile și văzu că poate atinge creasta zidului.

— Două scări ușoare, și ați ajuns sus. Asta-i bună! Încep să vă invidiez, domnișoară Howett! Nu vă cer să-mi îngăduiți să jefuiesc castelul pornind din curtea dumneavoastră, dar dacă mă încurajați cît de puțin, am să vin într-o noapte întunecoasă și-am să mă duc să-l caut pe arcaș.

Valerie rîse ușor.

— Nu vă încurajez absolut de loc, domnule Holland — răspunse ea. Apoi îl întrebă: L-ați mai văzut în ultima vreme pe căpitanul Featherstone?

— Nu l-am văzut de luna trecută. Mi-a spus că pleacă în străinătate, deși mă îndoiesc. Vă jur, domnișoară Howett, că am impresia că el e noul majordom al castelului. Știu că-l interesează foarte mult Bellamy, și mai ales nota de plată a gazului, deși de ce tocmai nota de plată a gazului Dumnezeu știe!

— Care notă? Întrebă ea curioasă, iar Spike îi relată trîncăneala servitorilor de la castel.

— I-am spus lui Featherstone că a fost concediat majordomul, și mai tîrziu mi-a trecut prin cap că poate s-a oferit el pentru acest post. Agenții ăștia secrete sînt excelenți ca majordomi. Ca să vă spun sincer, ne-am gîndit și noi să trimitem un om de-al nostru acolo, dar pînă cînd redactorul-șef a examinat problema, s-a consultat cu niște avocați și și-a cercetat sufletul în tăcerea nopții, solicitînd o îndrumare spirituală, postul s-a ocupat. Ajunsesem la concluzia că noul majordom e Featherstone. În primul rînd pentru că se spune că arată foarte bine, iar în al doilea rînd pentru că nu vine niciodată în sat ca să ne dea ocazia să-l vedem. Am vorbit în dimineața asta cu Julius — care cred că are un trecut dubios — și nu există prea mulți oameni ai legii pe care să nu-i cunoască. Dacă majordomul ar fi fost Featherstone, Julius l-ar fi denunțat bătrînului.

Valerie reflectă.

— Spuneți deci că domnului Featherstone i-a atras atenția nota de plată a gazului?

Spike dădu din cap.

— Poate e tipul familistului — spuse el ironic. Fiind burlac, tragedia notei de plată m-a lăsat rece.

— Căpitanul Featherstone nu e căsătorit — răspunse ea pe un ton cam rece, și se înroși când Holland își ceru scuze.

— Nu știu de ce vă cereți scuze — adăugă ea cu oarecare asprime. V-am spus doar că nu e căsătorit. Îl cunoașteți pe Julius Savini? Întrebă ea, schimbînd subiectul. Ce-mi puteți spune despre el?

— Nu mare lucru — răspunse Spike surprins — în afară de faptul că e eurasian. Tatăl lui a fost englez, iar mama indiană, și-mi închipui că Julius a moștenit slăbiciunile amîndorura. A făcut parte din banda lui Crowley, deși n-am știut niciodată dacă era o victimă sau creierul ce-o conducea. Poliția a distrus banda de mai bine de un an, iar Julius a reușit să se strecoare, nu știu cum, din plasa ei, așa că poate era o victimă, sau — adăugă reporterul — un agent informator. La început mi s-a părut ciudat că fusese angajat de Bellamy, dar când m-am gîndit mai bine mi-am dat seama că Julius era tipul ce i se potrivea perfect bătrînului. E slugarnic din naștere, complet lipsit de scrupule și se teme de moarte de Bellamy. Mîntea lui urzește tot timpul planuri abile cum să se îmbogățească, dar nu are nici nervul și nici curajul să le ducă la îndeplinire. Țasta-i Julius. Presupun că nu-i fac o nedreptate — adăugă el optimist.

— Nu cred — spuse Valerie.

Spike își stabilise cartierul general la Garre pe timp nelimitat. De două ori pe zi vorbea la telefon cu redacția. Deși domnul Syme îi dăduse de înțeles că Arcașul Verde, ca scuză pentru trîndăvie, își terminase orice folos practic, nu voia să-și asume răspunderea de a-și rechema subordonatul la Londra.

Într-o după-amiază, în timp ce vorbea la telefon cu ziarul, Spike o văzu pe Valerie trecînd în mașină și îndreptîndu-se spre Londra. Telefonul de la *Mistrețul albastru* se afla în hol — o situație oarecum jenantă pentru cineva care dorea să aibă o convorbire telefonică discretă, căci tot ce spunea se auzea pînă la bar.

Se îndreptă spre ușă și se uită după Valerie. Atunci îi veni o idee. Se întoarse la telefon și chemă din nou ziarul. Obținu legătura într-un sfert de oră, ceea ce reprezenta o viteză destul de mare pentru această linie telefonică.

— Dumneavoastră sînteți, domnule Syme? Domnișoara Howett a plecat la Londra. O cunoaște vreunul din băieții noștri? Cred că n-ar fi o idee rea dacă ați urmări-o. Nu pentru un articol, mă înțelegeți, ci doar ca să mă anunțați și pe mine unde se duce.

— O să-ți slujească drept indiciu ca să-l descoperi pe Arcașul Verde? Îl întrebă sarcastic domnul Syme.

— Un indiciu nu numai pentru mine, ci și pentru poliție — i se răspunse.

Capitolul XVIII

LA EL MORO

Fay Clayton ducea o viață retrasă, fără a fi însă o ființă singuratică. În cazul ei, adjectivele acestea nu erau sinonime. În micul ei apartament din Maida Vale, trăia mai mult sau mai puțin izolată, deși avea o groază de prieteni și multe ocazii cînd se putea destinde și

amuza. N-ar fi adevărat dac-am spune că-i simțea lipsa lui Julius. Soțului ei îi oferea o afecțiune pe care nimeni n-o împărtășea. Nu avusese niciodată prilejul să se îndoiască de loialitatea lui și era sigură că în ultimele luni poziția ei financiară se îmbunătățise considerabil.

Pe vremea când Julius făcea parte din bandă și era unul dintre cei patru tineri abili care escrocau pe naivi sau pe cei prea siguri de ei, existența ei fusese destul de precară. Săptămîni de-a rîndul trăiseră din bani împrumutați și din bijuterii amanetate. Nici măcar în zilele când le mersese bine nu fuseseră prea fericiți. Acum primea totuși în mod regulat un venit mare și neașteptat. Nu-și bătuse capul să-și întrebe soțul de unde proveneau acești bani. Știa că Abe Bellamy nu-i plătea un salariu grozav. De fapt, știa exact cît primea Julius. Își dădea seama că făcea rost de bani în chip suspect, dar se simțea în siguranță, căci Julius era celebru pentru riscurile pe care le înfrunta. Nu-i spusese niciodată ce venituri are, dar făcînd unele aprecieri asupra averii lui, ea ajunsese la concluzia că în funcția sa de secretar îi treceau prin mînă banii de întreținere ai casei, ceea ce explica într-un fel veniturile lui mari. Nu numai că-i dădea lui Fay o sumă frumoasă, dar mai aducea și „prime“ neașteptate, sub forma unor bijuterii izbitor de noi și izbitor de cinstit cumpărate. N-avea de ce se plînge. Julius se afla în siguranță, iar ea își putea expune noul ei inel cu diamante în cluburile de noapte preferate, fără cea mai mică emoție că străini misterioși au să apară și-au să-i ceară să facă o plimbare cu ei pînă la comisariat.

Dar nici asta n-ar fi speriat-o prea tare pe Fay Clayton. De la vîrsta de cincisprezece ani și pînă în prezent

fusese de trei ori la închisoare și adevărata spaimă a închisorii, spaima de necunoscut, nu o mai impresiona. Singura neplăcere a arestării era că venea în contact cu poliția, dînd polițiștilor dreptul să te oprească, să discute cu tine și să-ți pună întrebări la care uneori era greu de răspuns.

Se afla în mica ei bucătărie și își călca o rochie, cînd auzi o bătaie în ușă. Servitoarea ei (un titlu cam pretențios pentru femeia șleampătă care venea zilnic să deretice) plecase să facă piața de dimineață. Fay se duse la ușă și o deschise, sperînd să dea peste un băiat de prăvălie. În schimb se pomeni față în față cu un om sfrijit și scofîlcit, îmbrăcat într-un costum ce nu-l prindea și ale cărui cute ar fi fost elocvente pentru un inițiat.

— Jerry! exclamă ea și deschise ușa larg. Intră. Închise ușa în urma lui și îl urmă în sufragerie. Cînd ai ieșit?

— Azi-dimineață — răspunse el. Ai ceva de băut? Mor de sete. Unde-i Julius?

Fay aduse o sticlă din bufet și un sifon, le așeză în fața lui, iar Jerry își turnă o porție bună.

— În regulă — spuse el plescîind din buze, iar culoarea îi reveni în obraji palizi. Unde-i Julius?

— Nu-i aici, Jerry. Are o slujbă la țară.

Omul dădu din cap și se uită cercetător la sticlă.

— Ajunge — spuse ea și duse sticla la loc în bufet, unde o încuie cu un gest hotărît. Ce-ai de gînd să faci?

— Nu știu. Bănuiesc că toată banda e risipită. Zici că Julius are o slujbă? S-a dat pe brazdă?

— Firește că s-a dat pe brazdă — răspunse Fay indignată. Trebuie să-ți cauți și tu de lucru, Jerry. Banda s-a destrămat. Ducă-se!

Erau frate și soră, deși nimeni n-ar fi ghicit legătura dintre această fată drăguță și pușcăriașul scofilit.

— L-am întâlnit pe Featherstone, polițaiul.

— Te-a văzut că vii aici? Întrebă ea.

— Nu, l-am întâlnit în partea de apus a orașului. M-a oprit și m-a întrebat cum mă simt și ce-am de gând să fac. Nu-i om rău — spuse el dînd din cap.

Fay se strîmbă.

— Crezi tot ce ți se năzare, Jerry. Ce-ai de gând să faci? Îl întrebă ea din nou.

— Nu știu. Împinse scaunul înapoi și se uită gînditor la fața de masă. O bandă care lucrează pe vasele ce traversează Atlanticul vrea să vin la ei. N-am făcut niciodată așa ceva, și e nevoie de un oarecare capital — costă o sută de lire biletul de întoarcere — dar există șansa să voiajez fără să întîlnesc vreo mutră cunoscută. Ce crezi, poți să-mi împrumuți niște bani?

Fay își mușcă buzele gînditoare.

— Aș putea — răspunse ea încet.

— Sînt sigur c-am să-i înmulțesc. N-am auzit nici odată ca echipajul unui vapor să fie arestat. Se uită prin încăpere. E bine cînd te întorci. M-am săturat de pușcărie.

— Unde-ai fost, Jerry?

— La Pentonville, închisoarea unde a fost și Creager. Aș putea să-ți spun niște povești despre el să ți se zîrlească părul în cap, Fay. Mai pot rămîne la tine, nu?

— Poți să stai în camera lui Julius — spuse ea ezitînd.

— Nu vine pe aici? Întrebă el încruntîndu-se.

— Nu poate. Vorbim din două în două zile și nu mă plîng.

Se uită dezgustată la hainele lui mototolite.

— Am nevoie de un costum nou. Cum stai cu banii?

— Îți fac eu rost — spuse ea. Nu poți ieși așa pe stradă, Jerry. Sper că nu te-a văzut nimeni cînd ai intrat. Proprietarii acestor apartamente sînt foarte pretențioși și nu vreau să dea ochii cu tine pînă nu arăți ceva mai prezentabil. Am crezut că n-au să-ți dea drumul decît peste șase luni.

Jerry rîse.

— Doctorul închisorii m-a eliberat — spuse el. Sînt bolnav de piept și am cerut să mi se acorde un tratament special, așa că au prescris o parte din pedeapsă. Nu vor să aibă bolnavi la închisoare. Am lăsat niște haine la biroul de bagaje de la gara Charing Cross — spuse el brusc. Poate mi le scoți, și atunci nu mai am nevoie de prea multe.

Fay luă recipisa. În aceeași după-amiază, se duse la gară ca să scoată cufărul. Scurtînd drumul, șoferul o apucă prin piața Fitzroy. Cartierul nu-i era necunoscut lui Fay, căci aici se găsea un restaurant unde mîncase bine pe vremuri. Era un local cu camere mici, unde oamenii se puteau aduna, siguri că nu vor fi spionați, ca să discute probleme de mare importanță pentru ei. Fusesse locul favorit de întîlnire al bandei în epoca ei de glorie.

La intrare se afla un om. În clipa cînd îl recunoscuse, Fay rămase cu gura căscată. Era Julius. În timp ce se apleca înainte ca să bată violent în geam șoferului să oprească, o mașină trase lîngă trotuar și din ea coborî o femeie. Îl văzu pe Julius că-și scoate pălăria, apoi cei doi dispărură prin ușile înguste ale restaurantului *El Moro*. Fay opri mașina și se dădu jos. O mai văzuse odată pe Valerie Howett și o recunoscuse pe loc.

Valerie se uită curioasă în jur la localul mult prea împodobit în care fuseseră conduși. În aer plutea un miros stătut de țigară de foi. Bronzul murdar, decorația încăperii, draperiile grele de catifea, aerul general de lux tipător dădeau o impresie neplăcută și grețoasă.

Julius Savini concedie chelnerul afectat și închise ușa, simțind o *repugnancia* — cuvânt portughez care îi veni imediat pe buze și care exprima exact sentimentele lui Valerie.

— Îmi pare rău că v-am adus aici, domnișoară Howett, dar e singurul loc unde sînt sigur că nu vom fi spionați.

— Ce fel de restaurant e ăsta? Întrebă ea curioasă.

— E un restaurant foarte cunoscut — răspunse Julius cu tact. Vreți să luați loc, domnișoară Howett? Mă tem că n-am să vă spun prea multe — zise el cînd ea se așeză pe marginea scaunului plușat. Din cauza domnului Bellamy e din ce în ce mai greu să descoperi ceva.

— Ați obținut fotografia pe care v-am cerut-o?

Savini clătină din cap.

— Cînd m-am dus s-o iau, am găsit sertarul gol. Bellamy trebuie să fi descoperit că-i umblam prin birou, mi-a și spus-o de altfel. Am înfruntat riscuri mari pentru dumneavoastră, domnișoară Howett.

— Iar eu v-am plătit — răspunse ea rece. Nu sînt foarte sigură, domnule Savini, dacă riscurile au fost înfruntate de dragul meu sau de dragul banilor pe care vi-i dau. Sînt convinsă că aveți planurile dumneavoastră și că lucrați atît pentru interesele dumneavoastră, cît și

pentru ale mele. Asta însă nu mă privește. Spuneți că mai există și alte fotografii?

— Un portret al nepotului său — spuse Julius, iar Valerie îl privi mirată.

— Un nepot? Întrebă ea incredulă. N-am știut că are vreo rudă.

— Bănuiesc, doar atît, că i-ar fi nepot. În orice caz, a fost omorît în război.

Fay își închipuise că Julius avea o sursă de venituri suplimentare și în această privință nu se înșelase. Fiecare informație pe care Valerie o primea în legătură cu activitatea lui Bellamy, cu legăturile lui și deplasările provenea de la acest eurasian zvelt, iar pungea ei fusese sursa de bani care lărgise venitul lui Fay.

— Nu se afla nimic pe dosul fotografiei doamnei, nimic care să indice a cui era fotografia? De ce n-ați luat-o cînd ați avut prilejul?

— Îmi pare rău că n-am luat-o — spuse el trist — dar Bellamy ar fi descoperit că a dispărut și m-ar fi concediat pe loc. Mă cutremur cînd mă gîndesc ce s-ar fi putut întîmpla.

Julius se cutremură cu adevărat.

— Spuneți în scrisoarea dumneavoastră că Arcașul Verde a intrat în castel și a drogat cîinii.

— A intrat și în camera lui Bellamy — adăugă Julius. N-am pentru dumneavoastră, domnișoară Howett, decît o singură informație. Bătrînul i-a scris lui Smith azi-dimineață. M-a obligat să duc scrisoarea la poștă și s-o înregistrez. Pe lîngă asta, era sigilată și cred că erau bani înăuntru. Smith primește mai mult decît Creager. Cred că suma e cam de o sută de lire pe lună. Știu asta fiindcă a trebuit să scot luna trecută o sută de lire de la bancă, iar în aceeași noapte domnul Bellamy mi-a cerut

banii, deoarece voia să-l plătească pe Wilks — fostul majordom — pentru ceva ce-i cumpărase.

— Cine e noul majordom ? întrebă Valerie.

— Nu-l cunosc, domnișoară. E un tânăr foarte simpatice, deși îl văd foarte rar.

Valerie reflectă un timp. Făcuse o încercare nefericită să intre în legătură cu noul stipendiat al lui Bellamy, dar tentativa se sfîrșise dezastruos. Era sigură că dezlegarea misterului se afla legată de persoana lui Coldharbour Smith.

— Vreau să știu mai multe despre acest om — spuse ea. Ați aflat ceva în legătură cu el ?

— Nimic. Bellamy are foarte puține hîrtii personale și le ține încuiate în casa de bani. E nevoie de un expert ea să deschidă ușa seifului, iar cheile și le ține tot timpul la el. E singura cheie pe care o poartă la el și nu se desparte de ea niciodată. Am fost în camera lui dimineața, înainte de a se scula, și n-am văzut-o, așa că îmi închipui că se culcă cu ea.

— Anunțați-mă dacă se întîmplă ceva nou. Spuneți că domnul Bellamy aduce alți cîini ? întrebă ea, zîmbind ușor în timp ce se scula de la masă. Vă va fi ușor să mă încunoștințați, deoarece acum locuiesc la Lady's Manor. O notă zvîrlită peste zid...

De afară se auzi zgomotul unor voci furioase ce se certau. Deodată ușa fu dată de perete și în prag apărură o femeie. Avea fața congestionată, iar ochii îi sticleau de furie. Îi trebui o bucată bună de vreme pînă să se poată stăpîni. Atunci se adresă fetei, care rămăsese mută de uimire.

— Aș putea să știu ce faceți aici cu soțul meu, domnișoară Howett ? întrebă ea cu o voce stridentă.

— Soțul dumneavoastră ? spuse Valerie, mutîndu-și privirea de la ea la Julius, care arăta ca plouat.

— Draga mea, nu s-a întîmplat nimic ; discutăm cu această doamnă afaceri — interveni Julius cu voce tremurătoare.

— Afaceri, ai ? Femeia rămase cu mîinile în șold, privindu-și soțul tulburat. Asta-i bună ! Ai venit aici să discuți afaceri ! Nu puteai să vorbești cu ea la hotel ? De ce te-ai ascuns aici ?...

Valerie își recăpătase stăpînirea de sine.

— E soția dumneavoastră, domnule Savini ? întrebă ea.

— Dacă sînt soția lui ? interveni batjocoritor Fay. Mai degrabă am fost. Zi, n-aveai timp să vii să mă vezi fiindcă erai atît de ocupat la Garre ! răcni ea. Nă-tărăule !

— Draga mea, pot să-ți explic totul. Venisem ca să te văd, îți jur. Am avut însă o afacere de discutat cu domnișoara Howett, o afacere importantă.

— Și de ce vine domnișoara Howett aici singură, ca să trateze cu tine o afacere importantă ? întrebă femeia, devenită o adevărată furie. Vine la un restaurant ca *El Moro* fără să aibă pe cineva care s-o însoțească ? Firește că nu !

— Firește că nu ! replică o voce veselă din prag. Domnișoara Howett a venit însoțită de mine.

Fay Clayton se întoarse brusc și toată furia îi pieri de pe față. Rămase cu gura căscată de uimire.

— O !

— Văd că dăm mereu unul peste altul — spuse căpitanul Featherstone bine dispus. Apoi i se adresă lui Valerie, care-l privea uluită. Am venit să vă întreb cît

o să mai întârziati, domnișoară Howett. Ați uitat, oare, că avem întâlnire la ora patru ?

Valerie se înfășură în haina de blană și coborî scările împreună cu detectivul, furioasă și cu un sentiment penibil. Ciudățenia caracterului ei feminin se remarcă prin aceea că furia ei nu se îndrepta spre Julius sau spre mahalagioaica lui nevastă, ci spre omul ce-și făcuse apariția la momentul oportun.

Capitolul XX

UN AVERTISMENT

Jim Featherstone o conduse pe față pînă la mașină și, fără să aștepte vreo invitație, se urcă și el.

— Sînt unele locuri unde puteți merge și altele unde eu, indulgentul dumneavoastră însoțitor, nu-mi pot permite să fiu văzut. *El Moro* e un astfel de loc. E un local frecventat de cel mai respingător tip de răufăcători, și am să-i spun cîteva cuvinte dulci lui Julius fiindcă v-a dus acolo.

— E vina mea — ripostă ea. Eu i-am cerut să găsească un loc unde să nu fiu recunoscută și unde să fim absolut singuri.

— Pot să vă sugerez ca pe viitor să vă suiți în vîrfurile catedralei Sf. Paul sau în cripta mănăstirii Westminster — ambele, locuri foarte respectabile ? Apoi schimbă tonul. Julius v-a oferit, firește, informații despre servitorii lui Bellamy. Am bănuț de la bun început. Vă previn, domnișoară Howett, că acest om, deși v-a servit cu fide-

litate pînă la un anumit punct, nu va ezita să vă înșele. Are propriile lui interese...

— Știu — răspunse ea liniștită, apoi adăugă : Bănuiesc că m-ați urmărit toată ziua.

— Aproape toată după-amiaza — preciză el.

— Am crezut că sînteți în străinătate. Să știți, domnule căpitan Featherstone, că mă cam călcați pe nervi.

— Dumneavoastră mă călcați pe mine pe nervi de luni de zile — răspunse el calm. Vă închipuiți că mă amuză să vă vînez prin toată Londra ?

Valerie deveni brusc ascultătoare.

— Îmi pare rău, îmi pare foarte rău — spuse ea pocăită. Aveți o artă nemaipomenită să mă faceți să mă simt ridicolă, și cred că din cauza asta mă enervez. Vă sînt foarte recunoscătoare c-ați sosit la momentul oportun. Era mai mult decît penibil. E într-adevăr nevasta lui ?

Detectivul încuviință din cap.

— Nu mă interesez niciodată ce se întîmplă cu căsătoriile acestea mixte — spuse el — dar judecînd după mîndria aproape copilărească cu care simpatica Fay își arăta verigheta, îmi închipui că e soția lui. De nimic nu-i mai mîndru un criminal obișnuit ca de un amănunt respectabil din viața lui.

— Am crezut că sînteți în străinătate — repetă ea.

— Mi-ați mai spus-o o dată. Îmi pare foarte rău că nu sînt în străinătate. Dacă mi-aș urma instinctul firesc, ar trebui să escaladez acum Alpii tirolezi — spuse el.

Valerie nu avea de unde să știe cît de nesincer era tînărul, căci dacă exista un loc pe lume unde voia să se afle în acel moment, acest loc era lîngă ea, în Rolls-ul ce aluneca ușor, ducîndu-i prin cartierul West End, atît de aglomerat.

Deodată, fata scoase o exclamație de supărare.

— Am uitat să-l întreb... — începu ea. Și era poate singurul lucru pe care doream să-l știu.

— Poate că vă pot spune eu — zise el, dar ea clătină din cap.

— N-o să-mi puteți spune ceea ce vreau eu — îi răspunse Valerie, iar el rîse.

— Într-o zi o să vă dați seama că sînt un birou de informații fără egal.

Valerie ezită o clipă, apoi scoase din poșetă un pachet galben, voluminos, pe care îl desfăcu cu grijă pe genunchi.

— Înțeleg, e un plan al castelului — spuse Jim imediat.

— Un plan vechi. L-am cumpărat de la un librar din Guildford. Nu reprezintă castelul așa cum este el astăzi, ci cum era acum două sute de ani. Vedeți, nu există un *living room*, iar această încăpere — azi biblioteca — se numește Sala de Judecată.

Jim Featherstone dădu din cap.

— Aici își judecau cei din familia de Curcy prizonierii — răspunse el prompt. Iar aici — arătă el — unde e acum holul de intrare al castelului, se găsea camera de tortură, unde prizonierii erau forțați să spună adevărul. Sînt momente cînd regret că s-au desființat camerele de tortură, căci crima cea mai răspîndită astăzi în Anglia e mărturia falsă, dată sub jurămînt. Dacă ar mai exista cîteva instrumente pitorești de tortură deasupra băncii martorilor...

— Vă rog, fiți serios — spuse ea. Sînteți sigur că aici e biblioteca?

— Perfect sigur. Am planuri mai moderne ca ale dumneavoastră. Le-am obținut de la fostul proprietar al castelului.

— Nu mi le puteți da și mie? întrebă ea insistent.

— Pentru ce vă trebuie?

— Am nevoie de ele.

Nu era un motiv deosebit de convingător, dar, spre surprinderea ei, căpitanul Featherstone consimți.

— Am să vă dau un sfat, tînără prietenă — spuse el. Duceți-vă, dacă doriți, la Limehouse și cercetați iadul în care trăiește Coldharbour Smith. Faceți cîte vizite vreți la *El Moro*, și vă încredințez că, ținînd seama de reputația dumneavoastră de femeie inteligentă, n-o să vă com-promiteți. Nu vă duceți însă singură să investigați castelul Garre. Vorbea încet și serios, iar ea nu se înșelă asupra tonului celor spuse. N-o să pătrundeți niciodată înăuntru prin metodele obișnuite. Vreau să-mi promiteți că n-o să încercați nimic extraordinar. Îmi promiteți?

Valerie se gîndi o vreme.

— Nu — spuse ea sincer — nu pot să vă promit cîstit așa ceva.

— Dar ce vă așteptați să găsiți acolo? o întrebă el disperat. Vă imaginați oare că bătrînul Bellamy lasă la îndemîna primului intrus mărturisiri scrise? Puteți crede o singură clipă că, odată pătrunsă în castel, o să descoperiți vreo dovadă materială? Lăsați asta pe seama mea, domnișoară Howett. Mă tem pentru dumneavoastră. V-o spun absolut sincer. Mă tem pentru că cunosc, în parte, caracterul acestui ticălos. Mă tem deoarece cîinii au să fie fără milă cu dumneavoastră. Dar cel mai mult mă tem de Arcașul Verde!

Valerie nu-și putea crede urechilor.

— Vă temeți cu adevărat de Arcașul Verde? întrebă ea. Sînt sigură că glumiți, căpitane Featherstone.

— Mă tem de Arcașul Verde — repetă el cu încăpățî-nare. Valerie, vă paște cel mai îngrozitor pericol, care să nu credeți că-i mai puțin îngrozitor fiindcă e vag. Nu vă

cer să-mi spuneți ce știți. Nu vă constrâng să-mi spuneți de ce-o căutați pe doamna Held, ce reprezintă ea pentru dumneavoastră sau în ce împrejurări a dispărut. Cu vremea poate că o să-mi mărturisiți. Așa mi-a spus tatăl dumneavoastră.

— El nu v-a mărturisit nimic ?

Jim clătină din cap.

— Nimic. Îmi promiteți că n-o să încercați să intrați în castel ?

— Nu pot să vă promit asta — spuse ea. Cred că exagerați primejdia și subestimați importanța cercetărilor mele.

— Poate — răspunse el după o pauză. Cred c-am să cobor aici, dacă vreți să fiți atât de amabilă ca să opriți mașina.

Coborî la Whitehall. Numai după ce o părăsi își dădu seama Valerie ce serviciu îi făcuse și continua să-i facă. Credea în Arcașul Verde ! Zîmbi. Ea nu se așteptase ca Arcașul Verde să convertească atât de puternic pe cineva, încît să-l facă să admită fapte misterioase.

Capitolul XXI

CIINII NOU-ADUȘI

Julius Savini îi spuse cîteva cuvinte bine simțite soției lui înainte de-a părăsi restaurantul. Sub privirea lui Featherstone și umilit în prezența lui Valerie, Julius era cu totul altă persoană decît atunci cînd rămînea singur cu complicea lui.

— Ai stricat probabil totul ! îi reproșă el. Ai stricat tot ce-am clădit ani de zile. Ce-ai făcut acum echivalează cu a-mi lua o sumă mare de bani din buzunar.

— Îmi pare foarte rău. N-am știut că Featherstone era aici — îl imploră ea. M-am infuriat cînd te-am văzut intrînd cu domnișoara Howett la *El Moro*. Tu n-ai fi făcut la fel ?

— Eu nu mă înfurii niciodată — recunoscuse Julius.

— De unde vrei să știu că te plătea ?

— De unde crezi că aveam banii ? se răsti el.

Era foarte plăcut pentru un om cu temperamentul lui Julius Savini să aibă pe cineva la care să se poată răsti.

— Îți închipui că bătrînul îmi dă sute de lire o dată ? Te înșeli. Nu-mi pasă dacă n-am să mai obțin un sfant de la ea. Dar ca Featherstone să știe că sîntem căsătoriți...

— Știa totul mai dinainte — răspunse Fay. Mi-a dat să înțeleg, cînd l-am întîlnit acum cîteva zile în parc, că știe că sîntem căsătoriți. Și ce contează ? Ți-e cumva rușine ? îl întrebă ea bănuitoare.

— Nu fi caraghioasă — zise Julius și chemă chelnerul să facă plata.

Spre ușurarea lui sufletească, ea acceptă scuza lui sinceră că trebuie să se întoarcă cu un tren mai devreme. Fay îl conduse pînă la gară. Aproape ajunsese acasă cînd își aduse aminte că promisese să scoată bagajele fratelui ei de la oficiul de bagaje.

În trenul cu care Julius se înapoia în Berkshire se aflau și doi cîini cu aspect fioros, însoțiți de un paznic. Julius îi văzu pe peronul micului orașel de lîngă Garre. Păreau și mai puțin prietenoși decît cei dinaintea lor, iar unul purta botniță.

— Sînt pentru domnul Bellamy ? îl întrebă el pe paznic.

— Da, domnule, și aș dori să-i placă, deoarece cîinii ăștia sînt niște adevărați diavoli !

La gară nu se afla decît un singur taxi, pe care îl luă Julius. Deși nu avea de loc chef, îl invită pe paznicul cîinilor să-l întovărășească la Garre. A fost o călătorie total neplăcută.

Din nou Abe Bellamy își dovedi puterea sa extraordinară asupra animalelor. Cîinii păreau să respecte elementul brutal din firea lui și, cînd imediat după venirea lor scoase botnița celui mai fioros dintre ei și-l mîngîie pe capul roșiatic, dulăul i se ghemui la picioare. Tot Abe i-a dus la coteț, fără să folosească zgarda sau biciul, iar cîinii l-au urmat cumiți, alăturîndu-se celorlalți și acceptînd să fie legați fără ca măcar să latre. Această performanță păru să-i provoace bătrînului o plăcere ciudată. Se întoarse la castel împreună cu Julius, care îl urmăse pînă la cotețe la o bună distanță în spate, glumind aproape pe seama timidității secretarului.

— N-ai nimic autentic diabolic în tine, Savini. D-asta te urăsc cîinii. Ești doar un pudel, una din acele lighioane cu părul lung, pe care le plimbă femeile. Dulăii ăștia sînt cîini pentru bărbați.

Se uită la turnul sfidător de deasupra capului său, iar ochii îi scînteiară la vederea bîrnei de care se atîrnau cei condamnați la spînzurătoare.

— Alea erau vremuri frumoase, nu-i așa, Savini ? Dac-aș fi trăit acum cinci sute de ani, aș fi putut să asmuț cîinii ăștia asupra ta, și ce mult mi-ar fi plăcut !

Vorbea serios. Pînă și imaginea eurasiianului îngrozit, luptîndu-se cu fiarele, îi provocă o plăcere nespūsă.

— Probabil înșă că acum poliția m-ar pune sub urmărire — suspină el — și ar trebui să depun o mărturie mincinoasă la judecată. Sînt prea multe legi astăzi, Sa-

vini. Și ce e legea ? O creație a celor slabi pentru apărarea celor slabi. Oamenii care nu pot lupta singuri trebuie să moară. Am citit în *Globe* despre un tip din Belgia care a fondat un cămin de copii și un spital pentru a-i trata. De ce ține să-i vindece pe cei bolnavi ? Asta înseamnă să repari oameni inutili și să încurajezi pe cei șireți, ca să-i înșele pe cei voinici.

Julius îi dădu dreptate. I se părea mai puțin obositor să fie de acord cu patronul său, decît să-l combată. În acest caz, era cu atît mai mult de părerea lui Bellamy, cu cît și el se gîndise că banii cheltuiți de inginerul american puteau fi folosiți mai cu spor decît să-i investești în creșterea unor copii neinteresanti. Pentru Julius, filantropia, sub toate aspectele ei, reprezenta o neghiobie. Tipul de om care se bucură atunci cînd dă, deși știe că nu există nici o speranță de a primi ceva corespunzător înapoi, depășea puterea lui de înțelegere.

— Am auzit despre tipul ăsta de la avocatul meu — spuse Abe spre surprinderea lui Savini. A existat... un om care știam că a... fost ucis în război. Pe buzele sale groase pluti o clipă umbra unui zîmbet, ca și cum această tragedie l-ar fi amuzat. Un caraghios de aviator. Acest Wood era prieten cu el și la sfîrșitul războiului a scos un testament, sau așa ceva, prin care toate acestea... toate acestea îi rămîneau lui... era un fel de rudă cu mine. Nu era mare lucru — adăugă el cu satisfacție.

Julius știa că Bellamy vorbea despre nepotul său mort. Ghicise judecînd după originalul fotografiei din mapa de piele.

— Așa l-am cunoscut. Nu-i prieten cu mine. Pun pariu că scoate o groază de bani din escrocheria asta cu copiii. Toți tipii ăștia prea onești sînt niște șarlatani.

Aceasta era una din teoriile favorite ale lui Abe Bellamy, el nefiind singurul care socotea că altruismul pur e o trăsătură ce nu caracterizează decât pe proști.

Nu se întoarse la castel, ci trecu de ușa deschisă, cu mâinile la spate. Savini îl urmă, știind că probabil va fi înjurat de bătrîn că-i încalcă izolarea dacă rămîne alături și amenințat dacă ar fi căutat un pretext să-l lase singur.

— Am luat măsuri ca stăvilarul să fie tot timpul închis — spuse în cele din urmă Bellamy.

Savini suspină de ușurare dîndu-și seama că patronul său se așteptase să-l aibă alături.

— Nu pot pricepe prea bine cum intră în castel fantoma asta verde, iar stăvilarul mi se pare singura posibilitate.

Ajunseră în sfîrșit la marele grilaj de fier, dublat acum cu scînduri groase. Peste vîrfurile ascuțite ale grilajului fusese întinsă sîrmă ghimpată.

— Dacă pe aici venea, n-o să mai poată intra acum — spuse Abe. Deși, cum Dumnezeu se strecura la Garre, chiar dacă venea prin curte, e un mister pentru mine.

— Poate că intră în castel în timpul zilei și se ascunde — sugeră Julius.

— Nu fi caraghios, știi bine că seara se cercetează fiecare odaie. Nu, vine pe o cale pe care n-am descoperit-o încă.

Presupunînd că Arcașul Verde era o ființă umană (ceea ce Julius, superstițios, se îndoia), rămînea un fel de miracol cum putea intra și ieși cînd voia. În curte nu dădeau decât două rînduri de ferestre: acelea din sufrageria nefolosită, înguste și închise noaptea cu obloane de oțel, și cele de la dormitorul domnului Bellamy, la care era cu neputință de ajuns. Majordomul

ocupa o cameră în capelă, ce putea de asemenea fi folosită ca intrare. Atît doar că geamurile înguste se aflau la șapte metri înălțime, iar odaia fusese întotdeauna ocupată în momentul cînd apăruse Arcașul.

De la postul său favorit de observație, pe zidul castelului, cam la o sută de metri de căsuța portarului, Spike făcu un tur de orizont cu ajutorul unui binoclu puternic. Curînd îl văzu pe bătrîn și pe secretarul lui dispărînd pe ușa de la intrare.

Sosirea noilor cîini trezise interesul lui Spike. Vorbînd mai tîrziu la telefon cu redactorul-șef al ziarului său, reporterul primi cîteva admonestări caustice.

— Istoria asta cu fantoma de la castelul Garre se cam destramă, Holland, și nu cred că prezența noilor cîini e o justificare pentru absența ta. Poți să intri în castel și să-i iei un interviu lui Bellamy?

— De ce nu mai bine fantomei? Întrebă sarcastic Spike. Ar fi mai ușor. Îi sînt tot atît de binevenit bătrînului, ca un chibrit într-o fabrică de praf de pușcă. Dați-mi voie să mai rămîn, domnule Syme. Am o bănuială grozavă c-o să se întîmple ceva la Garre mai înainte de sfîrșitul săptămîinii. Vă asigur c-am să încerc să obțin un interviu de la Bellamy... Nu, nu inventez nimic.

Ciudatul instinct al lui Spike funcționa și de data aceasta. Existau toate elementele premergătoare unei tragedii. În timp ce hoinărea prin sat, auzi claxonul unei mașini. Se dădu la o parte și o văzu trecînd pe Valerie. Mașina se opri la vreo douăzeci de pași, iar Valerie scoase capul pe fereastră și-i făcu un semn cu mîna.

— Vreți să vă urcați, domnule Holland?

Spike se sui în mașină, întrebîndu-se din ce cauză arăta fata atît de jenată.

— Vreau să vă rog să-mi faceți un serviciu — spuse ea ușor agitată. Puteți... ați putea să-mi procurați un revolver? Văzînd expresia lui mirată, continuă grăbită și puțin incoerent: Lady's Manor e cam izolat și mi s-a întîmplat... e un loc izolat, nu? Domnul Howett nu are niciodată vreo armă de foc. Am vrut să cumpăr una... un revolver, la Londra, dar am descoperit că există o dispoziție a poliției, foarte severă, și-ți trebuie o autorizație. Văzîndu-vă, m-am gîndit...

— Firește, domnișoară Howett — spuse Spike, cînd ea se opri ca să-și tragă răsflarea. Am un revolver la hotel. Nu știu de ce-am luat cu mine un revolver în acest ținut atît de liniștit, dar fapt e că l-am luat. Dacă așteptați, vi-l aduc.

Se întoarse la *Mistrețul albastru* într-o goană. În curînd reapăru.

— E încărcat — spuse el în timp ce scotea arma din buzunar. E însă un revolver mic. Dacă împușcați un spărgător, îmi rezervați mie reportajul?

Capitolul XXII

NUMELE DIN ZIAR

Deși Bellamy citea rareori ziarele, *Globe* îi atrăsese atenția. Singura publicație pe care o urmărea cu interes era săptămînalul local, *Berkshire Herald*, dar nici pe acesta nu-l citea el însuși. Una dintre sarcinile lui Savini consta în a-i face lectura acestui ziar în fiecare joi, ziua cînd apărea săptămînalul, înaintea mesei de seară. Une-

ori trebuia să-i citească fiecare rînd, de la reclamele de pe prima pagină pînă la relatarea unei obscure expoziții agricole, de pe ultima pagină. Cu alte prilejuri, patronul său se dovedea mai puțin pretențios.

Cu toate că nu se amesteca de loc cu cei ce locuiau la țară, refuzînd să invite pe cineva sau să primească invitații, pe Abe Bellamy îl interesa tot ce se petrecea în ținutul Berkshire. Nu refuza niciodată să subscrie la operele de binefacere, dar nu accepta niciodată să dea interviuri. Finanța din gros fondurile locale, insistînd totuși ca numele lui să nu fie pomenit. Julius se întreba tot timpul de ce un om atît de acru și lipsit din firea lui de orice milă dădea bani cu atîta dărnicie. Fără îndoială că n-o făcea din dorința de a-și ajuta semenii sau de a contribui la fericirea celor năpăstuiți. Odată, cînd îi atrăsese atenția asupra valorii unui cec pe care Bellamy îl trimisese unui comitet de vînătoare, bătrînul bombănise cîteva cuvinte care reprezentau, poate, o explicație a generozității sale.

— Cred că proprietarii castelului Garre au fost întotdeauna generoși.

Continua tradiția aristocraților morți, ale căror armorii fluturaseră pe stindardul capelei.

Abe Bellamy avea o fire medievală, aparținînd unei epoci cînd oamenii greoi călăreau pe cai pîntecoși și-și trimiteau ucigașii să-i scape de dușmani.

După ce s-au întors de la cotețele cîinilor, Julius își aminti că ziarul *Berkshire Herald* îl aștepta pentru a fi citit. Mîrîi pe ascuns, căci nu avea chef să citească cu voce tare naivitățile din paginile fițiicii locale. Sperase mai ales că sosirea noilor cîini o să absoarbă complet atenția bătrînului, făcîndu-l să uite astfel de distracția lui de joi. Dar primele cuvinte ale lui Abe de cum intră în biblio-

tecă îi risipiră această iluzie. Bătrînul se așezase într-un fotoliu, cu mîinile încleștate în față și cu ochii săi spălăciți pironiți asupra butucilor ce ardeau în cămin.

— Adu ziarul, Savini — spuse el, și Julius îl ascultă.

Bellamy se găsea în ziua aceea într-o dispoziție foarte pretențioasă. Julius trebui să-i citească toate coloanele de la bursă, ca și o lungă dare de seamă asupra unei întruniri politice dintr-un orașel din apropiere, care nu-l putea interesa cîtusi de puțin pe Bellamy.

— Nu pricep politica lor, și nici n-am priceput-o vreodată — spuse el morocănos. În orice caz e o tîmpenie.

În curînd, Julius ajunse la rubrica consacrată anunțurilor mondene și a reclamelor ce slăveau virtuțile turtelor pentru vite și ale secerătoarelor mecanice.

— Iată ceva în legătură cu cei ce locuiesc la Lady's Manor — spuse el ridicînd privirea.

— Citește ! îi ordonă stăpînul său.

Bellamy stătea cu capul aplecat înainte și cu ochii închiși. Părea că doarme. Julius făcuse o singură dată greșeala să creadă lucrul acesta. A doua oară, greșeala nu se mai repetase.

— „Noul chiriaș de la Lady's Manor — citi el — e un celebru magnat al petrolului, a cărui viață e aproape o legendă. Emigrat în America, a început ca fermier sărac în ținutul Montgomery, statul California...”

— A !

Abe Bellamy se trezise deodată de-a binelea și se ridicase în picioare.

— Fermier în ținutul Montgomery, din California — repetă el. Continuă, continuă. Julius fu surprins de acest interes subit. Continuă ! răcni bătrînul.

— „...Dar un noroc picat din senin i-a dat posibilitatea să cumpere o fermă mai mare într-altă parte a statului. Aici s-a descoperit petrol, ceea ce a constituit baza imensei sale averi. Atît domnul Howett cît și fiica lui, domnișoara Valerie Howett...”

— Ce ? Aproape că urlă întrebarea. În picioare, Abe Bellamy își privea feroce secretarul, iar ochii lui aruncau vâpăi. Valerie Howett ! Minți, porcule ! Îi smulse ziarul din mînă și se uită cu atenție la paginile tipărite. Valerie Howett — repetă el în șoaptă. Dumnezeu !

Pentru prima oară de cînd se cunoșteau, Savini își vedea stăpînul răscolit. Mîna pe care o duse la buze îi tremura.

— Valerie Howett — spuse el din nou, privind în gol la secretarul lui. Lady's Manor... Hm !

Traversă brusc încăperea, se apropie de biroul său și trase un sertar. Era încuiat, dar nemaivînd răbdare să caute cheia, smuci sertarul și-l deschise, sfărîmînd broasca de parcă ar fi fost de carton. Zvîrli afară hîrtiile dinăuntru și scoase la iveală un mic obiect, pe care îl așeză pe masă. Lui Julius i se strînse inima văzînd că era batista pătată de sînge, descoperită în cămară.

— Hm — murmură bătrînul. Valerie Howett. Își privi secretarul pe sub sprîncenele groase : Știi că inițialele se potrivesc ? Întrebă el.

— Nu m-am gîndit niciodată — răspunse Julius pripit. Pe deasupra, pe atunci nu se mutase aici în apropiere.

— E adevărat. Bellamy ridică batista și o ținu cîteva clipe în palma sa mare. Apoi o aruncă în sertar și împinse sertarul la loc. Poți să pleci ! spuse el tăios. Lasă ziarul aici. Am să te sun, dacă o să am nevoie de tine. Anunță să mi se aducă imediat masa de seară.

Nu trecuseră nici zece minute de când Savini se afla în camera sa, în cealaltă parte a holului, când ușa bibliotecii se deschise și Bellamy îl strigă.

— Vino-ncoa ! îi ordonă el. Își revenise din agitație și își recăpătase stăpînirea de sine, deși șocul primit lăsase urme. Bănuiesc c-ai stat acolo întrebîndu-te ce m-a apucat — spuse el. Nu era cazul. Am cunoscut odinioară pe cineva numit Howett și pe o tînără doamnă, Valerie. Coincidența m-a zguduit. Cum arată această domnișoară ?

— E foarte drăguță.

— A, da ? remarcă bătrînul căzut pe gânduri. Dar tatăl ei ?

— Trebuie să-l fi văzut, domnule Bellamy — răspunse Julius. Stăteau împreună la hotelul Carlton, la același etaj cu dumneavoastră.

— Nu l-am văzut niciodată — îl întrerupse Abe nerăbdător. Cum arată ?

— E destul de înalt și de slab.

— Cu o înfățișare cam jalnică ? se interesă Abe foarte curios.

— L-ați văzut, sînt sigur — zise Julius.

— Nu l-am văzut. Vreau doar să știu cum arată. Soția lui... e aici, împreună cu el ?

— Nu, domnule. Cred că doamna Howett a murit.

Bătrînul stătea cu spatele la cămin, concentrat asupra țigării sale de foi. Îi rupse capătul cu dinții, o aprinse, apoi vorbi. Era ceva cu totul neobișnuit ca domnul Bellamy să fumeze înaintea mesei de seară. Savini se întrebă dacă nu cumva țigara de foi nu era un calmant pentru nervii zdruncinați ai patronului său.

— Poate că l-am văzut — spuse el în cele din urmă. Zici că fata-i drăguță, nu ? Deșteaptă și frumoasă. E blondă sau brunetă ?

— Brunetă.

— Și plină de viață, nu ? Vioaie, asta-i cuvîntul, nu-i așa ?

— Da, domnule Bellamy. Cred că acest cuvînt o caracterizează perfect.

Abe scoase țigara de foi din gură și privi țintă scrumul. Apoi o vîrî la loc între dinții săi albi și puternici și-și pironi privirea în grinzile din tavan.

— Mama e moartă — repetă el. Unde a locuit înainte de a se întoarce în Anglia ? Caută să afli. Vreau să știu dacă nu cumva a fost la New York (își privi din nou țigara de foi) acum șapte ani. Dacă n-a stat la un hotel pe Fifth Avenue. Dă o telegramă și vezi dacă nu poți să obții vreo informație. Doresc mai ales să aflu dacă n-a locuit la un hotel pe Fifth Avenue în ziua de 17 iulie 1914. Pleacă imediat la poștă. Dacă e închis, ia mașina și du-te la Londra. Trimite telegrama directorului hotelului. Trebuie să aibă o evidență. Hai, dă-i drumul.

— Dacă e închis la poștă, am să trimit telegrama prin telefon — spuse Julius, iar Bellamy consimți.

Își privi ceasul.

— E șapte. E ora două acum la New York. Ar trebui să căpătăm un răspuns chiar astă-seară. Spune-le celor de la oficiul telegrafic că așteptăm o comunicare urgentă. Întrebă-i dacă pot ține deschis pentru noi. Oricît ar costa. Ascultă, Savini, să fim bine înțeleși : vreau să aflu astă-seară. Mă cunosc la hotel. Am ținut o cameră acolo tot anul acela. N-am stat în ea, dar am plătit-o — adăugă el. Hai, grăbește-te !

Julius vorbi la telefon și peste cinci minute se întoarse, informându-l pe Bellamy că telegrama fusese expediată. Il găsi pe bătrîn exact unde-l lăsase, cu țigara în colțul gurii, cu mâinile încleștate la spate și cu capul aplecat.

— Ai vorbit vreodată cu fata asta ?

— O dată, domnule Bellamy. Cu totul întâmplător. Am întîlnit-o la Carlton — răspunse Julius.

— Presupun că n-a manifestat nici un fel de interes față de mine, nu-i așa ? Nu ți-a cerut amănunte despre mine sau despre viața mea ?

Julius îi înfruntă privirea bănuitoare.

— Nu, domnule — spuse el cu o surpriză bine disimulată. Dacă m-ar fi întrebat, firește că nu i-aș fi spus nimic. Și v-aș fi comunicat.

— Minți ! zise Bellamy. Dacă ți-ar fi cerut informații și te-ar fi plătit destul de bine, i-ai fi spus tot ce știi. Bănuiesc că nu există ceva pe lumea asta, cu excepția crimei, ce n-ai fi dispus să faci pentru bani.

În acea clipă, Julius ar fi adăugat celorlalte fărădelegi și crima.

Cît timp lipsise secretarul, Bellamy deschisese sertarul și scosese din nou batista, ce se afla acum pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. O luă în mînă.

— Presupun că are o servitoare. Dă-te bine pe lîngă ea și află dacă batista e a lui Valerie. Inițialele nu înseamnă mare lucru. Nu, nu ți-o dau. Ține minte cum arată. Fă rost de-o altă batistă. Cu siguranță că mai are și altele la fel. Plătește oricît ți se cere. Îți dau orice sumă e nevoie. Cu un gest mecanic, scoase din buzunar cheia lungă și subțire pe care Julius n-o văzuse decît o singură dată mai înainte și o privi ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că o are încă în posesia lui. Reporterul ăla se mai află prin sat ? întrebă el.

— Nu știu, domnule Bellamy. Nu discut niciodată cu reporterii de la ziare.

— La dracu ! exclamă bătrînul nerăbdător. Nu te acuz de nimic ! Nu știi dacă mai e pe aici ? Du-te și caută-l ! Dacă e în sat, adu-l încoace !

Un ordin uluitor, pe care Julius se grăbi să-l îndeplinească.

— Înainte de-a te culca, dă un telefon interurban la 789 Limehouse. Dă-mi apoi legătura în bibliotecă.

Capitolul XXIII

SPIKE FACE O VIZITĂ

Julius își îndeplini însărcinările și porni grăbit spre sat prin parcul în care se lăsa întunericul. Spre ușurarea sa sufletească, îl găsi pe Spike Holland angajat într-o partidă de popice cu campionul local.

— Vrea să mă vadă ? întrebă Spike. Ce, a înnebunit ?

— Ascultă-mă, Holland. Nu uita : dacă bătrînul te întreabă cumva, să nu spui c-ai vorbit vreodată cu mine...

— Hai, lasă asta — spuse Spike plictisit... Ce urmărește ? Are de gînd să-mi ceară să petrec noaptea la castel ?

— N-am idee. Astă-seară parcă s-a țicnit.

— S-a întîmplat ceva ? îl întreabă Spike în timp ce mergeau împreună prin parc.

— Nimic — răspunse Savini prompt.

Dorea să păstreze pentru sine efectul straniu pe care-l produsese asupra bătrînului pomenirea numelui Va-

Nu trecuseră nici zece minute de când Savini se afla în camera sa, în cealaltă parte a holului, când ușa bibliotecii se deschise și Bellamy îl strigă.

— Vino-ncoa ! îi ordonă el. Își revenise din agitație și își recăpătase stăpânirea de sine, deși șocul primit lăsase urme. Bănuiesc c-ai stat acolo întrebându-te ce m-a apucat — spuse el. Nu era cazul. Am cunoscut odinioară pe cineva numit Howett și pe o tânără doamnă, Valerie. Coincidența m-a zguduit. Cum arată această domnișoară ?

— E foarte drăguță.

— A, da ? remarcă bătrînul căzut pe gânduri. Dar tatăl ei ?

— Trebuie să-l fi văzut, domnule Bellamy — răspunse Julius. Stăteau împreună la hotelul Carlton, la același etaj cu dumneavoastră.

— Nu l-am văzut niciodată — îl întrerupse Abe nerăbdător. Cum arată ?

— E destul de înalt și de slab.

— Cu o înfățișare cam jalnică ? se interesă Abe foarte curios.

— L-ați văzut, sînt sigur — zise Julius.

— Nu l-am văzut. Vreau doar să știu cum arată. Soția lui... e aici, împreună cu el ?

— Nu, domnule. Cred că doamna Howett a murit.

Bătrînul stătea cu spatele la cămin, concentrat asupra țigării sale de foi. Îi rupse capătul cu dinții, o aprinse, apoi vorbi. Era ceva cu totul neobișnuit ca domnul Bellamy să fumeze înaintea mesei de seară. Savini se întrebă dacă nu cumva țigara de foi nu era un calmant pentru nervii zdruncinați ai patronului său.

— Poate că l-am văzut — spuse el în cele din urmă. Zici că fata-i drăguță, nu ? Deșteaptă și frumoasă. E blondă sau brunetă ?

— Brunetă.

— Și plină de viață, nu ? Vioaie, asta-i cuvîntul, nu-i așa ?

— Da, domnule Bellamy. Cred că acest cuvînt o caracterizează perfect.

Abe scoase țigara de foi din gură și privi țintă scrumul. Apoi o vîrî la loc între dinții săi albi și puternici și-și pironi privirea în grinzile din tavan.

— Mama e moartă — repetă el. Unde a locuit înainte de a se întoarce în Anglia ? Caută să afli. Vreau să știu dacă nu cumva a fost la New York. (Își privi din nou țigara de foi) acum șapte ani. Dacă n-a stat la un hotel pe Fifth Avenue. Dă o telegramă și vezi dacă nu poți să obții vreo informație. Doresc mai ales să aflu dacă n-a locuit la un hotel pe Fifth Avenue în ziua de 17 iulie 1914. Pleacă imediat la poștă. Dacă e închis, ia mașina și du-te la Londra. Trimite telegrama directorului hotelului. Trebuie să aibă o evidență. Hai, dă-i drumul.

— Dacă e închis la poștă, am să trimit telegrama prin telefon — spuse Julius, iar Bellamy consimți.

Își privi ceasul.

— E șapte. E ora două acum la New York. Ar trebui să căpătăm un răspuns chiar astă-seară. Spune-le celor de la oficiul telegrafic că așteptăm o comunicare urgentă. Întreabă-i dacă pot ține deschis pentru noi. Oricît ar costa. Ascultă, Savini, să fim bine înțeleși : vreau să aflu astă-seară. Mă cunosc la hotel. Am ținut o cameră acolo tot anul acela. N-am stat în ea, dar am plătit-o — adăugă el. Hai, grăbește-te !

Julius vorbi la telefon și peste cinci minute se întoarse, informându-l pe Bellamy că telegrama fusese expediată. Il găsi pe bătrîn exact unde-l lăsase, cu țigara în colțul gurii, cu mîinile încleștate la spate și cu capul aplecat.

— Ai vorbit vreodată cu fata asta ?

— O dată, domnule Bellamy. Cu totul întîmplător. Am întîlnit-o la Carlton — răspunse Julius.

— Presupun că n-a manifestat nici un fel de interes față de mine, nu-i așa ? Nu ți-a cerut amănunte despre mine sau despre viața mea ?

Julius îi înfruntă privirea bănuitoare.

— Nu, domnule — spuse el cu o surpriză bine disimulată. Dacă m-ar fi întrebat, firește că nu i-aș fi spus nimic. Și v-aș fi comunicat.

— Mînti ! zise Bellamy. Dacă ți-ar fi cerut informații și te-ar fi plătit destul de bine, i-ai fi spus tot ce știi. Bănuiesc că nu există ceva pe lumea asta, cu excepția crimei, ce n-ai fi dispus să faci pentru bani.

În acea clipă, Julius ar fi adăugat celorlalte fărădelegi și crima.

Cît timp lipsise secretarul, Bellamy deschisese sertarul și scosese din nou batista, ce se afla acum pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. O luă în mînă.

— Presupun că are o servitoare. Dă-te bine pe lîngă ea și află dacă batista e a lui Valerie. Inițialele nu înseamnă mare lucru. Nu, nu ți-o dau. Ține minte cum arată. Fă rost de-o altă batistă. Cu siguranță că mai are și altele la fel. Plătește oricît ți se cere. Îți dau orice sumă e nevoie. Cu un gest mecanic, scoase din buzunar cheia lungă și subțire pe care Julius n-o văzuse decît o singură dată mai înainte și o privi ca și cum ar fi vrut să se încredințeze că o are încă în posesia lui. Reporterul ăla se mai află prin sat ? întrebă el.

— Nu știu, domnule Bellamy. Nu discut niciodată cu reporterii de la ziare.

— La dracu ! exclamă bătrînul nerăbdător. Nu te acuz de nimic ! Nu știi dacă mai e pe aici ? Du-te și caută-l ! Dacă e în sat, adu-l încoace !

Un ordin uluitor, pe care Julius se grăbi să-l îndeplinească.

— Înainte de-a te culca, dă un telefon interurban la 789 Limehouse. Dă-mi apoi, te rog, leșătura în bibliotecă.

Capitolul XXIII

SPIKE FACE O VIZITĂ

Julius își îndeplini însărcinările și porni grăbit spre sat prin parcul în care se lăsa întunericul. Spre ușurarea sa sufletească, îl găsi pe Spike Holland angajat într-o partidă de popice cu campionul local.

— Vrea să mă vadă ? întrebă Spike. Ce, a înnebunit ?

— Ascultă-mă, Holland. Nu uita : dacă bătrînul te întreabă cumva, să nu spui c-ai vorbit vreodată cu mine...

— Hai, lasă asta — spuse Spike plictisit... Ce urmărește ? Are de gînd să-mi ceară să petrec noaptea la castel ?

— N-am idee. Astă-seară parcă s-a Țicnit.

— S-a întîmplat ceva ? îl întreabă Spike în timp ce mergeau împreună prin parc.

— Nimic — răspunse Savini prompt.

Dorea să păstreze pentru sine efectul straniu pe care-l produsese asupra bătrînului pomenirea numelui Va-

leriei. Bătu, apoi întoarse clanta ușii de la bibliotecă. Descoperi însă că ușa era încuiată. Grosimea ei, ca și draperia ce-o acoperea pe dinăuntru împiedicau ca sunetele vocii lui Bellamy să se auză afară.

— Cred că vorbește la telefon. A cerut legătura chiar în clipa când am plecat.

Spike privi plin de admirație imensul hol de la intrare, cu zidurile lui de piatră și tavanul boltit. Scara, largă, de piatră, rămăsese aceeași ca pe vremea ultimului membru al familiei de Curcy, atît doar că acum era acoperită cu un covor lat.

— Unde duce scara asta ? Întrebă el, iar Julius îi răspunse :

— Aici e camera mea — și arată cu mîna spre o ușă. Dincolo de ea e sufrageria, folosită doar de mine, și un salonaș nemobilat.

— Unde-i majordomul ? Întrebă Spike, amintindu-și deodată că voise să-l cunoască.

— Pregătește acum masa de seară a bătrînului. Nu-l pot chema — zise Julius.

Se auzi răsucindu-se cheia în ușa bibliotecii și în prag apără Abe Bellamy.

— Intră, Holland — spuse el. Nu-i nevoie să aștepti, Savini. Am să te sun dacă o să am nevoie de tine. Închise ușa după Spike, care rămase de-a dreptul uimit. Am reflectat la unele lucruri, Holland — spuse bătrînul cu o bună dispoziție afectată. Regret că te-am bruscăt acum cîteva zile. Dacă socoți că îți pot da vreo informație în legătură cu fantoma aceea verde, n-ai decît să mă întrebî. Te asigur că e o fantomă în carne și oase. Azi-dimineață am găsit doi cîini drogați.

— A intrat iar în camera dumneavoastră ?

Bătrînul dădu din cap. Spike nu-i mărturisi că aflate între timp noutatea și că știrea era chiar pe cale să apară în ziar.

— Unde stai, Holland ?

— La *Mistrețul albastru*, hanul cel vechi din sat.

— Perfect — răspunse Abe Bellamy. Ia o țigară de foi. Nu-s atît de bune ca acelea de la Londra, dar n-ai să regreti — adăugă el cu o veselie artificială.

Spike alese o țigară, întrebîndu-se care era de fapt motivul chemării sale la castelul Garre.

— Ai ajuns pînă acum să cunoști destul de bine oamenii din sat ? Îl întrebă Bellamy. Ai obținut destule amănunte de la comercianți ca să poți scrie o istorie a vieții mele, nu-i așa ? Sînt oameni amabili ?

— Sînt destul de cumsecade — răspunse Spike.

— Cine e cel care locuiește la Lady's Manor ? E și el din America, nu ? Mi s-a spus că are o fată foarte drăguță.

— E într-adevăr splendidă — recunosc Spike.

— Îi cunoști bine ? Îi știi din America ?

— Nu mă învîrt în lumea lor — răspunse Spike. În afară de asta, eu nu sînt din Philadelphia, ci din New York.

Bellamy îi dădu dreptate.

— Cei mai buni ziariști sînt cei de la New York — spuse el, dar complimentul bătrînului aproape că-l sugrumă. Bănuiesc că fata — cum o cheamă ? Valerie Hewett — se interesează de castel, nu ? Vrea să știe totul despre el ?

— N-aș putea spune că a arătat vreun interes deosebit. O preocupă în special Lady's Manor — răspunse Spike, iar Bellamy păru ușor dezamăgit.

— Dar e absolut firesc s-o intereseze — reluă el după o pauză. Un bătrîn american necioplit, ce locuiește într-un castel vechi de mii de ani. N-a pomenit niciodată c-ar vrea să vină să-l viziteze ?

— S-ar putea — zise Spike nepăsător.

— Bine, adu-o atunci, Holland. Spune-i să vină cînd vrea, am să fiu încîntat. Tatăl ei se simte bine ? Întrebă el.

— Da, după cîte știu eu — răspunse Spike.

— Am impresia că l-am cunoscut pe vremuri — spuse Abe gînditor. E miop — avea unele neplăceri cu ochii.

— E miop și acum și cred că domnișoara Howett mi-a spus că la un moment dat era cît pe-aici să orbească.

— Vrei să-i comunici ce te-am rugat ? Nu-i nevoie să-i faci o vizită specială, dar dacă o vezi, transmite-i ce te-am rugat.

— Fără îndoială c-am s-o fac — zise Spike, înțelegînd după tonul bătrînului că vizita luase sfîrșit și că misiunea ce i se încredințase reprezentase de fapt motivul pentru care fusese chemat.

— Cred că în calitatea dumitale de reporter întîlnești o groază de oameni săraci, nu-i așa, Holland ? Bellamy vîrî mîna în buzunar și scoase un teanc de bancnote nou-nouțe. Trase două afară, și le zvîrli pe masă. Dacă dai peste cineva care are nevoie de o sută de lire, banii ăștia au să se dovedească utili.

Spike se uită de la bancnote la bătrîn și zîmbi.

— Nu am prilejul să întîlnesc oameni care să aibă nevoie de o sumă chiar atît de mare, domnule Bellamy — răspunse el — dar dacă am să dau peste vreunul am să-l trimit la dumneavoastră. Nu car la mine banii altora.

— Consideră-i atunci banii dumitale — zise Bellamy cu un zîmbet chinuit.

— Singurii bani pe care îi consider banii mei sînt aceia pe care îi cîștig eu — îi replică Spike.

Abe Bellamy dădu indiferent din umeri și-și vîrî banii la loc în buzunar.

— Cum vrei — spuse el și sună. Spike aștepta să apară majordomul, dar în locul lui veni Julius Savini. Savini, vrei să-l conduci pe domnul Holland pînă la poarta de la intrare ? Întoarce-te apoi aici. Noapte bună, Holland.

— Ce voia de la tine ? îl întrebă Julius cînd ieșiră în afara zidurilor castelului. Te-a tras cumva de limbă să afle dacă ți-am spus eu ceva ?... Începu el neliniștit.

— Partea ciudată a interviului e că nu te-a pomenit de loc — zise Spike. Nu știu cum am reușit să discutăm zece minute, fără să aducem vorba despre tine. Și totuși, așa s-a întîmplat.

— Ce voia ? insistă Savini, care nu avea obrazul prea subțire.

— Voia să fac un act de amabilitate și caritate — răspunse Spike — și tocmai mă întrebam ce plan diabolic are în cap. Aș fi dorit să-l văd pe majordom — adăugă el îngîndurat.

Capitolul XXIV

MAREA AVENTURĂ

Julius așteptă pînă cînd reporterul dispăru, apoi, ațîndu-se în umbra zidului castelului, care mărginea pe cîteva sute de metri strada principală a satului, se furișă

cu pași mari spre Lady's Manor. Era o distanță destul de bună, căci conacul se afla în partea de nord a satului. Drumul i se păru cu atât mai lung, cu cât se grăbea să-și îndeplinească misiunea.

Cînd întinse mîna ca să deschidă poarta, își dădu seama că în umbra gardului viu de tisă stătea cineva. Savini aproape că făcu un salt.

— Cine-i acolo ? strigă el, iar cînd silueta se apropie văzu că era domnul Howett.

— Domnul Savini, nu ?

— Eu sînt, domnule Howett. Îmi pare rău, dar... m-am speriat.

În lumina lunei, fața ridată a domnului Howett părea palidă. Era poate un efect de lumină, dar Julius ar fi jurat că paloarea se datora unor cauze nefirești.

— Vreți s-o vedeți pe domnișoara Howett ?

— Da, domnule. Doream s-o întreb ceva. Sper că nu-i prea tîrziu.

— Nu, cîtuși de puțin. V-aș ruga dac-ați vrea, domnule Savini — domnul Howett avea un aer jenat — să-mi faceți un serviciu, și anume să nu-i spuneți fiicei mele că m-ați văzut — îl rugă el.

— Fără îndoială ! răspunse Julius, mirat.

— Crede că dorm, și ar putea să se neliniștească dacă ar ști că sînt pe-afară. Uneori îmi place să mă plimb noaptea.

— N-am să-i spun că v-am văzut, domnule — zise Julius.

Sună la ușa de la intrare în formă de portic, iar servitoarea care îi deschise păru surprinsă la vederea lui. Îi spuse că domnișoara Howett e sus și plecă să-și anunțe stăpîna. Privind înapoi la poartă, Julius observă

că domnul Howett dispăruse. Servitoarea îl invită într-un mare salon, unde o găsi pe Valerie așteptîndu-l.

— E foarte tîrziu pentru o vizită, domnișoară Howett — spuse el — dar aș vrea să discut cu dumneavoastră o anume problemă. Întreruperea nefericită a scurtei noastre discuții m-a făcut să uit.

Valerie zîmbi în sinea ei, căci îl iertase pe Julius de orice vină. Îi venea aproape să rîdă acum la gîndul acelor cinci minute penibile.

— Nu-i nevoie să vă scuzați, domnule Savini — spuse ea. Tata s-a retras, se culcă devreme, așa că dispunem de tot timpul pe care-l doriți.

Julius avea propriile lui păreri în legătură cu culcatul devreme al domnului Howett, dar le păstră pentru sine.

— Am venit să vă întreb dacă n-ați pierdut o batistă — spuse el. Bătrînul mi-a dat instrucțiuni foarte stricte să aflu. S-a purtat cu totul extraordinar astă-seară, cînd a aflat că dumneavoastră și domnul Howett sînteți noii chiriași de la Lady's Manor.

Îi relată cele petrecute. În timp ce vorbea, ochii ei începură să scînteieze.

— Atunci e adevărat ! spuse ea. Trebuie să fie adevărat ! S-a purtat astfel, fiindcă îl mustră conștiința ! De ce îl neliniștește numele meu ?

— Asta m-am întrebât și eu — răspunse Julius. Care credeți că e motivul ?

Valerie nu se dovedi însă dispusă să-i ofere informații.

— Ce e cu batista ? întrebă ea. Săptămîna trecută, sau acum poate două săptămîni am pierdut o batistă. Era una din cele șase comandate la Paris. Ați găsit-o cumva ?

Savini dădu din cap.

— A fost găsită la castelul Garre — răspuse el pe îndelete — în noaptea când Bellamy a tras în arcaș. Batista era îmbibată de sânge !

Valerie îl privi mirată.

— Batista mea... la castelul Garre ? Imposibil !

Julius îi descrie în amănunt bucăți de dantelă.

— Așteptați — spuse ea și ieși în fugă din odaie.

Peste o clipă reveni ținând ceva în mână. Dintr-o singură privire, Julius își dădu seama că batista adusă de Valerie era copia fidelă a celei găsite de Wilks în cămară.

— Extraordinar ! Acum îmi amintesc. Am pierdut-o în ziua când am venit pentru prima oară la Lady's Manor. Atunci când m-am hotărât să-i cer lui tata să închirieze casa. Mi-am dat seama că-mi lipsește la întoarcere, la Londra, după ce m-am dat jos din mașină.

— Și nu v-ați apropiat de castel ? Iertați-mă că vă întreb asta, domnișoară Howett, dar știu cât de mult vă interesează domnul Bellamy. Nu v-ați abătut nici o clipă prin preajma castelului ?

— Nu. Valerie era sigură asupra acestui punct. Sînt absolut convinsă că am pierdut-o la Lady's Manor. Îmi amintesc perfect că o aveam când m-am dus cu mașina acolo.

— Asta-i tot, domnișoară Howett — spuse Julius și se ridică. Vrea să-i fac rost de o altă batistă de-a dumneavoastră, de la servitoare. Nu știu de ce e atît de înnebunit pe chestia asta.

Întîrzia încă la ușă, când Valerie își aminti că-i era îndatorată.

— Vă rog, lăsați — spuse el în timp ce ea număra bancnotele. N-ar trebui să primesc de loc bani de la dumneavoastră.

— Cel ce muncește își merită simbria — spuse ea zîmbind.

Julius nu era cîtuși de puțin sigur dacă trebuia să ia asta drept un compliment.

Rămasă singură, Valerie se văzu silită să ia o hotărîre. În mintea ei se dădea o luptă puternică. Se decisese să întreprindă o acțiune care, după orice logică sau rațiune, ducea fatal la dezamăgire și poate chiar la pericole reale. Luase această hotărîre în ciuda avertismentului dat de Jim Featherstone. Se gîndi că totuși nu era atît de încăpățînată ca să înfăptuiască ceea ce el o rugase să evite, numai fiindcă i-o ceruse el. Bunul simț o preveni că intrarea în castel devenise imposibilă unui vizitator neautorizat. Era greu de pătruns într-o casă obișnuită. Dar cum putea ea să treacă peste zidurile acelea crenelate și, chiar dacă ar fi reușit, era oare sigură că va găsi ceea ce căuta ? Acum, când Bellamy știa sau bănuia cu cine are de-a face, primejdia creștea.

Și totuși — își spuse ea opunîndu-se propriei ei rațiuni — exista o slabă speranță, dacă vechiul plan al castelului pe care și-l procurase se dovedea autentic în fiecare amănunt și dacă — iar acesta era aspectul ce i se părea cel mai îndoielnic — renovările întreprinse în ultimii două sute de ani nu distruseseră intrarea descoperită de ea.

În partea de nord a castelului se afla un fel de stăvilă. La o anumită epocă, clădirea fusese înconjurată de un șanț plin cu apă. Din dealurile împădurite situate în spatele castelului cobora un rîu, ale cărui ape fuseseră canalizate, dînd astfel posibilitatea proprietarului să umple șanțul cu apă, în ciuda faptului că reședința lui se găsea pe o mică pantă. Rîul secase de mult, șanțul fusese năpădit de iarbă, iar în unele locuri se astupase.

Stăvilarul însă rămăsese. Valerie îl văzuse de la fereastra lui Lady's Manor — o deschizătură dreptunghiulară în zidul castelului, acoperită cu un grilaj masiv de oțel. Pe aici intrau furnizorii ca să ajungă la bucătărie și tot pe aici plănuise ea să pătrundă în imperiul tenebrosului mister al lui Abe Bellamy. Rațiunea îi spunea că toate bucătăriile, ca și dependențele exterioare, la care se ajungea prin intrarea de la stăvilar, se aflau desigur izolate de partea locuibilă a castelului și că, odată trecut stăvilarul, tot nu s-ar fi apropiat de obiectivul ei. Se gândi totuși că, în ciuda acestui plan nebunesc, trebuia să încerce. O mistuia un foc; o licărire de speranță îi șoptea că toate eșecurile și descurajările încercate pînă atunci se terminaseră.

Își închipuia că tatăl ei dormea. La ora douăsprezece dăduse drumul ultimilor trei servitori, spunîndu-le că avea treabă. Se retrăgea întotdeauna ultima în camera ei și își aminti fericită că tatăl ei dormea greu. Stătea în salon, încercînd să-și omoare vremea. În vederea aventurii, se îmbrăcase cu o grijă deosebită, sperînd că domnul Howett, cu miopia lui, nu observase că mai purta încă pe ea fusta de golf, pe care o îmbrăcase de dimineată.

După plecarea ultimului servitor, intră în grădină, luminîndu-și drumul cu ajutorul unei lanterne. Ajunse la zid, unde se aflau două scări mici pe care, la cererea ei, muncitorii ce se ocupau cu repararea acoperișului de țiglă le duseseră acolo de dimineată. Ridică una din scări și o sprijini bine de zid. Pe cealaltă o așeză alături, apoi, urcîndu-se pe ultima treaptă a uneia din scări, o trase pe a doua și o lăsă de cealaltă parte a zidului. Legă ambele scări cu o sfoară. După ce termină, se în-

toarse în casă. Era încă prea devreme ca să pornească, așa că își mai pierdu timpul o oră.

Scrise două scrisori inutile unor oameni lipsiți de interes și tocmai o începuse pe a treia, cînd își aminti că mîncase foarte puțin la cină. Bucătăria se găsea mai jos decît restul casei. Se ajungea la ea printr-un coridor lung, cu piatră pe jos, după care coborai un rînd de scări. Își lumină drumul cu o lumînare, deoarece la Lady's Manor nu se instalase încă lumină electrică. Aprinse focul la o sobiță, puse un ibric la fiert și căută prin cămară. Truda îi fu răsplătită. Găsi o farfurie cu plăcinte, pe care o aduse în bucătărie și o așeză pe masă. Lăsă lumînarea aprinsă și se întoarse în salon.

Tăcerea din casă o apăsa. Liniștea devenise aproape insuportabilă și regretă că pianul nu sosise încă. Se așeză la biroul ei și încercă să continue scrisoarea neterminată. Aventura o preocupa atît de mult, încît nu reuși să se concentreze. Ținea în mînă tocul și încerca să revină la realitate, cînd auzi deodată un zgomot. Un clinchet — sunetul unei chei ce se răsucea în ușa de la intrare din capătul coridorului. Rămase o clipă paralizată de frică, căci nervii ei zdruncinați nu rezistau la zgomote neașteptate.

Trecu o secundă și auzi lipăitul unor pași pe coridorul cu piatră pe jos. Pașii se apropiiau tot mai mult și în curînd trecură de ușa ei.

Se ridică în picioare, fugi la ușă și o dădu de perete. Din prag nu se vedea decît reflectarea luminii lumînării lăsate în bucătărie.

— Cine-i acolo? strigă ea. Tu ești, Clara?

Drept răspuns se auzi o bușitură, iar lumînarea din bucătărie se stinse brusc.

Înima începu să-i bată repede, răsuflarea i se rări. Își mușcă buzele și își înăbuși un strigăt de spaimă. Mai avea încă lanterna în buzunar. O scoase și îndreptă o rază de lumină tremurătoare prin holul întunecat. Își aminti de revolverul pe care i-l dăduse Spike și se întoarse la birou pentru a-l lua. Aruncă o nouă privire prin coridorul cufundat în beznă.

— Cine-i acolo? Întrebă ea și ecoul răsună în gol.

Nu primi nici un alt răspuns și, adunându-și tot curajul, o apucă de-a lungul coridorului, coborî scările și intră în bucătărie. Primul lucru pe care îl văzu fu farfuria cu plăcinte făcută cioburi pe dușumea. Așadar acesta era zgomotul pe care-l auzise. Răsuflă ușurată. Vizitatorul se dovedea cel puțin o ființă omenească.

Aprinse din nou capătul încă roșu al luminării și observă un lucru ciudat. Deși farfuria zăcea cioburi pe jos, două bucăți din ea se aflau pe marginea bufetului. Cineva le ridicase de pe jos. Bucătăria era pustie. În spate se afla o chicinetă cu o ușă ce dădea în pivniță. Apăsă pe clantă. Ușa era încuiată.

Unde dispăruse misteriosul vizitator? Ferestrele aveau gratii. Nu exista nici un loc unde să se poată ascunde. Ușa ce dădea în curticica din spatele casei era încuiată și ea și avea zăvorul tras. Ușa de la grădină o încuiase chiar ea când intrase, după ce așezase scările, iar cheia se afla în buzunarul ei. Încercă din nou ușa de la pivniță și o clipă îi trecu prin minte să trezească servitorii și să-l cheme pe unul dintre ei să continue cercetările. Asta însemna însă ca propriile ei planuri să fie modificate serios. Deodată, într-un colț al bucătăriei zări două scînteii verzi, ce o fixau. Se trase înapoi speriată. După o clipă, rîzînd aproape nebunește, ridică în brațe pisica.

— Biata de tine! Am crezut că ești o fantomă — spuse ea. Cum ai spart?...

În timp ce vorbea văzu o săgeată verde. Se afla pe dușumea, cu vârful ei ascuțit și strălucitor îndreptat spre cioburi. O săgeată verde, cu pene de un verde viu la coadă.

Capitolul XXV

„COLDHARBOUR SMITH”

Valerie Howett nu leșină. Încet, cu gesturi mecanice, lăsă jos pisica din brațe. Se aplecă și ridică săgeata. Corpul săgeții era neted, iar vârful ascuțit ca un ac.

Arcașul Verde! Fusese acolo, chiar în acea cameră. Unde dispăruse?

Zgomotul ibricului ce fierbea o readuse la realitate. Stinse focul și se întoarse în salon. Pofta de mîncare îi pierise.

Arcașul Verde! N-avea de ce să se teamă de el. Era dușmanul lui Abe Bellamy și prietenul ei. Încercă să-și domolească spaima din suflet și, într-o oarecare măsură, reuși.

Cînd ceasul din clopotnița satului bătea ora unu, Valerie ieși în grădină. Genunchii îi tremurau în chip ciudat. Urcă scara și coborî în parcul castelului Garre.

Masa de seară a domnului Bellamy ținea de obicei două ore. Cîteodată mai mult chiar, dar niciodată mai puțin. În seara aceea călcă toate regulile, cînd, la o jumă-

tate de oră după ce se servi masa, sună servitorul și-i ceru să strângă totul și să le ia de acolo.

— Telefonează la poartă și spune-le că aștept un vizitator... pe domnul Smith. Condu-l sus de îndată ce sosește.

— Bine, domnule — răspunse Savini, înțelegând de ce masa durase atât de puțin.

— Adu și coniac, un sifon și niște țigări de foi ieftine — spuse el. A fost surprins Holland că l-am invitat să vină? Presupun că i-ai spus de ce l-am chemat.

— Nu, nu i-am spus — răspunse Julius fără să clipească sub privirea necrutătoare a bătrînului. Servitorii se plîng din pricina cîinilor, domnule. Cotețele fiind prea aproape de bucătărie, spun că le e frică să mai treacă pe lîngă ele.

— Angajează alți servitori — zise el cu cinism. Și nu-mi mai raporta plîngerile de la bucătărie, dacă nu vrei să te trimit să mănînci acolo.

Bătrînul Adam nu dispăruse, în ciuda influenței purificatoare a descoperirii făcute în ziarul *Berkshire Herald*.

Julius se grăbi să ducă la îndeplinire instrucțiunile patronului său, întrebîndu-se de ce fusese chemat la Garre Coldharbour Smith. Mai tîrziu, Bellamy schimbă dispozițiunile și-l trimise pe Julius la pavilionul de la intrare ca să aștepte venirea vizitatorului.

Se făcuse aproape unsprezece cînd Coldharbour Smith sosi de la Londra într-un taxi. Era limpede că se oprise deseori pe drum ca să-i dea șoferului să bea, căci amîndoi se aflau într-un hal care-l scandaliză pe portar.

— Domnule Smith, n-ar strica să spunei prietenului dumneavoastră să nu mai facă atîta zgomot. Satul

de-abia așteaptă să trîncănească, iar domnul Bellamy nu vrea să dea prilejul.

Coldharbour Smith era un om de vreo cincizeci de ani, înalt, solid și cu un limbaj grosolan. Brunet, cu fălci mari, ar fi putut trece drept boxer. Sfatul prietenesc dat de Savini îl scoase din sărite.

— Du-te dracului! răcni el. Unde-i bătrînul?

— Vă așteaptă în cameră.

— Să m-aștepte. Vreau să beau ceva. Hai, Charlie — i se adresă el șoferului taxiului — hai să mergem la hanul *Mistrețul albastru*.

— *Mistrețul albastru* s-a închis de cîteva ore — răspunse Savini. Veniți mai bine la castel, domnule Smith. Patronul vă așteaptă.

— Atunci am să-mi iau și prietenul cu mine.

— Nici vorbă de așa ceva — îi replică aspru Julius.

În unele ocazii, Savini se dovedea un om curajos, bazîndu-se încă mai ales pe autoritatea lui Abe Bellamy.

— În regulă — răspunse Smith morocănos. Așteaptă-mă, Charlie.

Păși nesigur alături de Savini.

— De ce m-a chemat la o oră ca asta? întrebă el brutal.

— Nu știu. Mai bine întrebați-l pe dînsul.

— Ar trebui să-mi spui cîte ceva despre tine — zise domnul Smith. Tu cine ești?

— Sînt Julius Savini.

— Julius? Bătrînul Julius? Am crezut că ești la zdup. Ce mai faci băieții? Ce-nvîrtești pe-aici, Julius? Ești cumva valetul lui?

— Sînt secretarul domnului Bellamy.

— Mai e cineva pe-aici pe care-l cunosc? Întrebă Smith în timp ce se apropiau de casă. Ce face simpaticul ăla de Arcaș Verde? Chicoti și, încântat de glumă, se bătu cu palma pe genunchi. Asta-i bună! Să vezi arcași verzi! Probabil că aveți băuturi tari pe aici, Julius. Ce beți? Alcool metilic?

Julius nu-i răspunse și fu mulțumit când ajunseră la castel. Coldharbour Smith — numit astfel după comisariatul de poliție unde fusese ținut de cele mai multe ori — băuse prea mult, iar Julius trebui să-l apuce de braț ca să nu cadă. Smith intră clipind în biblioteca scaldată într-o lumină orbitoare. La un semn discret al bătrînului, Savini se retrase, fără să regrete că nu ia parte la întrevederea lor.

— Stai jos, Smith — spuse Bellamy, arătîndu-i un scaun. Ce vrei să bei? În clipa aceea își dădu seama însă de halul în care se afla omul. Te-ai îmbătat, porcule — spuse el. Nu ți-am spus să vii direct la mine, și să vii treaz?

— La ce folosește să stai treaz, când ai prilejul să te îmbeți? spuse Smith tînguitor. Răspunde-mi. N-ai să poți. Așa-i logic, Bellamy.

Milionarul se apropie de masă și umplu un pahar cu coniac, fără apă. Smith întinse mîna să ia băutura, cînd se pomeni cu lichidul arzător pe față. Se trase înapoi urlînd, își duse mîinile la ochi și se frecă înnebunit.

— M-ai orbit! răcni el.

— Gura! Ia asta.

Bellamy apucă un șervețel rămas de la masă, i-l azvîrli, iar vizitatorul său, gemînd, se șterse pe față.

— O farsă murdară — se lamentă el. Ai fi putut să mă orbești.

— Am sperat să te trezesc, porc beat! Dacă nu reușeam, găseam eu o altă cale. Scoală-te!

Îl apucă pe Smith de guler și-l trase în picioare cu un gest violent. Lăsîndu-și o labă uriașă pe fața lui respingătoare, îl ținu ca pe un cal năvăș.

— Ai primit bani timp de cinci ani de zile, și n-ai făcut nimic în schimb, porcule. Iar acum, cînd pentru prima dată trimit după tine, vii beat! Te sfătuiesc să faci bine și să te trezești. Dacă durerea te trezește, am să te fac să mă ții minte pînă mori.

Se uită feroce la fața descompusă a omului și își apropie pumnul strîns de ochii lui. Coldharbour Smith se smuci să scape din mîinile lui, deși mai bine s-ar fi lipsit.

— Stai jos — îi spuse Bellamy numaidecît și-l zvîrli cu atîta violență, încît scaunul trosni sub el. Ți-am găsit ceva de lucru. Mi-ai scris acum cîteva zile că te-ai plictisit de țara asta și că ai chef să pleci în America de Sud. Așadar te urmărește poliția, și n-ar strica să pună mîna pe tine. Am însă o treabă pentru tine care-ți va permite să pleci și să ai bani toată viața. S-ar putea, nu sînt încă sigur. Te-ai trezit?

— M-am trezit, domnule Bellamy — răspunse Smith morocănos.

Abe Bellamy îl privi.

— Ești bun pentru ce-mi trebuie. Ești destul de urît. Parcă ai fi un șarpe, Smith, și de un șarpe am nevoie. Sau s-ar putea să am nevoie. Ascultă-mă, deci.

Se îndreptă spre ușă și o încuie. Apoi se întoarse la invitatul său și discutară împreună o oră întreagă.

Noul majordom ocupa, ca și înaintașii săi, ceea ce se numea camera regelui din clădirea capelei. Se ajungea la ea printr-un coridor și era singura odaie locuită din capelă. Crenelurile de odinioară, grosolane și neacoperite, fuseseră transformate în ferestre lungi și înguste, care dădeau deasupra intrării principale a castelului.

Majordomul se retrăsese în camera sa cu mult timp înainte de plecarea domnului Smith, căci avea treabă.

La venire adusese cu el două valize mici. Una conținea haine și schimburi de pat, iar cealaltă anumite unelte pregătite în grabă, pentru el, de un specialist. Așezate pe masă, instrumentele păreau drugi de oțel ascuțiți, lungi cam de un metru. Aproape de vîrf aveau cîte un „ochi” ca la un ac de cusut, în care fuseseră introduse niște termometre mici, apărute de bucățele semi-circulare de sticlă. Majordomul le privi satisfăcut, apoi scoase din geamantan un ciocănel cu totul deosebit de cele obișnuite, căci avea capetele de cauciuc.

În fundul valizei se mai găsea și un colac de frînghie, la capăt cu un cîrlig de oțel în formă de ou. Îl fixă de cadrul patului și trase de frînghie. Patul fiind bine prins de peretele de lingă fereastră, n-avea nevoie să caute un alt punct de fixare. Își scoase un costum din valiză și o pereche de ghete cu tălpi de pîslă. Era o noapte calmă și de o mare frumusețe; luna poleise cu argint un rîu îndepărtat și pictase parcul în nuanțe închise și nesigure. Majordomul stinse lumina și se întoarse în hol.

Era ora douăsprezece fără zece și se auzi slab zgomotul taxiului lui Smith; Abe Bellamy se întorcea de la cotețe,

urmat de cei patru dulăi ai săi. Majordomul era singurul om treaz, căci Julius îi dăduse lui însărcinarea să încuie. Secretarului nu-i plăceau cîinii.

— S-a culcat Savini? întrebă bătrînul în timp ce zăvorea ușa.

— Da, domnule — răspunse majordomul.

Cîinii adulmecau în jurul picioarelor lui, iar dulăul cel mai rău dintre ei mîrîia încet.

— Nu te temi de cîini, nu-i așa? spuse Abe. Nu trebuie să-ți fie frică de ei cînd sînt cu mine. Nu te plimba însă noaptea, tinere.

Ca și cum ar fi vrut să sublinieze avertismentul stăpînului său, una din fiare ridică capul și lătră.

— Taci! spuse Abe, încîntat în fond de această confirmare a prevenirii făcute de el. Poți să te duci să te culci, tinere.

Majordomul urcă scările, și deși unul din cîini îl urmări îndeaproape pînă sus, nu se întoarse. De îndată ce ajunsese în camera sa, încuie ușa și își schimbă hainele. După trei minute cobora pe frînghie. Instrumentele le lăsase jos mai dinainte. Dădu drumul la frînghie și începu o muncă ciudată. Aproape de capelă, bătut în pămînt unul din țarușii de oțel, fără ca ciocănelul de cauciuc să producă vreun zgomot. Cînt termină se îndepărtă, ținîndu-se în umbra zidului. Se aplecă și mai bătut un țaruș. Aici pămîntul era moale și înfipse țarușul pînă la cap. Se gîndi apoi c-o să-i fie greu să-l regăsească. Se uită cu atenție, marcă locul cu o piatră și își văzu de drum.

Înconjură astfel castelul pînă ajunsese la primul țaruș. Îl scoase și cercetă termometrul cu o lanternă minusculă. Arăta 22°, o temperatură firească. Unul cîte unul, trase

afară toți țăruii și văzu că marcau aceeași temperatură. Pe unul din țăruii nu-l putu însă găsi. Atunci când se întorsese să arunce piatra care marca locul, pierduse amplasarea lui. Căută cu grijă, dar nu-l mai găsi. Bîjbîia încă pe jos, când auzi o fereastră deschizîndu-se deasupra capului său. Își dădu seama că era cea de sub camera lui Abe. Deodată, vocea de taur a milionarului tună :

— Uite-l !

O clipă, majordomul crezu că fusese descoperit, dar uitîndu-se în parc văzu un spectacol ce-l făcu să-și uite propria situație precară. O siluetă se desprinsese din umbra zidului și înainta furiș spre tufișurile ce traversau panta și ajungeau pînă la zidul răsăritean. Era o femeie și, bănuind cine e, o rupse la fugă spre ea.

Abe nu se dusesese imediat la culcare. Avusese un șoc. Voise să rămîna cu gîndurile sale. Trăsese un scaun lîngă fereastra deschisă, se așezase cu coatele pe pervaz și cu privirea ațintită în parcul cufundat în liniște. Luna nouă îi îngăduia să vadă pînă aproape de pavilionul de la intrare. Nu-l interesa nici frumusețea scenei și nici misterul ei. Se gîndea la lucruri îndepărtate de castelul Garre, la lucruri întîmplate cu douăzeci și cinci de ani în urmă... „Ce coincidență ciudată“ — își spuse el. Existau pe lume mii de persoane numite Howett și sute de Valerie Howett. Dar nu exista decît o Valerie Howett venită din Montgomery, ceea ce restrîngea posibilitățile la una singură. „De-ar fi ea !“ rînji cu un aer sălbatic. „Ce vești formidabile pentru Femeia Cărunță !“ Gîndul îl reconfortă, îl făcu să se simtă din nou tînăr, iar inima lui imposibilă începu să palpita așa cum nu se mai întîmplase de șapte ani.

Se ridică în picioare și se uită atent pe geam. Era oare o umbră sau un joc al luminii lunii ? Putea să jure că vă-

zuse o siluetă furișîndu-se în umbra tufișurilor de rododendroni — acum era sigur. O zări iar. Traversase spațiul liber dintre boschete. Nu puteau fi paznicii. Primișeră ordine să nu iasă noaptea. Atunci strigă, se întoarse și o luă la fugă pe coridor. Se auzi un lipăit de labe și doi dintre cîini se apropiară în fugă de el și își frecară boturile de genunchii lui. Ceilalți doi rămăseseră în holul de jos. Le văzu ochii strălucind prin întuneric și îi fluiară încet să vină la el. Trase fără zgomot zăvoarele bine unse de la ușa din față, ținînd cîinii în frîu pînă va fi sigur. Da, vedea umbra.

— Pe el ! răzni el, și cei patru dulăi țîșniră ca o săgeată.

Cîinii înaintau pe pajiște rapid și tăcut. Vizitatorul nepoftit văzu primejdia, ca de altfel și majordomul. Abe zări o siluetă ce se repezi căutînd refugiu lîngă un grup de copaci ce creșteau de-a lungul zidului pe o distanță oarecare. Doi dintre cîini văzuseră prada, dar numai unul îi luase urma.

Valerie Howett continuă să fugă, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Respira scurt, iar lacrimile o înăbușeau. Lipăitul labelor se auzea tot mai aproape, iar în urma lor pașii grăbiți ai unui om. Ajunse la marginea pomilor și o zbughi printre ei, căutînd adăpost. Va putea oare să mai ajungă la scară ? Nu îndrăznea să se uite înapoi. De altfel era inutil, căci îi ajunse la urechi răsunarea grea a cîinilor. Deși revolverul din buzunar îi lovea șoldul tot timpul, nu se gîndi o clipă la el.

Pădurea se găsea pe o ridicătură spre care ducea o cărăruie. Urcușul devenea tot mai dificil. Dulăul se aruncă asupra ei. Îi auzi încheștarea dinților. Cîinele trecu la un centimetru de ea, apoi rămase în urmă. Primejdia o fă-

cea să alerge cu o viteză supraomenească. Ieși acum iar din umbra copacilor.

Numai goana ei o purta mai departe, altfel s-ar fi prăbușit pe cărare îngrozită de moarte, căci în lumina lunii văzu clar fața albă, umflată, a unei siluete verzi ce o privea fix. Ținea în mână un arc lung, ce strălucea în razele lunii.

Nu se putea opri. O aștepta o nouă grozăvie, dar avântul ei înfrânse rezistența opusă de frică. Văzu cum se ridică arcul, auzi cum se destinde coarda. Atunci căzu. Un corp greu o lovi în umăr. Zări, o clipă, un dulău negru cu pete galbene zvîrcolindu-se în ghearele morții. Valerie leșină.

Capitolul XXVII

BUTONUL DE MANȘETA

— Domnul Howett dorește să știe dacă veniți să luați micul dejun, domnișoară.

Valerie se ridică în capul oaselor și își trecu mîna peste ochi. Simțea că-i plesnește capul.

— Micul dejun ? spuse ea plictisită. Da, da. Anunță-l, te rog, c-am să cobor.

Visase oare ? Se cutremură aducîndu-și aminte. Nu fusese un vis. Fusta ei de golf, murdară de praf, stătea aruncată pe spătarul unui scaun. Își aduse aminte cum se întorsese să se culce. Unde fusese ? Cînd își revenise, se afla în salonul de la Lady's Manor. Cum ajunsese acolo ? Arcașul Verde ! Se cutremură. El o trecuse oare peste

zid ? Își aduse aminte că scările au s-o trădeze și cobori din pat.

— N-ar fi trebuit să cobori, draga mea — spuse domnul Howett, ridicîndu-și privirea și sărutînd-o cînd ea intră în cameră. Își puse ochelarii și o privi cercetător. N-arăți prea strălucit în dimineața asta, Val. N-ai dormit bine ?

— Am dormit foarte bine — răspunse ea.

— Atunci te-ai culcat prea tîrziu.

Micul dejun fu o adevărată farsă. Nu se simțea în stare să mănînce nimic și își ceru curînd iertare că trebuia să plece, avînd de vorbit cu servitorii.

— Ușa de la grădină, domnișoară ? Nu, era închisă și zăvorîtă pe dinăuntru.

— Zăvorîtă ? Am crezut că am lăsat-o deschisă — se bîlbîi ea.

De un lucru era convinsă : nu ajunsese în salon fără să n-o fi ajutat cineva. Fusese desigur trecută peste zid. Dar cum putuse fi zăvorîtă pe dinăuntru ușa ce da în grădină ?

O luă la fugă în grădină și se repezi la zid. Primul lucru pe care îl văzu fură cele două scări, rezemate de zidul dinspre grădina lor. Așadar, arcașul necunoscut a tras tot el și scările.

Se întoarse în casă și intră în salon, sperînd să găsească un indiciu care să-i permită să înțeleagă cum a ajuns acolo. În cameră se dereticase, iar puținele obiecte găsite de servitori fuseseră așezate pe o măsută. Văzu în primul rînd batista. Era murdară de praf amestecat cu sudoare. Cineva o ștersese pe față cu ea. Nu-și amintea să o fi folosit singură. Alături se afla un buton de manșetă rupt. Il privi. Era de aur și avea o mică monogramă emailată. Valerie sună servitoarea.

— Îți mulțumesc că ai strâns lucrurile astea — spuse ea. De unde-i butonul ?

— L-am găsit pe jos, domnișoară, lângă sofa. Am crezut că e al domnului Howett, dar el spune că n-a pierdut nici unul.

— E însă numai jumătate din el — zise Valerie.

Cele trei mici inele ale lanțului fuseseră rupte la mijloc.

— L-ai găsit și pe celălalt ?

— Nu, domnișoară.

— Vrei să mă ajuti să-l căutăm ? Sînt ai unui prieten.

Scotociră prin cameră și după un timp camerista spuse:

— Uitați-l, domnișoară. Se afla sub marginea covorului și era replica fidelă a celui-lalt. Am găsit o groază de chibrituri pe jos cînd am făcut curat azi-dimineață, domnișoară. Unul a făcut o gaură în covor.

Arată o pată întunecată pe covorul nou de Bruxelles.

— Da, eu l-am ars noaptea trecută. N-am putut găsi lampa. Poți să pleci. Îți mulțumesc — zise Valerie.

Se duse cu butonul la geam și refăcu monograma. J.L.F. — James Lamotte Featherstone ! Cu neputință ! Era cu neputință — își spuse ea. Vîrî butonul în buzunarul taiorului ei sport. În clipa aceea servitoarea îi anunță un vizitator. Era Spike Holland, care aducea o groază de știri.

— Nu l-ați auzit pe Arcașul Verde noaptea trecută, nu-i așa ? Ei bine, a tras în bătrînul Bellamy și i-a nimerit, în schimb, un cîine. Abe a dezlănțuit un tărăboi nemaipomenit. Se pare că l-a văzut pe arcaș pe peluză — pentru prima oară cînd l-a zărit în afara castelului — și a dat drumul la cîini asupra lui. Rezultatul : un cîine mort. Din fericire, e cel de care se temea Julius cel mai tare, așa că există o compensație. Domnișoară Howett, sînt purtătorul unei invitații din partea lui Abe Bellamy,

Esq., Lordul castelului de la Garre și marele călău al ținutului Berkshire.

— O invitație pentru mine ? Întrebă ea amuzată.

Spike îi confirmă.

— Abe a devenit deodată un om foarte obișnuit — zise el. Vrea să le arate oamenilor castelul lui, sau cel puțin vrea să vi-l arate dumneavoastră. Se pare că v-a văzut numele în gazetă. Nu știa că stați aici și mi-a cerut să vă invit să vizitați reședința vechei familii Bellamy, el fiind cel mai vechi dintre toți.

— E absolut remarcabil din partea lui — spuse ea. Spike îi dădu dreptate.

— Invitația nu e și pentru domnul Howett, deși cred că nu ar avea nimic împotrivă dacă ar veni și dînsul. Nici eu n-am fost invitat, pe de altă parte. Dar dacă vreți să mergeți, domnișoară Howett, spuneți-mi ora și am să am și eu un pretext să cercetez castelul. Nu mă poate da afară dacă vin împreună cu dumneavoastră.

Valerie își făcu un calcul rapid.

— Da, am să mă duc. Azi, după masa de la prînz. Îi convine domnului Bellamy ?

— Am să-i telefonez și am să aflu. Deși cred că orice oră îi convine.

— Domnule Holland, știți unde se găsește acum căpitănelul Featherstone ?

— Ieri era la Londra — răspunse Spike. L-a văzut Julius acolo.

— Nu-i în sat ?

Spike clătină din cap.

— Aveți nevoie de el ?

— Nu, nu — răspunse ea în grabă. Eram curioasă, atîta tot.

„Care o fi explicația?” se întrebă ea când rămase singură. Jimmy Featherstone o adusese în casă — nu încăpea nici o îndoială. Nu exista nici un mister în privința ușii zăvorâte ce da în grădină. Trebuie că a intrat pe ușa din față și a ieșit tot pe acolo. Își reaminti zgomotul pe care-l auzise — o ușă ce se deschidea, foșnetul unor pași prin holul de la Lady's Manor, farfuria spartă... și săgeata verde!

— Nu-i adevărat — rosti ea. Nu poate fi adevărat.

Încerca să se convingă, împotriva propriei rațiuni, că Jim Featherstone, ofițer de poliție, nu era totuna cu Arcașul Verde de la castelul Garre.

Capitolul XXVIII

VIZITA LUI VALERIE LA GARRE

Servitorii de la Lady's Manor găseau explicația prezenței în bucătărie a tinerei lor stăpîne la intervale atît de dese în faptul că pentru ea casa era un fel de jucărie.

— E a treia oară cînd tînașă stăpîna m-a întrebat de ce a fost încuiată noaptea trecută ușa de la pivniță — zise bucătarul — iar ușa de la pivniță nu se încuie.

— A găsit un zăvor tras pe dinăuntru, pe care nu l-am mai văzut nici eu pînă acum — spuse fata de la bucătărie.

— Cum n-ai fost prin casă nici cinci minute, nu-i de mirare că sînt multe lucruri pe care nu le-ai văzut — răspunse bucătarul-șef. Eu, unul, am văzut zăvorul din prima zi.

Valerie se întoarse chiar în acea clipă.

— N-aș vrea să te deranjez, dar aș dori să văd din nou pivnița de cărbuni — i se adresă ea bucătarului. — O să vă murdăriți rău de tot, domnișoară — o preveni el.

Pe Valerie nu o înspăimînta însă ideea că se va murdări.

Un șir de vreo zece trepte cobora într-o pivniță încăpătoare. Într-un colț se afla o grămadă de cărbuni ce fuseseră deșertați acolo printr-o gaură din zid. Cele trei uși din pivniță semănau cu ușile unor celule. Una din nișe fusese transformată de către un fost chiriaș în pivniță pentru vinuri. A doua era plină de sticle goale și lăzi. Valerie observă că ușa celei de a treia era încuiată și avea un lacăt nou. O fereastră cu grilaj îngăduia o privire în interior. Lumină cu lanterna, să vadă ce comori se ascund acolo, în dosul ușii încuiate. Nu zări decît un cufăr mare. Încercă să deschidă ușa, dar fără succes. Nu crezu de cuviință că merită să forțeze ușa doar din satisfacția de a cerceta un cufăr vechi, lăsat evident acolo de un fost chiriaș.

Cînd se întoarse în bucătărie auzi un hohot de rîs uriaș. Apariția ei bruscă îl curmă.

— Îmi pare foarte rău, domnișoară — spuse bucătarul — dar tocmai îi povesteam lui Kate ce nume nostim are bucătăria noastră, printre cei de pe-aici. Vedeți, domnișoară — își ceru el scuze — noi, localnicii, sîntem oameni demodați și folosim expresii vechi. I-am zis întotdeauna castelului „Curcy”, după familia aristocratică ce l-a avut în stăpînire sute de ani.

— Și care e numele acela caraghios al bucătăriei? întrebă Valerie zîmbind.

— Oamenii îi zic „loffy“, dar eu cred că adevăratul nume este „Loveway“¹.

— Pentru ce Dumnezeu îi spun așa ? se miră Valerie.

Dar cercetările de istoric ale bucătarului nu ajunseseră atât de departe.

Știind ce-a pățit, Valerie aștepta cu sentimente împărțite vizita la castelul Garre. Cu toate că îl văzuse destul de des, nu vorbise niciodată cu Abe Bellamy. Se întrebă dacă va reuși să ascundă în fața lui ura ce i-o purta. Avusese multe prilejuri de a-l întâlni, dar, de frică să nu se trădeze, evitase să-l cunoască mai îndeaproape. Se temea mai puțin de întâlnirea cu el acum, deoarece mintea îi era complet absorbită de descoperirea făcută în acea dimineață în legătură cu Jim Featherstone. De câte ori se gîndea la el, se simțea tot mai uluită. Ce urmărea ? Valerie căută în zadar un motiv. Dacă pe Bellamy l-ar fi bănuit poliția, existau zeci de căi de a-l ține sub supraveghere. Cunoștea foarte bine metodele poliției și știa că aceasta n-ar fi ezitat să efectueze o percheziție pe față la castelul Garre, dacă ar fi avut cea mai slabă bănuială asupra lui Bellamy. De ce s-ar fi travestit în Arcașul Verde ? Dădu din cap disperată. Fu încântată cînd veni Spike să o conducă la castel.

Îl găsiră pe Julius Savini așteptîndu-i la pavilionul de la intrare.

— Bellamy n-a pomenit nimic de tine, Holland — zise el. Mai bine să telefonez la castel.

— Nici gînd ! răspunse Spike. N-am s-o las pe domnișoara Howett să intre fără mine la castelul Garre.

¹ „Drumul dragostei“. Pronunțarea celor două nume, în limba engleză, este oarecum asemănătoare.

Am o responsabilitate — adăugă el făcînd pe cavalerul — pe care nu vreau s-o trec nimănui, Savini.

În cele din urmă, fără să-și consulte patronul, Julius îi îngădui reporterului să o întovărășască pe fată.

Se părea că bătrînul se așteptase la venirea lui Holland, căci nu vădi nici un semn de enervare la apariția lui. Ieși în hol ca s-o întîmpine. Valerie își adună tot curajul, cu acest prilej. Ridică ochii spre el și rămase aproape fascinată de nemărginita lui urîțenie — fața mare, buhăită, congestionată, înălțimea lui, impresia de forță uriașă lăsată de umerii lui lați. Un moment se simți incapabilă să-l urască. Avea ceva supraomenesc, ceva ce explica excesele lui, ura lui nemaipomenită, răutatea lui. Valerie îl vedea într-adevăr pentru prima oară pe Abe Bellamy.

Capitolul XXIX

CELULELE CASTELULUI

— Mă bucur că ai venit la castel, domnișoară Howett.

Mîna ei mică se pierdu în laba lui uriașă. Ochii lui palizi rămaseră pironiți pe fața ei.

— Am simțit că într-un fel trebuie să fiu politicoș cu vecinii — spuse el. Dacă aș fi știut că sînteți aici, v-aș fi invitat mai de mult.

În aripa de răsărit a castelului, acolo unde se găsea sufrageria, care nu era niciodată folosită, se întindea o lungă galerie de tablouri, plină cu lucrări de pictori celebri, din trecut. Spike nu bănuise această latură a caracterului lui Abe Bellamy.

— N-am știut că sînteți un colecționar de tablouri, domnule Bellamy.

O clipă, bătrînul își lăsă privirea rece asupra reporterului.

— N-am colecționat în viața mea decît bani — răspunse el laconic. Tablourile le-am cumpărat o dată cu castelul. Au costat o jumătate de milion de dolari, dar mi s-a spus că valorează de două ori pe atît. Aș vrea să priviți acest tablou, domnișoară Howett — zise el. Se numește „Femeia cu cicatricea”.

Portretul aparținea școlii flamande. Reprezenta o femeie frumoasă, cu un braț gol, pe care se vedea urma slabă a unei cicatrice.

— Cele mai multe doamne nu vor să li se picteze cicatricele, dar din cele ce mi s-au spus despre acest pictor — un olandez — se pare că picta ce vedea. O tînără de astăzi n-ar îngădui așa ceva, nu, domnișoară ?

Era o provocare, dar ea o primi imediat.

— Nu sînt atît de sigură că m-aș opune — răspunse ea cu răceală. Am pe cotul stîng o cicatrice care nu-i de loc urîță. Am căzut cînd eram mică și mi-am zgîriat brațul.

Nici nu apucă să termine de vorbit, că regretă cele spuse. Regretul fu însă de scurtă durată.

— Aveți pe cotul stîng o cicatrice de la o căzătură de pe cînd erați mică ? repetă Abe Bellamy încet.

Valerie înțelese de ce fusese invitată. Milionarul dorea să fie absolut sigur. Putea și voia să-l ajute în această privință.

Abe își conduse vizitatorii înapoi în bibliotecă. Deodată se păru că interesul lui de a le arăta castelul se evaporase și le dădu de înțeles că nu mai e nimic de văzut.

— Nu ne-ați arătat încă celulele castelului dumneavoastră, domnule Bellamy — zise Spike.

— Nu — răspunse Bellamy încet — nu cred că domnișoarei Howett îi face plăcere să vadă asemenea locuri tenebroase, nu-i așa, tînăra mea doamnă ?

— Aș dori totuși — iar vocea ei tremura, în ciuda efortului de a se stăpîni.

— Atunci o să le vizităm, deși astăzi sînt mai puțin tenebroase ca pe vremuri — spuse Abe.

Îi conduse din nou în hol și îi lăsă să-l aștepte o clipă, în timp ce el intră în odaia lui Savini pentru a aduce cheile. Julius încercă să se alătore grupului, așteptîndu-se să i se spuie să plece, dar lui Abe prezența lui îi fu indiferentă.

O luară din nou prin galeria de tablouri și ajunseră, printr-o ușiță, într-o odaie patrată, de piatră. Bătrînul le explică celor doi că aici fusese odinioară camera de gardă a castelului. Pe atunci dădea în parc. Acum însă ușa fusese blocată. Din camera de piatră, o scară, tot de piatră, îi conduse într-o subterană boltită.

— Am să aprind luminile — zise Bellamy. Întoarse un comutator și se pomeniră într-o încăpere largă, al cărei tavan era sprijinit pe trei piloni solizi. Aici era închisoarea principală — spuse bătrînul. Țineau aici tot felul de oameni. Aceste inele pe care le vedeți fixate în piloni se foloseau la prins lanțurile, domnișoară Howett.

— Ce oribil ! spuse ea și bătrînul rîse din toată inima.

— Acesta e un rai pe lîngă celulele mici — răspunse Bellamy.

La capătul camerei boltite se aplecă și ridică o trapă de piatră.

— Dacă doriți să coboriți, o să vedeți apartamente mai puțin plăcute. Nu vă sfătuiesc, scările sînt foarte abrupte și va trebui să aveți o lumină.

— Aș vrea să cobor — spuse ea.

Savini fu trimis să aducă o lanternă.

Celulele de mai jos constau din patru camere, din care două foarte mari, iar celelalte extraordinar de mici. Puțin mai comode ca niște cotețe de cîini. N-aveai loc nici să te întinzi. Bărbați și femei locuiseră ani de-a rîndul în aceste morminte strîmte. Bellamy le arătă litere cu un caracter ciudat, săpate în pereții de stîncă.

— Acest loc se numea „Poziția chinuită” — zise domnul Bellamy, bine dispus. Banca asta de piatră era patul lor, și dacă o să vă uitați o să vedeți că a fost lustruită de cei ce-au dormit acolo ani de ani, pînă cînd piatra a luat forma trupului lor.

Valerie se uită îngrozită.

— Ce fel de bestii erau cei ce se purtau așa cu ființele omenești? întrebă ea.

— Nu știu — răspunse tărăgănat bătrînul. Avea un folos.

— De ce nu-i omorau direct!

— Să-i omoare? spuse el uimit. La ce-ar fi folosit? Închipuți-vă că urîți pe cineva, ce sens ar avea să-l omori? Îți scapă. Mai bine îl ții într-un loc unde să-l poți vedea și să știi că e acolo.

Valerie nu răspunse.

— Cred că asta-i tot ce vă poate arăta castelul, afară de cazul cînd vă interesează instalația de încălzire cu gaz — spuse el — turnurile sau camerele de piatră, goale.

— Ce-i asta? întrebă Valerie, arătînd spre o gaură adîncă și cu marginile neregulate ce se vedea jos. Laturile colțuroase dezvăluiau stîncă brută în interiorul căreia

avusese loc o explozie. Bellamy își ridică zîmbind privirea. Valerie îi urmări ochii. Deasupra, bine fixată în perete, se afla o bîrnă asemănătoare celei văzute în capelă. Valerie închise strîns pleoapele.

— Pe cîtiva îi spînzurau afară, dar pe cei mai mulți îi spînzurau înăuntru — spuse Abe vesel.

Valerie fu fericită cînd ieși la lumina zilei.

— Ei bine, cred că nu mai e nimic să vă arăt — spuse el pentru a doua oară în timp ce se întorceau în hol.

— Domnule Bellamy, pot să vă văd o clipă singur?

Acționă dintr-un impuls. Cîteva minute mai înainte nu dorise altceva decît să plece din locul acesta tenebros, să iasă la lumina divină a soarelui și să respire aerul necontaminat de durere și suferință. Bellamy îi aruncă o privire bănuitoare.

— Fără îndoială, domnișoară Howett — răspunse el încet. Ochii i se opriră asupra celorlalți doi. Am comandat să fie adus ceaiul în bibliotecă. Poate după aceea, tînră doamnă.

Valerie consimți. Era o proastă — își spuse ea. Acționa întotdeauna la primul impuls și-și regreta întotdeauna, mai tîrziu, prostia. Așa se întîmplase și acum și încercă să găsească un pretext pentru o discuție între ei doi. Îi servi o servitoare cochetă.

— Unde-i Philip? bombăni bătrînul.

— Azi e după-amiaza lui liberă, domnule — replică Savini.

— Dar cîte după-amieze libere are pe săptămînă? începu Bellamy.

Își reținu însă furia, care nu cadra cu rolul său de gazdă amabilă.

Valerie se trase lîngă fereastră, ca să privească parcul liniștit, cu pajiștea lui de un verde viu, cu pomii îngri-

jiți și cu fundalul de piatră cenușie. Bellamy o văzu în picioare, lângă una dintre ferestre și, observându-i poziția, îi veni să izbucnească într-un râs nebun.

Spike îi surprinse zîmbetul din privire și se întrebă ce gînd tainic îl amuzase pe bătrîn. Mentea activă a reporterului nu încetase o clipă să înregistreze toate detaliile din încăperea. Deși se numea bibliotecă, nu se vedeau decît puține cărți. Nu remarcă decît o bibliotecă înaltă, situată lângă ușa din celălalt capăt al odăii. Camera avea totuși un aspect nobil, iar intervențiile moderne nu făcuseră nimic pentru a-i schimba vechiul caracter. Pe lamele lustruite ale parchetului nu se afla nici un covor. Cîteva carpete mari îi scoteau la iveală goliciunea. Dar pînă și carpetele erau în același ton cu încăperea. Urmărindu-i privirea, Bellamy spuse:

— Podeaua camerei e de piatră. N-ai fi ghicit-o nici odată. Am acoperit-o însă complet cu parchet. Piatra e puțin prea rece pentru un om de vîrsta mea.

Acesta fu singurul comentariu cu privire la bibliotecă. Curînd, Spike și Julius, cărora li se oferise onoarea neobișnuită de a fi invitați, se ridicară să plece.

— Savini o să te întrețină un moment, Holland, în timp ce discut cu domnișoara Howett. Presupun că discuția n-o să țină foarte mult. Nu, domnișoară Howett?

— Nu foarte mult — răspunse ea.

Simțea că o părăsește curajul. Dorea să plece o dată cu ceilalți, iar gîndul că-l va înfrunta singură pe acest om făcea să-i înghețe sîngele. „Sînt o lașă!” își spuse ea. Se urî pentru slăbiciunea ei. În curînd, ușa se închise în urma celor doi, iar Bellamy, cu mîinile în buzunare, cu umerii săi puternici ghemuiți, se întoarse și, cu picioarele desfăcute și sprijinindu-se de cîmin, o privi.

— Ei bine, domnișoară Howett — zise el cu vocea aspră și amenințătoare — ce doriți să vorbiți cu mine?

Această impresie de dușmănie din vocea lui fu de ajuns pentru ca Valerie să recapete forța de care avea nevoie.

— Domnule Bellamy — spuse ea calm — aș dori să-mi spuneți ceva.

— Am să vă spun orice merită să știți — îi răspunse, și din nou răbufni în el toată bestialitatea.

— Spuneți-mi atunci — îl întrebă ea hotărît — unde-i mama?

Pe fața lui nu se clinti nici un mușchi. Nici nu clipi. O privi fix, nemișcat.

— Unde-i mama? repetă ea.

Trupul masiv al lui Bellamy începu să se clatine. Fața i se înroși mai puternic. Buzele i se strîmbară mai mult. Încet, ca și cum s-ar fi mișcat în ciuda voinței sale, mîna i se întinse spre ea. Valerie se dădu înapoi în fața furiei lui. Atunci se auzi:

— Să mai pun un butuc pe foc, domnule?

Bătrînul îi aruncă o privire ucigătoare nepoftitului. Era noul majordom — suav, politicos și deosebit de calm. Bellamy făcu un efort supraomenesc ca să-și stăpînească furia. Venele de pe frunte i se umflară; tremura de mînie. Datorită uimitoarei lui voințe, reuși să se controleze.

— Te sun dacă aim să am nevoie de tine, Philip — spuse el aspru. Am crezut că ți-ai luat zi liberă.

— M-am întors mai devreme, domnule.

— Ieși afară!

Cuvintele răsunară ca o împușcătură. Majordomul se înclină și plecă, închizînd ușa în urmă. Abe Bellamy se întoarse spre fata albă de spaimă.

— Mama dumneavoastră mi se pare că ați întrebat ! zise el răgușit. Mai că am tresărit. N-am întâlnit-o niciodată pe mama dumneavoastră, domnișoară Howett. Nu, n-am întâlnit-o niciodată, și nici pe dumneavoastră, de altfel. Ați locuit în același hotel cu mine la Londra, și cred că și în același hotel la New York, prin iulie 1914. Soseau o groază de scrisori pe numele meu, deși eram în Anglia. Îmi scriau cei ce-și închipuiau că sînt la New York. În jurul datei de 14 iulie mi s-a furat, domnișoară, un pachet de scrisori. Poate că femeia care a furat scrisorile a văzut ceva într-una din ele și și-a închipuit că știu unde se află mama ei. Asta s-a întîmplat. N-ai ce face împotriva mentalității hoților, fie că sînt bărbați sau femei. Nu știu unde e mama dumneavoastră — monologă el, apăsînd pe fiecare silabă. Nu știu unde e, dacă mai trăiește sau a murit. Și chiar dacă aș ști unde se află mama dumneavoastră, ce treabă am eu să vă spun, domnișoară Howett ? Cred însă că e moartă. Nici o ascunzătoare nu se compară cu mormîntul. Stai fără grijă și confortabil.

— Unde-i mama ?

Vocea ei răsună înfundat și stins.

— Unde-i mama ? repetă el. Nu v-am spus ? Aveți niște idei cam timpite, Valerie Howett. Asta fiindcă ați citit scrisori furate. Dacă ați văzut vreo scrisoare de-a ei trimisă mie, atunci o să vă fie ușor s-o găsiți.

Cu o mișcare laterală a capului o concedie ca pe o spălătoreasă. Valerie păși nesigură spre ușă. Se mai întoarse o dată și-l văzu privind-o furios. Răutatea din ochii lui era un spectacol îngrozitor.

— Ei, dar ce s-a întîmplat ?

Spike se îndreptă grăbit spre fata care tremura, și o apucă de braț.

— Nimic. Mi s-a făcut puțin rău. Vreți să mă conduceți afară, domnule Holland ?

Se uită în jur după majordom. Nu era nicăieri.

— Ce-a făcut ? întrebă indignat Spike. Chiar dacă e o namilă, am să-l...

— Nu, nu — îl opri ea. Vreți să mă conduceți acasă și să mergeți foarte încet ? Dacă fac o criză de nervi, vă rog să mă zgîlțiiți.

În timp ce înaintau pe cărare, Julius Savini plecă grăbit în căutarea noului majordom.

— Te cheamă bătrînul — spuse el încet. E înnebunit de furie.

— Sînt și eu nițel înnebunit — răspunse majordomul și plecă repede să înfrunte mînia lui Bellamy.

— Cum te cheamă ? tună bătrînul de îndată ce majordomul intră.

— Philip, domnule, Philip Jones.

— De cîte ori ți-am spus să nu intri în această cameră nechemat ?

— Am crezut că invitații sînt aici, domnule.

— Asta ai crezut, ai ? Ai auzit ce spunea fata ?

— Tînăra doamnă nu spunea nimic cînd am intrat eu. Am avut impresia că-i arătați niște scamatorii de salon, domnule.

Fața majordomului rămase neclintită.

— Ce-ai crezut ? răcni Bellamy.

— Am avut impresia, după poziția mîinilor dumneavoastră, că-i arătați o scamatorie de salon. Chiar și gentlemen-ilor din cele mai alese familii le place să arate invitaților scamatorii de salon — spuse majordomul ridicînd cu un gest mecanic o fărîmătură de pîine de pe covorul din fața căminului. Îmi pare foarte rău că am fost de trop.

- Nu pricep — răspunse Abe, complet surprins.
- E o expresie franceză.
- Du-te dracului! Să nu folosești în prezența mea expresii franțuzești. Dacă mai vii vreodată fără să te chem, te dau afară. Ai priceput?
- Da, domnule. Ce vă pregătesc pentru masa de seară?
- Mut de furie, Bellamy nu putu decât să-i facă semn să iasă.

Capitolul XXX

POVESTEA

În amurgul acelei zile, în timp ce se plimba prin grădină, trecînd în revistă prin mintea ei haotică evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore, Valerie văzu ceva alb zburînd peste zid. Se repezi și ridică o hîrtie. O despătură, citi rîndurile mîzgălite acolo, apoi o vîrf în poșetă.

La ora zece sosi un vizitator, în persoana lui James Featherstone. Domnul Howett știa de această vizită. Valerie îl aștepta pe coridor.

— Mă bucur că ați venit — spuse ea grăbită. Am să vă spun povestea doamnei Held. Se aflau singuri în salon. Dar mai întîi să vă dau ceva ce vă aparține. L-a găsit servitoarea azi-dimineață.

Luă de pe birou un pachetel.

— Bănuiesc că este butonul meu. L-am căutat, dar n-am avut timp destul. Voiam să plec înainte de a vă reveni.

— M-ați adus aici? Nu, nu-mi spuneți. Își ridică mîna. Nu vreau să știu altceva. Ați fost extrem de draguț cu mine, căpitane Featherstone. Aș fi fost scutită de multe neplăceri și aș fi evitat să mă fac de rîs — adăugă ea cu un zîmbet slab — dacă v-aș fi spus mai dinainte ceea ce vreau să vă povestesc acum. Nu știți, deși poate ați ghicit — căci nu cred că inteligența dumneavoastră are limite — că bunul domn Howett nu e tatăl meu. Judecînd după expresia de pe chipul lui, Valerie pricepu că-i spusese o noutate. Acum douăzeci și trei de ani, domnul Howett era un om sărac lipit. Locuia la o fermă foarte veche și săracă din Montgomery, într-o localitate numită Trainor. Trăia de pe o zi pe alta, din grădinarit. Suferea pe atunci de o boală îngrozitoare de ochi, din care cauză aproape că orbise. El și mama mea adoptivă locuiau singuri. Nu aveau copii, deși se căsătoriseră de mult. Cu toate că le venea greu să o scoată și așa la capăt, au dat un anunț că vor să adopte un copil. Să știți, căpitane Featherstone, că nu am intenția să vă dau nici o informație suplimentară privitoare la cariera ulterioară a domnului Howett sau la norocul formidabil pe care l-a avut atunci cînd, cumpărînd o nouă fermă, într-o altă parte a statului, a descoperit pe proprietatea sa petrol. A primit multe răspunsuri la oferta sa. Nici una nu i-a surîs. Într-o zi, doamna Howett, care purta întreaga corespondență, a primit o scrisoare. Iat-o.

Scoase o hîrtie din birou și i-o înmînă detectivului. Era expediată de la un hotel de pe Seventh Avenue, din New York, și avea scris pe ea următoarele:

Dragă prietene,

Ca răspuns la oferta dumitale, aș fi încîntat dacă ați vrea să adoptați o fetiță de douăsprezece luni. Părinții

ei au murit recent. Sînt dispus să plătesc o mie de dolari pentru acest serviciu.

— Pe atunci — continuă fata — domnul Howett era strîns cu ușa de un om care avea o poliță asupra fermei. Iubea copiii și, fără îndoială, dorea să aibă unul în casă; oferta aceasta bănească a înclinat însă mai repede cumpăna în favoarea mea — căci eu eram copilul. A scris că acceptă. După cîteva zile, la fermă a sosit o trăsurică. Un om s-a dat jos, a ridicat o legăturică și a așezat-o în brațele doamnei Howett. Aveau pe atunci angajat la fermă un muncitor pasionat după fotografii. Cîeva îi dăduse un aparat și prima lui fotografie reprezintă trăsura cea în fața ușii și pe străinul ce cobora din ea. Fotografia s-ar fi putut pierde definitiv și o dată cu ea orice speranță de a-mi regăsi părinții. Printr-o întîmplare însă, fabrica ce produsese aparatul de fotografiat oferea un premiu lunar pentru cea mai reușită fotografie. Muncitorul acela a trimis fotografia, care a primit un premiu, fiind reprodușă într-o revistă. Am găsit între timp originalul și am făcut o copie mărită. Scoase din birou un sul. Vedeți, am toate datele aici, dacă ar fi să folosesc o expresie preferată a tatălui meu.

Desfășură sulul și-l întinse pe masă, sub lampă. Featherstone se apropie.

— Nu-i nici o îndoială — spuse el după ce aruncă o privire asupra fotografiei — acest om e Abe Bellamy. Fața lui nu te poate înșela.

— Lucrul ciudat — spuse fata — e că doamna Howett nu a observat nimic la el. De fapt, era la fel de mioapă ca și soțul ei. Am fost crescută ca fiica familiei Howett și din punct de vedere legal, căci adoptarea a fost legalizată de către un judecător. Oficial, deci, tatăl

meu este domnul Howett. După moartea mamei mele vitrege am aflat adevărul. Nu mă interesa prea mult să-i descopăr pe adevărații mei părinți. Eram tînră și studiile la facultate mă absorbeau în întregime. Am început să mă gîndesc abia după un timp — eram bogată, aveam partea mea din puțurile de petrol ale domnului Howett, iar buna lui soție îmi lăsase o groază de bani — că ar trebui să aflu, cel puțin, cine au fost părinții mei. Doar atunci a devenit cu adevărat valoroasă pentru mine fotografia omului ce se dădea jos din trăsurică. Am studiat negativele și am mărit fotografiile. L-am recunoscut imediat pe Abe Bellamy. Firește, nimeni nu bănuia de ce aveam nevoie de fotografii. N-am suflat o vorbă. Auzisem de Bellamy. Era unul din acei ticăloși bine cunoscuți tuturor. Cu cît auzeam mai multe, cu atît eram mai sigură că nu aveam nici o legătură de rudenie cu el și că dacă mă adusese la ferma familiei Howett și dăduse o mie de dolari, nu o făcuse decît pentru a-și face un serviciu. Am angajat detectivi, iar ei au descoperit că singura rudă a lui Bellamy era un frate mort cu aproape optsprezece ani în urmă. Acesta avusese doi copii, morți acum și ei. Cercetările duse în această direcție nu s-au dovedit cu folos, căci foarte curînd unul dintre detectivi a aflat că Abe Bellamy și fratele său se urau de moarte. Se urau de mult și părea puțin probabil ca Abe să se fi deranjat să-și ajute fratele.

N-am pomenit nimic domnului Howett, dar mi-am concentrat toată atenția asupra lui Abe Bellamy. Nu aveam decît șaptesprezece ani. Cu toate acestea, cu fiecare zi eram tot mai hotărîtă să dezvălui misterul. Fără ca domnul Howett să știe, am plătit oameni să cerceteze corespondența lui Bellamy. Își petrecea o mare parte din timp în Europa și numai cîteva luni la New York. La

Chicago nu se ducea niciodată. Într-o bună zi, agenții mei — când mă gândesc la asta acum, mi se pare absurd ca cineva să accepte o însărcinare de la o fată de șaptesprezece ani, și totuși așa s-a întâmplat — au descoperit o scrisoare. Iată originalul.

Scoase hîrtia la lumina lămpii. Cerneala se decolorase, iar scrisul era tremurat. Scrisoarea cuprindea următoarele :

*Little Bethel Street,
Londra Nord-Vest*

M-ai învins. Dă-mi înapoi copilul pe care mi l-ai luat și-am să accept toate cererile tale. Sînt zdrobită. Am inima și sufletul zdrobite de persecuțiile tale fără sfîrșit. Ești un demon — un monstru de neconceput. Mi-ai luat tot ce aveam, mi-ai răpit tot ce mi-e drag. Nu mai am nici un chef de viață.

Elaine Held.

Dedesubt se găseau cîteva cuvinte pe care nici măcar Featherstone, un expert în astfel de probleme, nu fu capabil să le înțeleagă.

Fii atît de generos și spune-mi... micuța Valerie... a împlinit șaptesprezece ani în aprilie trecut...

— Acum douăzeci și patru de ani i-am fost dusă domnului Howett — spuse fata calm. Bellamy a uitat ceva : i-a spus doamnei Howett numele meu, Valerie. Apoi a pretins că nu acesta era numele și i-a cerut să-mi spună Jane. Doamnei Howett i-a plăcut însă numele de Valerie, și așa mi-a spus toată viața.

Featherstone se plimba încet prin salon, cu mîinile la spate și cu bărbia lăsată în piept.

— Credeți că mama dumneavoastră mai trăiește ? o întrebă el în cele din urmă.

Valerie dădu din cap. Buzele îi tremurau.

— Sînt sigură — șopti ea.

— Vă închipuiți că el știe unde se află ?

— Da. Credeam că e la castel. Mi-am făcut visuri nebunești că am s-o găsesc.

Featherstone își reluă plimbarea tăcută.

— Ați discutat cu bătrînul. Spuneți-mi ce s-a întâmplat — vorbi el după un timp.

După ce ea îi relată fidel discuția, detectivul îi dădu dreptate.

— Aveți încredere ! Nu vreau să vă întăresc speranțele, domnișoară Howett...

— Ieri mi-ați spus Valerie. Cred că v-a scăpat, ca și lui Bellamy. Vreți să-mi spuneți Valerie ? Poate că atunci cînd am să vă cunosc mai bine, am să vă spun și eu pe nume... Vă cheamă William, nu ?

— Jim — spuse el solemn.

Cu toată durerea ce o încerca, se amuză în sinea ei văzîndu-l că roșește.

— Știi că mă cheamă Jim. Ascultă, Valerie, să nu te mai duci la castel sau să mai întreprinzi ceva care să prezinte cel mai mic risc pentru tine.

— Începuseși să-mi spui că nu vrei să-mi întărești speranțele, dar nu ți-ai încheiat fraza.

— Voiam să spun că împărtășesc într-o oarecare măsură speranța ta. Fac ceea ce te-am sfătuit pe tine să eviți. Clădesc o speranță pe un teren extrem de nesigur. În cîteva zile am să-ți spun în ce măsură e sigură. Apropo, mai ai planul acela vechi al castelului ? Vrei să mi-l dai ? Cred că-l pot folosi mai bine ca tine — zise el enigmatic.

Valerie îl conduse pînă la poartă.

— Să fii cuminte ! o avertiză el.

Ea dădu din cap, în întineric. Abia i se distingea figura.

— Noapte bună — spuse el, luîndu-i mîna și ținîndu-i-o mai mult decît era necesar.

— Noapte bună, Jim !

James Lamotte Featherstone se întoarse agale prin sat, călcînd ușor și cu o inimă și mai ușoară.

Capitolul XXXI

NOUL MAJORDOM ÎȘI ARATĂ COLȚII

Julius Savini era foarte nefericit. Sursa lui suplimentară de venituri secase brusc și cu scandal. Iubea prea mult femeia cu care se însurase, pentru a se supăra pe ea, deși dezastrul i se datora ei. Mîntea lui ageră începu să caute prin jur un nou izvor de venituri. Oscila între Valerie Howett și Abe Bellamy. Își dădu seama că e foarte greu să încerce cu Abe, deși în unele împrejurări s-ar fi putut să surprindă un secret care să-i asigure un venit cel puțin egal cu suma primită cu o regularitate monotonă de către Coldharbour Smith.

Își petrecuse mai mult de un an în serviciul milionarului de la Chicago, fără să descopere vreun secret măcar de doi bani. Pe zi ce trecea, devenea tot mai dificil să investigheze. Apariția Arcașului Verde, ce adusese după sine cîinii polițiști peste care dădea pretutindeni, exclu-

dea orice examinare comodă în timpul nopții a hîrtilor domnului Bellamy, iar ziua nu i se iveau niciodată prilejul. Mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să-și ia tîlpășița și să-și caute o ocupație mai puțin precisă în altă parte. Deși Bellamy își ținea banii gheață în dosul unor uși de oțel, se putea găsi o cale de-a ajunge la ei.

Afacerist abil, Julius redusese alocăția soției sale, explicîndu-i motivele. Primise un răspuns imediat : ea îi ceruse să se întoarcă în oraș. Fratele ei intrase într-o bandă care opera pe vasele ce traversau Atlanticul. Banda căuta un om cu îndemînarea și priceperea lui. O clipă, Julius fusese ispitit. Riscul era nefîmănat, dar și răsplata era la fel. Nu-și putea îngădui să alerge după sume mici. Aici erau bani din gros, chiar dacă și riscurile erau corespunzătoare.

Nu spusese decît adevărul cînd afirmase că în anumite împrejurări îl putea lichida ușor pe Abe Bellamy. Avînd certitudinea că va scăpa, era în stare să-l omoare pe bătrîn fără nici o milă, ca pe un șoarece. Ar fi putut să tremure însă înfăptuind actul, căci Julius se temea cumplit de viitor.

Respinse oferta soției sale, cerîndu-i ferm să-și scoată din cap proiectul ei de a-l face să intre în bandă. Primind un răspuns sfidător, se duse la Londra, îl amenință pe belicosul de Jerry cu un pistol și-l zvîrlî afară din casă.

— Fii cuminte, Fay, și fă cum îți spun eu — i se adresase el cu cea mai catifelată voce. M-ai scos din sărite ieri și ți-am îngăduit să mă ridiculizezi — să nu crezi c-am uitat !

— Lașule ! se smiorcăi ea.

— Poate că sînt laș — răspunse Savini. Unele lucruri mă sperie, dar nu mi-e frică nici de tine și nici de banda

ta. Trăiesc la un loc cu o fiară sălbatică, și am dreptul să dîrdîi. Nu mă sperii însă de iepuri. Îți spun să stai aici, fiindcă s-ar putea să am nevoie de tine. Dacă pleci împreună cu banda, am să te urmăresc pînă la capătul lumii și-am să te omor. Ți-am dat numele meu, poate numele unui escroc de mare clasă, dar tot noroiul zvîrlit pe el e cel provocat de mine.

Plecă. Fay rămase. Nici nu se așteptase ca ea să facă altceva. O clipă, lui Fay îi păruse rău.

Toate acestea se întîmplaseră la cîteva zile după invitația la cea lansată de Bellamy. Evenimentele se desfășurau în prezent foarte rapid, deși nu se produsese nici o schimbare în programul obișnuit al castelului. Atît că Abe Bellamy tăcea mai mult ca oricînd și era din ce în ce mai greu să te înțelegi cu el.

În cea de a treia noapte sosi pe neașteptate Coldharbour Smith. Cea mai mare parte a serii și-o petrecu împreună cu patronul său. Domnul Smith se trezise cîmplu; dar treaz, Coldharbour arăta mai dezgustător decît atunci cînd era beat. Avea un corp lăbărtat, o față albă ca de mort, buza superioară retrasă și fălci uriașe — prognatism inferior — după cum îi spun oamenii de știință — cu alte cuvinte, buza inferioară o depășea cu mult pe cea superioară. Uneori poate că se bărbiera, dar din nenorocire se părea că acest „uneori“ se confunda întotdeauna cu „alaltăieri“. Ochiul lui mic era adîncițî în fundul orbitelor. Avea și un ușor început de chelie.

Noul majordom îl auzi venind și îi ceru lui Julius să-i deschidă.

- De ce nu-i deschizi dumneata ! protestă secretarul.
- Nu-mi place mutra lui. Mă predispune la visare
- îi răspunse el nesatisfăcător.

Apoi urmă o zi plină de întîmplări extraordinare. A început, de fapt, imediat după micul dejun. Abe se dusese la cotețe și dăduse drumul celor trei cîini rămași, să alerge prin parc. Se potrivea ca în goana lor zburdalnică să treacă pe lîngă intrarea castelului. Noul majordom se afla acolo, dînd instrucțiuni unei tinere servitoare cum să curețe ștergătoarele de noroi. Deodată, fără nici un avertisment, unul dintre cîini țîșni de lîngă Bellamy și sări la față. Servitoarea țipă, căzu, iar dulăul, prăvălit peste ea, dădu s-o muște de umăr. În clipa aceea, majordomul se aplecă, ridică dulăul fără nici un efort și-l zvîrli la vreo douăzeci de pași, pe peluza în pantă. Cu un urlet de furie, cîinele se întoarse și se repezi la el.

Bellamy nici nu încercă să intervină. Privea fascinat săritura de panteră a dulăului. Cînd cîinele se lansă în aer, majordomul se aplecă și lovi cu brațul destins sub botul larg deschis al animalului. Lovitura închise botul cîinelui. Atunci îl lovi înfundat și cu celălalt pumn. Dulăul, proiectat vreo șase metri mai încolo, se prăbuși fără un sunet.

— Ce i-ai făcut cîinelui ? întrebă Abe iritat. Dacă l-ai ucis...

— Nu l-am ucis. E doar amețit — spuse noul majordom. Aș fi putut însă să-l omor la fel de ușor.

Abe îl măsură din cap pînă în picioare.

— Ai avut un curaj nebun să-mi lovești cîinele — zise el.

— Mai aveți îndrăzneala să vă plîngeți că a fost lovit după ce a atacat-o pe nenorocita aceea de fată ? Dacă l-ați fi fluierat, cîinele n-ar fi sărit.

Lui Abe nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ascultă, știi cu cine vorbești ?

— Cu domnul Bellamy — răspunse majordomul. M-ați angajat să am grijă de personalul dumneavoastră, și nu de câini.

Îi întoarse spatele și intră în hol s-o îmbărbăteze pe servitoarea speriată, ce plîngea.

Abe avu intenția să-l urmeze, dar se răzgîndi și își continuă plimbarea. Se întoarse pus pe scandal și trimise după Savini.

— Unde-i Philip ?

— E cu fata aceea care a fost mușcată de câine, domnule. Fata s-a pus pe urlat.

— Dă-o afară ! răzni Bellamy. Și spune-i fantelui de majordom că nu-l plătesc ca să-și piardă vremea cu fetele. Trimite-l înapoi !

În curînd, majordomul sosi.

— Ascultă, oricare ți-ar fi numele, fă-ți bagajele și întinde-o ! Ia-o și pe fată cu tine !

— N-am nici o fată în special — răspunse amabil majordomul. Dacă există însă o persoană față de care am răspunderi, vă asigur că ea nu se găsește aici în acest moment. Ascultați, domnule Bellamy — spuse el cînd milionarul sări furios de pe scaun — nu aveți de-a face acum nici cu Valerie Howett și nici cu mama ei.

Văzu că Bellamy pălește. Nu de frică, ci din cauza furiei oarbe, dementiale, care-l cuprinsese.

— Nu mă poți amenința așa cum le-ai amenințat pe ele, asta voiam să-ți spun.

— Mizerabile !...

— Stai la locul tău. Ești bătrîn și nu am chef să te lovesc. Nu intră în atribuțiile mele.

— Atribuțiile... tale ? șopti aproape Bellamy.

Majordomul încuviință din cap.

— Sînt căpitanul James Featherstone. Sînt ofițer al Scotland Yard-ului și dețin un mandat de percheziție al castelului Garre, iar dacă va fi nevoie, am să te ridic, căci te-ai făcut vinovat de detențiunea ilegală a unei femei cunoscute sub numele de Elaine Held.

Capitolul XXXII

PERCHEZIȚIA

Abe Bellamy nu părea să înțeleagă, așa că Jimmy Featherstone îi repetă cuvintele.

— Așadar ești polițist — spuse bătrînul în cele din urmă. Își revenise complet. Avea o siguranță de sine demnă de admirat. Nu știu nimic despre mandat, dar bănuiesc că ai dreptul să percheziționezi. Te previn, Featherstone, sau cum te numești, c-am să te fac să-ți pară rău. Sînt cetățean american...

— Femeia pe care o căutam e de asemenea cetățeană americană — răspunse grav Featherstone.

Deschise ușa și, spre surprinderea și indignarea lui Bellamy, în hol se aflau vreo zece oameni.

— Ați dat buzna, deci ? zise el tăios. Hai, începeți și vedeți ce puteți găsi.

Featherstone întinse mîna cu palma în sus.

— Cheile — zise el.

— Vă conduc eu...

— Vreau cheile. Ce sens are să faci scandal, domnule Bellamy ? Trebuie să ne ducem sarcina la îndeplinire.

Bellamy aruncă pe masă o legătură de chei.

— Acum ar fi bine să-mi dai și cheia pe care o ții pe lanț, asupra dumitale.

O secundă, uriașul rămase nemișcat. Apoi desfăcu lanțul și-i aruncă cheia.

— Ce ușă deschide ?

— Ușa de la casa de bani ! se răsti milionarul. Cred că nu trebuie să vă conduc, nu-i așa ? Sau poate că vrei să-ți spun unde se află ?

— Te scutesc de acest deranj — răspunse Featherstone cu răceală.

Se apropie de cămin, apucă unul dintre ornamentele lambrului și trase de el. O suprafață de mărimea unei uși obișnuite alunecă înapoi, dând la iveală o placă de oțel vopsită în negru. Detectivul vârî cheia în ușă, o răsuci de două ori și, învîrtind de mânerul înșurubat în ușă, o deschise. Casa de bani avea cîteva rafturi pline cu niște cutii de oțel. Nu existau nici un fel de hîrtii, dar pe una dintre cutii se afla o mapă de piele.

— Ai cheile de la aceste cutii ?

— Nu sînt încuiate — răspunse Bellamy.

Featherstone luă o cutie pe masă și o deschise. Era plină cu hîrtii.

— Cred că mai bine te-ai duce în camera dumitale, domnule Bellamy — zise el. Am să stau aici cîteva ore. Între timp consideră-te arestat.

Se aștepta ca bătrînul să se opună. Bellamy nu era prost.

— Cînd termini, poate că mă anunți. Sper să fii mai priceput ca polițist decît ca majordom.

Cu această ultimă ironie ieși din bibliotecă și se îndreptă spre camera lui, întovărășit de unul din detectivii aflați în hol.

Rînd pe rînd, cutiile fură golite de conținutul lor și cercetate cu atenție. Răsturnînd una dintre cutii, care la început nu păruse să conțină altceva mai interesant decît amănunte despre vechi afaceri rentabile încheiate de Bellamy, Featherstone își chemă deodată ajutorul.

— Jackson, ia vino încoace !

Sergentul Jackson se apropie de șeful său.

— Ce-i asta ? întrebă Featherstone.

Era un mîner lung de vreo treizeci de centimetri, învelit în trei rînduri de pîslă groasă. Acoperitoarea era atît de voluminoasă, încît degetele lui Featherstone de-abia o puteau cuprinde. În timp ce ținea mînerul în aer, de la un capăt se desfășurară cîteva bucăți de frînghie, de două ori mai lungi ca mînerul. Vîrfurile frînghiilor erau înfășurate strîns cu mătase galbenă. Plimbă frînghiile printre degete. Erau în total nouă și aveau pe ele niște pete întunecate.

— Ce părere ai de asta, Jackson ?

Sergentul luă biciul în mînă.

— E o pisică cu nouă cozi, domnule.

Privi mînerul. Se mai întrezărea o șampilă roșie, avînd pe ea imprimată o coroană și cuvintele : „Proprietatea administrației închisorii“.

— Un cadou de la Creager — zise Featherstone. Aș putea să jur.

Se uită la frînghiile. Petele erau foarte vechi, iar ochiul lui de profesionist îi spuse că această armă nu fusese folosită decît o dată, căci frînghiile mai păstrau încă îndoiturile de pe vremea cînd biciul, nou, fusese trimis, împăturit, administrației închisorii.

Se minună de mentalitatea celui care ținuse să păstreze cu sfințenie această amintire lugubră, la a cărei vedere se bucura, desigur, gîndindu-se la suferințele pro-

vocate vreunui nenorocit. Lăsa jos „pisica” și își concentră atenția asupra celorlalte cutii. Spera, de fapt se aștepta să găsească ceva care să-i permită să dea de urma doamnei Held, femeia dispărută. Nu se afla însă nimic în legătură cu ea, nimic care să-i ofere cel mai slab indiciu. Abe Bellamy nu părea să fi păstrat decât un pachet de scrisori, și anume cele trimise de un om care semna „Michael”. Scrisorile proveneau din diverse orașe ale Statelor Unite. Trei fuseseră expediate din Chicago, iar cele mai multe din New York. Prima scrisoare relata greutățile întâmpinate de un scriitor pentru a-și menține poziția. Era evident scrisoarea unui profesor. Desigur, fratele lui Bellamy. Primele scrisori trădau un stil cald și prietenos, iar Featherstone reuși să recompună nu numai cariera, dar și ceva din firea scriitorului. Se părea că Michael plecase în lume și câștigase bani. În Cleveland se ocupase cu vânzări-cumpărări de terenuri, iar mai târziu devenise mișit.

Brusc tonul scrisorilor începu să se schimbe. Michael Bellamy se lovise de unele greutăți și solicită ajutorul fratelui său. Descoperise prea târziu că însuși fratele în care se încrezuse și de la care ceruse prietenie și ajutor acționa prin organizația care-l dusesse la ruină. Scrisoarea cea mai semnificativă era ultima :

Dragă Abel,

Cuvintele tale m-au uluit. Ce ți-am făcut ca să cauți cu atîta sînge rece să mă ruinezi ? În numele băiatului meu, ajută-mă în acest din urmă ceas să stăvilesc avalanșa de datorii ce s-a revărsat asupra biroului meu !

În numele băiatului său ! Sărmanul Michael Bellamy se adresase cu totul zadarnic, căci apelul său nu făcuse

decît să alimenteze și mai puternic setea de răutate a lui Abe. Bellamy lovea în cei pe care îi considera dușmanii lui prin copiii lor. În felul acesta o zdrobise și pe doamna Held. Era posibil ca acest om nemilos să se înduioșeze la apelul fratelui său ?

După ce le studie trei ore, Featherstone puse scrisorile la loc în casa de bani. Între timp, oamenii săi veniseră să-i dea pe rînd raportul. Fiecare colț sau crăpătură din castel fusese cercetată. Celulele din turn nu dăduseră nici ele nimic la iveală.

Jim trimise după Savini. Fața măsline a secretarului devenise palidă, iar buzele îi tremurau jalnic.

— Am să dau de dracu — se plînsese el. Bătrînul are să creadă c-am știut despre asta.

— Și n-ai știut ? zise Jim zîmbind. Nu-ți bate capul. Dacă bătrînul zice ceva, poți să-i spui că te-am terorizat să nu suflă o vorbă. Va trebui să-ți refacă reputația promisă față de Spike Holland. Am auzit c-ai jurat că nu sînt eu noul majordom. Te-ai purtat nobil — zise el ironic și-l înșfăcă pe secretar de umărul aplecat. Dă acum o fugă la fratele Bellamy și spune-i că-i acord un certificat de sănătate, așa cum are nevoie un individ de teapa lui.

Bellamy se întoarse nepăsător în bibliotecă. Triumfa și pe fața lui uriașă juca un zîmbet.

— Ei, ați dat de... doamna... cum o cheamă ?

— Nu, nu e aici, afară de cazul cînd planurile caste-lului sînt greșite și există o cameră secretă pe care n-am găsit-o.

— Ești sigur ? rînji Bellamy. Bănuiesc că ai citit prea multe romane polițiste, domnule Featherstone. Nu-i bine, fiindcă îți vîră în cap idei greșite. La timpul convenit, o să primiți o înștiințare din partea avocaților mei.

— Mă bucur că te adresezi unor persoane atât de respectabile — zise Jim. Cheile dumitale.

Întinse mâna spre birou, gata să le dea drumul, când auzi un țipăt. Încrămeni.

Îl auziră cu toții : Bellamy, Julius Savini și detectivul Jackson. Un sunet slab și tremurător, ca scîncetul unui prunc. Se intensifică, apoi descrescu, transformîndu-se într-un vaiet răscolitor. Nu-ți puteai da seama de unde provine, dar suferința ce palpita în el, suferința unei femei, se răspîndi în toată camera.

— Uu... uu... uu...

Jim Featherstone auzi plînsul și inima îi încrămeni.

— Ce-i asta ? Întrebă el răgușit.

Capitolul XXXIII

EXPLICAȚIILE LUI JIM

Abe Bellamy se uita cu privirea pierdută. Se întoarse încet spre Jim.

— Cred că sînt conductele de apă. Scor sunetul ăsta cînd se dă drumul la radiatoare.

Jim așteptă ca sunetul să se repete. În zadar. Îl fixă cu privirea pe Bellamy, dar acesta nici nu clipi.

— Ce e dedesubt ? Întrebă el, arătînd spre dușumea.

— Nimic. Celulele încep de sub hol. Pe vremuri era o scară ce ducea la ele, dar a fost zidită.

Jim părăsi biblioteca și cercetă personal celulele, pătrunse și în cele de mai jos, fără ca totuși să descopere

ceva. Camerele închisorii se întindeau pînă sub hol. Văzu urma scării de care pomenise Bellamy.

Întinse pe jos vechiul plan al castelului și făcu un calcul rapid. Judecînd după plan, biblioteca se găsea pe fundație, deși asta putea să nu însemne nimic, căci detectivul depistase între timp destule nepotriviri în plan, alcătuit probabil mai mult din informații decît dintr-o cercetare exactă. De pildă, celulele de jos nu erau trecute de loc. Preocupat de studiu, auzi iar un sunet slab și, ridicînd privirea, văzu o conductă de fier negru, fixată într-un colț al bolții. Așteptă și, curînd, auzi din nou sunetul — un geamăt gîtuit. Era însă alt zgomot decît cel dinainte. Se putea deci ca explicația lui Abe Bellamy să fie corectă.

Se întoarse dezamăgit în bibliotecă, unde i se spusese că geamătul nu se mai repetase.

— Ai arestat conducta ? Întrebă bătrînul batjocoritor. În orice caz, aș fi încîntat dacă aș ști că l-ai aresta pe nepriceputul ăla de instalator care a fixat-o, domnule Featherstone.

Jim zîmbi, deși nu-i ardea de glumă. Agenții lui părăsiră parcul, îndreptîndu-se spre pavilionul de la intrare. Jim rămăsese ultimul.

— Ascultă ! Bellamy îi făcea semn cu mîna să se întoarcă. N-ai uitat nimic ?

Jim lăsă din mînă geamantanul în care se aflau cele cîteva obiecte modeste de îmbrăcăminte aduse de el la castel.

— Nu cred — răspunse el.

Bătrînul vîrî mîna în buzunar și scoase o bancnotă.

— Ia-o — zise el și o băgă cu forța în mîna lui Jim. Leafa ! adăugă el răutăcios.

— E-n regulă — spuse Jim și vîrî cele cinci lire în buzunar.

În sat se întîlni cu Spike. Reporterul avea cuvinte amare la adresa perfidiei lui Julius Savini.

— L-am întrebat dacă ești dumneata — zise el — iar ticălosul mi-a jurat că nu l-a văzut niciodată pe noul majordom !

— Nu-l văzuse pe noul majordom în exercițiul funcțiunii — spuse Featherstone. Apoi îl luă pe Spike de braț și porni cu el spre *Mistrețul albastru*. În orice caz, eu sînt răspunzător pentru minciuna pe care ți-a debitat-o. I-am dat instrucțiuni clare să nu mă trădeze nimănui, și prima persoană căreia nu trebuia să-i spună erai dumneata.

— Ai găsit ceva ? Mi-am dat seama că se petrece ceva, cînd, trezindu-mă azi-dimineață, am găsit hanul plin de oameni respectabili, cu bocanci în picioare. Ne-norocirea poliștilor e că totdeauna arată așa — spuse Spike. Îl poți dichisi ca pe prințul de Wales, sau în zdrențele unui cerșetor, hainele îl trădează : polișt ! Ai găsit ceva ?

Jim clătină din cap.

— Nimic — răspunse el. Cu alte cuvinte, nimic care să indice prezența doamnei Held.

— Cine-i doamna Held, în fond ? întrebă Spike brusc.

Jim își dădu seama că povestirea era mai de preț decît oricare altă informație și nu putea fi dezvăluită. Îi explică cît putu de bine, fără să pomenească însă de Valerie Howett. Spike fluieră admirativ.

— Prizonieră ! Formidabil ! O știre grozavă, dacă aș avea posibilitatea s-o folosesc. Ascultă, Featherstone — vorbi el — n-aș putea să pomenesesc măcar faptul că po-

liția crede că în celulele reci și întunecoase ale castelului Garre există o femeie închisă ?

Jim refuză.

— Dacă bătrînul face scandal, o să fie destul de rău. Există posibilitatea să nu ia nici o măsură. Dacă ai să dai însă amănunte despre această percheziție, cu siguranță că are să acționeze.

Își lăsă geamantanul la *Mistrețul albastru*, scăpă de Spike și se îndreptă spre Lady's Manor. Valerie se afla în dormitorul ei. Îl zări pe fereastră în timp ce se apropia pe cărare și coborî în fugă să-i iasă în cale.

— Valerie, mi-am pierdut slujba.

— Te-a descoperit ? întrebă ea înciudată.

— Nici el pe mine și nici eu pe el, din păcate. Am percheziționat castelul foarte serios. Am primit azi-dimineață mandatul de percheziție. Știi că în Anglia nu putem efectua percheziția unei case particulare, fără un ordin semnat de un magistrat. Mandatul a venit cu poșta de dimineață, iar Scotland Yard-ul a și trimis vreo zece oameni în sat, încă înainte de a mă scula. Mă tem că de-acum încolo va trebui să-l văd pe Arcașul Verde de la distanță.

Valerie îi aruncă o privire rapidă.

— L-ai văzut vreodată de aproape ? îl întrebă ea cu voce scăzută.

— Nu — răspunse el uimit. Nici n-am spus că l-am văzut. Se afla cu siguranță la castel în noaptea micii tale escapade. Vreau să spun mai tîrziu, în cursul nopții.

Cum se putea preface că nu știe nimic despre Arcașul Verde !

— Jim — vorbi ea liniștit — aș vrea să te întreb ceva. Te-ai deghizat vreodată în Arcașul Verde, fie din motive personale, fiindcă îl supravegheai pe Bellamy, fie fiindcă

— Așa îți cerea misiunea de la poliție? Ai făcut-o, nu-i așa?

Pe figura lui se întipări o uimire sinceră.

— Niciodată! exclamă el. Nici nu m-aș fi gândit la așa ceva, chiar dacă mi-aș fi propus să-l sperii pe bătrîn. Nu realizam nimic.

— Zici că nu l-ai văzut pe arcaș. Și totuși nu se poate să nu-l fi văzut în noaptea cînd m-ai adus pe mine în casă.

Jim se încruntă, apoi o privi mirat.

— Nu înțeleg ce vrei să spui. Cînd bătrînul a asmuțit cîinii asupra ta, făceam și eu o mică anchetă. Luam temperatura pămîntului din jurul castelului. Nu fi mirată, căci nu glumesc. Era de fapt una din cele mai serioase operații pe care le-am întreprins cîndva. Am bănuir că ești tu de îndată ce dulăul s-a repezit, și atunci am rupt-o la fugă din răspuseri pe urmele lui.

— Ai tăi erau deci pașii pe care i-am auzit în urma cîinelui?

Jim dădu din cap.

— Te pierdusem din fața ochilor atît pe tine, cît și pe cîine. Cînd am ieșit din umbră, am văzut dulăul mort și pe tine alături. Nici urmă de Arcașul Verde. Să-ți spun drept, nici nu observasem în clipa aceea că dulăul fusese omorît de o săgeată. Primul meu gînd a fost să te salvez de-acolo, așa că te-am luat în brațe și te-am trecut peste zid la Lady's Manor. Am bănuir că e o scară pe undeva. Mi-a trebuit mult timp ca să te trec peste zid și să te aduc în casă. În momentul cînd te așezam comod în pat, mi s-a rupt un buton. Mi s-a prins manșeta de capătul sofalei și a trebuit să caut butonul vreo zece minute.

Valerie zîmbi ușor, amintindu-și că servitoarea găsise podeaua plină de chibrituri arse. Știa cine era vinovatul și bănuise de ce fuseseră aprinse chibriturile.

— Am ieșit din nou în curte și am avut norocul să pot pătrunde în castel prin ușa din față. Asta m-a scutit să mă mai cațăr — adăugă el.

Valerie răsufli ușurată.

— Deci nu ești tu Arcașul Verde? Întrebă ea.

— Ferească Dumnezeu! Pot fi majordom concediat sau ofițer de poliție în încurcătură, dar în nici un caz Arcașul Verde.

— N-ai descoperit nimic despre...?

Nu-și termină fraza.

— Nimic — răspuse el. Nimic care să te privească. Am dat peste niște scrisori de la fratele lui, dar asta-i tot.

Omise cu tact să pomenească despre „pisica cu nouă cozi”. Nu era un lucru plăcut de destăinuit unei femei.

Se întoarse în curînd la *Mistrețul albastru*, întrebîndu-se care era cel mai bun lucru de făcut. Își garase mașina în satul învecinat. Cu ajutorul ei se ducea zilnic la Londra în clipele cînd nu avea prea mult de lucru, strecurîndu-se pe porțile castelului și lăsîndu-l pe Julius în locul lui. Domnul Bellamy îi acordase majordomului său o zi întreagă liberă pe săptămînă, iar lui Savini îi revenea sarcina, în cazul cînd stăpînul îl chema pe Featherstone, să spună că era tocmai ziua lui liberă.

În timpul vizitei la castel a lui Valerie, se ținuse cu discreție departe de bibliotecă, din cauza prezenței lui Spike Holland și a fetei. Numai cînd Valerie rămăsese singură cu bătrînul, la un semnal dinainte stabilit, Savini îl dusesse pe Spike în biroul lui, lăsînd drumul liber ca noul majordom să poată interveni, așa cum s-a dovedit, la momentul oportun.

— M-am hotărît să mă întorc la Londra, dar am să mai vin pe-aici din cînd în cînd. Mi-am oprit o cameră la *Mistrețul albastru*, Spike; poți întreprinde o mică

anchetă polițistă neoficială, iar dacă se întâmplă ceva neobișnuit, anunță-mă. Las un om aici.

— Să-l supravegheze pe Bellamy?

— Nu — răspunse Featherstone. Doar... să bage de seamă.

— S-o păzească pe domnișoara Howett? Întrebă Spike abil.

În drum spre oraș, Jim Featherstone examinează sub un alt unghi problema ridicată de Abe Bellamy. În aer plutea o primejdie, era sigur, iar această primejdie se îndrepta spre Valerie Howett. Nu putea să nu facă legătura între sosirea lui Coldharbour Smith și primejdia la care se gândea. Una din primele măsuri pe care se decisese să le ia urma să fie o vizită la Golden East.

Capitolul XXXIV

CLUBUL GOLDEN EAST

Golden East fusese pe vremuri un club celebru, ai căruia membri erau ofițerii de marină de pe vasele ce făceau comerț cu Orientul. Deoarece nici un club nu se putea întreține din cotizările unui număr atât de limitat de membri, profilul i s-a lărgit în așa măsură, încât oricine cu puțină imaginație se putea înscrie, pretinzând că-l interesează comerțul cu Orientul. Dar până și acest stadiu fusese depășit, ținând de domeniul unui trecut îndepărtat. Treptat, clubul își pierduse orice demnitate, iar când statutul s-a modificat și au fost acceptați tot felul de membri, Golden East a decăzut rapid.

Coldharbour Smith se înscrișese la club într-o etapă de mijloc a localului, și, conștient de posibilități, cumpăraseră o parte din acțiuni, apoi altele, până ce devenise singurul acționar. Poate că în nici un moment al istoriei lui, clubul nu cunoscuse o astfel de proprietate. La Golden East se petreceau lucruri ciudate. Legile de conducere ale clubului erau călcate toate în picioare. Poliția ar fi avut oricând o justificare să închidă localul. Dar din punctul de vedere al poliției, clubul se dovedea foarte util. Era balta în care puteau fi pescuite cele mai stranii epave. Aparenta indiferență a poliției ajută la arestarea celor căutați pentru nelegiuiri, care altminteri n-ar fi fost prinși.

Coldharbour Smith avea desigur o concepție liberală despre larghețe, trăind cu impresia că darurile judicioase făcute unor membri ai poliției locale îl scutiseră de orice amestec neplăcut în treburile sale. Ar fi fost surprins dacă ar fi știut că banii ce-i strecura unui detectiv local în fiecare sâmbătă ajungeau la căminul de orfani al poliției, fiind înregistrați cum se cuvine de ofițerul însărcinat cu manevrarea fondurilor.

Inițial, clubul ocupase o mică prăvălie și camerele de deasupra, pe un colț, devenind cu timpul o întreprindere considerabilă. La parter se aflau birourile. Localul propriu-zis începea la etajul întâi, ajungând până la un pod lung și fără ferestre, unde toată noaptea aveau loc mici partide de jocuri de noroc.

În sala de dans de la primul etaj se strâneau oameni destul de bizari. Actrițe din West End, tineri din înalta societate ce doreau să încerce senzații noi amestecându-se cu drojdia societății, câțiva chinezi, nu puțini negri și întotdeauna o groază de femei foarte bine îmbrăcate, care se păreau că nu au altă ocupație decât să bată clubul. În

spatele sălii de dans se afla barul. Coldharbour putea fi găsit de obicei aici, în costumul lui cadrilat, strâns pe trup, cu nelipsita lui pălărie albă Derby și în gură cu țigara de foi, de care nu se despărțea niciodată.

La miezul nopții, distracția era în toi. Teatrele din West End se închideau și începeau să sosească clienți mai de vază. Chelnerii negri, în elegantele lor uniforme, zburau de la o masă la alta, pentru a satisface dorințele nou-veniților. Orchestra cânta într-o dispoziție turbată. Deși clubul se găsea în mijlocul unei mahalale jalnice și săracioase, unde bărbații, femeile și copiii trăiau ca vitele, flămânzind așa cum vitele n-ar fi ajuns niciodată, prezența clubului, veselia și luxul celor ce-l frecventau constituiau un izvor patetic de mândrie pentru oamenii prost îmbrăcați care priveau de pe stradă, tremurând, mașinile și trăsurile ce trăgeau la trotuar.

Golden East devenise o modă. Turistii veniți la Londra îl vizitau așa cum vizitau mahalalele, catedrala, locul „Cheshire Cheese” și Temple Church.

Rîsul și gălăgia ajunseseră la paroxism, perechile care dansau se dezlănțuiseră cu toată violența când Jimmy Featherstone trecu prin hol și, după ce salută portarul cu o înclinare a capului, urcă scările acoperite cu covor. Portarul apăsă pe nevăzute un buton și, mai înainte ca Jim să ajungă în sala de dans, aici se așternuse un fel de tăcere. Orchestra se opri din cântat, dansatorii se întorseseră la mesele lor, înfiorați de plăcere în cazul când nu aveau obișnuința acestui local, căci Coldharbour Smith rostise cuvîntul magic: „Poliția!”

— Încîntat să te văd, căpitane! spuse Coldharbour Smith traversînd sala de dans și întinzîndu-i o mînă încărcată cu inele.

— E liniște astă-seară aici, Smith.

— Da — răspunse Coldharbour Smith — dar asta nu-i ceva neobișnuit. Nu prea facem mult zgomot pe aici.

Cu o privire rapidă, de profesionist, Jim scrută lumea din local.

— Astă-seară aveți o groază de oameni foarte respectabili. Cine a stat la masa aia?

— A, cîteva persoane care au plecat acum o jumătate de oră.

— Și au lăsat o sticlă neîncepută. Iar în pahare văd că se urcă încă bășicuțe. Au plecat și au lăsat patru pahare cu șampanie înspumată?

— În orice caz, nu era nimeni pe care să-l cunoașteți, căpitane. Niște bogătași din West End. Presupun că nu voiau să fie văzuți aici.

Se îndreptă spre bar, urmat de Jimmy Featherstone.

— Beți ceva, domnule căpitan? Coldharbour Smith aruncă o privire barmanului în smoching. Nu vă vedem prea des pe aici. Astă-seară avem printre noi cîteva căpitani de vapor autentici. Făcu un gest cu capul în direcția unui mic grup așezat la o masă într-un colț îndepărtat al încăperii. Erau niște indivizi ponosit îmbrăcați și cu un aer vizibil de străini. Ne sosesc o puzderie de marinari — continuă Coldharbour Smith. Bănuiesc că vin să vadă vechiul local, așa cum era cu mulți ani în urmă, când atmosfera nu era atît de veselă.

— Poate — răspunse Jim sec. Sau poate că vin să primească instrucțiuni.

— Instrucțiuni, căpitane? zise Coldharbour Smith, simulînd uimirea.

— Mă întreb cîte încărcături de whisky prost ai expediat în Statele Unite, Smith! Renunță la aerul ăsta de

nevinovăție jignită, omule. Știm că faci de mai bine de un an comerț ilegal cu băuturi spirtoase.

→ Nici pe departe ce-ar putea să fie — se plînsese Smith. Ne-au dibuit două încărcături și mi le-au aruncat în mare.

— Atunci Atlanticul ar trebui să fie plin de pești morți — răspunse Featherstone. În orice caz, n-am venit să te bat la cap despre asta. Nu încalci încă legea dacă-i otrăvești pe americani.

— Nu sînt decît un intermediar — zise Smith, ceea ce era adevărat. Cîștig foarte puțin din asta. Marii patroni iau toți banii. Beți ceva, căpitane?

— Nu cred — spuse căpitanul. Am venit să discut ceva cu tine, Smith. Ai o cameră unde să putem vorbi în liniște?

Se părea că în spatele barului se afla o încăpere. Jimmy îl urmă pe proprietarul barului Golden East prin domeniul particular al barmanului și intrară într-o cămaruță. Cînd Coldharbour aprinse lumina, Jim strîmbă din nas și trase aer pe nări. Privirea îi căzu asupra lui Coldharbour Smith, care se foia neliniștit.

— Renunță la fumat, Smith! zise el tăios. Acceptăm multe, dar... renunță la fumat.

— A fost unul dintre portughezii ăștia — răspunse grăbit Coldharbour. Administratorul le-a dat drumul înăuntru. Nu permit să se fumeze opium aici, vă jur, căpitane! S-a întîmplat cînd lipseam, și în clipa cînd am aflat l-am dat afară pe individ.

— Poate că e adevărat, poate că nu e o minciună. Să nu se mai repete. Fi atent acum! Își trase un scaun, se așeză pe el și, sprijinindu-și brațele pe masă, se uită la omul ce-l fixa atent. Ai fost azi-noapte la castel?

— Vorbiți de castelul Garre? Reședința domnului Bellamy? Atunci e adevărat, căpitane Featherstone. Am fost. M-am dus de două ori în ultima vreme să-l văd pe domnul Bellamy, în chestiuni de afaceri. Cum ați aflat totuși? Întrebă el cu nevinovăție.

Jim zîmbi.

— Bătrînul ți-a telefonat astăzi și te-a informat că i-am perchezitionat castelul azi-dimineață. Nu nega. Un om de-al nostru a interceptat convorbirea.

Jim mințea cu nerușinare. În local domnea însă la venirea lui un fel de așteptare, și bănuise că bătrînul își informase probabil unealta să se pregătească de-o vizită.

— E adevărat că am avut o convorbire telefonică azi-dimineață cu domnul Bellamy asupra unei chestiuni de ordin particular — admise Smith.

Părea dispus să schimbe subiectul discuției.

— Ce afaceri învîrtești cu bătrînul Bellamy?

— Sîntem buni prieteni — răspunse Coldharbour volubil. Mi-a împrumutat o groază de bani ca să cumpăr localul ăsta.

— Nu-mi închipui că i-ai salvat viața! Sau ai sărit cumva în apă să-l salvezi de la înec?

— Nu, domnule, nu l-am salvat! recunosc Coldharbour Smith.

Vorbea amabil și stăpînit. Și totuși, în ochii lui sclipea o lumină rece și primejdioasă, care-l informă pe Jim de tot ce dorea să afle.

— Așadar, ți-a împrumutat bani? Iar acum, fiindu-i recunoscător, presupun că-l răsplătești! Apropo, Smith, unde-ai trăit înainte de a veni aici? Nu m-am uitat încă în cazierul tău.

— O vreme am locuit în vecinătate — răspunse acesta posac. Am stat de pildă în cartierul Camden Town.

— În care parte din Camden Town ? îl întreabă Jim imediat.

— Pe strada Little Bethel.

— Strada Little Bethel ! Jim sări în picioare și întinse spre el un deget acuzator. Ai cunoscut-o pe doamna Held !

— N-am auzit niciodată de doamna Held ! negă el violent. Nu știu ce vreți să spuneți, domnule căpitan ! Și la urma urmei, cine-i doamna asta Held ?

— Ai cunoscut-o pe doamna Held și ai ajutat la răpirea ei.

Smith păli și mai mult.

— Hai, Smith. Nu-ți fac nimic dacă mărturisești. Dar dacă nu vrei să-mi spui, am să închid localul într-o săptămână.

Spre uimirea lui, un zîmbet miji pe fața bolnăvicioasă a omului.

— Asta n-o să mă deranjeze de loc, căpitane. Am vîndut Golden East și am primit și jumătate din bani. Se bătu cu mîna peste buzunar. Așa că dacă-l închideți, n-o să mă deranjeze prea tare ! Spunea adevărul. Jim înțelese dintr-o privire. În orice caz, domnule căpitan, ce sens are să mă terorizați ? Sînt om cinstit. N-aveți nici o dovadă împotriva mea. Încerc să am relații prietenești cu poliția, și dacă nu reușesc nu-i din vina mea. Haideți să bem ceva, domnule căpitan !

Trei întâmplări nu scăpaseră atenției lui Jim Featherstone. Prima fusese privirea rapidă aruncată de Coldharbour barmanului. Cea de-a doua, insistența lui de a bea ceva, deși știa că Jim mai venise pe acolo și refuzase întotdeauna astfel de oferte. Cînd patronul îl privea lung pe barman, acesta, la rîndul lui, făcuse un semn cuiva din sală. Urmărind direcția ultimei priviri, Jim observase

un om pe care nu-l văzuse mai înainte și care trebuie să fi intrat după el în local. Dar despre acest lucru avea de gînd să-l interogheze pe Smith într-un loc mai public.

— Ce urmărești ? îl întreabă el. Ce-mi tot oferi de băut ? Știi bine că nu beau nimic aici.

— Nu vreți să fiți măcar o dată mai prietenos ? rînji Smith.

Într-un colț al camerei, pe un raft, se afla un telefon. Jim îl văzuse de cînd intrase.

— Pot să telefonez unui prieten ? întreabă el deodată. Smith ezită.

— E deranjat — spuse el.

— Să văd — răspunse Jim și, calm, ridică receptorul. Aproape imediat îi veni tonul și făcu un număr. Văzu că Smith, rămas în mijlocul încăperii, își mușcă nervos unghiile și întrezări vag ceea ce se petrece. Cine-i la telefon ? Sergentul de serviciu de la comisariatul din Limehouse ? La telefon căpitanul Featherstone. Vorbesc de la clubul Golden East... Da... Am nevoie ca patru oameni să mă aștepte imediat la ieșirea clubului. Mulțumesc. Atîrnă receptorul. Agitația care-l cuprinsese pe Smith îi împrăștiase orice urmă de îndoială. Ai aranjat să mă aștepte afară o bandă, nu-i așa, Smith ? zise el zeflemitor. L-am văzut pe tipul venit în urma mea și căruia i-ai făcut semn c-o să ies singur. Și ce trebuia să aibă loc ? O nenorocită de bătaie pe stradă, în care să fiu și eu amestecat ? Prea simplu, Smith.

Îi făcu un semn cu capul, se îndreptă spre ușă și apăsă pe clanță. Ușa era încuiată. Se întoarse brusc.

— Cred că barmanul a încuiat-o — spuse Smith morocănos. Mai e o ieșire pe aici, căpitane. Deschise o ușă care dădea pe o scară. O să găsiți o ușă jos, căpitane... — Începu el.

— Ce-ar fi s-o găsești tu — răspunse Jim amabil.

Cu o mustră acră, Coldharbour Smith acceptă invitația. O luă pe scări în jos înaintea detectivului și deschise o ușă. Jim văzu un cadru cenușiu de lumină și silueta lui Coldharbour proiectată pe zid.

— Noapte bună, domnule căpitan — zise el cu voce tare.

— Noapte bună — îi răspunse Jim.

Se prefăcu că trece de patronul barului Golden East, apoi, cu un gest neașteptat, îl înșfăcă pe Smith de guler și, mai înainte ca acesta să poată articula un cuvânt, îi făcu vînt prin ușa deschisă. Nici nu apucă Smith să iasă împleticindu-se pe ușă, că cineva pitit în umbra zidului îl buși bine de două ori cu un baston greu. Smith se prăbuși gemînd. În secunda următoare, Jim se afla pe stradă, în urmărirea siluetei ucigașului, care fugea cît îl țineau picioarele. După douăzeci de pași îl ajunse și, cu o lovitură rapidă peste călcîie — o șmecherie învățată la rugby — îl întinse la pămînt. Jim îl apucă apoi și-l smuci în picioare.

— Spun totul — gemu omul și dădu drumul armei, care căzu cu zgomot pe pietre. N-am făcut-o din capul meu. Coldharbour Smith m-a plătit să-l bușesc pe unul care avea să iasă de la club.

— În clipa asta, dragă prietene — îi răspunse Jim — cred că Coldharbour Smith regretă amarnic !

Își trase prizonierul lîngă un felinar, ridică bărbia omului cu un gest brusc și îi ridică fața la lumină. După cum se așteptase, era cel care-l urmărise în club. Se recunoscură amîndoi. Omul se zvîrcoli în mîinile lui Jim.

— Coldharbour Smith o să mă omoare pentru ce-am făcut — se tîngui el.

Il găsiră pe domnul Smith stînd în capul oaselor și frecîndu-și țeasta însîngerată, care-i provoca niște dureri năprasnice. Jim ascultă cu interes și cu o anumită plăcere schimbul de invective dintre ei.

— Ești un mincinos dacă pretinzi că eu te-am învățat să-l aștepți pe acest domn — zise Smith — și cînd am să pun laba pe tine am să te umplu de vînatăi, porc împuțit ! Arestează-l, domnule ofițer !

— Să mă aresteze ! rînji celălalt batjocoritor. Dacă n-au pus încă laba pe tine, Smith, e fiindcă te-ai dat bine cu poliția. La pușcărie cu tine, javră infectă !

Înfuriindu-se de trădarea patronului său, ucigașul începu să se zbată și mai violent în mîinile lui Jim.

— N-ai să mai bei nimic aici ! N-o să mai pui laba pe nici o Valerie...

Nu apucă să termine însă de rostit aceste cuvinte, că Jim îl răsuci spre el.

— Ce-i asta ? întrebă el violent.

— E vorba de Valerie Howett... viitoarea doamnă Smith ! zbieră prizonierul său, iar Jim simți că-i îngheață sîngele.

Capitolul XXXV
UN AVERTISMENT
DAT LUI SMITH

— Nu-l lua în seamă, domnule căpitan — zise Smith cu o voce răgușită. E scrîntit la cap ; întotdeauna a fost așa, a stat și la balamuc.

Izbucni într-un torent de cuvinte adresate prizonierului. Vorbea în dialect și, sub valul de cuvinte, ucigașul tăcu.

— Ajunge, Smith ! i-o tăie scurt Featherstone. Dacă vrei să vorbești cu el, vorbește englezește. Acum, amice, explică-mi ce-i cu numele acelei doamne.

— Am glumit — răspunse prizonierul.

— Am un spirit foarte ascuțit al umorului — spuse Jim furios — și totuși nu mi-a venit să râd. Ce știi despre domnișoara Howett ?

— Nu știu nimic, domnule — răspunse el.

— I-a văzut numele prin ziare — se grăbi să răspundă Smith. Vă spun că e cam sărit, domnule căpitan. Ai fost la balamuc, nu-i așa, Isaac ?

— Da — recunosc celălalt, răsuflând ușurat. Nu prea îmi dau seama de ce vorbesc.

În timpul acesta sosiră cei patru polițiști chemați.

— Duceți-l pe omul ăsta la comisariat. E acuzat de atac la drumul mare. După ce polițiștii îl luară în primire, Jim se întoarse spre Smith. Știu că de mult te rogi lui Dumnezeu să dai de dracu, și iată că acum dorița o să ți se îndeplinească. Când termin cu ăsta, mă-ntorc la tine.

— Nu mă sperii cu de asta, domnule căpitan — zise Smith și își mîngîie țeasta lovită.

— Nici nu se pune problema să te sperii, ci că era gata să fii ucis. Ține bine minte ! îi spuse Jim.

Plecă în urma polițiștilor la comisariat și dădu dispoziții ca ucigașul să fie închis într-o celulă.

— Isaac spune adevărul, domnule căpitan Featherstone — îi raportă sergentul de serviciu. E cam țicnit. A fost la balamuc de cînd țiin minte.

— Ce cazier are ?

— Foarte încărcat. A fost judecat la Old Bailey de trei ori. Pentru atac și jaf. În ultima vreme a lucrat la barul Golden East. De fapt, l-a ținut Coldharbour Smith.

O situație aproape fără ieșire, își spuse Jim. Desigur, Smith îi spusese în dialect să nu vorbească, promițîndu-i poate o recompensă. Aluzia la Valerie nu putea fi în nici un caz accidentală. Doamna Smith ! Ce planuri diabolice urzeau oare acest bătrîn primejdios și unealta lui bestială ?

Coborî în celulă, întovărășit de un alt ofițer de poliție, și-l interogă pe prizonier. Își dădu seama de la început că-și pierde vremea. Isaac era un individ pipernicit, cu un gît strîmb și o frunte joasă. În ciuda nebuliei lui, se dovedea destul de șiret ca să profite de pe urma bolii. Răspunse la întrebările lui Jim cu o privire fixă.

— Nu-mi amintesc să fi spus ceva despre... cum se numește doamna ?

— E zadarnic — zise Jim cînd se întoarseră în camera de gardă. Nici nu știu dacă merită să-l ținem arestat. În orice caz, lui Smith îi revine sarcina să-l dea în judecată. Dacă n-o face, dă-i drumul.

Smith nu avea intenția să-și dea în judecată unealta și o recunoscă fățiș.

— M-a enervat amărîtul ăsta. Cum să nu mă enervez cînd mi-am dat seama că vă aștepta ca să vă ciomăgească ? Slavă Domnului — adăugă el făcînd pe onestul — că m-a lovit pe mine și nu pe dumneavoastră.

— Mă miști pînă în fundul sufletului — răspunse Jim. Acum o să discutăm despre domnișoara Valerie Howett și ce legătură a făcut Isaac între ea și tine.

Se aflau din nou în cămăruța din dosul barului. De data asta însă un polițist păzea ușa de jos și altul ușa dinspre bar.

— Nu știu nimic mai mult decît dumneavoastră. Nebunii aștia sînt tipi ciudați. Aud cîte un nume...

— Lasă asta, Smith, în orice caz, tu ești în toate mințile — îi spuse Jim cu un calm primejdios.

— Nu știu nimic, domnule căpitan. N-am auzit nici odată numele acestei doamne. Ce pot să fac eu dacă Isaac l-a pomenit?

— Isaac a repetat ce i-ai spus tu când ai fost beat, Smith. Te pîndește un pericol. Lasă zîmbetul ăsta, fiindcă nu vorbesc de primejdia pe care o știi tu. Nu la aceea de a fi închis. Pot să te bag la pușcărie cînd am chef. Te crezi în siguranță deoarece nu te deranjează nimeni. Te înșeli. Pentru unul de teapa ta nu există siguranță. Nici măcar n-am nevoie să inventez ceva ca să pun mîna pe tine. Te pîndește — ridică un deget amenințător — un pericol nu din partea mea, ci unul mai mare, din partea cuiva care nu va avea milă de tine.

Detectivul închise ușa în urma lui. Coldharbour Smith rămase un timp în atitudinea păstrată în timpul discuției. Cu o mîna se ținea de cotul celeilalte, iar cu ceasta se scărpină în bărbia nerasă. Apoi deschise ușa ce dădea spre bar și vorbi înfundat cu barmanul.

— Trimite-l încoace pe marinarul ăla din America de Sud — zise el. Și adu o sticlă de vin și niște țigări de foi, căci am să stau aici aproape toată noaptea.

Capitolul XXXVI

DECLARAȚIILE LUI JOHN WOOD

Ca răspuns la o telegramă urgentă, John Wood își părăsise copiii și venise în mare grabă la Londra, prezentîndu-se la Scotland Yard de îndată ce sosi. Jimmy

Featherstone se întîlnea pentru prima oară cu filantropul, deși își amintea vag că-l văzuse așezat la masa de alături la restaurantul Carlton, în ziua cînd cinase cu familia Howett.

Era imposibil să-l întîlnești sau măcar să-l vezi pe John Wood și să nu te impresioneze. Oamenii au întipărită pe chip istoria existenței lor, iar cea pe care Jim Featherstone o citi în privirea zîmbitoare a lui John Wood îl atrase spre vizitatorul său.

— Mă tem că v-am determinat să faceți o călătorie lungă și neplăcută, domnule Wood — zise el. Bineînțeles că poliția suportă toate cheltuielile, deși nu vom putea compensa pierderea a ceea ce, sînt sigur, reprezintă distracția dumneavoastră preferată.

John Wood rîse.

— Asta înseamnă că domnul Spike Holland v-a vorbit despre copiii mei — spuse el. Și mai bănuiesc că v-a relatat și o istorioară pe care i-am destăinuit-o. N-am nimic contra că v-a spus-o — adăugă el. Mă așteptam să se întîmple mai devreme sau mai tîrziu. Vreți să mă întrebați în legătură cu Bellamy?

Jim dădu din cap.

— În special în legătură cu copilul care spuneți că a fost ucis de Bellamy.

Wood nu luase loc pe scaunul ce i se oferise, ci rămăsese în picioare, cu mîinile încleștate în față și cu privirea dusă.

— Copilul — spuse el încet, apoi urmă: Ce să vă povestesc despre el? Istoria ține de un trecut întunecat și a fost uitată de aproape toți, cu excepția mea, și sper că și a lui Abe Bellamy... deși mă îndoiesc foarte mult că amintirile acelea tenebroase îl va fi tulburat vreodată. O clipă păru că vorbește cu sine. Cazul la care

mă refer — continuă el în sfârșit — depinde, pe bună dreptate, de poliția americană, și mă îndoiesc foarte tare, chiar dacă ar fi să vă încredințez toate amănuntele crimei, ceea ce mi-e imposibil, că veți putea lua vreo măsură, căpitane Featherstone. Se pare că Bellamy e un om ce și-a folosit averea dobândită în tinerețe pentru a strivi rezistența ce i se opunea. Nu vreau să spun că e un descreierat în sensul obișnuit al cuvântului. Din acest punct de vedere, viața lui e destul de limpede. Zeul cărnii i s-a închinat a fost forța și, pentru a o obține, nu s-a dat în lături de la cele mai ticăloase metode. Rezistența opusă unui plan de-al lui, fie el cât de puțin important sau neînsemnat, dezlănțuia diavolul din el. Iar când rezistența provenea din partea cuiva în care putea lovi, acționa repede și sigur. A folosit întotdeauna o metodă care dădea rezultate, și anume de a-și lovi dușmanii prin copiii lor. Cunoscut două cazuri autentice, când, pentru a se răzbuna pentru o insultă reală sau închipuită, sau jignit de un act de sfidare din partea aceleia ce-și imagina el că trebuie să se ploconească în fața lui, a răspuns astfel. Într-un caz, copilul era mare, dar în cazul nostru e vorba de un prunc. N-am să vă spun ce anume a provocat ura lui Abe Bellamy în această împrejurare, căpitane Featherstone. De fapt, nu sînt foarte sigur care a fost cauza exactă, deși o bănuiesc, și probabil că bănuielile mele sînt întemeiate. Într-o bună zi, copilul acelor oameni a dispărut. Tatăl a înnebunit de disperare, iar mama a fost doborâtă de durere. Sînt tentat să cred că au existat unele comunicări între mamă și Abe Bellamy, dar dacă s-a întîmplat așa, tatăl n-a aflat nimic. Copilul fusese dus la plimbare de o doică, care se întorsese acasă și spusese o poveste fără cap și fără picioare, cum că în timp ce vorbea cu o prietenă

copilul dispăruse din căruțul în care dormea. Peste o săptămînă a avut loc un accident într-un loc numit River Bend. Zeci de persoane au fost ucise, arse de vii. Printre sfărîmături s-a găsit și pantoful unui copil mic, identificat de tatăl zdrobit de durere ca fiind cel purtat de copilul său în momentul dispariției. Au dat de martori care au declarat că văzuseră o femeie suindu-se cu un copil în tren. Nu mai exista nici o îndoială că pruncul murise o dată cu numeroase alte persoane în acel accident îngrozitor. Părerea formulată a fost că hoțul luase acel tren pentru o destinație necunoscută, în ziua cînd a avut loc accidentul în care și-a pierdut viața, fie el, fie unealta lui.

— Poliția fusese înștiințată despre acest furt ?

Spre surprinderea lui, John Wood clătină din cap.

— Iată de ce sînt aproape sigur că mama știa cine era răspunzător de furtul copilului și, temîndu-se de soarta micuțului, nu a transmis informațiile ce-ar fi putut duce la regăsirea lui. N-am nici o îndoială că e opera lui Abe Bellamy.

— Sînteți absolut sigur că pruncul și-a găsit moartea ? Întrebă Jim, iar filantropul dădu din cap. Cînd a avut loc dispariția ?

— Pot s-o fixez cu ajutorul datei cînd s-a petrecut accidentul. De fapt, e singura dată de la care se poate porni, căci am refăcut toată întîmplarea fără ca, practic, să mă fi ajutat cineva. Copilul a dispărut în luna august, 1890. Jim rămase dezamăgit.

— Speram să vă pot spune că pruncul trăiește încă, dar mă tem că datele sînt greșite, afară de cazul cînd bătrînul nu și-a făcut un obicei din a le încurca.

— Nu cred c-ar fi singura lui ticăloșie — răspunse Wood. Mi se pare o acuzație fantastică de adus unui om

cu reputația onorabilă ca Abe Bellamy. În ultimii cinci ani însă am dat de urma a două dispariții misterioase, și de fiecare dată copilul era al unui om care i se opusese în vreun fel. Cum v-am spus, pasiunea dominantă a vieții lui a fost setea de putere. O fi nebun, deși nu am nici o dovadă a acestei scuze.

— Poate mai îmi dați niște amănunte, domnule Wood — zise Jim, dar John Wood din Belgia clătină din cap.

— Mă tem că nu pot — răspunse el.

— Cum se numea tatăl copilului?

— Nici măcar asta nu pot să vă spun — răspunse celălalt calm. Vă rog să înțelegeți, căpitane Featherstone, că am o răspundere în această problemă.

Jim întoarse o pagină din caietul în care luase note și spuse:

— Să trecem atunci la un subiect mai puțin trist — spuse el zîmbind. Ați fost prieten cu nepotul lui? Wood dădu din cap. Am impresia că a fost ucis într-o luptă aeriană.

— Avionul lui a fost doborât deasupra Hanovrei — confirmă Wood — în timpul unui zbor de recunoaștere.

— Vorbea vreodată de unchiul său?

— Niciodată.

— Avea ceva împotriva lui?

— Nu mi-a spus nicodată.

— Știați că e nepotul bătrînului Bellamy?

John Wood ezită o clipă.

— Da, știam.

— Ce fel de om era? insistă Jim. Semăna cu unchiul lui?

John Wood rîse încet.

— Nu-mi pot închipui doi oameni mai diferiți.

Jim reflectă un moment, cu mâinile încleștate sub bărbie și cu privirea lăsată în jos.

— V-ați gândit vreodată, domnule Wood — spuse el încet — că tînărul Bellamy ar putea fi încă în viață și că pentru un motiv oarecare își ascunde identitatea?

Wood rămase tăcut.

— Există această posibilitate. Cîte nu se întîmplă în timp de război? Unii sînt dați morți, iar mai tîrziu se dovedesc a fi foarte vii — răspunse el în cele din urmă.

— Dar nu credeți că e probabil? întrebă Jim. Vă închipuiți că dacă ar fi fost viu, dumneavoastră, cel mai bun prieten al lui, ați fi aflat.

— Ați uitat că am beneficiat de testamentul lui. Tot ce i-a aparținut mi-a revenit mie.

Înainte de a pleca, John Wood îi puse o întrebare la care se gîndise tot timpul.

— Ați vorbit de niște date care au putut fi încurcate, căpitane Featherstone. Ați mai dat de vreo victimă a ticăloșiei lui Abe Bellamy?

Jim dădu din cap.

— Vreți să-mi spuneți și mie cine anume?

— Mă tem că trebuie să urmez exemplul dumneavoastră și să vă rog să nu insistați asupra acestei chestiuni — răspunse Jim zîmbind. Sînteți sigur că furtul copilului la care vă referiți a avut loc în 1890?

— Nu încapă nici o îndoială — răspunse Wood. Accidentul s-a întîmplat într-un loc numit River Bend. A rămas cunoscut sub numele de catastrofa de la River Bend și a avut loc la 29 august 1890.

Înainte de a lua trenul înapoi spre Belgia, John Wood dădu un telefon, dar, spre dezamăgirea lui, Spike lipsea din oraș. Îl primi domnul Syme, care, luînd un interviu

unui om interesant, se dovedi cu totul altfel decât cum îl ştia Holland.

— Spike se găseşte încă la castelul Garre. Măine însă am să-l chem de acolo — spuse Syme. Curiozitatea cititorilor în privinţa Arcaşului Verde s-a cam evaporat. Nu şi-a mai făcut nici o apariţie, aşa că bănuiesc că o fi murit. Sau poate — adăugă el plin de speranţe — o să, moară dacă-l aduc pe Spike înapoi la Londra.

Capitolul XXXVII

APARE UN OM

Julius Savini avea presimţirea că şederea lui la castelul Garre se apropie repede de sfârşit. Bătrînul nu se dovedise deosebit de arogant sau arţăgos. Nu se petrecuse nimic ce-ar fi putut trăda intenţiile lui Abe Bellamy. Julius însă avea un simţ suplimentar, care-l prevenea că are să piardă bani.

De la plecarea „noului majordom“, multe din sarcinile acestuia îi reveniseră lui Savini. Trebuia să se ducă dimineaţa să deschidă uşa care dădea la cămară şi la bucătărie, legată de cămară, ca să poată intra servitorii să facă curăţenie, să şteargă praful, să măture şi să frece pe jos. Personalul avea sarcina să-şi deranjeze cât mai puţin stăpînul. În bibliotecă se dereticea în timp ce el îşi făcea plimbarea de dimineaţă prin parc — un obicei pe care îl urma fie că era frumos sau urât — iar dormitoarele şi coridoarele se măturau imediat după aceea.

Şi totuşi, în ciuda faptului că aparent devenise indispensabil, Julius îşi dădea seama că bătrînul se gîndeşte la o schimbare. Poate că amabilitatea lui sinistră trezise bănuielile secretarului. Căpătînd această convingere, Julius Savini începu să se uite atent în jur, ca să vadă cum putea să o şteargă profitabil.

Bellamy ţinea puţini bani în casă. La sucursala din Londra a băncii sale depusese o mică sumă. Cînd avea nevoie de o sumă mai mare, Savini trebuia să ia maşina şi să se ducă la Londra pentru a o aduce.

„O sumă mai mare“ e un termen relativ, căci banii scoşi de Julius nu reprezentau suficientă importanţă pentru a justifica riscul. Fiind cunoscut de poliţie, şi ştiînd că Abe Bellamy nu-şi făcea nici o iluzie asupra cinstei şi caracterului său, Julius socotea că furtul trebuia urmat de o fugă nu numai din Londra, dar şi din ţară. Îl tentă Brazilia, deoarece pe lângă clima plăcută a acelei vaste ţări, limba vorbită era limba lui natală. Studiase problema cu multă atenţie şi calculase cu judecata lui abilă suma exactă de care ar fi avut nevoie pentru a trăi uşor şi comod tot restul vieţii. Această sumă depăşea însă cu mult orice sumă pe care i-o încredinţa patronul său bănuitor.

Bellamy îl lăsa să completeze cecurile, şi deci avea acces la carnetul de cecuri. Cînd hotărî în cele din urmă că venise ceasul să dea lovitură, Julius adoptă un plan care avea avantajul de a fi simplu. Într-o dimineaţă îi aduse bătrînului un teanc de cecuri la semnătura. Cele mai multe erau pentru plata cumpărăturilor mărunte, iar ultimul, pentru o agenţie de informaţii, reprezenta o sumă neînsemnată.

— De ce nu le plăteşti bani peşin? bombăni Abe şi îşi întinse semnătura lui lăbărtată pe fiecare cec.

Nu bănuia că Julius se hotărîse să achite chiar în bani peșin. În aceeași după-amiază, în loc să expedieze cecul, acesta se duse la agenție și plăti bani gheață. Cecul îl puse cu atenție în portvizit. Suma ca și numele celui căruia i se plătea fuseseră scrise cu o cerneală care dispărea după trei ore. Când Julius cercetă din nou cecul, nu se mai vedea decît semnătura lui Abe Bellamy. În aceeași după-amiază se duse la Londra și își vizită soția.

— Cere-i lui Goldberg să-ți pregătească pașaportul — spuse el. Rezervă un bilet de vapor. Cred că va trebui să călătorim unul cu un vapor și celălalt cu altul. Eu am să merg cu avionul pînă la Paris, apoi am să iau un vapor german de la Vigo. Am un prieten la Lisabona, care are să-mi găsească un loc pe un vas și o să-mi obțină și-un pașaport portughez.

— Ce fac cu apartamentul? întrebă ea. Aș putea vinde mobila...

— N-ai să vinzi nimic! răspunse el violent. Ai să te trezești cu jumătate din poliția din Londra făcînd cercetări, mai înainte de-a vinde un birou!

— Dar mobila face patru sau cinci sute de lire! protestă ea.

Pînă și cheltuiitorul de Julius fu impresionat.

— Am să plec singur — spuse el. Poate că o să fie mai bine. Tu poți veni după cîteva luni. O să-ți fie ușor să scapi de poliție. Pleacă înții la New York, apoi la Rio. Am să-ți scriu la vechea adresă.

Vechea adresă era restaurantul *El Moro*, unde soseau zilnic numeroase scrisori cu nume ciudate, care erau ridicate pe furiș.

Julius se întoarse la Garre. Când se așternu liniștea în castel, scoase cecul din portvizit și-l completă pentru suma de o sută de mii de dolari. Fondurile lui Bellamy

erau în dolari, iar în momentul acela schimbul înclina în defavoarea lirei. După cum se aștepta, primele cuvinte ale lui Bellamy în dimineața următoare fură:

— Am să te trimit mîine la Londra să scoți niște bani, Savini.

— Pot să merg chiar azi — răspunse Julius, amintindu-și că datase cecul pentru ziua aceea. N-am nici o treabă.

— Ai să pleci mîine mai devreme! se răsti Bellamy. Completează cecul pentru cinci mii de dolari.

Julius se întoarse cu cecul și cu o scrisoare adresată direcțiunii băncii.

— Ce-i asta? îl întrebă Abe bănuitor.

— Ultima oară cînd am scos cinci mii de dolari — spuse șiret Julius — domnul Sturges mi-a comunicat că nu plătește sume mari decît dacă cecul are o scrisoare de acoperire.

— Ar fi trebuit să te cunoască pînă acum — îi reproșă Abe.

Își puse iscălitura în josul scrisorii prin care autoriza banca să achite purtătorului cecul prezentat.

Era simplu, se gîndi Julius, și în ochi i se aprinse o licărire de satisfacție răutăcioasă, anticipînd furia bătrînului cînd va descoperi furtul. Între timp, el avea să fie departe de invectivele lui și mai ales departe de mîinile lui uriașe.

Planul ieșise atît de bine, încît Julius deveni nervos. Ce se întîmpla dacă banca telefona la Garre și cerea confirmarea cecului înainte de a-l plăti? Dacă se descoperea înainte de a ajunge la Paris? Savini tremură.

În aceeași după-amiază, Abe Bellamy dădu dispoziții ca mașina să fie gata pentru a-l duce la o destinație ne-

cunoscută. Julius bănuia că se întâlnea cu Coldharbour Smith, căci telefonase la Limehouse în acea dimineață. Abe Bellamy petrecuse un sfert de oră în dosul ușilor încuiate. Absența lui era binevenită, deoarece Julius avea o groază de treabă — scrisori de distrus, haine lăsate în urmă, care aveau să fie percheziționate — așa ca să nu rămână nici o indicație ce l-ar fi putut trăda. După ce arse ultima scrisoare și cercetă minuțios ultima vestă, ieși din cameră pe coridor, întrebându-se dacă nervii n-au să-l trădeze sub încordarea de a trăi împreună cu Bellamy următoarele douăsprezece ore.

La capătul coridorului, aproape de scară, se afla ușița prin care se intra pentru a se face curat. Pe aici dispăruse Arcașul Verde atunci când lăsase, pentru a marca drumul, o batistă însingerată. De la plecarea majordomului, ușa aceasta o închidea și o deschidea Julius. Pe când se îndrepta spre camera lui, o văzu întredeschisă. Se hotărî să se întoarcă pentru a o închide, căci după masa de prînz singura comunicare între bucătărie și castel se făcea prin ușile de serviciu din fața sufrageriei.

În timp ce Julius stătea nemișcat, cu gîndul dus la viitoarea lui fugă, văzu că ușa se deschide încet în afară. O clipă, inima încetă să-i bată. Era ziua în amiaza mare și era foarte posibil ca intrusul să fie un servitor care venea să-și termine treaba. Mișcarea ușii avea însă ceva atît de furiș și de prudent, încît gîndul îl duse la Arcașul Verde. Rămase ca bătut în cuie. Ușa se deschise foarte încet, iar prin ea păși cu grijă un om — un bărbat înalt, cu un aer cadaveric, cu capul descoperit și cu ochelari cu ramă de baga. Aruncă o singură privire spre Julius, rămas perplex, apoi se trase înapoi cu o săritură și în-

chise ușa trîntind-o. Julius nu se mișcă. Stătea cu gura căscată, holbîndu-se la ușa închisă. Omul care apăruse atît de dramatic și de inexplicabil era domnul Howett !

Capitolul XXXVIII

TERMOMETRUL

Domnul Howett ! Domnul Howett care folosise aceași ușă prin care intrase Arcașul Verde, pătrunzînd astfel pînă în inima castelului, în ciuda precauțiunilor luate de Bellamy.

Julius respiră adînc, intră în dormitorul său, scoase ceul fals și-l arse în cămin. Întrezărise o cale mai profitabilă și mai puțin primejdioasă. Howett era un om bogat și putea așadar să plătească !

Scoase apoi, fără să se grăbească, cheile, descuie ușița, care se închidea automat, și coborî scările de piatră pînă ajunse la cămară. După cum se așteptase, încăperea era goală. Ușa care dădea în bucătărie nu fusese încuiată. Intră în domeniul stăpînit de bucătar.

— Nu, domnule, n-a trecut nimeni pe aici — spuse bucătarul clătînd din cap. Femeile care au dereticat au plecat de cîteva ore.

Încercă ușa ce dădea în afară, dar era zăvorîtă și blocată pe dinăuntru. Se întoarse în camera pavată cu piatră, unde fusese găsită batista lui Valerie Howett. Prezența batistei nu mai constituia acum un mister. Cine altul decît domnul Howett o adusese cu el, poate din greșeală ? Se știe că suferea de miopie.

Pe Julius puțin îl mai interesa dacă bătrînul avea să-l concedieze sau nu. Găsise o sursă de venituri pentru tot restul vieții. Se plimbă prin parc, cercetă Lady's Manor cu aerul unui proprietar și își făcu visuri de bani câștigați cu ușurință. Vederea unui om ce urca poteca spre pavilion îi distrase atenția. Cînd îl recunoscă pe vizitator, inima începu să-i zvîcnească. Jim Featherstone!

— Asta-i bună! Ce căutați aici, domnule Featherstone? întrebă el.

Visurile lui trandafirii se destrămaseră subit.

— Mă bucur de vremea asta frumoasă. Am auzit că bătrînul a plecat, deși mă așteptam să fie acasă cînd am părăsit Londra.

— Nu puteți pătrunde în castel, domnule căpitan Featherstone — spuse Julius nervos. Sînt și așa pe cale de a-mi pierde slujba.

— Am fost informat — răspunse Featherstone.

— A, da? se bîlbîi Julius.

Jim aprobă din cap.

— Savini — spuse el — cînd un om ca tine începe să se intereseze la agențiile navale și să strîngă date despre vasele germane care fac legătura între Vigo și Rio, am înțeles că te pîndește primejdia imediată de a fi concediat și că întrezărești o schimbare de aer și de cadru. Pot să-ți spun doar atîta, că chiar dacă Abe Bellamy ar fi diavolul în persoană, datoria mea e să-l apăr de jaf, și te previn, domnule Savini, că vei fi urmărit în mod sever dacă încerci să părăsești Londra fie cu prozaicul feribot, fie pe o altă cale mai romantică.

Lui Julius îi venea să leșine. Ce noroc avusese!

— Nu știu de ce vă închipuiți așa ceva despre mine, domnule căpitan — răspunse el cu un aer de nevinovăție

jignită. Încerc să mă îndrept, dar polițiștii nu-mi dau prilejul.

Jim rîse.

— Tonul tău de martir creștin are desigur un efect liniștitor asupra mea — zise el. Ascultă, Julius, îmi poți fi de folos. Caut ceva în grădină. Nu am de gînd să intru în holul aristocratic.

— Ce căutați? întrebă Julius.

Curiozitatea îi înfrînsese spaima.

— Acum cîteva nopți am bătut mai mulți țărui în pămînt. I-am găsit pe toți, cu excepția unuia. În noaptea cînd dulăii l-au gonit pe Arcașul Verde.

— Un țărui? întrebă Julius, gîndindu-se o clipă că detectivul glumea. Singurul țărui...¹

— Asta nu era un țărui omenesc — îl întrerupse Jim. N-am de gînd să-ți explic motivele și împrejurările în care l-am bătut. Ajută-mă să-l caut. L-am bătut în stratul de flori, aproape de zid. Apropo, acolo se află spațele bibliotecii lui Bellamy, nu?

Arătă spre zidul spart și cenușiu. Julius continuă:

— Ar fi trebuit să cunoașteți fiecare colțișor pînă acum, căpitan Featherstone — spuse el. Dacă bătrînului îi trece prin cap că am știut cine sînteți, am să dau de dracu.

— A angajat un nou majordom?

— Eu sînt noul majordom — răspunse Julius furios. Diavolul ăsta bătrîn mă tratează ca pe-un servitor!

Cercetarea fu scurtă. Nu apucă să caute nici cinci minute, că Jim și zări lucirea stinsă a oțelului. Scormoni pămîntul și trase la suprafață țăruiul bătut.

¹ Joc de cuvinte. Țărui, în limba engleză, se spune *spike*. De aici legătura cu *Spike* Holland, reporterul.

— Ce-i asta ?

— Un termometru. Iar temperatura indicată e de 22°. Pot să ți-o spun mai înainte de a mă uita la el — zise detectivul. Șterse noroiul de pe apărătoarea de sticlă a instrumentului și cercetă cât indica. Atunci fluieră. Patruzeci și patru de grade ! spuse el în șoaptă.

Nu mai exista nici o îndoială în această problemă. Instrumentul înregistra singur și firul roșu dinăuntru arăta 44°.

— Patruzeci și patru de grade — repetă el și-l privi pe Julius, care rămăsese uluit. Pământul de aici, Savini, are douăzeci și două de grade mai mult decât cel de oriunde din altă parte. Ceea ce — adăugă el — reprezintă o justificare a notei de plată a gazului.

— Dar ce importanță are asta, la urma urmei ? întrebă Julius. Și ce rol joacă nota de plată a gazului ? Doar nu vă închipuiți că Bellamy încălzește pământul ! ?

— Exact asta îmi închipui — răspunse Featherstone.

Studie din nou termometrul. Temperatura constantă indica 30°, dar într-o anumită perioadă, între clipa când fusese plasat și apoi scos, termometrul marcase o ridicare a temperaturii până la 44°.

— Nu pricep ce înseamnă toate astea, domnule căpitan — zise enervat. Ce-am să-i spun bătrînului cînd se întoarce ?

— N-ai să-i spui nimic — răspunse Featherstone cu o voce suavă. Ai să te menții la aceeași discreție care a caracterizat atît de admirabil atitudinea ta cît timp am avut onoarea să dorm sub același acoperiș cu tine.

Julius fu scutit să mintă, căci în momentul cînd Featherstone se întorcea să plece, după colțul aleii apăru

automobilul lui Bellamy. Milionarul sări dinăuntru mai înainte ca mașina să oprească.

— Ai venit cu un alt... cum îi zice... mandat ? întrebă el. Mă bucur că te văd, căpitane Featherstone. Ceea ce îmi place în Anglia e felul cum vin oamenii, neinvitați. Ce-i asta ? întrebă el violent.

Fără să rostească un cuvînt, Jim îi întinse lungul țărș de oțel. Bătrînul se încrunță.

— Cu cîteva nopți înainte de a părăsi serviciul dumitale, domnule Bellamy, mi-am îngăduit să dau un ocol castelului și să înfig în pămînt astfel de instrumente. Fiecare conținea un termometru care înregistrează singur, și toate, cu excepția acestuia, pe care nu l-am găsit imediat, indicau o temperatură a pămîntului de 22°. Ultimul termometru arată însă 44°.

Abe Bellamy nu schiță un gest.

— Poate că ai descoperit un vulcan — spuse el — sau un izvor cu apă termală. Ai de gînd să mă arestezi fiindcă pămîntul de nu știu unde e mai fierbinte ?

— Am remarcat doar că e ciudat.

Bellamy rîse răgușit.

— Îmi pare rău că trebuie să dezamăgesc un om inteligent ca dumneata, Featherstone — zise el. Dacă ai să faci cercetări la pavilionul de la intrare, ai să descoperi că, datorită meticulozității mele americane, am instalat apă caldă pentru portar. Ai atins conducta de apă caldă — asta e a doua oară cînd te înșeli. Chicoti, ca și cum ar fi făcut o glumă reușită pe contul detectivului. Cu toate acestea — continuă el — sînt foarte curios să știu ce ți-ai închipuit că ai găsit.

— Firește, nu mă așteptam să dau de o conductă cu apă caldă la doisprezece centimetri adîncime — răspunse Featherstone.

Explicația bătrînului era perfect logică. Pentru prima oară Jim își dădu seama că Bellamy marcaseră un punct în defavoarea lui. Cercetările la pavilionul de la intrare, făcute fără sfială, confirmară afirmațiile milionarului. Îi mărturisi eșecul său lui Spike Holland, care îl ascultă plin de înțelegere.

— Nu știu exact ce m-am așteptat să găsesc — zise el. M-am gândit că dacă s-a consumat mai mult gaz, atunci s-a folosit într-un loc unde nu se vede. În timp ce mă aflam la castel, am avut prilejul să examinez aparatul de marcat, iar la Garre se consumă mai mult gaz decît ar putea justifica sobele sau mașina de gătit.

— Vreau să-ți comunic ceva — zise Spike cînd isprăviră cu problema gazului. În sat a sosit un străin după plecarea ta. Stă într-o casuță lîngă Lady's Manor. L-am văzut rătăcind noaptea pe drumul din vecinătatea casei domnului Howett.

Featherstone rîse.

— Sînt sigur că l-ai văzut — spuse el ironic. E unul din oamenii mei, lăsat aici ca să fie atent la ce se înîmplă. Din păcate, șeful îl recheamă astăzi — continuă el pe un ton mai serios. Avem nevoie de oamenii noștri și n-am putut găsi nici un motiv rezonabil ca să-l păstrez aici. Rămîne doar ca tu, Holland, să mă ajuți cu tot ce poți. Am să-ți mărturisesc că sînt convins că domnișoara Howett se află într-o mare primejdie. Nu-ți pot spune în ce constă primejdia, fiindcă nu știu nici eu. Știu, totuși, că, pentru un motiv oarecare, pe care nu-l înțeleg, Bellamy o urăște de moarte pe fată. Și dacă nu mă înșel, plănuiește să-i facă un rău. Dacă vrei să rămîi, am să vorbesc cu redactorul-șef și-am să aranjez cu el. Îi pot spune destule ca să înțeleagă că despre castelul Garre se

poate încă scrie un reportaj grozav. Și dacă mă ajuți, o să am grijă să ai ce scrie în reportaj.

— Ce vrei să fac pentru tine ?

— Vreau să stai toată ziua în pat, iar noaptea undeva în apropiere de Lady's Manor.

— Îl cauți pe Arcaș ?

Featherstone clătină din cap.

— Arcașul nu mă deranjează — spuse el. Poate să se păzească singur și sînt mulțumit că nu are nimic cu domnișoara Howett. Arcașul pe care îl pîndesc eu e Coldharbour Smith, și crede-mă că e mai primejdios pentru liniștea mea sufletească decît cel mai ucigaș arcaș îmbrăcat vreodată în verde.

Plecînd spre oraș în seara aceea, opri mașina în vîrfurile urcușului dinspre Garre Hill și privi înapoi. Silueta tristă a castelului se proiecta amenințător și sinistru pe cerul roșiatic al apusului. Ce secret ascundeau acele ziduri ? se întrebă el. Ce tragedii adăposteau ? Era convins că nu-i descoperise încă taina.

Capitolul XXXIX

FEMEIA CĂRUNTĂ

În aceeași seară, la ora opt, o servitoare împinse în biroul lui Abe Bellamy o masă pe roți pe care se afla o cină uriașă. O așeză într-un loc liber din spațiile pupitrului la care ședea milionarul, aduse un scaun și se grăbi să iasă, spunînd :

— Masa e servită, domnule.

Abe Bellamy nu părăsise să-i observe prezența. La auzul vocii ei bombăni ceva, fără ca servitoarea să poată auzi. Păși încet spre ușă și o încuie. Apoi, fără să se așeze la masă, începu să aranjeze mîncarea în farfurii. Cînd termină, se apropie de pupitru și-l împinse, dîndu-l la o parte de pe covorul pe care se afla. Făcu covorul sul cu multă grijă, dezvăluind parchetul de dedesubt.

Luă dintr-un sertar al biroului o mică ventuză, a cărei prezență îl nedumerise deseori pe Julius. Apăsă cu ea o mică suprafață patrată de lemn ce constituia un motiv al parchetului, apoi o ridică, scoțînd la iveală o minusculă gaură de cheie. Vîrî înăuntru cheia de pe lanț. Prinse și săltă marginile de lemn ale unei trape cu muchiile drepte, atît de abil mascată în desenul parchetului, încît, o dată lăsată la loc, nu putea fi descoperită. Dedesubt se vedeau dale masive de piatră, avînd fixată în ele o mică broască.

Vîrî din nou cheia și apăsă, punînd piciorul pe piatră. Rotindu-se pe o axă de oțel, dala se întoarse pe jumătate, dînd la iveală o scară de piatră. Reveni la masă, luă o farfurie și coborî în încăperea de dedesubt. Deși era întuneric, își croi drum pînă la o bancă, așeză pe ea farfuria și, cu un chibrit, aprinse o lampă cu gaz. La celălalt capăt al încăperii se afla o ușă. Trase zăvorul și o împinse.

Înainta într-o direcție ce ducea în afara zidurilor castelului. Într-adevăr, ușa prin care trecu era fixată în fundația zidului, atît de gros în acest loc, încît cînd ușa se deschise, Bellamy păru că înaintează printr-un scurt tunel. În dosul ei se afla o încăpere mare. În afară de ea se mai aflau încă două mici încăperi. Camera era luminată de șase lămpi cu gaz situate în dosul unor globuri

opace. Era cea mai izbitoare odaie din castel, cu pilonii ei masivi de piatră și cu bolta întunecată a tavanului. Fusesse mobilată fără să se facă economie de bani. Podeaua de piatră era acoperită cu covoare splendide, draperii scumpe ascundeau zidurile. Pretutindeni se aflau fotolii și sofale. Pe o măsută stătea un vas mare de argint, în care se ofileau cîteva flori. Abel Bellamy adusesse personal fiecare mobilă în cameră, strecurînd-o pe furiș.

Așeză farfuria pe masă și privi împrejur. Camera era goală. Se duse spre o ușă și o deschise. În dosul ei se găsea o chicinetă cu absolut tot ce trebuie. Dincolo de ea, printr-o ușă dată de perete, se vedea o cameră lungă de baie. Se întoarse nemulțumit în prima încăpere.

— Elaine! strigă el aspru.

Din cea de a treia odaie ieși încet o femeie. Era îmbrăcată într-un capot de culoare închisă, drept de sus pînă jos. Pășea lent și absent.

— Ți-am adus cina! se răsti el. Te-ai gîndit vreodată ce s-ar întîmpla dacă aș uita? Să presupunem c-aș muri brusc. Izbucni în hohote de rîs la această idee. Cine te-ar putea găsi? Ai muri de foame aici, Elaine. Peste o sută de ani, poate peste o mie de ani te-ar descoperi și te-ar așeza la un loc cu vechile regine. Ce zici, Elaine?

Auzise asta de atîtea ori, încît nu-i mai dădea nici o atenție. Singurul indiciu că-l auzise totuși fu că își trase încet un scaun la masă și se așeză. Bellamy o privi cum mîncă aproape mecanic. Opt ani de detențiune solitară se întipăriseră pe fața ei palidă și străvezie. Și totuși, nici încercările prin care trecuse, nici umilintele la care fusese supusă zilnic, nici insultele, grosolăniile și nici brutalitatea studiată pe care și-o impunea Abe Bellamy nu-i zdrăbiseră spiritul și nici nu-i aduseseră vreo cută

pe fața ei de o frumusețe stranie. Ar fi putut fi socotită o femeie de treizeci de ani, dar părul ei cărunt trăda o vîrstă mai înaintată.

Bellamy se sprijini de unul din pilonii imenși. Stătea cu brațele încrucișate la piept și o privea.

— Elaine Held, azi am văzut-o pe Valerie — zise el. Ți-ar fi trimis salutări dacă ar fi știut. Draga mea, într-o lună are să fie o logodnică fericită. Îl mai ții minte pe Coldharbour Smith?

Femeia își ridică privirea spre el.

— Nu te cred cînd îmi spui că ai văzut-o pe Valerie sau că ea ar fi pe undeva prin apropiere. O altă minciună de-a ta. Tot ce mi-ai spus e numai minciună.

— Îl cunoști pe Coldharbour Smith? repetă el.

Femeia nu-i răspunde, dar mîna care ducea un pahar cu apă la buze tremură.

— N-ar strica să-ți aduci aminte de el — spuse el ridicînd vocea amenințător. Cred e-ai să-l vezi din nou în curînd. La castel e un copoi care-și vîră nasul peste tot, și cînd te-a apucat nebunia zilele trecute, te-a auzit. Da, doamnă, stătea chiar deasupra capului dumitale, și te-a auzit zbierînd. Rîse, iar ecoul străbătu camera subterană. Un băiat deștept. A luat temperatura solului și-a dat de bucătăria ta. A ghicit bine, dar eu l-am păcălit.

Femeia continuă să nu-i răspundă. Bellamy era atît de obișnuit cu aceste tăceri, încît încetaseră să-l mai supere. Continuă:

— Valerie e drăguță. Da, doamnă, e Elaine Held în-treagă. Aceiași ochi, același păr, aceleași maniere groaznice de înfumurată. Se mărită într-o lună.

Cu un suspin, femeia se ridică de pe scaun, îl fixă cîteva secunde, apoi spuse:

— Mă gîndesc la Valerie ca la o moartă.

— Ești o proastă. Ai fost întotdeauna o proastă. Ți-am oferit o ocazie, cînd am vrut să mă căsătoresc cu tine. Acum nu mai am chef.

— Asta e cel mai amabil lucru pe care mi l-ai spus. O, Doamne, aș vrea să mor.

Își acoperi fața cu mîinile și corpul i se cutremură.

— De ce nu mori? o întrebă bătrînul disprețuitor. Fiîndcă ești lașă! De ce nu mori? E ușor. Întoarce unul din aceste robinete de gaz și culcă-te. Ai cuțite... nu le poți ascuți?

— Nu vreau să mor așa. Vreau să trăiesc să te văd pedepsit pentru tot răul pe care l-ai făcut pe lume, pentru toată durerea adusă de tine inimilor omenești, Abe Bellamy.

Bellamy rînji. Se apropie repede de ea și o apucă de umăr.

— Te temi de moarte! spuse el privind-o feroce în față. Eu, unul, nu mă tem. Aștept ziua cînd am să fiu lovit, eu acolo sus, iar tu aici dedesubt, fără ca nimănui să-i treacă prin cap. Mă va întovărăși acest gînd plăcut. Iar cînd au să mă care din castel, au să pășească peste mormîntul tău, Elaine, și ei n-au să știe, și tu n-ai să știi, și eu n-am să știu!

Femeia se înfioră.

— Nu ești om — murmură ea.

Abe îi dădu drumul, luă farfuria și, balansînd-o în palmă, privi femeia gînditor.

— N-au să te găsească niciodată — vorbi el de unul singur. Niciodată! Am să te țin aici. Dacă te-aș scoate, ar fi numai pentru a te aduce înapoi.

Se îndepărtă brusc de ea, ieși pe ușă, o trânti și trase zăvorul. Luă farfuria pe care o așezase jos, sui scările și o așeză la loc pe masa din bibliotecă. Dala de piatră reveni în poziția inițială și se închise cu un clinchet.

Capitolul XL

ARCAȘUL

Dulăii de la castelul Garre erau ținuti într-o veche magazie care adăpostise cîinii de vînătoare ai familiei de Curcy pe vremea cînd Columb, copil, se juca pe străzile din Genova. Abe Bellamy fixase regulile după care trebuiau hrăniți. Ultima masă li se servea devreme după-amiaza. Erau lăsați apoi intenționat flămînzi. Un cîine flămînd păzea mai bine, devenea sălbatic, susținea bătrînul. Îi hrănea personal dimineța. Îi găsea de obicei așezați într-un șir solemn în fața dormitorului său, cu capetele lor inteligente ridicate spre el.

— Mîine te duci la oraș, Savini. Întoarce-te devreme. Am auzit că ești căsătorit!

— Da, domnule — răspunse Julius, întrebîndu-se de unde aflate.

Știa că nu-i spusese Featherstone. Brusc îi veni o idee: îl trădase Coldharbour Smith, cunoscut prin lipsa lui de scrupule.

— Mi s-a spus că ai o nevastă foarte nostimă — zise Bellamy, privindu-și secretarul pe sub sprîncenele stufoase. O femeie bine, nu-i așa?

— Întocmai, domnule — răspunse Julius, curios de ce avea să urmeze.

— Smith i-a găsit o slujbă grozavă — spuse Bellamy, continuînd să frunzărească o revistă ilustrată. Bănuiesc că nu te supără faptul că mai scoate și ea un ban... în mod cinstit, nu-i așa?

Julius trecu cu vederea insulta, curios să afle intențiile bătrînului. Evenimentele luau într-adevăr o întorsătură neașteptată. Nu-și închipui o clipă că patronul său se transformase într-un prieten dezinteresat. Nu era în firea lui.

— Mă bucur să aud asta, domnule — spuse el politicos. Fay e o fată bună și nu știe nimic despre viața pe care am dus-o...

— Nu minți, a făcut parte din banda ta. Julius îl blestemă în sinea lui pe informator. Dacă ar fi cinstită, n-aș avea nevoie de ea. În orice caz, Smith n-ar avea. Scrie-i, Savini, sau nu, mai bine du-te s-o vezi. Tot pleci la oraș mîine. Oprește-te și stai de vorbă cu ea. Spune-i să accepte dacă Smith îi cere concursul. Va fi bine plătită, spune-i și asta.

Încheie discuția, smucind din cap cu o mișcare caracteristică.

După ce-l întovărăși pe bătrîn pînă la cotețele cîinilor, Julius se duse la culcare. Nu stătea niciodată să-i vadă.

Peste cîteva minute, Bellamy se întoarce, urmat îndeproape de dulăii înfometați ce-l așteptau plini de speranțe în timp ce el baricada și zăvora ușa. Cîinii îl întovărășiră pe scara largă. Bellamy se opri în pragul camerei lui și se uită de jur împrejur. Unul din cîini se întinsese în capul scărilor, iar ceilalți miroseau ușa camerei lui Savini.

Castelul se cufundase în tăcere. Ticăitul vechii pendule din hol ajungea pînă la Savini, care, suferind de insomnie, încerca să ghicească motivele interesului brusc al bătrînului față de Fay. Trecuse de miezul nopții cînd auzi lipăitul lăbelor pe coridor. Unul dintre cîini șchelălăi încet și prelung.

Bellamy îl auzi și se trezi pe dată. Se dădu jos din pat și se duse să arunce o privire. Cîinii se plimbau neliniștiți pe coridor. Văzîndu-l, șchelălăitul răsună din nou.

— Gura! se răsti bătrînul, violent.

Dulăul suflă greu, apoi se întinse la picioarele stăpînului său, cu labele întinse și cu ochii la el. Abe închise ușile și le încheie. După cîteva minute adormi.

Bătea ora două cînd ușa ce dădea în cămară prinse să se deschidă atît de lent și de tăcut, încît un cîine tolănit la vreo zece metri nici măcar nu întoarse capul. Ușa se închise la fel de încet. Pe jos însă, lîngă zid, se afla un obiect care nu fusese acolo mai înainte, și anume un castron mare plin cu lapte. Unul din cîini ce rătăcea prin holul de jos îl văzu primul și plescăitul lui zgomotos îi atrase și pe ceilalți. Animalele flămînde se repeziră la castron și își vîrîră boturile înăuntru. Castronul se goli repede. Cîinii plecară și se întinseră satisfăcuți, lingîndu-și picăturile de lapte de pe labe. Cîinele care găsise castronul se tolăni cu capul între labe și cu ochii închiși. Aproape simultan, ceilalți doi cîini se întinseră pe o parte. După cinci minute, o siluetă verde se strecură pe ușă și se îndreptă grăbită spre capul scărilor, unde se afla ascuns tabloul de control al luminilor din hol. Un gest, și coridorul se cufundă în întuneric.

Silueta înainta tăcut, oprindu-se să dea la o parte din drum un cîine adormit. Dulăul întredeschise ochii, dar

omul în verde îl bătu încet pe spinare și îi mîngîie urechile mătăsoase. Animalul adormi la loc.

În lumina slabă, silueta rămase nemișcată în fața ușii de la camera lui Abe Bellamy. Părea subțirică și îngrozitor de înaltă. Din cauza imobilității, fața albă și buhăită arăta grotesc și înfiorător. Omul ținea într-o mînă un arc lung, verde, iar la șold avea o tolbă plină de săgeți. Penele verzi de la coada lor sclipeau în întuneric. Așteptă vreme îndelungată. Apoi se aplecă și vîrî în gaura cheii un instrument subțire și cu vîrf lung. De mînerul instrumentului era fixată o sîrmă subțire ce ieșea din tolbă. Prinse vîrfurile cheii și-l întoarse. Învîrti fără zgomot mînerul instrumentului și deschise ușa larg. Avea acum în fața ochilor ușa din interior, îmbrăcată în piele. Cu ajutorul aceluiași instrument, atinse bara metalică ce trecea prin ușă și servea de partea cealaltă pentru a reține zăvorul cînd se ridica. Acest ciudat instrument trebuie să fi fost foarte magnetizat, căci curentul lui acționă prin bară, ridicînd suficient zăvorul ca ușa să se deschidă...

Abe Bellamy se trezi cînd arătătoarele fosforescente ale deșteptătorului de pe noptieră arătau ora patru și un sfert. Privi din obișnuință ușile, ca să vadă dacă sînt deschise. Văzîndu-le închise, se culcă la loc. În timp ce-și suceva perna căutînd o poziție mai comodă, auzi un clinchet. Se dădu jos din pat ca să-și ridice cheia ținută pe lanț, care căzuse pe jos.

Rămase în pat treaz și îngîndurat. Nu avea gînduri prea plăcute. Își zicea că Valerie Howett dormea probabil la ora asta, fără să viseze la primejdia care o păștea.

În privința asta se îngela, căci Valerie era cît se poate de trează în clipele acelea.

Într-un anumit moment, toate femeile își dau seama că realizarea unui scop în viața lor, pînă atunci aparent liberă și necontrolată, depinde în mare măsură de alții. Sentimentul e plăcut, dar și enervant. Și e cu atît mai enervant cînd nimeni nu încearcă să-ți domine viața, iar legăturile sînt încă vagi și nesigure.

Relațiile lui Valerie Howett cu Jimmy Featherstone atinseseră acel stadiu cînd, deși nu discutaseră serios despre dragoste sau căsătorie, fata se simțea atît de legată de el, încît dacă un bărbat ar fi cerut-o în căsătorie, ea s-ar fi considerat logodită cu Jim.

Nu-și făcuseră nici o declarație de dragoste. Nu știa măcar dacă el e liber să se căsătorească cu ea. Încercă să lămurească această problemă, trecînd în revistă împrejurările cînd îl cunoscuse. Renunță, dîndu-și seama că după toate probabilitățile Jim Featherstone nu se interesa de ea decît ca de „un caz”. Tatăl ei îl rugase să manifeste față de ea un interes profesional, iar interesul rămăsese probabil profesional, în ciuda celui tremur ciudat din vocea lui cînd îi urase noapte bună lîngă gard. Se gîndi la lucruri mai plăcute. Avea impresia că nu-l văzuse de o veșnicie, deși, de fapt, nu trecuseră decît cîteva ore. Resimțea violent absența lui, ceea ce o enervă și o făcu să rupă scrisoarea pe care i-o scria. Mai exista un motiv. Scrisorile către Jim deveneau din ce în ce mai lungi. Se pomeni umplînd zece pagini, fără să fi apucat să-și exprime nici măcar jumătate din gînduri. Nu-l putea interesa fiecare gest al ei, își spuse ea tristă, privind paginile rupte și aruncate în coșul de hîrtii. Brusc, înțelese că scria mereu una și aceeași scrisoare. Stinse lumina și se urcă în camera ei.

Domnul Howett se retrăsese mai devreme ca de obicei. Valerie lăsă servitoarea să încuie și, ușor nemulțumită de propria ei nehotărîre, se duse și ea la culcare. Fără să-și dea seama de ce, avea sentimentul că cercetările în privința Elainei Held își pierduseră ceva din urgența lor.

Odaia ei se găsea la fațadă, cu vedere spre grădină. În spatele gardului se afla drumul. Detectivul de gardă fusese retras. Se uită de la fereastră și văzu un om mergînd agale pe mijlocul drumului. Surprinse licărul unei țigări de foi. Zîmbi în sinea ei, știind că Spike Holland își asumase sarcina de a o păzi. Precauțiile luate de Jim o îmbărbătară.

Dormea de obicei bine, dar în noaptea asta se suci în așternut, pînă cînd căzu într-un somn odihnitor. Se deșteptă de două ori, iar a doua oră se dădu jos din pat și-și încălzi puțin lapte. Se uită la drumul pustiu. Spike nu se mai vedea. Valerie speră că reporterul se dusese la culcare. Își trase capotul pe ea, își luă papucii în picioare și aprinse o lumînare. Tocmai deschidea ușa camerei, cînd un zgomot o făcu să stingă imediat lumînarea. De jos se auzeau voci, șoapte.

Cu inima zvîcnind se strecură pînă la rampa scării și privi în hol. Nu se vedea nimic, deși vocile deveniseră mai clare. Cineva plîngea încet. Nu visa. Se ciupi ca să fie sigură că nu visează. Să-l scoale pe tatăl ei? Ridică mîna să bată la ușa lui, dar ezită.

De jos se auziră din nou șoapte și un plîns. Nu putea fi o servitoare. Dacă i s-ar fi făcut rău vreuncea dintre ele, noaptea, ar fi fost chemată.

Apăsă clanța de la ușa tatălui ei, intră și bîjbîi prin întuneric. Patul era gol. Nu-i venea să creadă. Aprinse lu-

luminarea cu degete tremurătoare. În pat nu se culcase nimeni. Pijama stătea frumos împăturită pe pernă.

După prima clipă de uimire, se liniști. Probabil că-l auzise pe domnul Howett. Îl chemase desigur vreo servitoare.

Coborî scările cu lumina aprinsă. La zgomotul pașilor ei pe trepte, deși păsea încet, șoaptele și plinsetul încetară. Merse drept spre salon. De acolo se auziseră zgomotele. Încercă ușa, dar o găsi încuiată.

— Cine-i acolo? Întrebă ea repede și emoionată.

O clipă, nu-i răspunse nimeni, apoi auzi din nou șoaptele.

— E tata, Valerie.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea cu un suspin de ușurare.

— Discut cu un prieten. Vin eu sus la tine — îi răspunse el ezitând.

— Dar cine e acolo, tată? insistă ea mirată.

— Du-te, te rog, la culcare, dragă mea — o somă domnul Howett. Nu vreau să se trezească servitorii.

Se întoarse nemulțumită și urcă în odaia ei. Cine era prietenul venit în vizită la acea oră a dimineții? De ce nu se culcase tatăl ei? Ciudat, căci domnul Howett, de când ținea ea minte, nu-și călcase niciodată tabieturile. Avusese întotdeauna impresia că-i un om care urăște misterele și iată-l amestecat într-unul din cele mai mari. Nu-l putea înțelege. Nu era de loc în firea lui. Se simțea totuși liniștită că el era unul din cei ce vorbeau în șoaptă. Cine era însă celălalt?

Se așeză pe marginea patului, lăsă ușa deschisă și ascultă. În curând auzi pe cineva ieșind din sufragerie și ușa de la intrare deschizându-se. Incapabilă să-și mai înfrîneze curiozitatea, se furișă pînă în capătul scării și

privi în hol. Din fericire se ținea de rampă, căci altfel ar fi putut leșina. În mijlocul holului, luminat slab de lumina ce pătrundea prin ușa deschisă, se afla Arcașul Verde!

Capitolul XLI

INDOIALA

Aruncă o singură privire sinistrei siluete, apoi se întoarse, fugi în camera ei și încuie ușa în urmă. De necrezut, imposibil, în afara oricărei rațiuni. Tatăl ei! Cine fusese vizitatorul?

Auzi duduital slab al unui automobil, dar nu se sculă să privească. Instinctul o avertiză că străinul plecase și că al lui fusese plînsul pe care-l auzise. Dar domnul Howett... Arcașul Verde! O apucă amețeala.

Rămase cu capul în palme. Îl auzi pe tatăl ei urcînd scara în camera lui, închizînd și încuind ușa.

Valerie coborî devreme la micul dejun. Deși o durea capul și se simțea sfîrșită de oboseală, era foarte curioasă să audă explicațiile tatălui ei — nu se putea gîndi la el altfel decît ca la tatăl ei — în legătură cu întîmplările din noaptea trecută. Nu trebuia să-i facă-nici cea mai mică aluzie la faptul că-i cunoștea secretul. Cînd domnul Howett veni să-și ia micul dejun, ea îl salută ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Vizitatorul tău a stat foarte tîrziu azi-noapte, tată — spuse ea așezîndu-se în fața lui.

Domnul Howett arăta palid și bolnav. Era limpede că nici el nu dormise.

— Da, Val — răspunse el, evitându-i privirea. Ți-am promis c-am să vin la tine azi-noapte, nu ? Am... ei bine, am avut un șoc. Aș vrea să te rog să nu discutăm despre asta.

— Desigur, tată — spuse ea cu o falsă bună-dispoziție.

— Mă așteptam să fii puțin speriată — reluă el discuția puțin mai târziu — și tocmai asta voiam să evit. Te-ai dus în odaia mea ? Valerie dădu din cap. Și-ai găsit patul gol. Sînt sigur că asta te-a neliniștit, draga mea. Aș fi dat oricît să nu te fi trezit.

— A fost cineva foarte important ?

— Într-adevăr foarte important — zise el grav. Valerie, nu-mi place cum sînt pregătite ouăle astea.

Era o veche observație de-a lui, pe care o folosea întotdeauna cînd dorea să schimbe subiectul la micul dejun.

— Astăzi mă duc în oraș — spuse el cînd masa se termină. Trebuie să văd neapărat pe cineva care vine de la Philadelphia și poate că am să întîrzii.

Dădea explicații atît de amănunțite asupra vizitei ce urma să o facă în oraș, încît Valerie înțelese că nu-i spunea adevărul. Renunță să mai pună întrebări, căci, în aparență, purtarea lui nu avea nimic extraordinar, deși ar fi putut să-și amintească că doar cu o zi mai înainte îi declarase că numai boala l-ar fi smuls de la scrierea cărții lui de istorie.

Într-un fel, Valerie era însă fericită că tatăl ei pleacă. Voia să întrebe o groază de lucruri pe servitoare și poate că o cercetare atentă a salonului avea să-i dezvăluie identitatea vizitatorului.

Domnul Howett plecă imediat după micul dejun. Văzîndu-l, Spike se grăbi să vină la Lady's Manor.

— Sper că nu s-a întîmplat nimic, nu-i așa, domnișoară Howett ? întrebă el neliniștit.

— Ce întrebare din partea îngerului meu păzitor ! îi răspunse ea zîbind.

Spike făcu o mutră acră.

— Îngerul dumneavoastră păzitor s-a așezat lîngă un gard și a căzut într-un fel de comă. Văzînd figura ei alarmată, Spike o lămuri că de fapt adormise. Ar fi trebuit să fiu în pat, pregătindu-mă pentru sarcina ce mi-am asumat — zise el — dar adevărul e că trăiesc zile atît de interesante, încît nu-mi mai vine să mă duc la culcare decît atunci cînd se apropie clipa să pornesc în patrulare. La castel au avut loc niște încurcături.

— Ce s-a petrecut ?

— Omul de smarald a devenit activ noaptea trecută. Cînd bătrînul s-a trezit azi-dimineață, și-a găsit cîinii adormiți ca urmare a unui drog puternic luat în timpul nopții.

— Drogați din nou ? întrebă ea surprinsă.

Spike dădu din cap.

— Tocmai l-am văzut pe Julius. Mi-a spus că bătrînul o să țină pe viitor cîinii la el în cameră și că a făcut un scandal formidabil ! A trezit toți servitorii, i-a înnebunit cu întrebările, iar acum spune c-o să cheme poliția.

— Bietul domn Savini trebuie să fie într-o stare de nervi îngrozitoare — zise fata plină de simpatie pentru el.

— De loc ! replică Spike. Nu l-am văzut niciodată atît de îndrăzneț și de vioi. Tratează întreaga istorie ca pe o glumă și spune că n-ar fi stricat dacă, în loc să-i adoarmă, Arcașul Verde i-ar fi otrăvit. Tatăl dum-

neavoastră a plecat dis-de-dimineață, domnișoară Howett.

— Da, are o întâlnire la Londra.

— Ca și Julius — trăncăni Spike. Apropo, am vorbit azi-dimineață la telefon cu Featherstone.

— Domnule Spike, a trecut vreo mașină pe aici de vreme, dimineață?

— Da — răspunse el imediat. Ea m-a trezit. O mașină Delarge de două locuri, cu capota trasă, deși nu ploua. Mă întreb de unde venea atât de devreme? De ce?

— Am văzut-o trecând pe sub fereastră. M-a trezit și pe mine — îl minți ea, și interesul dispăru de pe fața lui Spike. N-ai văzut cine era la volan?

— În trecut. Farurile ei m-au trezit. Trebuie că dormiți foarte ușor, domnișoară Howett, fiindcă n-am auzit niciodată o mașină care să facă atât de puțin zgomot. M-a izbit că era condusă de o femeie, îmbrăcată într-o pelerină largă. Nu i-am zărit fața decât o secundă.

— Mai era cineva în mașină?

— N-aș putea să jur — răspunse Spike. Dar de ce, domnișoară Howett? zise el bănuitor. S-a întâmplat ceva azi-noapte la Lady's Manor?

— Nimic — răspunse ea grăbită. Mă întrebam doar cine o fi mergând cu mașina la o oră atât de matinală.

După plecarea lui Spike, Valerie începu să chestioneze cu tact servitorii. Nu află nimic nou de la ei. Nici în salon nu dădu peste ceva care să trădeze identitatea vizitatorului. Să cerceteze și camera tatălui?... Numai obligația față de cel care, la început din dragoste pentru copii, o salvase, apoi o îndrăgise ca pe propria sa fiică, o făcu să renunțe la planul ei. Nu-i rămase decât confirmarea celor ce văzuse personal.

Deși Julius plecase devreme, Fay apucase să primească o vizită înainte de venirea lui. Nu era cineva pe care ținea neapărat să-l vadă, căci Coldharbour Smith nu se bucura de o reputație dintre cele mai bune.

— Julius nu-i acasă — spuse ea. E plecat la țară.

— Crezi că nu știu? răspunse Coldharbour. Stă la un prieten al meu, domnul Bellamy.

— Prietenul tău? rânji Fay. Îmi place că ai tupeu, Smith. În orice caz, nu-ți dau drumul în casă. Îmi stric reputația.

— Las-o moartă! răspunse domnul Smith. Am ceva de discutat cu tine. Am venit tocmai de la Limehouse să-ți ofer bani, și vreau să-l ajut și pe Julius. Fay, dacă îmi dai drumul în casă, te faci cu niște bani.

Fay mai deschise puțin ușa.

— Intră! se răsti ea. Dar să nu stai mult, Smith. Te previn că am o bucătăreasă și o servitoare.

— Din partea mea poți să ai și pe arhiepiscopul de Canterbury — îi răspunse Coldharbour jignit. Am venit să discutăm afaceri. În plus, Julius are să sosească într-un sfert de oră.

— De unde știi? îl întrebă ea surprinsă. L-ai văzut?

— Nu, dar l-a trimis Bellamy la oraș și i-a spus că poate întârzia puțin, ca să-și viziteze soția.

— Știe? întrebă ea cu ciudă.

— Bineînțeles — răspunse domnul Smith disprețuitor. Un gentleman ca Bellamy știe totul. Numai datorită mie și-a păstrat Julius postul. Când Bellamy a descoperit

rit cu cine are de-a face, a voit să-l dea afară, dar eu i-am spus...

— Hai să discutăm despre afaceri — zise Fay plictisită. Ai luat-o prea de dimineață cu basme d-astea. De fapt, Julius i-a mărturisit singur domnului Bellamy.

Smith izbucni într-un hohot de râs.

— Atunci mințim amândoi, căci Bellamy n-a aflat nici de la mine și nici de la Julius. Dar asta n-are nici în clin, nici în mînecă cu discuția noastră. Ascultă, Fay — spuse el aplecîndu-se peste masă și coborînd vocea — pot să-ți ofer patru sute de lire... fără ca, practic, să faci ceva.

Fay îl privi în adîncul ochilor.

— Tu n-ai da nici patru cenți cuiva ca să nu facă nimic, Smith. Ce vrei? Nu învîrtesc nimic necinstit, ai priceput? Dacă vrei să-ți cuceresc un bărbat, caută pe alta, fiindcă eu m-am lăsat definitiv.

— Formidabil! exclamă Smith cuprins de admirație. Mă bucur să aud asta, Fay, fiindcă și eu m-am lăsat de afaceri murdare. Ce-ți cer eu e o treabă la fel de cinstită ca... — Își frămîntă creierii căutînd un termen de comparație — în fine, e o treabă cinstită. O cunoști pe tînăra Howett?

Fay răspunse că da.

— E nostimă, nu? Ai avut o mică scenă cu ea la restaurantul El Moro.

— N-am avut nici o scenă — răspunse Fay calm. Am salutat-o, și-asta a fost tot.

— Așa am auzit și eu — zise Smith sarcastic. Să știi, Fay, că mă duc și eu pe la El Moro și aflu ce se întîmplă. Nu contează, totuși. Vreau să glumesc puțin pe socoteala lui Featherstone. Îi face o curte turbată fetei. Dă tîrcoale

tot timpul casei Howett. E un tip lipicios, care-și închipuie că nu-i rezistă nimeni.

— Ce poștești? îl întrebă Fay.

— Uite ce e — zise Smith încet. Să presupunem că te duci și-i faci o vizită acestei fete — poți să iei o mașină, fiindcă nu contează cheltuielile — ca să discuți cu ea. Are să accepte pe loc, fiindcă te cunoaște. Asta — zise el ridicînd prevenitor un deget — nu trebuie să-i spui lui Julius.

— Soțului meu îi spun întotdeauna totul — răspunse Fay demnă.

— Poate că da, poate că nu — răspunse Coldharbour Smith. Asta nu vreau însă să-i spui. Ai priceput?

— Ei, ia zi, ce dorești? repetă Fay nerăbdătoare.

— Du-te și vizitează-o ca pe-o prietenă — vorbi Smith repede, căci se făcuse tîrziu și se aștepta ca Julius să pice dintr-o clipă în alta. Această Howett caută pe cineva, o femeie. Nu-i în toate mințile — zise el și se bătuse semnificativ cu degetul pe frunte. I-a intrat în cap că mama ei e închisă la castelul Garre. De fapt, mama ei a murit, dar nimeni nu știe unde. Vreau să te duci și să-i spui c-ai văzut-o pe doamna Held — ține minte numele — la clubul Golden East. Zi-i că-i ținută în mare secret și că n-ai văzut-o decît întîmplător. Arată-i că știi o cale de a intra la Golden East și că o poți lua acolo în orice noapte. Dacă pomenește cumva că vrea să-l cheme pe Featherstone, previn-o că dacă aduce poliția are toate șansele ca doamna Held să fie luată de la club și să n-o mai vadă niciodată. Nu uita să-i spui asta.

— Și ce-o să se întîmple cu Valerie?

— Nimic. O aduci la club, aranjăm să se danseze, să se ia o mică cină...

Fay clătină din cap.

— Nu mă bag — spuse ea. E o manevră josnică dacă femeia pe care o caută e mama ei, asta indiferent dacă fata e bună sau nu. Și fac pariu că nu-i bună! Ce-o să pătască atunci când ajunge la club? Știu eu cu cine te înhăitezi, Smith. N-ai călca nici eu la Golden East neînsoțită de un bărbat de încredere.

Smith se lăsă pe spătarul scaunului și se strîmbă la ea.

— Poți să-i spui lui Julius că ți-am cerut să-i joci o festă lui Featherstone. Nu-i nevoie să-i dai însă amănunte despre plan.

— Nu știu dacă am vorbit destul de limpede — zise Fay — dar îți repet că nu mă bag. Caută pe-alta.

— Te-am găsit pe tine și tu ai s-o faci — spuse Coldharbour Smith. De ce ți-e teamă? N-o să i se întâmple nimic rău fetei; e doar o glumă, ascultă-mă pe mine.

— Ai un umor grozav, Smith — zise Fay pe un ton hotărât — dar nu-mi prea vine să rîd de ce povestești.

— Dacă Savini ți-a spus să te porți așa...

— Chiar dacă o sută de Savini mi-ar fi cerut să fac această treabă murdară, tot n-aș fi acceptat — spuse Fay. Am terminat, Smith. Uite că vine Julius.

Auziră ușa închizându-se și imediat apărură Savini. Rămase surprins și nu se bucură de loc la vederea lui Coldharbour Smith.

— Am discutat cu soția ta, Julius — îi comunică acesta. Poate că reușești tu s-o convingi. Am nevoie să mă ajute. Îi dau bani buni, patru sute de lire.

— Bellamy a pomenit de cinci sute — replică Julius cu spiritul lui practic. Vrei, Fay? o întrebă el.

Fay clătină din cap.

— Nici pentru cinci milioane — răspunse ea, iar Julius își dădu seama după tonul ei că hotărîrea e definitivă.

— Mai discutați — zise Coldharbour și se ridică să plece. Nu uita, Fay...

— Doamna Savini! îl repezi ea. Am un nume de familie dobîndit legal. Folosește-te de el, Smith.

— Domnul Smith! mîrîi acesta și ieși.

Julius nu deschise vorba pînă nu auzi ușa închizându-se în urma vizitatorului.

— Bătrînul cere să faci asta, Fay. De ce refuzi?

— E o treabă murdară, Julius — răspunse ea calm. Prea murdară pentru mine. N-am chef să mă murdăresc de tot. N-am să-ți spun ce mi-a cerut Smith, fiindcă i-am promis, și nu ți-ar folosi la nimic.

Julius își mușcă unghiile gînditor.

— Nu insist — zise el spre surprinderea ei, căci Fay se pregătise de ceartă. Bănuiesc că-i vorba de ceva ce nu ți-ar plăcea să faci, deși nu m-aș fi așteptat să te opui cu atîta înverșunare.

— Ți-ai schimbat planurile de plecare, Julius?

Soțul ei dădu din cap.

— N-ai putut să faci rost de bani?

— I-am avut în buzunar — răspunse el vesel — dar un venit constant și sigur e preferabil unei sume globale. Pe lîngă asta, Featherstone știa totul despre planurile mele de plecare. Nu ți-am scris, temîndu-mă să nu fie deschisă scrisoarea. Știa însă că am făcut unele investigații și cunoștea pînă și vaporul cu care urma să plec. E deștept acest Featherstone! zise el, fără să-și poată stăpîni admirația.

Nu era nimic extraordinar în faptul că nu insistă ca ea să-i dea amănunte despre planul lui Coldharbour Smith. Acest cuplu ciudat făcuse o convenție tacită ca nici unul să nu se bage prea adînc în treburile celuilalt. Un aranjament excelent, căci îi scutea uneori pe amîndoi de si-

tuații foarte jenante. Își putu da seama după tonul lui Fay că propunerea lui Smith nu era numai nepractică, dar și primejdioasă. O cunoștea pe Fay și toanele ei foarte bine.

Julius Savini era un aventurier complet lipsit de scrupule, un hoț fără remușcări, escroc a cărui conștiință se confunda cu cercetările poliției. O iubea însă pe această femeie de moravuri ușoare, înhăitată de mică cu hoții, crescută în atmosfera crimei și îndrumată de Baldie Clayton, părintele ei, un asasin. Julius îi pregătea nu numai o viață de lux, ci și una lipsită de orice griji. Această ambiție îl determinase să aleagă metodele mai puțin riscante și, după el, mai rezonabile ale șantajului, decât riscurile legate de un furt pe scară mare.

— Mă întorc acum — spuse el. L-am lăsat pe bătrîn îngrozitor de furios. Fantoma a reapărut noaptea trecută.

— Arcașul Verde?

— Nu înțeleg de ce vine — zise Julius dînd din cap. Face o mare nebunie, și dacă-l prinde... vai de capul lui! Fay se întoarce brusc spre el.

— Ce tot bați cîmpii? spuse ea curioasă. Parc-ai vrea să nu fie prins.

— Într-adevăr, nu vreau — îi răspunse Julius.

— Ascultă, Julius, acest Arcaș Verde nu-i cumva o născocire de-a ta?

— De-a mea? repetă el disprețuitor. Ce, crezi că-i de joacă cu dulăii ăia? N-aș face-o chiar dacă-știi că-mi dă bătrînul toți banii pe care-i are.

Julius vorbea sincer.

După plecarea lui, sună telefonul. Recunoscu vocea lui Smith.

— Ai discutat cu Julius?

— Da — răspunse ea laconic.

— Accepți?

— Da — zise Fay, zîmbind forțat. Sînt femeia care acceptă cel mai ușor în tot orașul.

— Atunci faci ce ți-am cerut?

— Să știu că mor și n-o fac — răspunse ea, apăsînd pe fiecare cuvînt.

— Julius are să-și piardă postul — îi răspunse violent Smith de la celălalt capăt al firului. Iar tu ai să dai de dracu. Îi joci lui Savini cea mai rea festă pe care i-ai făcut-o vreodată, Fay. Eu însă țin așa de mult la el, încît am să-i dau posibilitatea să cîștige ușor o groază de bani. N-am să-ți mai cer nici măcar să te murdărești pe mîini.

— În regulă — spuse ea. Voi ai să mă vîri într-o mocrilă — și-i trînti telefonul.

Nu subestima cîtuși de puțin mîrșăviile de care era în stare Coldharbour Smith. Nu avusese niciodată sentimentul siguranței, iar reacția ei permanentă era de auto-apărare. Nu obișnuia să se amestece în afacerile altora, deși de data asta se gîndea serios s-o prevină pe Valerie Howett de primejdia ce-o pîndea. Ideea puse o asemenea stăpînire pe ea, încît în cele din urmă telefonă la Garre. I se transmisese că nu exista legătură telefonică cu Lady's Manor. Își aminti că Julius îi pomenise de Spike Holländ și telefonă la *Mistrețul albastru*. Spike lipsea însă și nu se întorcea decît peste o oră. N-avea altceva de făcut, decît să...

Dădu din cap nehotărîtă. Avea să-i scrie lui Valerie și să-i comunice ce-i propusese Smith, lăsînd-o să-și ia propriile măsuri de apărare. Trebuie să mărturisim că lui Fay Clayton nu-i surîdea de loc ideea de a intra în legătură cu James Featherstone. Uneori era posibil și chiar

îngăduit să informeze o viitoare victimă. Un denunț la poliție însemna încă o înjosire în proprii ei ochi.

Valerie se afla la oficiul poștal, unde se găseau și cabinele telefonice și se pregătea să cumpere niște mărci, când dintr-un birou apărură diriginta poștei.

— Vai, domnișoară, ai fost chemată la telefon. Tocmai am întrerupt legătura. L-a căutat și pe domnul Holland la *Mistref*, dar nici el nu era acasă.

— Cine m-a căutat? întrebă Valerie curioasă.

— O voce de femeie.

Valerie rămase nedumerită. Cunoștea vreo șase femei; puțin probabil însă ca vreuna dintre ele s-o fi căutat la Garre. Prietenii ei știau că nu există legătură telefonică, iar, pe deasupra, chemarea fusese mutată la hanul *Mistreful albastru*, la Spike. Asta însemna că era ceva în legătură cu castelul.

Jim Featherstone fusese. Firește! Secretara lui telefonase!

— Puteți să-mi dați un număr de la Londra? întrebă ea.

În zece minute vorbea cu Jim.

— Nu, nu te-am căutat eu, Valerie. Și nu-i nici o doamnă în serviciul meu. Cine crezi că era?

— N-am nici cea mai vagă idee. Am crezut că ești tu fiindcă a încercat să ia legătura și cu domnul Holland. Mai știi ceva de el?

— Da. Vorbești de cîinii drogați, nu?

— Nu-i așa că-i ciudat? Nu crezi că-i destul de ciudat ca să vii chiar tu pînă aici și să cercetezi personal?

— Am să vin mîine. Dorești să vin în noaptea asta? o întrebă el cu atîta nerăbdare, încît ea se făcu roșie la față.

— Nu, mai bine mîine — se grăbi ea să-i răspundă și încheie convorbirea.

„Cine să fi fost?” se întreba ea în timp ce se întorcea la Lady's Manor. Nu era femeia care plînsese, și totuși cine atunci? Își puse aceeași întrebare de o sută de ori, și își spuse că atunci cînd se va întoarce tatăl ei îi va cere să-i dezvăluie secretul, ca să-și poată găsi astfel liniștea sufletească.

Cînd trecu prin fața porților de la Garre, îl văzu pe Abe Bellamy mergînd agale pe pajiște și îndreptîndu-se spre intrarea castelului. Deși era cu spatele la ea, îl recunoscu. Simțind parcă instinctiv că e privit, el se întoarse brusc, cu o iuțală surprinzătoare pentru un om atît de masiv ca el. Valerie îl salută cu o mișcare a capului. El nu-i răspunse. Nici măcar nu-și ridică un deget la șapcă, ci o privi feroce pînă ce ea dispăru.

Capitolul XLIII

DONJONUL GOL

La întoarcerea sa, Julius îl găsi pe bătrîn în parc. Pentru prima oară Bellamy părea nerăbdător să-l vadă. Opri mașina pe alee cu un gest, iar Julius se dădu jos.

— Ai văzut-o pe soția ta? se răsti el.

— Da, domnule, am văzut-o.

— Are să facă ce i-a cerut domnul Smith?

— Nu — răspunse Julius cu îndrăzneală — a spus că n-o interesează această treabă.

— Cred că știi că asta înseamnă c-am să te dau afară !
îl amenință Bellamy.

— Regret foarte mult, domnule... — începu Julius.

— Dă-mi banii — mîrîi Bellamy.

Secretarul îi numără în mînă bancnotele ridicate de la bancă.

Julius se apropia de intrarea în castel, cînd patronul său îl strigă să se întoarcă.

— Ți-a spus soția ta ce dorește domnul Smith ?

— Nu, domnule.

Bătrînul îl privi cercetător.

— În regulă — zise el.

Ordonă să i se aducă devreme masa de seară, căci nu mîncase la prînz. Nu-i păsa de femeia cu părul cărunț. I se lăsase o rezervă de conserve să le folosească atunci cînd treceau zile întregi fără ca el s-o viziteze. Uneori o lăsase intenționat două zile fără hrană — o răutate la care, spre ciuda lui, ea nu reacționase. Era mîndru de castel, dar și mai mîndru de închisoarea secretă. O mobilase cu mîna lui, și tot personal instalase gazul și sistemul de ventilație. Introducerea electricității prezenta prea multe primejdii... Un scurt-circuit putea să aducă electricieni care-ar fi scormonit peste tot la castel. Sîrmele nu ar fi putut fi tot atît de bine ascunse cum erau conductele de gaz. Lucrase o săptămînă ca să lege unul dintre vechile coșuri ale clădirii principale cu odaia subterană și să asigure un curent constant de aer proaspăt.

Masa de seară fu servită la ora șase și avea aceleași proporții ca de obicei. Julius, care supraveghea serviciul, se retrase. De data asta, bătrînul mîncă mai întîi, și numai după aceea încărcă tava pentru nenorocita femeie. Se gîndea la Arcașul Verde. Ce minunat ar fi fost să-l prindă și să-l vîre în celula chinurilor, jos, sub nivelul

pămîntului, și să-i închidă în nas zăbrelele de oțel, lăsîndu-l acolo să-și facă an de an sînge rău, iar în cele din urmă să moară necunoscut. Trapa de piatră ce dădea la celulele de sus putea fi cimentată. Îl putea ține acolo pînă înnebunea... La acest gînd, respirația lui Bellamy se accelera. Cine era Arcașul Verde ? La început îl bănuise pe Julius. Apoi îi trecuse prin minte că ar fi putut fi Featherstone, polițistul ce-și vîra nasul peste tot. Nu cumva era o femeie ? Valerie ? Ar fi fost o răzbunare plăcută. Pentru Valerie ar fi construit o nouă celulă, la nivelul inferior. Clătină sceptic din cap. Celălalt plan era mult mai bun. Smith ! Chicoti extrem de satisfăcut, se ridică și împinse biroul.

În seara asta nu se grăbea, căci nu avea chef. Dușumeaua parchetată se ridică pe balamalele ei ascunse. Întoarse cheia în broasca din piatră. Dala se roti pe axul ei. Dar nici atunci nu-i veni să coboare scările. Se gîndea ce-i de făcut cu Valerie. Era oare mai bine s-o lase pe seama lui Smith ?... Nu prea avea încredere în el. Putea să se bizuie pe Smith că-i va face viața un infern fetei lui Elaine Held ?

Coborî în întuneric, clătînînd tava. Aprinse gazul și deschise ușa. Așeză tava pe masă și o strigă pe femeie. Se duse drept în dormitor și împinse ușa cu piciorul.

— Ți-am adus mîncarea. Răspunde cînd te strig !
răcni el.

Nu-i răspunse însă decît ecoul propriei sale voci.

— Elaine ! urlă el.

Urmase oare sfatul lui și murise ? Căutase să scape de închisoare, dînd drumul la gaz ? Nu simțea nici un miros de gaz.

Împinse ușa de la bucătărie. Camera era goală. Fuși ca un nebun din odaie în odaie, se uită în dosul piloni-

lor, de parcă ea s-ar fi ascuns acolo, zvîrlî sofa, zdrobind-o, apoi alergă la ușa din dos și trase cu ochiul afară.

— Elaine ! zbiră el.

Dar Elaine nu se afla acolo. Femeia căruntă dispăruse !

Unde ? Trebuia să fie acolo, trebuia ! Nu mai exista altă ieșire. Zidurile erau solide. Nu exista nici o ușă secretă și nici un coridor, din cele care i se spusese că sînt cu nemiluita la Garre. Încercase fiecare stîncă, fiecare dală din pardoseala tocită.

Se repezi în dormitor și trase patul de lîngă perete. Poate că se ascundea acolo, ca să-l sperie. Dar patul era gol. În dosul lui nu se afla nimeni. Cele cîteva rochii ale ei atîrnau de două cîrlige bătute cu mare greutate în zid.

Se așază năucit și își prinse capul în mîini. Femeia căruntă dispăruse. Unde ? Și cum ? Nu exista decît un singur drum, iar acesta ducea prin bibliotecă. Chiar dacă ar fi ieșit pe acolo... Dar nu putea să iasă pe acolo. Ușa era zăvorâtă. Arcașul Verde ! Din nou Arcașul Verde !... Dar Arcașul Verde n-ar fi putut să treacă prin dușumea. Altă cheie care să descuie lacătul nu mai exista. Fusesse special făcută de un lăcătuș neamț. Broasca și casa de bani se deschideau cu aceeași cheie. Cheia închidea ușa de oțel și ținea și piatra nemișcată.

Duse tava la loc în bibliotecă și studie trapa de piatră înainte de a o închide. Nu se vedea nimic, iar suprafața ei nu prezenta nici măcar o zgîrietură care să arate că ar fi fost forțată. Cheia, la rîndul ei, nu avea duplicat. Era cu neputință ca femeia căruntă să fi ieșit pe acolo.

Se făcuse aproape nouă cînd părăsi biblioteca. Julius îl privi cu atenție, căci în trei ore înfățișarea bătrînului se schimbase mult. Avea o expresie pierdută, o față cenușie, oribilă.

— Dă-mi legătura cu Limehouse — spuse el — și trimite-l încoace pe Sen.

Julius rămase uluit. Șoferul Sen nu trecuse niciodată pragul castelului Garre.

Sen era asiatic. Abe Bellamy îl descoperise la Seattle, cînd se dusese acolo cu avionul. Sen era un om costeliv, cu un aer de nepătruns și fusese crescut la o misiune americană. Avea ciudata calitate de a înțelege patru limbi și de a nu vorbi nici una, căci era mut din naștere. În afară de erudiție, acest avantaj îi oferise și posibilitatea unei slujbe. Abe îi plătise ca să urmeze cursurile unei școli moto. Îl ținuse apoi în serviciul său timp de optsprezece ani. Locuia într-un garaj construit de Bellamy într-un colț îndepărtat al parcului. Trăia din puțin și curat, ocupîndu-și timpul liber care i-l mai lăsa îngrijirea marii limuzine Rolls cu traducerea lui Lun Yü — culmea ! — în englezește. Numai Bellamy știa ce bani primește Sen. Ce făcea însă cu ei, nici stăpînul său nu bănuia.

Deși bătrînul nu-i adresa mai mult de douăzeci de fraze pe an, Sen nu cunoștea decît un singur zeu căruia i se închina : Abe Bellamy. Poate că deficiența lui îi dezvoltase un nou simț, o percepție mai acută a minții stăpînului său. Era singurul om din lume pe care Abe nu-l teroriza și cu care nu se certa niciodată. Sen primea ordinele prin telefon și bătea în furcă o dată pentru a semnaliza că a înțeles și de două ori cînd dorea să i se repete mesajul. Arăta destul de bine. Avea ochi negri, triști, și trăsături plăcute. În uniformă de șofer, nu i se mai distinge naționalitatea. Într-un buzunar din interiorul mașinii ținea la îndemînă mai multe bucăți de carton. Pe una stătea scris : *Sînt mut, dar vă înțeleg.*

Pe celelalte se aflau notate cereri de benzină, anvelope etc., de care ar fi putut avea nevoie pe drum.

Trăia într-o izolare completă de castel. Îl evita pînă și pe Julius, iar singura tentativă făcută de secretar de a se împrieteni cu el fusese primită de Sen cu o privire fixă și o retragere grăbită.

Featherstone înțelesese oarecum relațiile dintre Bellamy și șofer și nu încercase să strîngă legăturile cu Sen, și așa destul de vagi. Odată, cînd Sen își condusesse stăpînul cu mașina într-un oraș din apropiere, Jim îi percheziționase camerele, fără să găsească ceva demn de luat în seamă, cu excepția unei vaste biblioteci de literatură asiatică și a unei curățenii desăvîrșite în odăi.

Abe Bellamy se gîndise într-un timp să-și instaleze șoferul în castel, ca să-l pîndească pe Arcașul Verde, dar renunțase la acest plan. Imposibilitatea lui Sen de a scoate un strigăt se dovedea fatală succesului.

Julius chemă șoferul la telefon și lovitura de răspuns, în furcă, se auzi imediat.

— Domnul Bellamy dorește să vii imediat. Fără mașină, doar tu.

Sen sosi în curînd. În momentele libere purta o bluză cu mîneci lungi. Își făcu apariția în fața stăpînului său cu mîinile ascunse în faldurile cămășii.

— Ia cea de-a doua mașină și pleacă la Newbury Junction; rămîi în așteptare pe drumul întunecat ce duce de la stația de benzină. Schimbă și placa cu numărul mașinii. Ai să iei pe cineva și ai să-l duci unde îți spune el. Te întorci la Garre astă-seară.

Sen înclină din cap în semn că a înțeles și așteaptă noi dispoziții. Văzînd că asta era tot, ieși din cameră.

Jim Featherstone se îmbrăca pentru masa de seară. Valetul său făcu remarca, în treacăt, că nu părea să se bucure în mod deosebit de întîlnirea pe care, pînă atunci, o așteptase cu atîta nerăbdare — reuniunea vechilor camarazi de arme, căci lua parte la dineul anual al fostului său regiment.

— Ai grăit adevărul, Angus — zise Jim. Niciodată nu m-am simțit mai puțin înclinat să ascult discursurile patriotice și aluziile mișcătoare la primejdiile înfruntate împreună și la privațiunile îndurate.

— Poate că după ce-o să beți cîteva pămînturi... — începu valetul cu optimism.

— Vrei să spui că voi fi mai fericit după ce-o să beau — răspunse Jim plictisit. Află, Angus, că te-nșeli. Nu-mi vine să mă duc la dineul ăsta fiindcă aș dori să fiu cu totul în altă parte.

— E o premieră la teatrul de revistă *Gaiety*, domnule — zise Angus.

— Nici nu-mi trece prin cap să mă duc la premiera de la teatrul de revistă *Gaiety*. În orice caz, premierele nu mă interesează.

— Sînt sigur, domnule — răspunse politicoș Angus — că v-ați simți mult mai fericit la clubul dumneavoastră, la o partidă de bridge.

— M-aș simți foarte nefericit la club, jucînd o partidă de bridge — îi răspunse Jim cu răbdare. Te implor, Angus, nu mai scormoni în secretele mele înfricoșătoare.

— Am înțeles, domnule — zise Angus. Nici n-aș îndrăzni să fac așa ceva. Ați înnodat îngrozitor cravata de seară, domnule.

În timp ce valetul îi potrivea cu îndemânare cravata de seară, Jim se întreabă ce-ar spune calmul Angus dacă i-ar mărturisi că dorește să se afle în salonul de la Garre, privind cei mai frumoși ochi din lume. Angus probabil că l-ar fi disprețuit, căci valetul nu iubea pe nimeni. Locuia împreună cu mama lui și creștea iepuri de casă, pentru a-i vinde.

Dineul se dovedi o adunare foarte veselă, iar o clipă Jim regretă lenea care l-ar fi putut împiedica să se înâlnească cu atîția camarazi buni, alături de care trăise și aproape murise în timpul acelor ani hidoși de război, în Flandra.

Petrecerea se termină, în ce-l privea pe Jim, la ora unsprezece, cînd plecă la Scotland Yard ca să primească rapoartele, căci ținea locul unui superior aflat în concediu.

Ajunsesse la birou și răsfoia repede scurtele note de arest întocmite, cînd intră ofițerul de serviciu.

— Vă caută o doamnă, domnule — zise el.

— M-a așteptat?

— Nu, de-abia a sosit.

— Cine e? întrebă Jim, iar gîndul îi fugi imediat la Valerie.

— N-o cunosc, domnule. Spune că e ceva foarte important. O domnișoară numită Clayton.

— Fay! exclamă Jim surprins. Condu-o înăuntru, te rog. Apoi: Ascultă, Fay, asta e o bucurie neașteptată!

Fay rămase în prag. Îl măsură pe Jim din cap pînă în picioare, admirîndu-l fără să vrea, căci detectivul

arăta chipeș în hainele sale de seară și cu pieptul strălucind de decorații.

— Nimeni n-ar crede că ești polițist, Featherstone. Pari aproape un gentleman. Ce sînt tinichelele alea de pe haina ta?

— Medalii cîștigate la expozițiile de vite. Nu vrei să iei loc? Percy are să reacționeze mai rapid, dacă ai să te simți mai comodă.

— Care Percy? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Ei, „persi”-flajul! Iartă-mi gluma asta proastă, dar tocmăi m-am despărțit de niște subalterni binedispuși și mi-am cam pierdut simțul umorului. Ascultă, Fay, ce te aduce aici?

— Aș dori să renunți să-mi mai spui Fay — răs-punse ea înțepată. Îmi închipui că știi că sînt măritată! Să nu crezi însă că m-a cuprins deodată mîndria. Sînt dezinteresată, asta-i nenorocirea cu mine. Ascultă, Featherstone — spuse ea, schimbînd tonul deodată — ar trebui să ai grijă de fata aceea.

— Care fată? întrebă el, dîndu-și seama de seriozitatea avertismentului. Vorbești de domnișoara Howett? Fay dădu din cap.

— Se pregătește ceva și nu prea știu ce. A venit azi-dimineață la mine Coldharbour Smith. Poate că-l cunoști. Desigur.

— Ce-i cu Coldharbour Smith? întrebă el nerăbdător. Ce vrea? Iartă-mă că vorbesc așa cu tine, Fay — zise el văzîndu-i expresia jignită — dar sînt foarte neliniștit.

— Avea un plan grozav să-i joace o farsă domnișoarei Howett — continuă Fay. Pe mine, una, nu m-a amuzat, deși mă amuz foarte ușor. Rîd și de glumele

din *Punch*. Voia să-i spun domnișoarei Howett că o femeie pe care o caută, mama ei, se află la Golden East, clubul lui Coldharbour. După ce i-aș fi stîrnit interesul, urma s-o duc la Limehouse, iar acolo treaba mea se termina și încasam cinci sute de lire. Ce crezi de asta, căpitane Featherstone?

Expresia lui făcea întrebarea de prisos.

— Cînd urma să aibă loc asta? întrebă el.

— Nu știu. Nu s-a fixat o noapte anume, dar cred că în cursul acestei săptămîni.

Jim se ridică de pe scaun, se îndreptă spre cămin și se uită la cărbunii care ardeau. Fay nu-i vedea fața, dar bănuia că se întorsese tocmai din cauza asta. După o vreme, Jim reveni lîngă ea.

— Nu-ți poți închipui ce recunoscător îți sînt, doamnă Savini. Refuzînd propunerea lor, ai acționat așa cum m-aș fi așteptat să se comporte orice femeie cumsecade și, îți spun drept, nu mă miră.

Fay se înroși puțin la față. Era primul compliment pe care îl primise de ani de zile.

— Asta înseamnă că l-am „turnat” — spuse ea. N-aș fi visat niciodată s-o fac.

— Dar ai făcut-o și n-are să-ți pară rău. Se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Mă întreb dacă-l pot găsi pe Spike Holland.

— Am încercat și eu azi... — începu ea.

Jim scoase o exclamație.

— Așadar tu ai telefonat, Fay? Domnișoara Howett mi-a spus că cineva a încercat să intre în legătură cu ea. Ce fată bună ești, Fay!

Se apropie de ea, îi întinse mîna, iar ea, încruntată și jenată, i-o strînse.

— Dacă ai să mă inviți la nunta ta, Featherstone, și are să-ți lipsească vreun cadou de nuntă, poți fi sigur că nu eu l-am luat.

— Mă aștepti să dau un telefon?

Fay acceptă. Jim obținu aproape imediat legătura cu *Mistrețul albastru* și, spre uimirea lui, Spike sosi pe loc la telefon.

— Am crezut că ești de gardă, Holland?!

— Nu mai e nevoie, căpitane. Domnișoara Howett a plecat la ora șapte.

— Cu cine? întrebă Jim rapid.

— Cu unul din oamenii tăi, trimis de la Scotland Yard! N-a ajuns încă acolo?

— Nu — răspunse Jim răgușit și lăsă telefonul în furcă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Fay cu voce scăzută.

— Domnișoara Howett nu mai e la Garre. A plecat astă-seară cu un om care s-a dat drept detectiv de la Scotland Yard — zise el încet.

După cîteva secunde își reveni din neputința provocată de șocul știrii. Apăsă pe sonerie și un polițist în uniformă își făcu apariția. Jim îi dădu grăbit ordine:

— Intră în legătură cu divizia K; mobilizează toate rezervele; înconjurați barul Golden East; ai înțelese?

— Da, domnule — răspunse polițistul luînd note.

— Convocați imediat toate rezervele din divizia A de pe teren sau de aici. Două mașini de poliție. Repede!

Scoase dintr-un sertar al biroului un revolver *browning*, cu țeava lungă, și-l încărcă. Strecură arma în buzunarul hainei de seară și își luă pardesiul de pe masă.

— Mă gîndeam să-ți propun să mă însoțești, dar cred că-i mai bine să nu vii. Te-a văzut cineva intrînd la Scotland Yard?

— Featherstone — vocea lui Fay tremura — Coldharbour ştie de mine. Pe tine probabil că nu te interesează prea mult, dar pentru mine e foarte important ca Julius să nu afle. Dacă Coldharbour se opune, fă-i de petrecanie!

Jim zîmbi ușor.

— Ești setoasă de sânge — spuse el ironic și plecă.

Cînd ieși în curtea mohorîtă a Scotland Yard-ului, se și adunaseră vreo șase agenți speciali. Le transmise pe scurt instrucțiunile.

— Aparent acest raid are ca scop să punem mîna pe jucătorii de faro, înțelegeți. Am un mandat de trei luni pregătit, iar astă-seară îl pun în aplicare. Mă aștept să găsesc o doamnă ascunsă în local, și am să consider că mi-a făcut un serviciu cel care o să mă împiedice să-l împuşc pe Coldharbour Smith.

Capitolul XLV

RAIDUL

În acel moment sosi una din mașini, în care se îngrămădiră cu toții. O luară în mare viteză pe bulevardul larg de pe marginea Tamisei, fără s-o mai aștepte și pe cea de-a doua. Trecură prin orașul pustiu și intrară în luminile orbitoare din Whitechapel. Teatrele se goleau și înaintarea pe bulevard devenea dificilă. Și totuși, după un sfert de oră, mașina cotea pe strada unde se afla barul Golden East. Jim sări înainte ca șoferul să

oprească. Cordonul se formase și strada furnica de oameni șterși, care se îndreptară spre clădire în momentul cînd mașina trase la trotuar. Jim trecu de portar și urcă în goană scările. Orchestra de dans cînta, iar pe parchetul lustruit vreo zece cupluri dansau. Fără să-i pese, își croi drum printre ei și ajunse la bar, unde acolitul lui Smith, îmbrăcat în haină albă, se sprijinea plictisit de teighea, absorbit parcă de spectacolul celor ce dansau.

— Unde-i Smith? Întrebă Jim.

— N-a fost aici astă-seară, căpitane.

Jim dădu din cap. Se întoarse în sala de bal, făcu un semn șefului de orchestră, și muzica încetă.

— Toată lumea să-și ia pardesiile și capele și să treacă rînd pe rînd prin fața mea! ordonă el.

Clienții îl ascultară, deși cu oarecare acreală. Unii tipi cu un aer morocănos păreau supărați de faptul că li se stricase distracția. Între timp, mai mulți agenți speciali invadaseră localul, iar doi dintre ei îl urmară pe Jim în dosul barului.

— Ușa e încuiată și cheia o are Coldharbour — spuse barmanul posac.

Jim Featherstone ridică piciorul și lovi în ușă cu toată forța. Ușa se deschise cu un trosnet. În camera pustie ardeau luminile, iar pe masă se găsea o sticlă de șampanie, pe jumătate goală și un singur pahar. Jim ridică paharul și-l mirosi.

— Pe ușa aceea! Arată spre o ușă ce dădea în stradă. E o ieșire jos.

El însă continuă să urce scările. La capătul treptelor se afla o platformă și o altă ușă încuiată, de sub care răzbea o dîră de lumină. Bătu la ușă și lumina se stinse imediat. Fără să mai aștepte, lovi ușă cu umărul.

— Aprindeți lumina! ordonă el aspru. Trag în cel ce va încerca să mă atace.

Un detectiv din spatele lui aruncă o rază de lumină cu lanterna, scoțind la iveală niște indivizi cu aer neliniștit, o masă verde și niște cărți de joc împrăștiate. Apoi lumina se aprinse.

— Sînteți arestați — spuse Jim. Ce jucați, faro?

— Nu jucăm decît bridge — zise o voce.

— Asta s-o spuneți mîine judecătorului — le-o tăie Jim scurt.

În odaie mai exista o ușă. Trecînd de ea se pomeni în bucătăria localului, pustie. Coborî din nou în cămăruța din dosul barului și-l găsi pe barman prost dispus.

— Mi-ai făcut o figură urîță, căpitane! De-abia am cumpărat săptămîna trecută localul de la Coldharbour Smith. Am investit în el toți sfanții pe care-i aveam.

— Atunci i-ai pierdut! răspunse Jim furios. Își dădea seama că omul spunea adevărul și-și aminti că Smith menționase că avea să dea restaurantul altcuiva. La o săptămîină după ce cartoforii de sus au să fie condamnați, am să închid clubul. Ce părere ai, Barnett?

Firește, Barnett nu avea o părere grozavă.

— Mi-ați făcut-o... — începu el.

— A fost aici azi-noapte Coldharbour? Cu cine era? Omul refuză să vorbească.

— Îți ofer o șansă: dacă-mi spui cînd a fost aici Coldharbour Smith, fac actele de dare în judecată doar pentru un fleac și n-am să iau măsuri să ți se ridice autorizația de funcționare a clubului.

— A fost acum o jumătate de oră — zise Barnett.

— Cu cine era?

— Cu o doamnă.

— Și cu mai cine?

— Cu cel care a adus-o. Acela a plecat.

— Unde-i acum?

— Habar n-am, căpitane. Vă jur. Tot ce vă pot spune e că Smith mi-a cerut ultimul ban pe care i-l datoram și-a întins-o. Zicea că se duce în America, sau nu știu unde.

— Cu ce-a plecat de aici? Nici un vapor n-a părăsit țara cu destinația America de Nord sau de Sud, de luni dimineata încoace. Cum a plecat, Barnett?

— Nu știu, domnule. Omul ezită. Se întîlnea mereu pe aici cu căpitani de vas. Învrîtea o groază de afaceri cu ei. Cu unul a stat la discuție ore întregi.

— Cine era căpitanul?

— Unul Fernandez. Proprietarul unui mic cargobot. Îl conduce chiar el. Vasul se cheamă *Contessa* și se află la Pool, sau se afla azi după-amiază, fiindcă șeful echipajului a fost aici.

Jim se duse la telefon și formă un număr.

— Comandantul departamentului Tamisa? Căpitanul Featherstone la telefon. Vreau să rețineți vasul *Contessa*. E un cargobot ancorat la Pool. Cunoașteți vasul, nu? Așteptă o clipă ca să obțină legătura cu portul fluvial. Alo, aici căpitanul Featherstone. Rețineți vasul *Contessa*... E la Pool? Bine!

Mașina îl duse la un subcomisariat fluvial. Ajuns acolo, sări în barca ce-l aștepta.

— *Contessa* nu dă semne că vrea să plece — spuse inspectorul însărcinat cu paza. E încă ancorat.

— A părăsit vreun vas portul Pool?

— Doar *Messina*, azi după-masă. Un alt cargobot cu destinația America de Sud.

Vasul, cu luminile de poziție aprinse, se afla în centrul golfului Pool, creat de cursul Tamisei, unde se descarcă mai devreme sau mai târziu toate vasele. Șalupa ajunsese lângă cargobot. Polițistul fluvial apucă scara de frînghie și urcă pe bord, urmat de Jim.

Avură impresia că nu există pază, deoarece puntea era pustie. Fără să stea pe gânduri, polițistul fluvial coborî în interiorul vasului. Căpitanul *Contessei* fu sculat din somnu-i de beție și adus în salonul de pe covertă. Când se trezi nițel, spuse că nu a auzit nimic, nu a văzut nimic. Bănuia că tot echipajul e beat. În orice caz era convins că ofițerii erau crită, și nu se înșela.

— Nu poate fi ăsta vasul — zise Jim tulburat și ieși pe punte. Indivizii ăștia sînt cu adevărat chercheliți și nimeni de pe bord nu-i în stare să conducă vasul pe Tamisa.

Percheziția fu scurtă, dar minuțioasă. Descoperiră uimiți că vasul nu se găsea sub presiune. Focurile erau stinse, iar cazanele reci. Era practic imposibil să pornească, chiar dacă ar fi avut această intenție.

— Trebuie să fi fost celălalt cargobot, care a plecat azi după-amiază — zise Jim.

Polițistul fluvial clătină din cap.

— A ajuns departe acum — spuse el — afară de cazul cînd îl așteaptă pe ăsta.

Putea să ajungă vasul luînd o mașină, în cazul cînd acesta ancorase la Tilbury. Coborîră scara de frînghie și luară loc în barcă. Valerie Howett auzi păcănitul motorului în timp ce barca se îndrepta spre țărm și înima i se strînse de o dispare nemărginită.

Omul sosi seara târziu — un tip respectabil, care nu trezea nici o bănuială — iar Valerie coborî în salon și-l găsi stînd politicos pe marginea unui scaun și privind covorul. La intrarea ei, se ridică în picioare.

— Sînt sergentul Brown, doamnă. M-a trimis căpitanul Featherstone să vă însoțesc pînă la Scotland Yard. Credem c-am găsit-o pe doamna Held.

Valerie rămase stupefiată.

— Într-adevăr? O, nu, nu poate fi adevărat. Sînteți sigur?

— Absolut sigur, domnișoară. Am găsit-o la clubul Golden East, un local ținut de un individ numit Coldharbour Smith. Se pare că-i sechestrată acolo de doi ani.

— Așteptați-mă! Așteptați-mă! strigă ea și fugi în camera ei.

Se îmbracă cu degetele tremurînde. Reveni la parter să cheme mașina, dar îl găsi pe om așteptînd-o.

— E aici mașina mea, doamnă — zise el. Șeful a crezut c-o să fie mai practic așa.

— Ce drăguț din partea lui — vorbi ea cu înșuflețire.

Se opri doar să-și ia haina de blană și să-i lase o scurtă notă domnului Howett, care urma să-i fie dată la întoarcerea lui. Intră prima în mașina care o aștepta la poartă. Nu recunoscuse șoferul, care avea gulerul ridicat.

În timp ce trecea prin sat, mașina se opri ca să dea voie să treacă unei căruțe ce căra un trunchi uriaș de copac. De la intrarea pavilionului, Julius Savini o văzu pe fată și pe însoțitorul ei la lumina lămpii de peste gard. Ni-

meni nu observă silueta subțire a secretarului, căci era întuneric, iar el se ținea în umbră. Lui Julius nu-i trebui decât o secundă ca să ia o hotărâre. O rupse la fugă. Căruța ce împiedicase drumul trecuse, iar mașina prindea din nou viteză. Savini se repezi la portbagajul din spate și-l deschise. Alerga cât putea de repede și cu un ultim efort se cocoță pe marginea din spate a mașinii și se prinse într-o poziție nesigură. Își trase răsuflarea și se blestemă din tot sufletul, deși pe tăcute, pentru nebunia lui. Un polițist din capul străzii satului văzu mașina și privi uimit spectacolul extraordinar oferit de Julius Savini agățat pe portbagaj.

Poziția era dureros de neplăcută, iar automobilul gonea ca turbat. Uneori, Julius se crampona cu disperare să nu cadă, convins că fiecare clipă putea să fie ultima. Tenacitatea lui se verifică și, plin de praf și cu părul vîlvoi, trecu pe străzile strălucitor luminate ale suburbiilor din Londra. Hotărât și curios să vadă ce va urma, nici nu se sinchisi că oamenii îl priveau disprețuitor sau batjocoritor.

Tot timpul călătoriei, Valerie nu scoase un cuvînt. Era atît de absorbită de gîndurile ei și de perspectivele minunate deschise de această știre, încît nu risipi vîrfa meditației ferice decât în momentul cînd mașina trecu fluviul, îndreptîndu-se, după cum își dădu seama, spre partea răsăriteană a Londrei.

— Nu mergeți la Scotland Yard? întrebă ea.

— Nu, domnișoară, căpitanul ne așteaptă la Golden East.

Recunosc localul, deși mașina trase la o altă ușă decât cea pe care o știa. Însoțitorul ei sări jos și deschise îndată ușa.

— Căpitanul e sus, domnișoară — zise el.

Valerie nu se îndoise nici o clipă că omul spunea adevărul. Nici cînd păși în cămăruța din dosul barului și se pomeni față în față cu Coldharbour Smith nu sesiză primejdia. Nu-l văzuse niciodată, deși făcuse un drum ca să-i ceară informații. Și totuși îl recunosc pe loc.

— Sînteți domnul Smith? spuse ea zîmbind.

— Chiar eu, domnișoară. Căpitanul sosește imediat. Mi-a spus să vă aduc niște răcoritoare. Pe masă se afla o sticlă de șampanie. Cu un gest expert, desfăcu sîrma și trase dopul. A zis că poate sînteți obosită după lunga dumneavoastră călătorie.

— Nu sînt de loc obosită și nu vreau să beau șampanie.

O voce rece îi șoptea: „Primejdie!“ Pentru prima dată înțelese ce imprudență nebunească comisese.

— Vrei să-l chemi pe căpitanul Featherstone?

— Nu-i aici momentan, domnișoară — zise Coldharbour și, văzînd frumusețea fetei, ochii îi luciră lacom. A găsit-o pe mama dumneavoastră. Da, domnișoară, e chiar mama dumneavoastră.

— Mama! exclamă Valerie. Ești sigur?

Uită o clipă toate gîndurile la primejdii ce-o pîndeau.

— Da, domnișoară, chiar ea. Au salvat-o tocmai cînd bătrînul Bellamy voia s-o trimită în America de Sud. De fapt, căpitanul a găsit-o pe un vapor. E foarte bolnavă. Clătina trist din cap. Rareori am văzut o femeie atît de rău bolnavă, domnișoară Howett. O îngrijește o infirmieră zi și noapte. Condu-o pe tînăra doamnă pe bordul vasului *Contessa*, ofițer — se adresează el celui ce-o însoțea pe Valerie.

— Pe un vas? Dar nu pot să merg... Cît de departe e? întrebă ea uluită.

— La mai puțin de o milă. Nu trebuie să vă temeți atât timp cât vă însoțește sergentul. Pe de altă parte, poliția fluvială e foarte activă.

Ar fi trebuit să o mire faptul că mașina aștepta încă la ușa, dar în graba ei de a o întâlni pe femeia pe care o căuta de atât timp istoria i se păru plauzibilă — exact în stilul lui Abe Bellamy !

Mașina intră pe o stradă lungă și îngustă, o luă la stînga, trecu pe sub zidurile înalte ale unor antrepozite și se opri în curînd lîngă o deschizătură strîmtă în zid, prin care Valerie întrezări apele repezi ale fluviului lucind prin întuneric. Cîțiva copii din mahala se jucau alături de-a soldații, iar Valerie se întrebă de unde-și procurase șeful lor sabia lui strălucitoare.

— Cred că asta-i barca ce vă așteaptă, domnișoară — spuse falsul detectiv.

Valerie se opri nehotărîtă. Deschizătura strîmtă din zid părea foarte întunecată și amenințătoare, iar silueta vagă a bărcii avea și ea un aer primejdios.

— Rugați-l pe căpitan să vină pe țarm să mă ia — spuse ea, simțind că-și pierde tot curajul.

— Cred că-i mai bine să mergeți dumneavoastră, domnișoară. Nu-i absolut nici un pericol. Căpitanul e un marinar priceput. Nu m-aș mira să aflu că a trimis după dumneavoastră pe-un membru al poliției fluviale.

Cînd își ocupă locul în față pe barca ce se clătina, văzu că echipajul nu avea nimic comun cu poliția fluvială. Erau străini și, pe deasupra, beți morți.

— Vreau să mă întorc — spuse ea și se ridică pe jumătate din barcă. Vă rog, duceți-mă înapoi.

— Stați jos — spuse cîrmaciul. O să răsturnați barca dacă nu băgați de seamă și-o să ne înecăm cu toții. Nu

cred că domnului căpitan Featherstone i-ar plăcea cum vă purtați, domnișoară.

Nu-i rămînea decît să se așeze, tremurînd neputincioasă. Văzu o barcă ce înainta pieptiș împotriva fluxului. Vîslele se mișcau ritmic, aproape mecanic în bătaia lor regulată. Un țipăt și era salvată, căci barca aparținea poliției fluviale. Ea însă nu știa ce barcă era și nici nu-și dădea seama de primejdia îngrozitoare în care se găsea.

Pentru a ajunge pe puntea pustie trebui să urce o scară verticală.

— Toată lumea jos — spuse un om ce li se alăturase. Valerie respira greu din cauza efortului de a urca. V-arăt eu drumul, domnișoară.

Valerie îl urmă de-a lungul punții pătate cu ulei. Omul deschise o ușă. Înainte de a-și da seama de ce se întîmplă, ușa se închise în urma ei. Salonul era mic și puțea îngrozitor a usturoi. Ferestrele rotunde fuseseră închise, așa încît afară nu răzbătea nici o rază de lumină de la lampa de gaz. Încercă ușa, dar înțelese că tentativa era zadarnică. Dacă n-ar fi uitat să ia cu ea revolverul lui Spike ! Nu-i trecuse însă prin minte. Nu găsi nici o armă la-ndemîna, deși căută disperată prin tot salonul.

Pe scara de afară se auziră pași. Ușa fu descuiată și un om intră, sprijinindu-se cu spatele de ea. O privea pe Valerie amuzat.

— Domnule Smith — se bîlbîi ea — unde e căpitanul Featherstone și ce înseamnă toate astea ?

— Ce înseamnă ? Să-ți spun eu ce înseamnă, tînăra doamnă — zise Coldharbour Smith. Înseamnă că noi doi o să ne căsătorim și-o să plecăm la Rio în luna de miere.

Valerie îl privi nedumerită.

— Nu vă înțeleg — spuse ea. Vreți să vă dați la o parte din ușă? Vreau să ies pe punte. Trebuie să părăsesc vasul...

În panica ei, încercă să-l împingă de la ușă, dar el o ținu la depărtare cu brațul și-i rîse în față.

— Ai să vii cu mine într-un lung voiaj, draga mea, chiar dacă pînă la capătul lui ai să te căsătorești sau nu cu mine. Asta nu contează. Dacă ai să-mi faci însă necazuri — atitudinea lui amabilă se schimbă brusc — ai să vezi ce-ai să pățești!

Repezi mâinile spre gîtul ei. Valerie încercă să se lupte, dar degetele lui nemiloase o strînseseră pînă nu mai putu răsufla. Simți că-i năvălește sîngele în cap. Deodată Smith îi dădu drumul. Valerie căzu pe dășumea, căuțind să-și recapete respirația.

— Stai cuminte și-am să mă port frumos cu tine — o preveni el. Cere-mi orice și-ți fac orice hatîr. Dar dacă nu te-astîmperi, am să... — și rînji amenințător.

Valerie merse împleticindu-se pînă la cel mai apropiat scaun și se așeză. Își luă capul în mâini și încercă să-și adune gândurile risipite și speriate.

— N-are sens să faci scandal, și mai ales acum — zise Smith. Șeful echipajului e beat și, chiar dacă n-ar fi beat, s-ar purta cu tine mai rău ca mine...

Fu întrerupt de o bătaie în ușă, și o voce agitată îl chemă afară. Ieși. După două minute se întoarse.

— Vino! spuse el și, văzînd că ea nu-l ascultă, strigă: Hai odată!

O trase de braț pe scară, apoi pe puntea murdară, iar cel ce făcuse pe ofiterul de poliție ridică o mică trapă de fier din cală și se strecură prin ea cu picioarele înainte.

— Coboară! șuiera Coldharbour, și o ridică astfel încît picioarele ei se bălăbăniră deasupra trapei.

Valerie întinse mîna mecanic, prinse rampa scării de fier și coborî pas cu pas. O izbi un miros stătut de rugină. Se afla într-o cămăruță. Stătea cu picioarele pe un maldăr de lanțuri și de-abia avea loc să se miște.

Smith coborî în urma ei și trase trapa, închizînd-o ermetic. Spațiul era foarte îngust și stăteau înghesuiți. Rămăs în spatele ei, Coldharbour îi ținea mîinile pe umeri.

— N-am crezut c-au să vină atît de curînd — șopti el răgușit. Șeful echipajului e însă beat și focurile sînt stinse. N-au să creadă niciodată c-au fost păcăliți.

— Cine ne-a trădat? întrebă celălalt om cu aceeași voce.

— Barnett... Ori poate c-au avut un spion la club. Featherstone e un tip deștept, lua-l-ar dracu!

Cămăruța avea forma calotei unui om și-n punctul cel mai strîmt se găseau două deschizături ovale. Printr-una din ele trecea un cablu. Din poziția ei, Valerie vedea cu coada ochiului fluviul, iar zgomotul bărcii cu motor îi ajunsese limpede la ureche.

Cînd barca trase lîngă vapor, auzi o bușitură, apoi o voce. Era vocea lui Jim Featherstone. Deschise gura să tipe, dar mîna lui Smith îi înăbuși repede orice sunet.

— Dacă strigi, te strîng de gît!

Coldharbour Smith era speriat. Valerie îl simțea cum tremură. Se auzi zgomotul pașilor pe puntea de fier, apoi se așternu tăcerea.

— Au coborît — șopti cel de-al doilea om.

Smith dădu din cap. I se păru o veșnicie pînă cînd poliștii se întoarseră. Le auzi pașii deasupra și o voce pe care nu o recunoscuse zise:

— Asta-i trapa pentru lanțuri. Sînt sigur că nu-s acolo, dar am să caut, dacă vrei.

— Nu cred că se află pe vapor. Barnett a fost plătit ca să ne informeze greșit.

Coldharbour rînji în întuneric.

Se sfătuiră din nou, apoi se auziră pași ce coborau pe scara de pe marginea vasului și zgomotul unei bărci cu motor ce se îndepărtează.

— Au plecat — spuse Smith.

Simți că fata leșină în brațele lui. O aduseră imediat pe punte. Apoi o coborîră grăbiți în salon.

Omul pitit într-o bărcuță sub pupă ieși încet și, pe furiș, se apropie de marginea vasului. Era murdar de praful drumurilor de țară, iar părul lui, de obicei atît de lucios și de bine pieptănat, stătea vîlvoi. Mîinile lui delicate îi provocau dureri și sîngerau de atîtea eforturi neobișnuite. Julius Savini fixă barca, puse piciorul pe prima treaptă a scării de frînghie și urcă prudent, ținînd în mînă o armă ciudată, luată din fundul bărcii.

Capitolul XLVII

FAY PRIMEȘTE UN MESAJ

— Trebuie plătit ceva pentru asta, domnișoară — spuse poștașul.

Fay ieșise în capot, trezită din somn de lovituri puternice în ușa.

— Nu primesc nici un plic care nu-i francat — zise ea plictisită.

— Nu-i plic, dar nici carte poștală — răspunse poștașul, cercetînd bucata de carton zdrențuită din mîna lui.

— De la cine? întrebă Fay, iar poștașul rînji.

— E împotriva dispozițiilor să vă spun, dar e de la cineva numit Julius — spuse el, iar Fay aproape că i-o smulse din mînă.

Trebui să se întoarcă în cameră să aducă banii. Descifrarea mesajului, scris pe o bucată de hîrtie ruptă dintr-un carnet, avînd pe o parte adresa ei cu creionul, îi luă cinci minute. Scrisul era lăbărțat și tremurat. După un timp pricepu conținutul.

„Lacy a luat-o pe domnișoara H. L-am văzut în sat și am sărit în mașină. Am mers la G. East. Smith, L. și domnișoara H. au ieșit și s-au dus cu o barcă la un vas. Îi urmăresc. Anunță Featherstone.

Înainte de a termina de citit nota, Fay se și repezi la telefon. Formă trei numere rînd pe rînd, fără să-l găsească pe Jim Featherstone, dar lăsă cîte un mesaj la fiecare. Sfîrșise cu îmbrăcatul cînd soneria telefonului răsună violent și vocea obosită a lui Jim o întrebă:

— M-ai căutat, Fay?

Îi citi scrisoarea prin telefon, fără nici o explicație preliminară.

— Frumos din partea lui Julius. De unde-i trimisă? Fay studie cartea poștală.

— Din East 5. L-ai văzut... pe Julius?

— Nu. Și nici n-am auzit de el. N-a spus unde se află, sau cum se numește vasul?

— Nu. Poate că nu știe, nu?

— Adevărat. Vin acum la tine.

În zece minute se găsea alături de ea. Un tânăr obosit, nebarbierit și plin de praf.

— Am oprit un vapor la gura fluviului, dar nu se aflau pe bord. Nici n-ar fi putut să fie, dacă Julius a văzut vasul azi-noapte pe fluviu, căci a fost reflux și n-ar fi putut pleca înainte de ora patru azi-dimineață.

Fay se agită prin bucătărie și se întoarce cu o cafea fierbinte pentru care el îi rămase recunoscător.

— Sună telefonul! spuse Jim sărind brusc în picioare. Poate că-i Julius. Să răspund eu?

— Îmi strici reputația — zise ea — deși ai putea să explici că nu am obiceiul să invit polițiști la micul-dejun. Jim recunoscu prin telefon vocea lui Abe Bellamy.

— E-acolo Savini? Întrebă el.

Jim îi făcu semn fetei și îi trecu receptorul.

— Unde-i bărbatul dumitale? Întrebă bătrînul.

— Nu-i acasă, domnule Bellamy. Nu e la Garre?

— L-aș căuta dacă ar fi la Garre? A plecat azi-noapte și nu s-a mai întors. Poți să-i spui să trimită după haine și bani. L-am concediat!

— Poate că-i cu Lacy — răspunse fata mîeros. Lacy s-a dus s-o ia pe domnișoara Howett și s-o ducă la Coldharbour Smith. Asta o știe și poliția.

Se așternu o tăcere atît de lungă, încît ea crezu că bătrînul a închis telefonul. Apoi se auzi:

— Nu știu ce-i cu Lacy — zise el cu o voce blîndă — și nici ce-i cu domnișoara Howett. Ce-i cu povestea asta? După o pauză adăugă: Ce face poliția?

Fay astupă receptorul cu mîna și-i repetă întrebarea lui Jim.

— Spune-i că reținem toate vasele de pe fluviu — îi șopti Jim.

— E cineva acolo — rosti bătrînul. Cine-i?

Jim îi făcu semn să spună.

— Căpitanul Featherstone — răspunse Fay.

Urmă o înjurătură și telefonul fu trîntit.

— Problema e unde-o fi Julius — zise Jim Featherstone. Mărturisesc că mă simt mai liniștit dacă știu că-i lîngă ea. N-am visat niciodată c-am să mă sprijin tocmai pe el!

— Nu-l cunoști pe Julius — răspunse Fay mîndră.

Din nenorocire, Jim îl cunoștea pe Julius prea bine, dar nu-i spuse. Se întoarce la biroul lui, unde îl lăsase pe domnul Howett, care primise cu un curaj extraordinar vestea despre primejdia ce-o pîndea pe fiica sa adoptivă.

— Nu pot să cred că i se poate întîmpla vreun rău — zise el — vă rog să înțelegeți, căpitane Featherstone, sînt gata să sacrific orice sumă pentru a-mi regăsi fata.

— Dacă libertatea ei s-ar putea plăti în bani, ar fi liberă — îi răspunse Jim cu toată răbdarea. Iertați-mă dacă sînt puțin brusc, dar în dimineața asta sînt nervos. Erați la Lady's Manor cînd a plecat domnișoara Howett?

— Nu, eram la Londra... Domnul Howett se exprima cu greutate. Chiar dacă așa fi fost la Garre, n-aș fi oprit-o să plece cu un om pe care l-aș fi crezut de la Scotland Yard. Aveți vreun indiciu?

— Cred că da — răspunse Jim după un moment de gîndire. Își sună secretara. Du-te la caziere și cercetează-l pe-al lui Lacy. Henry Francis Lacy, dacă nu mă înșel. A fost condamnat acum trei ani la Old Bailey pentru spargere. Trimite semnalmentele lui la toate comisariatele. Să fie reținut oriunde se află, în conformitate cu legea pentru prevenirea crimelor. Să fiu imediat anunțat dacă e arestat. Lacy lucrează pe uscat, și afară de cazul

cînd bănuiește că e căutat, poate fi găsit prin apropierea clubului Golden East. Cu atît mai probabil cu cît Barnett, barmanul, nu mi-a spus numele celui care era cu Smith. Primul lucru pe care va căuta să-l afle Lacy e cît de mult e amestecat în afacerea asta.

— Ce părere ai de dispariția lui Julius Savini?

— Jim dădu din umeri neputincios.

— Julius e straniu. Există unele resturi de omenie în el, pe care nimeni nu le bănuiește. Îmi pare bine că scrisoarea trimisă soției lui e adevărată și că se află în apropiere de Valerie. N-aș fi visat vreodată c-am s-ajung să-l invidiez pe Julius Savini — adăugă el mai mult pentru sine.

Jim făcu o baie rece, își schimbă hainele și reluă, odihnit, vînătoarea. Poliția de pe Tamisa organizase o cercetare pe scară mare a fiecărui vas din Pool, de la London Bridge și pînă la Greenwich. Jim se sui și el pe barca cu motor ce transporta pe inspectorul-șef de la un vas la altul. De fiecare dată înregistrară același eșec.

Trecînd pe lîngă cargobotul vizitat cu o noapte mai înainte, Jim văzu o dîră lentă de fum galben ieșind din coșul decolorat. Nu se vedea decît un marinar cam murdar, care privea pliotisit și cu brațele încrucișate peste bord.

— Presupun că n-are sens să cercetăm din nou — zise Jim ezitînd.

— Nu, domnule — răspunse inspectorul. Mă îndoiesc s-o fi suit pe această doamnă pe un vas care nici măcar nu era gata de plecare. Cred că Barnett a mințit cînd a spus că tînăra doamnă a fost dusă pe *Contessa*.

Jim îi dădu dreptate. Se uită melancolic la cargobotul turtit și urît, și dori ca Barnett să fi spus adevărul. Cînd îl interogă din nou, îl găsi aproape în lacrimi.

— Să mor în seunda asta dacă v-am înșelat, căpitane! Dacă am făcut-o e fiindcă Coldharbour Smith trebuie să-și fi dat seama că ascultam la ușa și a dat intenționat un nume greșit.

— Ai mai auzit și altceva în afară de faptul că se duceau pe vasul *Contessa*?

— Da, domnule. L-am auzit pe Smith spunînd că, odată ajuns pe bord, avea de gînd să se căsătorească cu tînăra doamnă. Îi spunea căpitanului ăla spaniol ce bine arăta fata și că trimisese o servitoare de aici pînă la West End să cumpere pentru ea o groază de lucruri, fiindcă n-o să aibă ce îmbrăca pe bord. Mi-am investit toate economiile în clubul ăsta — continuă el nenorocit. Ca să împrumut bani, am făcut o ipotecă. Vă puteți închipui în ce situație sînt, căpitane. L-aș da de gol de o sută de ori pe Coldharbour, numai ca să-mi salvez banii, vă spun drept.

Jim îl crezu. Dacă le dăduse o indicație greșită, nu era el vinovat. Coldharbour spusese probabil minciuni. Faptul că vorbiseră englezește constituia o dovadă.

Pe de altă parte — și asta ajuta la salvarea micii averi a lui Barnett — poliția nu avea interesul să închidă Golden East, așa cum îl amenințase Jim. Aceste sanctuare ale crimei deveniseră rare, și trebuia mult timp ca un nou local să capete o astfel de reputație. El Moro juca același rol, atrăgînd pe delincvenții din West End cum atrage lumina fluturii de noapte. Golden East își făcea datoria la celălalt capăt al orașului.

În vreme ce-l interoga pe Barnett, sosi Spike Holland cu vești. Spike venise cu mașina și se oprise la club să facă cercetări asupra automobilului care o transportase pe fată și a falsului ofițer de poliție.

— Pe portbagaj se afla un om. A fost văzut în trei locuri și mai ales într-una din suburbiile Londrei. L-a zărit un polițist, care a și încercat să-l dea jos și, judecând după descrierea lui, nu poate fi nici o îndoială că era Julius.

— Savini! exclamă Jim gânditor. Așa se explică mesajul. Dar unde o fi Savini acum? Dacă l-am găsi, ar fi simplu să dăm de domnișoara Howett.

— Bătrînul Bellamy a sosit la Londra azi-dimineață — zise Spike. E greu să mai obținem informații de cînd a plecat Julius, iar pe portar nu te poți bizui. El mi-a spus însă că bătrînul o întins-o și c-o să lipsească mai multe zile. Ceea ce e ciudat — spuse Spike — fiindcă de opt ani Bellamy n-a lipsit o noapte de la castel. Asta-i singura informație primită de la portar pe care Julius nu mi-a dat-o. Căpitane, am o idee grozavă în ce-l privește pe Arcaș!

În clipa aceea, Jim nu avea chef să discute despre Arcașul Verde. Ascultă totuși cu răbdare.

— Un om care poate folosi un arc și o săgeată cu precizarea și precizia acestei păsări verzi trebuie să se fi antrenat serios — zise Spike. Nu te-a izbit lucrul ăsta?

— Nu m-am gândit prea mult la asta — răspunse Jim începînd să-și piardă răbdarea.

Aștepta ca pe ghimp să continue cercetările pentru găsirea lui Valerie. De data asta, Spike îl plictisea.

— Trasul cu arcul nu mai e la modă — urmă Spike. Pe vremea bunului rege Hokum, cînd toți băieții și fetele vesele se jucau pe pașiști, fiecare fată voia să fie văzută alături de un bărbat care avea o medalie — „medalia“ fiind cuvîntul medieval pentru centrul unei ținte, dacă n-ai știut.

— N-am știut — răspunse Jim plictisit. Ce vrei. În definitiv?

— M-am gândit la faptul că — zise Spike — dacă am face o cercetare la societățile de tras cu arcul, am putea, printr-un proces de eliminare, să-l descoperim pe individul ăsta verde. Am să-i scriu secretarului societății Toxophilite. Habar n-am ce înseamnă „toxophilite“. Sună ca un ser împotriva scarlatinei. Poate c-o să-mi spună el ceva.

— N-ai decît — zise Jim sincer fericit că scapă de reporter.

Societatea Toxophilite își avea reședința în Regent's Park. Spike avu norocul să sosească aproape în același timp cu secretarul.

— Da, vă pot arăta listele membrilor din ultimii treizeci de ani — spuse el.

Spike studie cu atenție toată după-amiaza registrele clubului.

În timp ce parcurgea darea de seamă a unei vechi competiții, degetul i se opri la un nume și rămase cu gura căscată. Plecă să-l caute pe secretar și îl însoți în micul birou al acestuia.

— Nu cunosc numele. E cumva pe vreo listă de membri?

Cercetară din nou registrul. Numele nu se mai repeta.

— A fost un concurs deschis, adică puteau să participe și cei care nu erau membri — zise secretarul. E ciudat totuși că nu-i membru, căci a tras formidabil. Zece „medalii“ la rînd. Îl cunoașteți?

— Așa cred — răspunse Spike, gîtuț de emoție. Da, așa cred.

Descoperise în cele din urmă cine era Arcașul Verde!

Vapoarele și rutina de pe bordul lor constituiau pentru Julius Savini un mister. Călătorise pe mare, dar nu fusese niciodată pe bordul unui vas asemănător *Contessei*. Ajunse la casa scării de la proră și privi de jur împrejur. O scară de fier, ce ducea pe puntea superioară, unde se aflau bărcile, părea locul cel mai nimerit unde se putea ascunde. Urcă repede, ținând la subsuoară arma. Era o sabie cu lama scurtă, furată de la un băiețel, ce se mândrise cu ea cu o jumătate de oră mai înainte. Deși sabia era veche, avea un vîrf ascuțit. Lama, fără a tăia grozav, putea fi folosită în cazuri disperate, producînd un efect cumplit. Voise să-i plătească băiatului, dar nu avusese bani asupra lui, așa că o furase. Urmărit de o bandă de copii ce urlau, căci le descompletase armamentul, fugise pe micul chei de unde se ambarcase Valerie pe vasul *Contessa* și, găsind o barcă la îndemînă, plecase de la țarm, trecînd pe lîngă cea care se întorcea la mal ca să-l ia pe Coldharbour Smith.

Julius nu era un spadasin și nu avea nici o idee despre această artă. Arma îi dădea însă curajul de care avea nevoie în momentul acela critic. Nu știa exact ce avea să facă. Valerie Howett urcase pe vas împreună cu Lacy, despre care știa că era unul din acoliții lui Coldharbour Smith și pe care îl recunoscuse imediat, în timp ce mașina trecea prin Garre. Se poate ca saltul lui nebunesc pe portbagaj să-i fi fost dictat din motive de ordin pur material. Pitit în bezna de pe punte, printre bărci, se întreba singur dacă acesta era cazul, deși ar fi preferat

să creadă că acea călătorie îngrozitoare se datora unui impuls de umanitate.

Se lăsase noaptea și Julius se întreba ce avea să facă. Coldharbour se afla pe punte. Mai venise încă cineva. O barcă cu motor, cu patru oameni. Îi zărise în timp ce urcau pe vas, fără să aibă idee cine sînt, căci altfel lucrurile ar fi luat o cu totul altă întorsătură.

În curînd auzi barca plecînd. Se strecură prudent pe puntea plină de bărci și trecu de coșul vasului. Urmărea o pată luminoasă, ce se dovedi un luminator cu geam mat. Îl ridică ușor de o margine, dînd la iveală un colț dintr-un salon murdar. De surprindere, Julius aproape că-și trădă prezența, deoarece prima persoană pe care o văzu fu Valerie Howett! Fata stătea pe un scaun la capătul unei mese goale. Citi pe fața ei contractată și albă tot ce voia să afle.

Avusese sentimentul penibil că fata îl întovărășise de bună voie pe Lacy, știind cu cine are de-a face. Asta ar fi însemnat că a îndurat degeaba toate neazurile și neplăcerile. Acum pricepu. Coldharbour Smith stătea în dreapta ei și își ținea pe masă mîinile pline de inele strălucitoare. Fața lui mîrșavă era întoarsă spre ea. Discu-tau, dar din cauza zgomotelor de pe fluviu, Julius nu distingea un cuvînt. Găsi un cîrlig, folosit desigur pentru a ține luminatorul deschis, și-l vîrf cu mare atenție în inelul lui. Apoi se întinse jos și își lipi urechea de deschizătură.

Coldharbour nu putea în nici un caz să-l vadă, căci salonul era luminat de o lampă cu gaz al cărei abajur proiecta toată lumina pe masă.

— Mîine dimineată plecăm — spunea Smith. Poți să-ți scoți din cap ideea că prietenul tău Featherstone are să vină în ultimul minut să te salveze. Știi ce pățesc dacă

ești descoperită? Întrebă el. Fata nu întoarce capul, ci continuă să privească în gol. Înseamnă pușcărie pe viață. Mai degrabă mă spînzur. Iar dacă-mi faci necazuri, te spînzur și pe tine, tînăra mea doamnă.

— Dacă vrei bani — spuse ea rupînd tăcerea — pot să-ți dau mai mult...

— Lasă asta — răspunse Smith disprețuitor. Am bani destui. Să nu-ți închipui c-ai să mă convingi să-ți dau drumul. Într-o jumătate de oră m-ai trăda și m-ar înghiți ocna! N-ai auzit, se vede treaba, de închisoarea Dartmoor, căci altminteri nu te-ai gândi c-aș putea să risc s-ajung acolo. Închisorile americane sînt niște palate, acolo oamenii sînt tratați omeneste, în timp ce Dartmoorul e un iad. Nu, ori merg mai departe, ori mă spînzur. Am dorit întotdeauna să mă așez la casa mea unde — continuă el — dar n-am găsit niciodată fata potrivită. Ne putem căsători pe bord. Orice căpitan de vas poate s-o facă dacă am ieșit din limita de trei mile. Dacă nu vrei să te măriți, asta e treaba ta.

— Aici e mîna lui Abe Bellamy — spuse ea atît de încet, încît Julius de-abia o auzi.

— Să nu pomenim nume — zise discret Coldharbour. Tot ce știu e c-ai să mergi împreună cu mine, și cred că pînă ajungem la destinație ai să devii fată de înțeles. Se ridică și o privi. Te cheamă Valerie, nu? Așa am să-ți spun. Mie spune-mi Coldharbour, sau Harry. Harry e numele meu — adăugă el inutil.

Așteptă un răspuns, dar ea nici măcar nu-l privi. Atunci își puse pălăria, pe care o scosese cînd intrase în salon ca o concesie făcută politetei, și porni spre ușă.

— În dosul perdelei aceleia e o cabină de dormit. Ai să găsești și un lavoar. Vreau să te simți bine pe bordul vasului. Ca la tine acasă.

Trînti ușa în urmă și o încuie. Julius așteptă pînă ce dispăru Coldharbour, apoi deschise complet luminatorul și, strecurîndu-se prin el, se lăsă pe masă, în fața ochilor uimiți ai fetei.

— Nu vorbiți — șopti el.

— Domnul... domnul Savini... — se bîlbîi ea.

— Nu vorbiți — repetă Savini cu vocea scăzută.

Își scoase pantofii și se îndreptă spre ușă. Nu se auzea nimic, dar Coldharbour se putea întoarce oricînd. Savini se apropie de masă, învîrti fitilul lămpii și o stinse, cufundînd cabina în întuneric. Apoi își croi drum spre fată, mergînd pe lîngă scaune.

— Am fost în spatele mașinii — îi explică el sumar.

— Mă puteți scoate de aici? Îl întrebă ea în șoaptă.

— Așa cred, dar nu sînt încă sigur. Se uită la luminator. Am putea să ieșim pe acolo — zise el — deși am impresia că-i mai ușor să spargem ușa sau să așteptăm s-o deschidă Smith. Are să revină cu siguranță înaintea de a se culca.

Așteptară o oră, dar Smith nu veni. Atunci Julius începu să forțeze broasca ușii cu vîrfurile sabiei. După un timp renunță.

— Nu pot — spuse el, ștergîndu-și fruntea plină de transpirație. Domnișoară Howett, nu ne rămîne decît să ieșim prin luminator.

În timp ce vorbea, de deasupra se auzi un pas greu și împleticit. O lanternă se aprinse, cineva se aplecă, trase cîrligul și luminatorul se închise cu o bușitură. Culmea neporocirii! Judecînd după felul cum căzuse capacul, era clar că și această cale posibilă de salvare fusese tăiată.

— Mă tem — spuse Julius — că va trebui să-l aștept pe Coldharbour. Întindeți-vă în pat și culcați-vă, domnișoară Howett. Poate că nu vine încă.

Îi trebui multă vreme ca s-o convingă să-i urmeze sfatul. În cabina mică din dosul perdelei, Valerie găsi o lampă aprinsă. Patul fusese făcut, fețele de pernă erau curate, arătând aproape îmbietor. Se întinse în pat, fără să-și închipuie măcar o clipă că avea să aștească. Dar nici nu apucă să închidă ochii, că adormi pe loc. Julius Savini sprijini un scaun de ușă, apoi se așeză pe el, cu sabia pe genunchi, cu părul vîlvoi, gata să adoarmă și el. Îl durea fiecare mădular. Își petrecu noaptea ațipind și trezindu-se rînd pe rînd. La revărsatul zorilor, cînd primele raze ale soarelui scaldară vasul, luminatorul străluci cenușiu, alb-auriu. Apoi, deodată, cineva îl deschise și figura lui Coldharbour Smith se ivi înăuntru.

— Bună dimineața, micuța mea... — începu el, dar, văzîndu-l pe Savini, își retrase imediat capul.

Încordat și neliniștit, Julius Savini auzi cheia răsu-cindu-se în broască și sta gata să se repeadă. Ușa se deschise însă brusc și el se pomeni amenințat de browningul lui Coldharbour Smith. În fața armei, Julius ridică mîinile.

— O să avem o scurtă discuție, Julius — zise Smith. Dar mai întîi pune sabia pe masă.

Lui Julius nu-i rămînea decît să asculte.

— Ce vrei ? îl întrebă Smith. Cine te-a trimis aici ? Julius Savini avea întotdeauna inspirații rapide.

— Bătrînul — spuse el degajat. Nu știa ce s-a întîmplat cu fata și mi-a cerut să vin pe vas să vorbesc cu tine. Vrea s-o trimiți înapoi.

Buzele lui Smith se strîmbară într-un rînjet.

— Nici nu mă gîndesc ! spuse el scurt. Dacă te-a trimis pe vas, de ce n-ai venit direct la mine ?

— N-am știut care ți-e cabina. Am crezut că asta e cabina ta și mi-am dat drumul pe luminator, fiindcă n-am voit să mă vadă marinarii. Nici n-am apucat să intru însă, că cineva a și închis luminatorul.

Smith dădu din cap.

— Eu le-am dat ordin să-l închidă — spuse el — deși nu mă gîndisem c-am prins în cursă un individ de teapa ta. Așadar, Bellamy vrea s-o duci înapoi pe țarm, nu ? A avut însă grijă să mă scoată și pe mine din toată afacerea asta încurcată ? Minți, Julius. Îl privi cu atenție. Hainele îi sînt pline de praf, și-apoi ce făceai cu sabia aia ? Am să te închid pe vas și am să aflu de la bătrîn ce urmărești. Ești în stare să faci orice pentru bani, Savini. Deodată îi veni o idee. Nu cumva te-a lăsat Featherstone pe bord ? Se bătu mulțumit pe solduri. Asta-i ! Ești un spion. Nu-i culmea ?

Scoase un fluierat strident și un marinăr foarte brunet coborî scara zgomotos. Smith i se adresă în șoaptă. Marinărul plecă și se întoarse cu o pereche de cătușe ruginite.

— Fac și eu uneori pe polițistul — spuse Coldharbour Smith. Întinde mîinile, Julius !

Savini îl ascultă și inecele de fier se închiseră cu un sunet sec pe încheieturile mîinilor lui. Fu împins apoi pe punte și vîrît printr-o ușă în cala întunecată a vasului.

— Stai cu spatele sprijinit de peretele de lemn ! îi porunci Smith. După ce ordinul îi fu îndeplinit, legă strîns picioarele secretarului. Dacă bătrînul confirmă cele spuse de tine, am să-ți cer scuze — zise el ironic. Pînă atunci

stai aici, și-am să văd eu ce fac cu tine când vom fi în larg.

Trînti ușa în urmă-i și trase zăvorul. Julius Savini rînji, căci cătușele erau puțin cam mari și, mai înainte ca zgomotul pașilor lui Coldharbour Smith să se fi pierdut în depărtare, el își eliberase minile.

Capitolul XLIX

INTEROGAREA LUI LACY

Tîrziu după-amiază, un detectiv ce părea că-și pierde vremea pe Commercial Row zări o figură cunoscută.

— Lacy, dacă nu mă înșel — spuse el și-l înșfăcă artistic.

— Ce s-a întîmplat, Johnson? întrebă prizonierul cu un aer nevinovat. Nu-mi aduc aminte ca poliția să aibă ceva împotriva mea.

— Ai să faci o mică plimbare cu mine — spuse detectivul, iar Lacy care nu știa ce-l așteaptă, căci altminteri ar fi opus rezistență, îl întovărăși docil pînă la cel mai apropiat comisariat de poliție, protestînd și susținînd că nu înțelege de ce se poartă poliția cu el atît de ciudat, ba putea spune chiar inexplicabil.

Căpitanul Featherstone îl interogă într-o celulă, fără să-i dezvăluie motivul pentru care fusese arestat. Jim trăia unul din cele mai critice momente din viața lui, căci se hotărîse să întreprindă un act care-știa că-l putea compromite, obligîndu-l să-și abandoneze cariera aleasă.

Nu exista însă nimic pe lume care să nu merite a fi încercat pentru a o salva pe Valerie. Și-ar fi sacrificat și propria-i viață, dacă ar fi știut că în felul acesta fata avea să se întoarcă la tatăl ei.

Jim locuia pe strada St. James, care simbăta noaptea e una din cele mai liniștite străzi din Londra, cu toată circulația neînteruptă.

— Îl iau la Scotland Yard, ca să-l interoghez. Nu, n-am nevoie de ajutorul tău, Johnson, mulțumesc. Am să-l anunț pe inspectorul-șef că tu l-ai arestat.

Spre surpriza domnului Lacy, fu luat din celulă și urcat într-un automobil confortabil, condus de Jim.

— Momentan te poți considera ca nefiind arestat — zise Jim.

— Unde mergem?

— Acasă la mine — i se răspunse, spre surprinderea lui.

— Pentru ce sînt reținut, căpitane? întrebă Lacy curios.

— Ai să afli la timpul cuvenit — i-o tăie Jim, iar Lacy începu să studieze toate posibilitățile care-l puteau interesa.

Mașina se opri în fața unei prăvălii cu obloanele trase, deasupra căreia se găsea apartamentul lui Jim. Casa nu mai avea alți chiriași. Proprietarul prăvăliei locuia într-o suburbie.

Jim se întîlni cu valetul său, Angus, pe palier.

— Servește-i domnului Lacy o băutură — spuse Jim. I-u mașina la garaj și poți pleca.

Jim se duse în camera lui, își scoase haina, vesta și gulerul. Cînd se întoarse, Angus își terminase îndatoririle și-l aștepta.

— Ia mașina și nu te mai întoarce astă-seară — îi repetă Jim.

Pentru prima oară, domnul Lacy, care tocmai dădea pe gât un pahar cu whisky, deveni curios și puțin nervos.

— Ai terminat, Lacy? îl întreabă Jim când ușa se închise în urma valetului. Vrei să intri în biroul meu?

Nu era atât un birou, cât o sală de gimnastică — o încăpăre largă, fără covor. Din tavan atârneau două frânghii, terminate cu inele, iar în celălalt capăt al încăperii se găsea o minge pentru antrenamentul boxerilor. Jim închise ușa, o încuie și-i făcu semn lui Lacy să ia loc.

— Nu înțeleg de ce ți-ai suflecat mâinile, căpitane — spuse Lacy alarmat.

— Am să-ți explic mai târziu — răspunse Jim. Unde-i domnișoara Valerie Howett?

— Care domnișoară?

Nici nu apucă să rostească întrebarea, că un pumn de oțel îl pocni sub bărbie, azvîrlindu-l pînă la perete. Lacy se prăbuși.

— De ce dați în mine? Dacă mă mai loviți o dată...

— Unde-i Valerie Howett? întreabă Jim pe același ton.

— Nu știu! răspunse Lacy sfidător.

De data asta era pregătit și încercă să parăze lovitura, dar pumnul trecu pe sub garda lui și, trăsnet de două ori, Lacy căzu cu zgomot.

— Scoală! îi ordonă Jim.

— Nici nu mă gîndesc — spuse el, pipăindu și fața învinețită. Am să te raportez pentru asta, Featherstone. Am să fac să te dea afară...

— Scoală — zise Jim — și nu-ți face iluzii că n-am să te bat dacă stai jos. Scoală!

— Nici mort! răcni celălalt și sări cît colo cînd gheata lui Jim se îndreptă spre el. Ai să mi-o plătești! Ți-o jur!

Am să te trag la răspundere pentru asta, Featherstone! Luni dimineată am să mă înfățișez inspectorului-șef!

— Dacă ai să mai trăiești pînă atunci — zise Jim. Expresia din ochii lui dădu cuvintelor o semnificație specială. Ascultă-mă — și îl amenință cu degetul — dacă nu-mi spui ce vreau să știu, am să te leg pe dușumea și-am să te ard cu fierul roșu pînă ai să mărturisești.

— Asta-i tortură! răcni Lacy. Nu ai dreptul să mă torturezi! N-o să îndrăznești, e împotriva legii!

— Bellamy mi-a spus odată că el crede în tortură — răspunse Jim încet — și mi-am închipuit că e o brută. Dar am să-ți smulg carnea de pe oase dacă nu-mi spui unde e Valerie Howett.

Omul îl privi fix, apoi, cu un urlet, se repezi la ușă. Jim îl readuse cu o smucitură. Frica îi dădu curaj lui Lacy, care se aruncă asupra lui Jim. Detectivul se trase într-o patre și, cu o directă, îl întinse la podea. Lacy rămase așa, gîfîind.

— Dacă-mi spui unde e Valerie Howett, îți dau o mie de lire.

— Nici pentru un milion — bolborosi Lacy. E într-un loc unde n-ai să pui mîna pe ea, porcule! E în etichetele lui Smith și...

Deodată fu smucit în picioare și apoi izbit de perete ca și cum ar fi fost o păpușă de cîrpă.

— Ții la viață, Lacy? îl întreabă Jim cu o voce joasă și vibrantă. Nu ai nici un prieten, nu există nici o femeie pe care să vrei să-i mai întîlnești? Nici un loc pe care vrei să-l revezi?

— Să știu că mor și nu-ți spun — gîfîi Lacy.

— Ai să mori după ce-ai să-mi spui — zise Featherstone și-l buși încă o dată, aruncîndu-l la pămînt.

Trase deodată vesta și cămașa de pe Lacy. Brutalitatea gestului și amenințarea îngrozitoare zdrobiră încăpăținarea lui Lacy.

— Îți spun! Îți spun! răcni el. E pe vasul *Contessa*!

— Minți, nu-i acolo!

— Jur că-i acolo, căpitane! Eram ascunși pe bord, în cămăruța lanțurilor, când ai venit azi-noapte. A încercat să țipe, dar Smith i-a pus mîna la gură. Pot s-o dovedesc. Te-am auzit spunînd pe cînd plecați că Valerie nu-i acolo.

— Scoală-te — zise Jim și-i arătă un scaun. Stai jos. Cînd ai fost ultima oară pe vasul *Contessa*?

— Azi-noapte. Nu pot suporta vasele astea mici. Îmi fac rău.

— Și doamna era acolo?

— Da, domnule.

— Unde-i acum? În ce parte a vasului?

— Coldharbour a aranjat totul pentru ea. *Contessa* transportă rom în America. Vaporul îi aparține de fapt lui Smith. El a avut ideea să nu aprindem focurile la cazane și ca vasul să rămîna cîteva zile la Pool, pînă se uită întîmplarea.

Jim descuie ușa și se întoarce în salon.

— Termină-ți whisky-ul — zise el.

— N-o să mai mă dai pe mîna tribunalului, după bătaia pe care am mîncat-o, căpitane, nu-i așa?

— Dacă ce-ai spus e adevărat, ai scăpat — îi replică Jim. Bea-ți whisky-ul. Am să te rețin în noaptea asta. Dacă declarațiile tale se dovedesc exacte, ai să fii liber în două ore. Dacă nu, te iau îndărăt în sala de gimnastică și-o să discutăm între patru ochi.

Lacy nu răspunse. În drum spre Scotland Yard, domnul Lacy își pipăi vînațiile. Jim îl întrebă:

— L-ai văzut pe Julius Savini?

— Pe Julius? răspunse Lacy disprețuitor. Nu-i amestecat în treaba asta.

— Ba am impresia că e foarte amestecat — zise Jim.

Capitolul L

EVADAREA LUI SAVINI

Cabina de dormit în care Valerie își petrecu cea mai mare parte a acestei zile ce părea nesfîrșită dovedea limpede că fusese pregătită special pentru ea. În peretele cabinei se amenajase grosolan un fel de lavabou, așa cum îi spusese Smith. În orice caz era singura încăpere de acest fel de pe tot bordul vasului. Ușa care dădea din baie pe bord fusese prinsă în șuruburi, iar hublourile fixate atît de strîns, încît, cu toate încercările ei, nu reuși să deplaseze barele ce le blocau. Singura ei descoperire fu o ușă glisantă între salon și baie, ascunsă de niște perdele. O găsi cu totul întîmplător, cînd Smith nu se afla în salon. Ușa prezenta o oarecare protecție, căci, odată închisă, se fixa de peretele cabinei. Cu toate acestea putea fi ușor doborâtă.

Asistase la scena dintre Smith și Julius. Mai tîrziu avu curajul să întrebe ce s-a întîmplat cu îndrăznețul de Savini.

— E în siguranță — i se răspunse.

Mesele luate împreună cu Coldharbour reprezentau un adevărat supliciu. Smith era prost crescut și avea maniere grosolane.

— Ai să te obișnuiești cu mine după un timp, draga mea Valerie — spuse el clefăind zgomotos. Ai început să-mi plăci. Și nu sînt eu omul căruia să-i placă orice necunoscută. La Golden East...

Valerie îl ascultă și se cutremură. Smith păru să ia repulsia ei evidentă drept un compliment.

— La noapte plecăm. Căpitanul crede c-o să fie nițică ceață, așa c-o să putem să ne strecurăm pe fluviu fără să ne observe cineva. Nici nu mă tem c-o să mai vină poliția din nou.

— Să nu-ți închipui c-ai să scapi! exclamă ea violent. Crezi că atunci cînd am să ajung unde mă duci, n-am să mă plîng poliției?

Smith zîmbi plin de încredere.

— Atunci ai să fi nevasta mea și n-o să te creadă nimeni.

— Unde-i mama? îl întrebă ea.

Smith rîse din toată inima.

— Nu știu. Bătrînul a răpit-o de mulți ani. N-are sens să afirm că nu știu, fiindcă sînt bine informat. A locuit în casa mea, în Camden Town. N-a stat pitită decît o săptămîină acolo.

— Pitită?

Coldharbour dădu din cap.

— Se ascundea de Bellamy. O iubea foarte mult, așa cum te iubesc și eu pe tine. Ea însă l-a refuzat. Eu tocmai îi făcusem un serviciu lui Abe și cîștigasem o groază de bani. Descoperise că ea căuta să se mute și m-a trimis pe mine să vorbesc cu ea. I-am spus c-am aflat că vrea să se mute, iar eu aveam o casuță de închiriat. Chiria fiind mică, s-a mutat. A crezut că Bellamy plecase în America — avea întotdeauna mai multe alibiuri, pentru cazul unor neplăceri. Dar el nu s-a dus decît pînă la Queenstown, iar

ea și-a închipuit că-i în siguranță. Într-o noapte i-am spus aceeași poveste pe care ți-a spus-o ție Lacy. Am convins-o să vină cu mine la Garre, deoarece i-am zis că fetița ei se află ascunsă acolo. Era vorba de tine. De fapt, nici nu erai o fetiță, fiindcă aveai șaisprezece ani. Atunci am văzut-o pentru ultima oară, cînd am adus-o la castel. Zîmbi șiret. Bătrînul spune că a fugit de-acolo...

— A fugit!

Valerie sări în picioare. Ochiul îi ardeau de nerăbdare.

— Stai jos, stai jos! zise Coldharbour iritat. Nu te enerva. Bătrînul minte. Mama ta a murit. Asta-i adevărul. N-are curajul s-o mărturisească. Se strîmbă și devine și mai înfiorător. I-am rămas ceva dator bătrînului diavol. Aproape c-aș fi vrut ca ea să fugă. E o escrocherie... toată povestea asta cu Arcașul Verde e o escrocherie. A fost inventată de Abe ca să aibă o scuză, dacă femeia reușește să fugă. Asta-i bună, Arcașul Verde!

Rîse încet.

Valerie se concentrează. Să presupunem că era adevărat. Asta ar fi explicat, cel puțin, răzbunarea lui Bellamy asupra ei. Trebuie să fi plănuit însă răpirea ei cu mult înainte de fuga mamei sale, în clipa cînd descoperise că Valerie Howett era copilul furat acum douăzeci și trei de ani.

— Bănuiesc că-i moartă — continuă bine dispus Coldharbour. Nu poți să ții o femeie închisă într-o celulă subterană opt ani, fără s-o distrugi. Pînă și la Dartmoor poți să ieși la aer și să te miști...

— Așadar, acolo a stat tot timpul — zise Valerie.

— Firește că acolo a stat tot timpul — răspunse el disprețuitor. Nu știu în ce parte a castelului, dar acolo a fost. Discuția avea loc la masă. Valerie se ridică fără să se fi atins de mîncare. După-amiază, pe bordul *Contessei* se

desfășura o activitate intensă. Auzi mișcări deasupra și voci ce urlau. Undeva, dedesubt, o pompă intrase în funcțiune și duduțul ei îi distrase atenția.

Nu văzuse nici un ofițer sau vreun membru al echipajului, cu excepția stewardului negru ce-i aducea masa. Socoti însă că erau puțini la număr și se întrebă unde se afla căpitanul. Ce se întâmplase cu Julius? Nu mai îndrăznea să se gândească la Jim sau la tatăl ei, și nici să reflecteze la soarta sa.

Cînd Smith coborî la masa de seară, Valerie văzu imediat că e beat. Pomeții feței lui bolnăvicioase purtau două pete roșii groțesti. Semăna cu o păpușă urîță, prost boită.

— Veselă și fericită, domnișoara mea? vociferă el. Ți-am adus niște băuturi. Un rom dat dracului! Rîse în hohote de propria lui glumă. Sînt sigur că-i foarte prost, dar am cîștigat o groază de bani cu el. Trînti pe masă o sticlă neagră și se așeză pe scaun. Trăiască Julius, ai? S-a furișat pe bord ca să mă dea pe mîna poliției. Și-a lăsat nevastica, pentru o viață pe ocean. Poți s-o crezi? N-are însă o nevastă ca a mea!

Rînji la ea și încercă să o apuce de mînă. Nereușind, destupă sticla cu dinții și își turnă un pahar dintr-un lichid auriu.

— Bea! îi ordonă el.

Valerie împinse paharul la o parte.

— Bea!

— Nu vreau să beau! spuse ea și zvîrli paharul cu băutură jos.

Gestul ei păru să-l amuze grozav pe Smith.

— Asta-mi place, ești o femeie cu temperament! chiacoti el și, fără să mai vorbească, atacă fărfulia uriașă cu mîncare pe care i-o pusese înainte stewardul. Se șterse la gură, mai dădu pe gît un pahar de băutură și se ridică

nesigur pe picioare. Porumbița mea — începu el și se repezi sălbatic la ea. Valerie se suci pe scaunul rotativ și se retrase din calea lui. Vino încoace! strigă el. Te doresc...

Valerie i se opuse cu curajul disperării, reușind să se smulgă din mîna care o apucase de mîncă. Fugi în cabina ei, trase ușa și-o zăvorî.

— Ieși de-acolo! urlă el și bătu cu pumnul în ușă. Lemnul tremură, dar nu cedă. Îl cuprinse o furie dementă. Zgîrie cu unghiile marginea ușii, buși cu piciorul, cu pumnii, bolborosind înjurături oribile. Am să te scot de-acolo! Auzindu-i vocea răgușită, Valerie tremură. Savini te-a învățat!... Savini...

Traversă în viteză scurta distanță de pe punte dintre salon și locul unde îl închisese pe Savini. Îneebunit de băutură și de poftele lui nesatisfăcute, căpătase porniri ucigașe. Trase zăvorul și dădu de perete ușa camăruței.

— Savini! Am să te omor, mă auzi?

Neprimind nici un răspuns, bîjbîi pe jos, căutîndu-și omul. Savini însă dispăruse!

Capitolul III

SĂGEATA VERDE

Șocul descoperirii îl trezi pe Coldharbour. Ieși dintr-o beznă într-alta. Chemă un marinar.

— Cine a deschis ușa de colo? întrebă el.

— I-am dus de mîncare acum vreo două ore — răspunse omul.

— Ai închis ușa după tine ?

— Da. Voia să bea apă. Am fost să-i aduc o cană, și numai în timpul ăla ușa a rămas descuiată.

Coldharbour aprinse un chibrit și căută prin celulă. Așa cum se așteptase, cătușele și frânghiile zăceau pe jos. Își croi drum pe puntea superioară și-l găsi pe căpitan în camera hărților.

— Emil, cât de repede poți să pornești ? întreabă el.

— În două ore vine fluxul — spuse spaniolul cel scund. Privește însă, amice, ce ceață infernală !

Ceața se îngroșase și luminile se vedeau foarte slab.

— Cu atât mai bine. Poți să pleci imediat ?

— Nu ! răspunse spaniolul răspicat. N-avem aburi destui. Poate într-o oră. Dar dacă ceața continuă să se îngroașe, ce-i de făcut ?

— Mergi prin ea — zise Coldharbour. Cunoști fluviul și poți să ajungi pînă la mare.

Se întoarse în salon și, după ce aruncă o privire spre ușa închisă a camerei lui Valerie, se așeză pe un scaun să judece situația. Dacă Julius a sosit pe țarm... Coldharbour își scoase revolverul din buzunar și-l puse pe masă, în față.

Din camera lui Valerie nu răzbătea nici un zgomot. Îi păru rău că a speriat-o. Cel mai mult îl neliniștea însă ce s-a întîmplat cu Julius. Unde se afla ? Dacă ajunsese la țarm, atunci sfîrșitul se apropia. Dar dacă se mai găsea încă pe bord ? Existau zeci de locuri unde te puteai ascunde.

Stăpînit de aceste gînduri, ieși pe punte și privi prin ceața galbenă ce se îngroșa. Văzu o barcă și un om ce vîslea degajat, îndreptîndu-se spre vasul lor. Un singur om, era sigur. Poate unul din marinarii care se întorceau de pe mal. Urmări barcagiul singuratic. Descoperi că

avea o altă destinație, căci trecu pe lîngă prora vasului și se pierdu în beznă.

Smith se întoarse în salon și se așeză la unul din capetele mesei, astfel ca să aibă o vedere clară asupra ușii deschise.

Viitorul lui depindea de Julius. Dacă se iveau vreun pericol, vreun pericol real, avea să fie nemilos cu fata. Dacă urma să fie pedepsit, să știe măcar de ce. Urechile lui exersate așteptau cu încordare un zgomot de vîsle, o voce strigînd la cei de pe *Contessa*. La primul semn al sosirii lui Featherstone, avea să închidă și să încuie ușa...

Rămase gînditor. Minutele se scurgeau. Îl auzi pe căpitan dînd instrucțiuni să se ridice ancora. Încercară cabestanul și descoperiră că mai are nevoie de aburi. Auzi lipăitul stins al unor picioare încălțate în ciorapi. Ridică privirea. O secundă se holbă, apoi trase fulgerător mîna ca să apuce revolverul...

*
* * *

Șalupa ce înainta prin apele învăluite în ceață se îndrepta direct spre flancul vasului *Contessa*.

Jim bănuia cam ce putea să se întîmple și dăduse instrucțiuni să se stingă motoarele în clipa cînd vasul avea să se ivească din ceață.

Balansul bărcii o aduse pînă lîngă peretele navei. Jim sări peste bord, urmat de poliția fluvială. Puntea era goală, iar ușa salonului închisă.

— Duceți-vă înainte și puneți mîna pe căpitan — șopti el.

Unul dintre poliști se strecură pe scara ce ducea la puntea superioară.

Jim înaintă spre ușa salonului și apăsă clanta încet. Spre ușurarea lui, ușa era descuiată. Păși înăuntru. Salonul era cufundat în întuneric. Domnea o tăcere deplină. Scoase din buzunar o lanternă și lumină pereții salonului. Se opri asupra ușii de la cabina în care fusese închisă Valerie. După o succintă examinare, se lămurii cu ce fel de lemn avea de-a face și trase brusc de ușă. În cabină ardea o lumină. Pe pat se afla blana lui Valerie. Fata nu se vedea însă nicăieri. Nu o găsi nici în compartimentul vecin.

Se întoarse în salon și plimbă lumina lanternei de-a lungul mesei. Deodată sări înapoi și ridică revolverul. Pe scaunul din capul mesei văzuse o formă omenească.

— Sus mâinile ! strigă el și îndreptă lanterna într-acolo.

În cercul de lumină apărură Coldharbour Smith. Stătea răsturnat pe spate, iar într-una din mâini, rămasă pe masă, ținea un revolver. Ochii lui morți erau pironiți asupra luminatorului deschis.

Era mort, iar din pieptul lui ieșea coada împodobită cu pene verzi a unei săgeți.

Capitolul LII

OMUL DIN BARCĂ

Jim îl chemă imediat pe inspectorul poliției fluviale. Înainte de a face alte cercetări, aprinseră luminile din salon.

Coldharbour Smith trebuie că murise instantaneu. Săgeata îi trecuse prin inimă și fusese trasă cu atîta forță, încît se înfipsese în lemnul scaunului.

— Indiferent de ce-a văzut, a întins însă mîna spre armă — spuse Jim. De cît timp e mort ?

Mîinile lui Coldharbour erau calde încă.

— A fost probabil omorît în timp ce ne apropiam. Abajurul e cald încă, ai observat ?

Fără să mai aștepte nici o secundă, se repezi să-l caute pe căpitan. Cînd află de tragedia petrecută, omulețul izbucni în lacrimi, apoi îl cuprinsese un fel de isterie.

— Am știut că-i o doamnă pe bord — hohoti el — dar... — trecu în revistă rapid un mare număr de sfinți — n-am știut că-i ceva în neregulă cu ea. *Señor*, sînt un om foarte delicat și bun la sufler, și dac-aș fi știut că doamna nu-i soția lui *señor* Smith...

— Unde-i doamna acum ? se răsti Jim la el. Te previn că dacă încerci să mă păcălești, nu mai apuci să vezi portul Vigo așa curînd.

Între timp, cea de-a doua șalupă trăsesese lîngă vas și puntea se umplu de polițiști. Cercetară vaporul de la fund și pînă la platforma catargului, fără s-o descopere pe fată.

— Luminatorul salonului e larg deschis, domnule — îi raportă unul dintre polițiști. E cam ciudat într-o noapte ca asta.

Jim remarcă și el. Examinînd puntea superioară, găsiră o scară de frînghie legată grosolan, de o mînă nepricepută, de unul din stîlpii de susținere de pe punte. În plus, lipsea o barcă. Asta o descoperi căpitanul. Barca fusese luată de la locul ei și coborîtă la jumătatea copastiei, pentru ca să poată sta în ea cei ce călăfătuiau o placă desprinsă din peretele vasului. Acum, cîrligele de suport atîrnau goale la capătul frînghiilor.

Valerie n-ar fi putut să coboare singură barca. Jim era sigur. Unde se afla Julius Savini ? Căpitanul îi informă.

— Sărmanul Smith îl închisese în camera de ținut frînghiile, dar Savini a scăpat și a înotat pînă la țarm.

Se află atunci că omul care îi adusese de mîncare lui Julius îl văzuse înotînd și aruncase cu un drug greu după el. Nu îndrăznise să-i spună lui Smith că prizonierul scăpase înot.

Jim reveni în salon și ordonă să se aprindă și alte lumini. Începu apoi o cercetare amănunțită a încăperii.

— O crimă în stilul Arcașului Verde — spuse el cînd termină. Săgeata a lovit în același loc ca și în cazul lui Creager. Nici o amprentă care să-l trădeze pe criminal, sau pe călău, dacă vreți.

— Cum o fi ajuns pe țarm? Întrebă inspectorul nedumerit. Afară de cazul cînd cunoaște bine fluviul, altfel n-ar fi reușit niciodată să ajungă la mal pe o noapte ce-toasă ca asta.

Jim își dădu seama că aceeași remarcă era valabilă și în cazul fetei. Doar dacă nu cumva plecase împreună cu Arcașul Verde. Odată ce zăreai însă malul apei, era ușor să debarci, căci, prin împrejurimi, mai toate străduțele ce coborau de pe faleza lungă se terminau cu un mic debarcader.

După toate probabilitățile, Arcașul Verde se găsea în clipa aceea pe fluviu, vîslind orbește prin ceață și căutînd zadarnic să se salveze.

Jim lăsă poliștii veniți cu barca să păzească vasul, iar el luă o șalupă și începu o cercetare sistematică a fluviului. La un moment dat, prin ceață se profilă silueta unui vas ce înainta lent și care scoase un semnal de alarmă în clipa cînd șalupa trecu aproape pe sub prora lui.

— E vasul *Gaika*, aprovizionează flota de remorchere a societății G.I.C. Ar fi trebuit să-l percheziționăm. E suspect!

Opreau din cînd în cînd motoarele șalupei, pentru a asculta vreun zgomot de vîsle. Truda le fu răsplătită cînd ajunseră aproape de partea nordică a malului.

— Ascultați, se aude prin apropiere o barcă — șopti un polișt.

Jim își aținti urechea și distinse mișcările neregulate ale unor vîsle în inelele lor.

— Nu-i un marinar — spuse inspectorul. Nu trage la fel cu amîndouă vîslele.

În curînd localizară zgomotul, iar șalupa o luă încet înaintea. Prin perdeaua subțire de ceață le apărură în față un antrepozit uriaș, apoi Jim zări barca. Vîslașul se îndrepta spre unul din debarcaderele din josul străzii.

Șalupa luă brusc viteză și porni în urmărirea bărcii. Se opri alături, în clipa cînd ocupantul ei se dădea jos.

— Staî! strigă Jim și sări pe cheiul noroios.

Silueta se întoarse și-i aruncă o privire cercetătoare.

— Dumneata ești, Featherstone?

Jim rămase trăsnit de uimire — era vocea domnului Howett.

— Dar... dar ce faceți aici, domnule Howett?

— Am auzit că vă duceți pe bordul *Contessei* și v-am urmărit — răspunse Howett calm. Am găsit această barcă, sau mai degrabă am văzut un om vîslind în ea în timp ce eu căutam o barcă, și l-am întrebat dacă nu poate să mi-o dea mie.

Istoria părea cu totul neverosimilă. Oricine altul decît Jim ar fi respins-o ca pe-o minciună sfruntată.

— Ați găsit-o pe Valerie? Întrebă domnul Howett. Avea o voce extraordinar de calmă.

— Nu, nu era pe bord. Smith e mort.

— Mort? Și Valerie nu era acolo? Cum a murit Smith?

— A fost ucis de Arcașul Verde — răspunse Jim. Domnul Howett tăcu.

— Valerie fie că a fugit, fie că a fost luată de pe vas — continuă Jim. Mă întorc la Scotland Yard. Veniți și dumneavoastră, domnule Howett?

Acesta acceptă.

— Mort? murmură el. Sigur mort?

— Cum nu se poate mai mort — spuse Jim.

Sosiră la Scotland Yard abia peste o oră, căci o ceață groasă învăluisese întregul oraș. Se circula cu multă greutate. La birou nu-l aștepta nici o veste. Lăsase crima pe mîna poliției fluviale. După ce-l conduse pe domnul Howett la hotel, deși era obosit, redactă un scurt raport.

Toate comisariatele o căutau pe fată. Redactarea îi fu întreruptă de zeci de ori de sosirea unor rapoarte. Tocmai terminase și era pe punctul să plece, cînd fu anunțată Fay Clayton.

Fay apără cu ochii roșii și trasă la față.

— L-ai găsit pe Julius? Întrebă ea.

Jim clătină din cap.

— Sper că nu i s-a întîmplat nimic — spuse el. Smith l-a ținut prizonier pe bordul vasului *Contessa*, un mic pachebot de pe Tamisa, dar se pare c-a reușit să fugă. Ascultă, Fay, Savini înnoată bine?

În ciuda supărării ei, Fay zîmbi.

— Julius al meu înnoată și acolo unde balenele s-ar îneca — rosti ea cu mîndrie. E cel mai grozav înnotător

din cîți ai văzut vreodată, Featherstone. Chiar dacă ar fi să naufragieze în Oceanul Atlantic, tot ar ieși la țarm. De ce mă întrebi?

— Fiindecă a sărit peste bord. Era cam ceață, dar dacă știe să înoate, scapă.

Siguranța ei dispăru și redeveni soția agitată.

— O să se înece! De ce nu l-ai căutat, Featherstone? L-ai lăsat acolo, singur în apă, fără ca nimeni să-l mai caute. E o crimă!

Jim o bătu ușor pe umăr.

— Julius n-a pățit nimic — spuse el prietenos. Aș fi vrut să fiu la fel de sigur și în ce-o privește pe domnișoara Howett.

Își zise în sinea lui că Julius nu era genul de om care să moară înecat. Din tact, se abținu totuși să i-o repete cu glas tare. Îi povesti apoi despre sfîrșitul lui Coldharbour Smith.

— A meritat-o — răspunse ea prompt. Omul ăsta era făcut să nu trăiască mult, Featherstone. A fost o bestie toată viața. Sper că nu-ți închipui că Julius e amestecat în treaba asta, nu? Întrebă ea nerăbdătoare. Dacă i-ai arăta un arc și o săgeată, Julius nici n-ar ști ce sînt.

Jim îi liniști temerile în legătură cu faptul că admirabilul Julius ar putea fi bănuït cumva și o trimise acasă. La ora aceea, autobuzele și metroul nu mai circula și Fay nu găsi nici un taxi. O luă pe jos, croindu-și drum cu oarecare greutate. Trecuse de ora două cînd, plictisită și obosită, ajunsese la blocul în care se afla apartamentul ei. Se îndreptă spre intrare, cînd văzu o mașină trasă lîngă trotuar. Își aminti că o depășise cu cîteva minute mai înainte.

În umbra ușii încuiate stătea un bărbat. Dintr-o singură privire, își dădu seama că era Abel Bellamy.

— Vreau să intru — spuse el morocănos. Un prieten al meu locuiește aici. Nu știu de ce se încuie ușile de la intrare.

— Nu puteți intra, domnule Bellamy ! îi replică ea violent. După felul cum v-ați purtat cu soțul meu, mă miră că mai aveți tupeul să veniți la o asemenea oră ! Bellamy o privi furios.

— A, deci tu ești femeia... Doamna Julius Savini ? Ei bine, am venit fiindcă am să-i spun câteva cuvinte soțului dumitale.

— Spuneți-mi-le mie — răspunse Fay — dar repede, căci sînt obosită.

— Poți să-i spui că am descoperit că mi s-au furat trei mii de dolari din casa de bani și că am să cer să fie arestat. Asta-i tot, doamnă Savini !

Fay îl apucă de braț în momentul cînd Bellamy voi să plece.

— O clipă. Știi că e o mașinație. Sînteți însă prea deștept ca să-i fi lăsat vreo porțiță de scăpare. Intrați și să auzim despre ce-i vorba.

Bellamy o urmă pe scări și pătrunse în apartament.

— Intrați aici — spuse ea și aprinse lumina din sufragerie. Văzîndu-l mai de aproape se îngrozî. Dumnezeu, dar cît fîrios arătați ! exclamă ea, iar el se enervă.

— Fîrios ? întrebă el, așezîndu-și trupul uriaș pe cel mai solid dintre scaune. Cred că pot să-ți întorc complimentul.

— Ce-i cu furtul ăsta, domnule Bellamy ? întrebă ea. Știu că Julius nu-i vinovat, fiindcă nu-i genul lui să facă așa ceva.

— Nu-i genul lui, nu ? rînji el. Asta o știi tu mai bine. În orice caz, nu-l acuz, dar mi-au dispărut banii. Și mai vreau să discut ceva cu tine, tînără doamnă.

— Ce obrăznicie ! explodă ea. Să mă mințiți la mine în casă ! Afară, sau chem poliția !

Ochii lui reci îi reținură o clipă privirea și sub efectul lor magnetic curajul ei se destrămă.

— N-ai să telefonezi la poliție — spuse el. Vreau să vorbesc cu Julius.

— V-am spus că nu-i aici.

Bătrînul smuci capul într-o parte.

— Du-te și vezi — spuse el.

Fay ezită.

— Du-te și vezi ! mîrîi el și Fay ieși din odaie.

Nu știu ce o făcu să deschidă ușa fostei camere a lui Julius. Era poate cea mai apropiată. Aprinse lumina și se retrase uluită : Julius zăcea pe pat, murdar, fără guler la cămașă și nebărbierit. Dormea dus.

La început nu-și putu crede ochilor. Apoi, cu un strigăt, se repezi la el și-l luă în brațe, plîngînd cu hohote pe cămașa lui murdară și încercînd să se liniștească. Încet și cu greutate, Julius se trezi și clipi din cauza luminii.

— Uite — spuse el — Fay... sper că nu te superi. I-am spus să se ducă în camera ta.

Fay zbură în odaia ei. Culcată pe pat și acoperită cu o cuvertură se afla o fată. Inutil să mai întrebe cine era cea care dormea.

Valerie se agită în somn și suspină. Iar Fay Clayton, escrocă și femeie cu îndeletniciri deocheate, se aplecă deasupra ei și o sărută pe obraz.

Cînd se întoarse la Julius, îl găsi pe marginea patului, frecîndu-se prozaic pe cap.

— Ce s-a întîmplat, Fay? Întrebă el repede.

— Bellamy e aici — răspunse ea.

Julius își strînse pleoapele într-un efort de a se concentra.

— Bellamy? Abe Bellamy aici? Ce vrea?

— Să te vadă. De cît timp te-ai întors, Julius?

— Nu știu. Cred că de mai mult timp — spuse el și clătină din cap.

Își scoasesse ghetetele cînd se culcase și acum se uita disperat în jur după ele. Era încă amețit de somn. Fay îi aduse niște papuci.

— Nu vorbi cu el, Julius, dacă n-ai chef.

— Ba mă duc să-l văd — spuse Julius cu un zîmbet strîmb. Domnișoara Howett se simte bine?

Fay îi răspunse că da. Căscînd și întinzîndu-se, Julius o urmă în sufragerie. Julius încercă un sentiment nou în fața omului care îl terorizase atîta vreme. Și totuși îi putu înfrunta privirea cu o seninătate ciudată.

— Ce-ai de spus în ce te privește? îl întrebă bătrînul.

— Nu mă mai speriați — îi replică Julius și făcu un gest cu mîna ca și cum ar fi măturat din minte imaginea lui Abe Bellamy.

— Unde-i fata?

— Care fată? Întrebă Julius, făcînd pe nevinovatul.

— Fata pe care ai urmărit-o pe vasul *Contessa*.

— E acasă la ea — răspunse Julius distrat.

— Cred că minciuna e în firea ta. E aici, în această casă, acest apartament sau cum Dumnezeu se cheamă. Ai fost văzut aducînd-o înăuntru.

— Atunci de ce dracu m-ați mai întrebat, dacă știți? îi ceru socoteală Julius, enervat. Da, e aici!

Bătrînul își mușcă buzele.

— Cum ai scăpat?

— Asta nu vă privește! îl repezi Julius.

Bătrînul înghiți în sec.

— Cum de nu te-a văzut Smith?

— Smith e mort — îi anunță Fay, iar Julius o privi uimit.

— Mort? spuse el, nevenindu-i să creadă. Mort?

Fay dădu din cap.

— Cine ți-a spus? Întrebă Bellamy.

— Featherstone, acum o oră.

— Dar cum a murit? Cine l-a omorît?

— Arcașul Verde — răspunse Fay.

Bellamy sări în picioare și seoase o înjurătură.

— Ești nebună! zise el. A fost văzut... Arcașul Verde?

— La ce bun să mă întrebați pe mine? Ascultați, domnule Bellamy, eu nu sînt birou de informații. Vă spun doar ce-am aflat. Coldharbour Smith a fost găsit mort în salonul vasului, cu mîna străpunsă de o săgeată verde. Asta-i tot ce știu.

Soțul și soția se priviră reciproc. În ochii lui Savini apăru o expresie de neliniște pe care nu încercă s-o ascundă. Pe Abe Bellamy, știrea îl uluise pe moment.

— Cu atît mai bine — rosti el în cele din urmă. Savini, noi doi ne înțelegem. Pe scurt, îți ofer zece mii de lire, adică cincizeci de mii de dolari, iar soției tale îi dau aceeași sumă, dacă-mi faci un serviciu. Îți dai seama,

o sută de mii de dolari îți aduce o dobândă de șase, șapte mii de dolari pe an. Poți trăi comod cu banii ăștia în străinătate.

— Nu ne oferiți banii ăștia degeaba — spuse Fay serioasă. Ce vreți să facem?

Abe Bellamy arătă spre ușă.

— Fata dinăuntru — zise el. Aduceți-o la castelul Garre astă-seară. Mergem împreună. Jos mă așteaptă mașina.

Julius clătină din cap.

— Sînt multe lucruri pe care le-aș face pentru bani, domnule Bellamy, asta însă nu. Și nici nu există o sumă cu care să mă convingeți.

Fay făcu un semn că e de acord cu soțul ei.

— Nimeni n-are să știe — spuse Bellamy, coborîndu-și vocea la o șoaptă aspră. Fata a dispărut de pe vas. Nimeni nu știe că se află la voi. Banii sînt aproape pe gratis, Savini. Am să ridic la cincisprezece mii...

— Nici chiar pentru cincisprezece milioane — spuse Fay. Julius n-are să accepte, iar eu l-aș detesta dac-ar face-o. Julius și cu mine am trăit de pe urma fraierilor ani de zile, dar erau oameni și nu aveau altceva de pierdut decît banii.

Bellamy își coborî privirea pe masă și rămase mult timp gînditor. Apoi își ridică gulerul hainei.

— Foarte bine — spuse el mai potolit. S-o lăsăm baltă. Te poți întoarce luni dimineața la Garre, Savini. Am să văd dacă nu pot să-ți dau o slujbă mai bună și un salariu mai mare.

— Nu mă întorc la Garre.

Abe se întoarse brusc spre el.

— A, nu? spuse el amenințător. Ți închipui c-ai să scoți mai mult de la Howett decît de la mine?

— Nu-mi pasă chiar dacă n-am să primesc un sfanț de la Howett! răspunse Julius indignat. N-o fac pentru bani. Și, pe deasupra... — se opri, amintindu-și de intenția lui inițială. Apoi, spre surprinderea soției sale, adăugă: Mă întorc luni dimineața la Garre, domnule Bellamy.

Bătrînul îl privi o clipă și dădu din cap.

— Cred că e un gest înțelept — spuse el.

Fay îl conduse pînă la ușă, o închise și trase zăvorul în urma milionarului. Înainte de a se întoarce la Savini, îi telefonă lui Jim Featherstone și-i dădu o știre care-l făcu pe acesta să o ia la fugă prin ceață, fără pardesiul sau pălărie.

— Să nu faci zgomot — îi șopti Fay, dîndu-i drumul înăuntru. Doarme încă. Ce ți-am spus eu, Featherstone! Julius a salvat-o. Dumnezeu! Julius e un om minunat...

Îl ridică în slava cerului pe Julius, vorbind ceva mai tare, în timp ce înaintau pe coridor.

Julius își pusese o haină de casă. Se trezise, dar era tras la față.

— E o ființă extraordinară, căpitane — spuse el, strîngînd cu efuziune mîna detectivului. Tocmai i-am telefonat domnului Howett și i-am spus că domnișoara Howett e în siguranță și că acum doarme.

— Cum ai scăpat?

— A fost și ușor și greu — răspunse Julius. Am scos cătușele și mi-am dezlegat picioarele. Singura problemă era cum să deschid ușa. A trebuit să aștept pînă seara, cînd le-a dat prin minte brutelor alea să-mi aducă de mîncare. În momentul cînd ușa s-a deschis, m-am repezit la marinar și, mai înainte de a-și da seama ce se întîmplă, am sărit peste parapet. Era gata să mă lo-

vească cu un obiect greu pe care l-a zvîrlit după mine, dar am apucat să mă feresc. Ceața era groasă, iar apa foarte rece. În curînd mi-am dat seama că un om aproape flămînd nu putea să ajungă la țarm. Am înțeles atunci că o abandonez și pe domnișoara Howett. M-am întors și am înotat spre cealaltă parte a vasului. O vreme, m-am ținut de lanțul ancorei. Incepusem să mă tem c-am să fac cîrcei cînd am văzut o frînghie atîrnînd de la o barcă pe jumătate coborîtă. Nu știu cum am reușit să mă cațăr pînă la ea, căci eram sfîrșit. Am reușit totuși și am rămas acolo întins o vreme, întrebîndu-mă ce să fac. Ați încercat să stați vreodată ud leoarcă într-o barcă, înconjurat de-o ceață ce-ți lipește hainele de corp și le ține ude? Un remediu minunat pentru durerile de cap. În cele din urmă n-am mai putut rezista și m-am furișat pe puntea superioară. Am auzit voci în salon și am deschis luminatorul. Smith era beat și devenise obraznic cu domnișoara Howett. Ea însă l-a împins, a fugit în cabina ei și a încuiat ușa. Faptul că am găsit o scară de frînghie într-una din bărci m-a decis ce să fac. Am luat-o și am legat-o de unul din pilonii de pe punte, cu intenția de a o folosi pentru a mă urca și coborî în barcă. Atunci l-am văzut pe Smith dînd buzna din saloan, în căutarea mea. Mi-a venit o idee. Am ridicat luminatorul, am lăsat scara de frînghie în salon și am coborît în mare viteză. Mi-era o frică de moarte să nu se întoarcă Smith — mărturisi el sincer. Mi-a trebuit o bună bucată de vreme s-o conving pe domnișoara Howett că eram eu și nu Coldharbour Smith. În fine a deschis ușa, iar eu i-am ținut scara, în timp ce ea urca. În clipa cînd a dispărut pe luminator, am urmat-o. N-am îndrăznit să ne suim amîndoi în același timp pe scară, căci nu știam dacă re-

zistă. Într-o secundă am fost în barcă. Nu știam cum se manevrează scripetele pentru lăsat barcă, dar domnișoara Howett, care a făcut mult iahting, mi-a explicat cum să desfășor frînghia și să cobor barcă. Am apucat fiecare frînghia de un cap. Într-un minut am lăsat barcă în apă și am desfăcut legăturile. Asta-i tot, atît că ne-a trebuit mult timp să găsim un loc de debarcare. Am avut un noroc grozav să dăm peste un taxi și i-am sugerat domnișoarei Howett să vină aici... Nu știam unde se află tatăl ei și eram sigur că Fay o să se îngrijească de ea.

— Cînd te-ai îndepărtat de *Contessa*, ai mai văzut vreo altă barcă? Îl întrebă Jim.

— Am văzut o barcă cu un om ce vîslea. Era la sud de vas și m-am întrebat cine-o fi. Nu era destul de aproape ca să-l disting. Credeți că era Arcașul Verde? Întrebă el repede.

— S-ar fi putut — răspunse Jim.

— Ciudat — zise Julius gînditor. L-am strigat, fiindcă nu eram siguri de direcție. Trebuie să ne fi auzit, deși n-a răspuns.

Jim se ridică în picioare.

— Slavă Domnului că ați scăpat — spuse el. Acum mai bine te-ai culca, Savini. Mîine dis-de-dimineață are să vină domnul Howett cu o servitoare. Fay — spuse el, luîndu-i mîna — încep să împărtășesc încrederea extraordinară în Julius Savini. Dacă am să-l întîlnesc vreodată în împrejurări de ordin profesional — regretabile — va avea în mine, la tribunal, un prieten bun.

Julius nu-i pomenise despre vizita bătrînului. Fay îi reaminti soțului ei după plecarea detectivului.

— Nu — răspuse Julius, scărpinându-și bărbia aspră. Nu cred că ar fi fost un gest înțelept. Ai auzit ce-a spus Featherstone, Fay? Ar putea să ne ajute să scăpăm dintr-o încurcătură — speculă el. Am o idee cu care aș putea să scot o groază de bani de la o anumită persoană. Dar și această idee mă cam scîrbește, așa că am să revin la planul inițial. Cred că lui Bellamy o să-i pară rău că m-a chemat înapoi.

— Poate că ție o să-ți pară și mai rău — îi propori Fay.

Capitolul LIV

GASIT ÎN BARCA

Un grup vesel, compus din cinci persoane, lua masa a doua zi la restaurantul Carlton. Fiind duminică, marele restaurant nu era prea plin. Două persoane, cel puțin, nici nu mai doreau prezența altcuiva.

Domnul Howett stătea grav și preocupat. Era atît de cufundat în gînduri, încît trebuia să i se amintească, de cîte ori se aducea un fel nou, că avea datoria să mănînce. Destul de ciudat, dar nu luă parte la conversație decît incitat de Julius. La sosirea lui Spike Holland, Julius tocmai explica rolul jucat de el în salvarea lui Valerie. De cîte ori Spike venea la restaurantul Carlton, era sigur că găsea acolo pe cineva gata să-l invite la masă. De data asta gazda se dovedi un bărbat arătos și încărunit, care, își aminti Valerie, luase masa

alături de ei în ziua cînd nu cunoștea adevărata ocupație a lui Jim Featherstone.

Jim se ridică și se înclină cînd trecu John Wood. De data asta, masa lor se afla în celălalt capăt al restaurantului. Cînd Spike veni la ei, tocmai se așezau.

— Cel care comite o crimă simbăta merită să moară imediat — zise el amărît. Toate ziarele de duminică sînt pline de istoria cu Arcașul Verde. Și cînd te gîndești că aveam promisiunea să capăt știrea cel dintîi, căpitane Featherstone! N-am știut un cuvînt pînă n-am aflat din ziare.

— Regret — spuse Jim zîmbind. Dacă eu aș fi pus la cale cele ce s-au întîmplat, te-aș fi informat, Spike. Am să-ți fac o dare de seamă exactă după-masă. Văd că l-ai remorcat și pe iubitorul de copii.

— Da, a venit ieri și rămîne peste noapte la mine. Înființează un cămin de copii în Anglia și vrea să negocieze cu bătrînul Bellamy cumpărarea castelului Garre. Ce părere ai? Zice că n-o să fie fericit pînă n-o să vadă pe parapete doar copii de doi ani, care să-l sfideze cu jucăriile lor pe Arcașul Verde. Ciudat, dar își închipuie că acest castel Garre are să fie un centru ideal pentru o astfel de instituție. Deși nu-l poate suferi pe Bellamy, se duce să-l viziteze la Garre săptămîna asta.

— Îl cunoașteți bine pe Wood? întrebă domnul Howett, brusc interesat.

— Nu prea bine. Am făcut cunoștință cu el pe linie profesională. E un om foarte cumsecade și merită să-l cunoști. Apropo, domnule Howett — întrebă Spike în treacăt — n-ați fost la Londra acum vreo cincisprezece ani?

Domnul Howett dădu afirmativ din cap.

— Am fost zilele trecute pe la societatea Toxophilită — continuă Spike — să văd dacă nu dau de urma arcașului, și am găsit numele dumneavoastră menționat cu prilejul unui concurs, ca fiind câștigătorul. L. B. Howett.

— Trasul cu arcul m-a pasionat puțin timp — i-o tăie domnul Howett. Cu mulți ani în urmă exista la Philadelphia un club de tras cu arcul. Cred că a dispărut. Țin minte că am participat la un concurs, cu ocazia unei vizite aici. Mă simțeam cam singur și am văzut anunțul. Nu mai țin minte rezultatul.

— Dar, tată, nu mi-ai spus niciodată că te-a pasionat trasul cu arcul! spuse Valerie uimită.

— M-a interesat într-un timp, dar acum nu mă mai interesează — răspunse domnul Howett și schimbă subiectul.

Julius ascultă cu toată curiozitatea, dar discuția trecu pe alte tărîmuri.

— Domnul Wood arată remarcabil — spuse Valerie, cînd Spike se întoarse la masa lui. Nu cred e-am văzut vreodată altă figură care să mă fascineze atît de mult.

— Îmi pare rău să aud asta — zise Jim.

— Cîți ani crezi că are? întrebă ea, neluînd în seamă întreruperea.

— Greu de spus. S-ar putea să aibă treizeci și opt, dar ar putea la fel de bine să aibă și douăzeci și opt. Firește, părul i-a încărunțit prematur.

— Povestește-mi despre el — îi ceru ea.

Cu o putere de stăpînire admirabilă, căci nici unui bărbat nu-i place să recite virtuțile altuia de față cu femeia pe care o iubește, Jim îi vorbi despre ocupația preferată a lui John Wood.

— Cred că ți-am mai spus odată — zise el cînd termină. Are o față remarcabilă și e, în general, un om remarcabil. Nu-l interesează decît bunăstarea copiilor. Nu cred să fi întîlnit vreodată un om mai absorbit de preocuparea lui.

— Nu-i place domnul Bellamy? îl cunoaște?

— Da — răspunse Jim — îl cunoaște foarte bine. A fost prieten cu nepotul lui Bellamy. De fapt, nepotul lui Bellamy i-a lăsat lui John Wood ca moștenire tot ce avea. Am cercetat testamentul. A fost făcut în Anglia și înregistrat la Somerset House. Deși moștenirea nu avea mare valoare, constînd mai ales din cărți și instrumente științifice, strînse de nepot în timpul războiului, totuși faptul că i-a lăsat lui totul dovedește afecțiunea ce i-o purta. Întîmplător, Wood mi-a dat un indiciu absolut sigur asupra identității tale, Valerie — adăugă el cu o voce scăzută. Îi povesti întîmplarea cu copilul furat și accidentul de tren. Am crezut la început că e vorba de tine, dar faptul s-a petrecut acum douăzeci de ani, cînd tu erai de trei ani, și, după cîte știu, tu aveai mai puțin de un an cînd ai fost încredințată familiei Howett.

Valerie clătină gînditoare din cap.

— Țin minte că am citit despre accidentul de la River Bend. Desigur, asta înlătură orice îndoială. Nu puteam fi eu... știu — spuse ea zîmbind — fiindcă am văzut hainele pe care le purtam cînd am fost adusă la familia Howett.

Jim fu surprins să afle că domnul Howett propusese să se întoarcă la Lady's Manor. Jim își închipuise că, prevenit de teribila încercare prin care trecuse copilul lui adoptiv, domnul Howett avea s-o țină la Londra

sau să se întoarcă cu ea în America. Această ultimă posibilitate îl cam neliniștea pe tânărul nostru.

Plecără în aceeași după-amiază, și Jim îi conduse pînă la ușa. Ancheta asupra morții lui Coldharbour Smith fusese fixată pentru miercuri. Deși dorea să o scutească de acest calvar, Valerie trebuia să-și depună mărturia, de o importanță vitală.

După plecarea mașinii, se întoarse în holul restaurantului ca să-și ia paltonul și pălăria. Îi văzu pe omul din Belgia și pe Spike Holland discutînd cu voce scăzută. Nevoind să-i deranjeze, le zîmbi și trecu mai departe.

La Scotland Yard, duminica era pustiu. Jim trecu mai mult de formă, deși, judecînd după ultimele evenimente survenite în afacerea Arcașul Verde, urma să aibă o groază de treabă. Ofițerul de serviciu îl opri cînd îl văzu trecînd.

— Vă așteaptă în biroul dumneavoastră inspectorul Fair de la poliția fluvială. I-am spus c-o să vă întoarceți. A zis că o să aștepte. Cred că vrea să vă vadă între patru ochi. Am telefonat la dumneavoastră acasă.

Jim se aștepta la această vizită, cu toate că-l uimea graba ei. Cînd intră, îl găsi pe inspectorul Fair, un om bronzat, semănînd mai repede a marinăr decît a polițist, stînd într-un fotoliu.

— Îmi pare rău că vă deranjez, căpitane Featherstone, dar țineți minte că noaptea trecută am dat peste un prieten al dumneavoastră care cobora dintr-o barcă. Cred că era domnul Howett.

— Da, domnul Howett — răspunse Jim.

Inspectorul Fair ridică de jos două obiecte pe care scaunul lui le ascunsese privirilor și le așeză pe biroul lui Featherstone. Primul era un arc scurt și gros, cu

rama de metal, iar cel de-al doilea — inevitabila săgeată verde.

— Unde le-ați găsit? întrebă Jim fără să înțeleagă.

— În barca domnului Howett — replică inspectorul.

Capitolul LV

VALERIE POVEȘTEȘTE

Jim privi fără o vorbă dovezile incriminatoare. Apoi oferi, la împlinire, un fel de explicație:

— Domnul Howett a spus că a văzut un om vîslind spre chei și l-a întrebat dacă poate să ia barca lui.

— Domnul Howett a spus de asemenea că omul nu i-a răspuns. Mie mi s-a părut cam ciudat; dumneavoastră nu, căpitane Featherstone? întrebă el.

— N-am văzut nimic ciudat în asta — răspunse Jim pe un ton cam rece. Este foarte posibil ca omul care se afla inițial în barcă, speriat de apariția domnului Howett pe chei, să fi uitat să-și ia arma sau s-o fi lăsat acolo intenționat, pentru a abate atenția.

— Hm! făcu inspectorul, fără să fie convins. E cazul dumneavoastră și nu vreau să mă amestec în el, căpitane Featherstone. Dacă ați asculta însă sfatul unui om mult mai în vîrstă ca dumneavoastră, n-ar trebui să-l disculpați în întregime pe domnul Howett de bănuiala de a fi provocat moartea lui Coldharbour Smith. La urma urmei, avea o scuză, ținînd seama că ticălosul îi răpise fata.

— Domnul Howett... e absurd! zise Jim.

— Poate să fie absurd — replică ofițerul imperturbabil — dar ce măsuri aveți de gând să luați? O să-l chemați pe domnul Howett la anchetă? E o problemă foarte importantă. Oricine se afla pe fluviu în acele împrejurări e bănuț și, după părerea mea, trebuie chemat în fața judecătorului pentru a declara ce a văzut sau auzit.

Jim se găsea într-o dilemă. Era cu neputință să nu pomenească numele fetei la anchetă. Dorea însă să restrângă la maximum implicațiile pe care le avea familia Howett în această crimă. Cine era omul văzut de Valerie și Julius vislind prin ceață și pe care îl strigaseră fără să primească răspuns? Era domnul Howett, ori... omul pe care-l căuta? Se hotărî să-l întrebe pe Howett cu prima ocazie. Se decisese de asemenea să nu-l cheme la tribunal pe Howett.

Între timp avusese loc cea de a doua crimă comisă cu o săgeată. Trebuiau date explicații publicului, plictisit de două crime nepedepsite.

Percheziția lucrurilor lui Smith scoase la iveală o mare sumă de bani, mai ales în valută americană. Aceasta însemna că persoana de la care se primise banii nu putea fi depistată.

Din punctul de vedere al poliției, ancheta trebuia condusă cu mult tact. Ziarele erau pline de reportaje asupra misterioasei crime. Se reaminti, prin fotografii și reportaje, asasinarea lui Creager. Apoi, în dimineața anchetei, *Daily Globe* apărură cu un reportaj senzațional. Era aproape o dare de seamă completă asupra activității Arcașului Verde. Ziarul fusese destul de abil să nu menționeze numele lui Abe Bellamy în legătură cu cele două tragedii.

— Greutatea — spuse Spike, făcându-și vizita lui obișnuită la Scotland Yard în dimineața când apărură ziarul — e că nu poți să stabilești o relație între el și oricare dintre crime. Singurul indiciu e că domnișoara Howett locuiește la Garre, la Lady's Manor, în raza de activitate a celui tip verde.

— N-am îndrăznit să citesc articolul — spuse Jim. Sper doar, Spike, că ai fost discret.

— Discreția e slăbiciunea mea — răspunse Spike. La urma urmei, istoria e foarte clară. Coldharbour Smith, un criminal cu cazier judiciar, a răpit-o pe domnișoara Howett pentru a primi o sumă de bani ca s-o elibereze. O aduce, printr-o înșelătorie, pe bordul vasului *Contessa* și e pe punctul, așa cum presupun, sau în orice caz așa cum presupune ziarul *Globe* — și doar asta contează — e deci pe punctul să trimită un mesaj tatălui ei, anunțându-l că fiica lui va fi eliberată contra mai multor zeci de mii de lire. E un caz obișnuit de șantaj așa cum l-am prezentat eu. N-am pomenit de căsătorie sau de planurile sinistre ale individului și desigur nici că bătrînul Bellamy ar fi amestecat în afacere.

Jim îi dădu dreptate.

— Dacă aș putea să aranjez lucrurile, așa ar trebui să se desfășoare ancheta. Singura primejdie e...

— Lacy — îl completează Spike. El poate răsturna totul, cu atît mai mult cu cît sînt sigur c-ai să-l acuzi de complicitate la răpire, și deci și la crimă. Poate că o să aibă și el ceva de spus despre tine, Featherstone — continuă Spike insinuant. Mi-a povestit o istorie înfiorătoare, cum a fost bătut și ce planuri de răzbunare are.

Jim își dădu seama că Lacy reprezenta o primejdie. Cînd numele lui Lacy fu citat la anchetă, omul dispăruse în ciuda cercetărilor întreprinse. Jim se simți liniștit, deși

suspendarea anchetei pînă la descoperirea lui Lacy nu făcea decît să amîne acea zi nefastă. Cum omul nu apărui nici la cea de a doua citație, lui Jim nu-i rămînea decît să-l aresteze și să-l rețină. Contrar voinței sale, înmină ajutorului său ordinul de arestare necesar. Lacy nu era însă de găsit. Dispăruse din casa unde locuise, din cartierul a cărui podoabă fusese. Peste trei zile, ancheta se deschise. Spike Holland asistă la dezbateri ca trimis al ziarului și rămase impresionat de uimitoarea lor lipsă de autenticitate. Nu se pomeni nici un cuvînt despre castelul Garre. Nu se făcu nici o aluzie la Arcașul Verde (cu excepția unui judecător curios, care fu repede pus la punct de procuror). Era o crimă bizară în unele privințe, dar altfel destul de prozaică. Cînd juriul, indiferent, dădu verdictul, se destrămă și ultima rămășiță senzațională a afacerii. Iată verdictul :

„Considerăm că decedatul Henry Arthur Smith a fost ucis pe bordul vasului *La Contessa*, în districtul Rotherhithe, în regiunea Londra, fiind înjunghiat cu un instrument cu vîrf ascuțit de una sau mai multe persoane, împotriva cărora dăm verdictul de crimă cu premeditare“.

Nici o aluzie la săgeată. Nici un cuvînt despre Valerie Howett, a cărei mărturie cu voce scăzută de-abia se auzise la masa grefierului.

— Un verdict ideal — spuse Jim răsufîind ușurat cînd ancheta se termină. Mă întreb ce gîndește Bellamy.

Domnul Howett îl invită pe Jim să-și petreacă sfîrșitul săptămîinii la Lady's Manor. Jim se grăbi să accepte. Cîrînd după sosirea lui, Valerie îi mărturisi lui Jim că domnul Howett, rezervat de obicei, devenise acum aproape taciturn.

— Castelul e mai strict păzit ca niciodată — spuse ea — iar domnul Bellamy nu mai primește nici furni-

zorii. Trebuie să-și lase marfa la intrare. Domnul Savini a devenit un fel de majordom, iar soția lui...

— Fay ? Întrebă Jim, nevenindu-i să creadă. Vrei să spui că-i și ea aici ?

— A sosit marția trecută. E un fel de cucoană care face pe jupîneasa. Domnul Savini crede că acel oribil Lacy se ascunde la castel. I-am promis că n-o să-ți spun.

— Așa să și susții — se grăbi Jim să-i răspundă. Nu vreau să știu cu ce se ocupă Lacy, pînă nu dovedesc că Abe Bellamy e răspunzător pentru numeroasele sale crime.

Se aflau în grădină. Valerie mîngîia distrată petalele ofilite ale unei imense crizanteme albe.

— Ce crezi, Jim, trebuie să renunțăm la speranța de-a o mai găsi pe mama ? Îl întrebă ea.

Jim nu socoti necesar să-i răspundă direct.

— Speranța, acea speranță care face parte din sistemul nostru obișnuit de gîndire, nu trebuie niciodată abandonată — zise el în cele din urmă.

Valerie dorea să-i spună ceva și de aceea îl adusesese în grădina întunecoasă. De fiecare dată cînd încerca să se decidă însă se oprea. Nu era secretul ei. Dacă-i destăinuia, însemna să arunce bănuielile asupra cuiva la care ținea foarte mult. Și, totuși, cea mai bună cale de a-și găsi liniștea sufletească era să-i dezvăluie obsesia ei permanentă.

— Jim, mă lupt în mine cu disperare să-ți încredințez un secret și sînt puțin speriată. E vorba de... tatăl meu, domnul Howett. Vrei să uiți o clipă că ești polițist și să fii doar prietenul meu ?

Jim îi luă mîna rece într-ale sale, iar ea nu se opuse.

— Spune, Valerie — zise el pe un ton blînd. Niciodată nu m-am simțit mai puțin polițist.

Valerie se așază alături pe banca largă de lemn și îi povestește cu ezitări ciudata întâmplare când auzise zgomotul vocilor și plîsul femeii.

— Când tata mi-a răspuns că e el în salon, ar fi trebuit să mă duc la culcare. Curiozitatea m-a împins însă să mai stau. Jim, era cît pe aci să mor! În hol a apărut Arcașul Verde!

Jim fu uimit, dar nu neliniștit.

— L-ai văzut pe domnul Howett cînd s-a urcat?

Valerie clătină din cap.

— S-a dus direct în camera lui.

— Încet sau grăbit?

— Grăbit.

Nu-i venea să rostească cuvîntul.

— A bătut la ușa ta și ți-a spus cumva noaptea bună?

— Nu. A mers direct în odaia lui și a încuiat ușa.

— Pe femeie ai văzut-o?

— Nu. Domnul Holland crede că a văzut-o la volanul mașinii care a trecut prin sat și l-a trezit din somn.

Jim o privi sceptic.

— O femeie cu nervii zdruncinați cu greu ar fi putut conduce o mașină. Deși femeile își revin uneori extraordinar de repede. Ciudată istorie...

— Am să-ți spun una și mai ciudată — zise ea, și pentru prima oară îi povestește despre sunetele misterioase auzite în noaptea escapadei ei, atunci cînd găsisese săgeata verde în bucătărie.

Ia cererea lui insistentă, aduse săgeata în salon. Jim o luă în mînă și o măsură.

— E mai lungă decît cele trei pe care le-am văzut — spuse el în cele din urmă. Săgețile care i-au ucis pe Creeger și pe Smith aveau cel puțin cincisprezece centimetri mai puțin. Asta e o săgeată autentică, cum foloseau arca-

șii pe vremuri. Pipăi vîrfurile ascuțite ca un ac și-l cercetă cu o lupă. E făcută manual — spuse el — ceea ce explică eșecul nostru de a descoperi din care magazin de sport au fost cumpărate săgețile. Corpul săgeții e făcut tot manual și e frumos finisat.

Plin de curiozitate, suci săgeata și o apropie de lumină.

— Sînt vreo șase amprente aici — zise el brusc. Probabil ale tale. Merită totuși să le fotografiem. Pot să iau săgeata cu mine?

— Nu! răspunse ea cu o violență care, pînă să-i înțeleagă motivele, îl surprinse o clipă.

Valerie se temea, se temea că amprente au să trădeze identitatea Arcașului Verde.

Featherstone îi înmînă săgeata. În momentul acela, ușa se deschise și în prag apără domnul Howett.

— Dragă mea... — începu el și se opri brusc. Ce-i asta? Întrebă el pe un ton rigid.

— O săgeată, tată — se blîmbî Valerie.

Domnul Howett luă arma din mîna ei. Se întoarse fără să spună o vorbă și ieși repede din odaie.

Privirile celor doi tineri se întîlniră. În ochii lui Valerie, Jim surprinse cu regret o expresie de durere.

Capitolul LVI

ZGOMOTE NOCTURNE

Cîinii de la Garre plecaseră. Într-o dimineață venise un paznic, îi legase și-i luase cu el. Personalul de la castelul Garre răsuflesse ușurat. Întîlnindu-și secretarul la întoarcerea acestuia, Bellamy îi anunță plecarea cîinilor.

— I-am trimis înapoi — spuse el. Erau niște nătărăi, se lășau drogați. Savini, am nevoie de o femeie care să supra-vegheze pe-aici. Nu mai angajez majordomi. Am nevoie de cineva care să-i pună pe servitori la treabă. N-ai vrea să-ți aduci nevasta la Garre ?

La început Savini voi să refuze.

— Soția mea n-ar accepta un post de jupîneasă — zise el. Ar însemna să fie un fel de servitoare cu rang mai mare.

— Întreab-o — i-o tăie bătrînul.

Julius îi scrisese, fără să viseze măcar că ea are să accepte. Spre surprinderea lui, Fay răspunse la scrisoare venind personal și aducîndu-și și bagajele cu ea.

— Oricum, mă plictisesc să stau singură. Mor de curiozitate să văd și eu fantoma aia, Julius. Îmi plac castelele. Nu-i așa de frumos ca la Holloway, dar ai mai multă libertate.

Julius tresări. Erau clipe cînd nu dorea să-și amintească faptul că soția lui fusese pensionara închisorii din Holloway Road. O conduse în bibliotecă să-l vadă pe Bellamy, care nu păru cîtuși de puțin mirat de sosirea ei promptă. Se purtă cu ea manierat, aproape politicos, și-i dădu cheile castelului o dată cu următorul avertisment :

— Am un paznic care face turul noaptea. Nu vă neli-niștiți dacă auziți zgomote. Doarme mai toată ziua și n-o să-l vedeți.

Întorși în camera lor, Fay îi puse cîteva întrebări despre plimbărețul acesta nocturn.

— Nu știu cine e — zise Julius. Bătrînul mi-a spus și mie același lucru. Cred că-i vreun ucigaș de-al lui, angajat să-l împuște pe Arcașul Verde.

În aceeași seară, citind o relatare a anchetei, avu o revelație.

— E Lacy — spuse el, iar Fay îi dădu dreptate.

Faptul că nici ea și nici soțul ei nu fuseseră chemați ca martori i se păru straniu. Noaptea, în timp ce reflecta la această problemă, așezată pe marginea patului și fumînd o ultimă țigară, Fay ajunse la următoarea concluzie :

— Featherstone a mușamalizat totul și a înlăturat orice dovadă, numai ca să nu fie pomenit la proces numele lui Bellamy.

— De ce ? Întrebă uimit Julius. Țsta ar fi ultimul lucru pe care l-ar face Featherstone. Doar vrea să pună mîna pe Bellamy.

Fay clătină din cap.

— Ești deștept, Julius, dar n-ai s-ajungi niciodată în diplomație. Nu-i pentru tine. Să presupunem că Featherstone pune mîna pe diavolul ăsta bătrîn. Ce dovadă are împotriva lui ? Cum poate să-l aducă la tribunal, fără să nu fie obligat s-o tîrască în noroi pe Valerie Howett ? Sînt absolut sigură că în povestea ei e amestecat și Bellamy. Altminteri de ce-ți închipui că te plătește Valerie ca s-o informezi despre el ? Se strecură în pat, își încleștă mîinile în jurul genunchilor și rămase încruntată și gînditoare. M-am gîndit mult, Julius. De ce oare m-a chemat Bellamy aici ?

— Dumnezeu știe. Poate ca să mă aibă mai ușor la mîină, dacă ești și tu prin apropiere.

Fay nu-i răspunse. Cînd vorbi din nou, era pe jumătate adormită.

— Poate că la Holloway ar fi fost mai sigur — spuse ea.

Julius mîrîi.

Fay nu dormi prea bine în prima noapte petrecută la castelul Garre. La ora trei era la fel de trează ca la miezul nopții. La un moment dat auzi pe cineva trecînd pe lîngă

ușa ei — un foșnet slab, însoțit de încercarea cuiva de a-și stăpîni tusea.

În cele din urmă se sculă, își puse pe ea un capot, se duse la fereastră și, trăgînd perdelele, privi în noaptea întunecoasă. Ploua. Auzi rafala picăturilor pe geam. Nu vedea nimic. Își putea însă închipui multe. Se întoarse în pat, tremurînd de teamă.

Ațipise, cînd auzi niște lovituri slabe și regulate. La început se gîndi că loviturile proveneau din cameră, dar ascultînd își dădu seama că izvorul lor se afla dedesubt. Tap, tap, tap, apoi o pauză. Tap, tap, tap, de data asta continuu. Îl înghionti pe Julius și îl trezi.

— Ce-i zgomotul ăsta? șopti ea.

Julius se ridică în capul oaselor și ascultă.

— Nu știu. Pare-ar fi cineva jos.

— Ce e dedesubt? întrebă ea.

Julius se gîndi.

— Sufrageria, nu, holul. Ți l-am arătat ziua, cînd ai venit.

Simți că Fay tremură de teamă.

— Intrarea care duce la celule — șopti ea înspăimîntată. Vai, Julius, mi-e frică.

Julius o îmbărbătă, băînd-o pe umăr.

— Nu fi proastă. Poate că e o țevă de apă. Așa explică Bellamy întotdeauna orice lucru ciudat. Zgomotul îl nedumerea totuși și pe el. Nu poate fi în camera de gardă. Seamănă cu un ciocan ce lovește oțelul. Ar trebui să-l auzim mai clar.

— Atunci ce e? întrebă ea agitată.

Julius Savini avea unele simțuri anormal dezvoltate. În timpul vieții lui agitate, sensibilitatea auzului și abilitatea de a descoperi de unde vine sunetul se dovediseră de ne-

prețuit. Depistase instantaneu sursa, și anume celulele, acele locuri tenebroase.

— De unde vine? întrebă Fay.

— E de la țevi — îi răspunse el. Culcă-te, și am să văd dacă nu pot să-l fac să înceteze.

Luă o haină pe el și Fay îl auzi deschizînd sertarul biroului.

— N-ai nevoie de-un revolver ca să faci țevile de apă să nu mai păcăne — îi spuse ea aproape în lacrimi.

— Sînt cam nervos din fire — zise el calm. N-am să mă plimb prin castelul ăsta vechi...

Fay se dădu jos din pat și Julius auzi foșnetul capotului ei de mătase în timp ce ea se îmbrăca.

— N-am chef să rămîn singură aici! spuse Fay hotărîtă.

Lui Julius nu-i păru rău, căci nici lui nu-i plăcea să rămînă singur. Înaintară încet pe coridorul luminat doar de un bec. Ușa de la camera lui Bellamy era deschisă.

— Nu s-a culcat — șopti Julius. Ușa se afla în aceeași poziție cînd ne-am urcat.

Ca dovadă, în holul de dedesubt ardea o lumină. Julius coborî scara foarte încet. Ușa de la bibliotecă era închisă. Auzi pocăniturile și mai limpede. Veneau dinspre sufragerie. Urmă de Fay, înaintă pe coridoarele întunecoase, trecu de ușa sufrageriei și ajunse în camera de gardă, patrată și pavată cu piatră. Înainte de a sosi acolo, zări razele unei lămpi, lăsată pe pardoseala de piatră. La picioarele scărilor ce duceau la celule lucea o altă lumină. Se furișă înainte și trase cu ochiul în jos. Nu se vedea nimeni, dar ciocănitul regulat se intensificase.

Cînd puse piciorul pe treapta tocită, revolverul din mînă începu să-i tremure. Deodată, ciocănitul încetă, iar zgomotul unor pași pe pardoseala de piatră neregulată îi

făcu să se retragă rapid. O înșfăcă pe Fay de braț, o luă la fugă pe coridor și urcă scara în goană. De pe palierul de deasupra avea o perspectivă perfectă asupra holului. Trecu o vreme, mai înainte ca cel ce producea zgomotele să apară. Era Abe Bellamy.

Nu avea haină pe el. Cămașa desfăcută lăsa să i se vadă pieptul uriaș. Își sumecase mânecele pînă la umăr. Privind aceste brațe imense și musculoase, Julius observă că erau mînjite cu niște dungă cenușii. Într-o mîină, Bellamy ducea un ciocan mare, iar în cealaltă o lampă. Cînd pătrunse în hol, își ridică brațul ca să-și șteargă fruntea asudată. Savini se trase repede înapoi și o luă pe coridor spre camera lui. Închise ușa ușor în urmă.

— Ce făcea ? Întrebă în șoaptă Fay, înspăimîntată.

— Repara țevile de apă — spuse Julius în glumă, fără să-și dea seama cît de aproape era de adevăr.

Capitolul LVII

CAPCANA

Julius se trezi dis-de-dimineață. Găsise pretexte destule ca să coboare în camera de gardă, căci îndatoririle lui îi reclamau prezența în fiecare colț al castelului. Camera de gardă îi rezervă o surpriză : un grătar greu de oțel, care pînă acum stătuse rezemat de perete, fusese fixat în bala-male și astupase intrarea spre celule. De la venirea lui Bellamy, grătarul nu fusese niciodată folosit. Acum era lăsat jos și încuiat cu un lacăt nou-nouț. Mai tîrziu, cînd îl văzu pe Bellamy, aduse vorba despre grătar.

— Da, unul dintre caraghioșii ăștia de servitori era gata să cadă pe scări cît ai lipsit tu. L-am prins ca să nu mai aibă loc accidente. Dar de ce întrebi ?

— Mi-ar fi plăcut să-i arăt doamnei Savini celulele — zise Julius.

— Ei bine, nu se mai poate — i se răspunse categoric. Cînd se întîlniră din nou în timpul zilei, bătrînul reluă singur discuția.

— Dacă soția ta vrea să viziteze celulele, am să i le arăt chiar eu într-o bună zi.

Julius îi mulțumi și-i comunică lui Fay cele discutate.

— N-am chef să văd celulele alea vechi — replică ea pe loc. Eu, una, plec, Julius. Apartamentul meu din Maida Vale nu-i un palat, dar e mai puțin înspăimîntător.

Julius acceptă fără nici un comentariu hotărîrea ei. La auzul știrii, bătrînul însă protestă.

— Spune-i că nu poate să plece ! răcni el. Vreau să stea aici ! În orice caz, mai are de stat o săptămînă.

— Comunicați-i mai bine chiar dumneavoastră, domnule Bellamy — răspunse Julius abil.

— Spune-i să vină încoace !

Fay intră pusă pe ceartă.

— Savini zice că vrei să pleci de la castel.

— Exact — răspunse ea. Castelul ăsta îmi calcă pe nervi, domnule Bellamy.

— Ți-e frică de fantome ? o ironiză el.

— Nu. Mi-e frică de dumneata.

Abe Bellamy chicoti. Dacă și-ar fi chinuit mintea să-i spună ceva care să-i facă plăcere, Fay n-ar fi găsit un răspuns mai bun.

— Ți-e frică de mine ! Și de ce ți-e frică de mine ? Oamenii urîți nu înspăimîntă femeile. Lor le plac bărbații urîți.

— Oamenii cavelor nu m-au atras niciodată — zise Fay — și datorită înfățișării dumitale vulgare casa mea mi se pare un rai. Nu ești un don juan, domnule Bellamy, asta-i adevărul, și nici nu mă interesează castelul ăsta vechi și fioros și zgomotele ce se aud noaptea...

— Care zgomote ? întrebă el grăbit.

— Julius spune că sînt de la țevile de apă, și poate că are dreptate, dar eu, una, nu pot să dorm. Fizicul meu suferă și nu-mi pot permite.

Bellamy o studie printre pleoapele întredeschise și, cînd ea termină, izbucni din nou în rîs, rîs mut, ca și cum s-ar fi străduit să și-l stăpînească.

— Fă cum vrei — spuse el. Stai pînă la sfîrșitul săptămîinii, și-apoi n-ai decît să pleci.

Fay consimți, deși se hotărîse să părăsească imediat castelul.

— Nu știi de ce am acceptat. O altă săptămînă la castel o să-mi scoată peri albi, Julius.

— Ești o proastă — zise Julius.

În noaptea aceea auziră din nou loviturile. De data asta reușiră totuși să doarmă. În a treia noapte, Julius se trezi speriat și o găsi și pe Fay sculată.

— Ce-i asta ? întrebă el.

— Parcă a fost o explozie.

În timp ce vorbeau se auzi un bubuit înfundat, care făcu dușumeaua să tremure. Savini se repezi pe coridor și coborî scările. Tocmai traversa holul, cînd apărură bătrînul.

— Ce vrei ? îl întrebă el.

Savini simțea mirosul acru al explozibilului.

— Ce s-a întîmplat ? spuse el.

— Nimic. Am aruncat ceva în aer. N-ai de ce să te temi.

— Ați aruncat ceva în aer la ora asta, noaptea ?

— Nici nu se putea un moment mai bun — zise Bellamy. Aveam impresia că unul dintre zidurile donjonului ascunde ceva. Toate castelele astea vechi au comori ascunse, și m-am gîndit de mult să dau jos zidul.

Abe Bellamy nu era omul care să caute la ora trei noaptea comori ascunse în dosul zidurilor.

— S-a speriat soția ta ? Credeam că doar de mine se sperie. Du-te îndărăt la culcare, Savini.

Julius n-avea altceva de făcut.

— Bătrînul a făcut o gaură în ziduri cu ajutorul explozibilului — îi spuse el lui Fay.

— Dacă a făcut o gaură destul de mare, am să mă strecur prin ea — răspunse ea decisă. Și-ai să vii și tu cu mine, Julius. Nu-mi pasă la cîți bani renunți. De ce te-a chemat înapoi ? De ce m-a chemat ? Fiindcă noi doi putem să-l denunțăm. Noi amîndoi știm că el a montat afacerea cu Smith. Nu te-a trimis el să-mi dai dispoziții ? Așa mi-a spus Smith. Nu-i dă mîna să ne lase liberi în oraș. Am fost oarbă. Nu poate suferi femeile, și totuși mă cheamă să vin. Dacă aș fi avut un dram de minte, ar fi trebuit să pricep mai de mult. Cum se luminează de zi, am plecat.

Julius avu sentimentul neliniștitor că Fay nu se înșală și-i dădu dreptate.

— Firește că am dreptate ! îi replică ea disprețuitor. Julius Savini, ești un om mort dacă mai rămîi aici. Bătrîna vulpe pune ceva la cale. Nu exploziile din zid mă neliniștesc, cred că nici nu are destulă dinamită ca să arunce în aer tot castelul, ci ce se urzește în dosul acestor lovituri și bubuituri.

Cînd cei doi își făcură apariția, Bellamy se găsea în bibliotecă, frunzărind un număr vechi din *Daily Globe*, ce conținea o expunere a anchetei.

— Plecați? îi întrebă el, văzîndu-i cum sînt îmbrăcați.

— Ne întoarcem acasă — îi răspunse Fay.

Bellamy lăsă ziarul din mînă.

— Credeam că stai pînă la sfîrșitul săptămîinii, Pleci și tu, Savini? Secretarul dădu din cap. Bine... Cred că sînteți ridicoli, dar nu vreau să mă cert cu voi. Iată-vă banii. N-ar trebui să vă dau nimic, fiindcă plecați așa. Semnați două chitanțe.

Julius îl ascultă și se așeză pentru ultima oară la biroul lui Bellamy.

— Savini, ții minte mapa de piele? Nu mă întreba care. Ții minte cum te furișai aici în lipsa mea, umblînd la sertar, apoi la mapă? Ții minte informațiile pe care i le-ai dat lui Valerie, cum o mai cheamă? Am să fac o faptă bună în schimbul a ceea ce mi-ai făcut tu.

Julius îl privi cu neliniște. Bătrînul împinse biroul la o parte și trase covorul cu piciorul.

— Sînt înfrînt — zise Bellamy — complet înfrînt. Polițaiul ăla Featherstone știe tot despre femeia pe care o țin închisă aici. Cred că și tu știi de ea și de asta fugi.

Se aplecă, ridică cu unghiile lama din parchet și vîrî cheia. Soții Savini urmăreau fascinați rotirea dalei de piatră. Fără să spună un cuvînt, Bellamy coborî treptele.

— Vino să vezi — zise el.

Julius îl urmă. Fay de asemenea, deși nu avea chei. Bătrînul aprinse becul de gaz și deschise ușa. Lăsă pe coridor lămpile aprinse.

— Intrați — spuse Bellamy la capătul tunelului.

— Eu rămîn aici — răspunse Julius.

Simți pe braț tremurul mîinii lui Fay. Bellamy se întoarse nepăsător.

— N-ai decît. Femeia este acolo, dacă vrei s-o vezi.

Deodată, o mînă se lăsă pe umărul lui Savini, iar o alta asupra lui Fay. Mai înainte ca Julius să-și regăsească echilibrul, fu îmbrîncit în tunel, iar nevasta lui o dată cu el. Ușa se închise cu o bufnitură și auziră cum sînt trase zăvoarele. Apoi, la micul grătar din ușă apărură fața lui Bellamy.

— Plecați acasă, ai? Ce dracu, dar ați și sosit acasă! Ultima ta casă, slugoiule! Ultima ta casă, tîrfă! Plecați ca să mă denunțați, nu? Aici o să rămîneți pînă o să muriți! Vocea lui Bellamy se transformase într-un urlet răgușit. Furia lui semăna cu o adevărată criză de nebunie. Te-am așteptat, Savini. Și pe nevastă-ta... — începu el, dar sări tocmai la timp.

Un glonț lovi zidul din spate, iar al doilea zăbrelele grătarului. Nu-i trecuse prin minte că Julius putea fi înarmat. Acoperi imediat grătarul cu un oblon, îl prinse bine, urcă scările, ieși și trase trapa la loc. Scrise apoi o lungă scrisoare și o duse personal la pavilionul de la intrare.

— Ai o bicicletă? Du atunci asta la Lady's Manor.

Omul plecă și Bellamy îl așteptă la poartă. După zece minute, paznicul se întoarse. Aproape imediat, bătrînul văzu o siluetă cunoscută ieșind de la hanul *Mistrelul albastru*.

— Du-te și spune-i domnului acela că vreau să-i vorbesc.

Curios, Spike se întoarce împreună cu paznicul.

— Bună dimineața, Holland. Prietenul tău m-a părăsit.

— Savini, domnule Bellamy?

Bellamy dădu din cap.

— A plecat. Și el și soția lui. I-am prins când încercau să forțeze casa de bani azi-noapte. I-am concediat pe loc. Am crezut că te interesează asta pentru ziarul *Globe*.

— Grozav — răspunse Spike fără entuziasm. Pe unde au apucat-o? N-au trecut pe la han.

— Nu, au luat-o pe jos spre Newbury. Acolo a zis Savini că se duc. Spunea c-o să vorbească cu un avocat. M-am săturat de castel, Holland. Nu te poți încrede în englezii ăștia, iar Savini era pe jumătate englez.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Concediez toți servitorii. Le plătesc și închid castelul. Nu mai țin decât portarul și un îngrijitor. Dacă treci pe aici săptămîna asta, îți spun o poveste interesantă.

Privirea lui Spike se însufleți.

— Ce-o să faceți cu Arcașul Verde? Întrebă el.

— El o să fie noul îngrijitor — i se răspunse prompt. Poate că o să-ți spun ceva și despre Arcașul Verde, Holland. A păcălit pe toți, cu excepția mea. Nu l-ai văzut niciodată la față?

— Nu — răspunse Spike calm. Nu fața vreau să i-o văd, ci spatele.

Abe se încruntă.

— Spatele?

— Vreau să-i văd urmele lăsate de Creager cînd l-a biciuit — zise Spike.

Nu se aștepta ca vorbele sale să aibă un asemenea efect asupra bătrînului. Bellamy se împletici, ca și cum ar fi fost împușcat, iar mîna lui uriașă dibui după stîlpul de piatră al gardului, căutînd un sprijin. Devenise livid, iar ochii lui stinși și cenușii se luminară brusc.

— Vrei să vezi spatele ... pe care l-a biciuit Creager! articulă el și, întorcîndu-se, o rupse la fugă pe alee, ca și cum l-ar fi urmărit un spectru.

Întră direct în bibliotecă, trînti și încuie ușa, se împletici pînă la fotoliul său preferat, unde se prăbuși fără putere.

Omul biciuit de Creager! La Garre apăruse o fantomă mai îngrozitoare decît Arcașul Verde. Rămase două ore în fotoliu, privind în gol pe fereastră. În fundul sufletului i se strecurase o emoție stranie și uluitoare — teama de moarte.

Capitolul LVIII

UN VIZITATOR DIN BELGIA

Jim Featherstone se afla în grădină cînd Valerie îi înmîină o scrisoare, fără să rostească un cuvînt.

Stimată domnișoară Howett,

Cînd ați venit la castel, m-ați întrebat de mama dumneavoastră și v-am răspuns că nu știu nimic. Pe atunci

aveam motive să nu vă spun. Mama dumneavoastră trăiește și cred că e sănătoasă. Dacă îmi faceți cinstea de a mă vizita într-o zi, am să vă dau toate informațiile posibile. Regret foarte mult că ați trecut printr-o întâmplare neplăcută. Abia azi-dimineață am aflat despre ea, citind niște ziare.

*Al dumneavoastră,
Abe Bellamy*

Jim reciti scrisoarea.

— O versiune modernă a istoriei cu șoarecele și pisica — zise el. Desigur, n-ai face prostia să te repezi la el acasă.

— Eram curioasă ce-ai să spui. Și totuși...

— S-ar putea să fie ceva? De acord. E posibil ca Abe Bellamy să se disculpe, prefăcându-se că e sincer.

— Ce primejdie ar putea fi? Întrebă ea.

Jim rămase însă neclintit în hotărârea lui.

— Ca prieten, nu pot decât să te rog să nu te duci. Dar ca ofițer de poliție, îți interzic! spuse el aproape în glumă. Abe n-o să îndrăznească nimic în timpul zilei, dar... uite-l pe Spike Holland că vine în fugă. Ce-o fi vrînd?

Spike traversă grădina în fugă. Fața lui pistriuată strălucea.

— Savini și cu soția lui au părăsit castelul, iar bătrînul concediază toți servitorii — spuse el cu respirația tăiată. Atît doar că cei doi Savini *nu* au părăsit castelul! Am stat la pîndă pe lîngă poartă din zori, fiindcă Julius mi-a promis o istorie pentru un reportaj. La zece a sosit Bellamy, pretextînd că Savini și soția lui au fost

concediați pentru că au încercat să-i deschidă casa de bani azi-noapte și că au plecat chiar în clipa aceea.

— Și ce presupui?

— Că Bellamy minte. Savini se află încă acolo, și fie că-l ajută pe bătrîn la falsele astea explozii, fie...

— Fie ce?

— Fie că Julius și soția lui sînt prizonieri. Nu mă mai miră nimic din ce se petrece la Garre.

Jim intenționase să se întoarcă în acea zi la Londra. Renunță și dădu în schimb un telefon la birou, cerînd să se facă cercetări în legătură cu Julius Savini. După-amiază, un ofițer îi raportă că nici Julius și nici soția lui nu fuseseră văzuți. Jim trimise atunci un polițist să ancheteze la castel. Omul se întoarse cu vestea că toți servitorii, cu excepția portarului și a lui Sen, șoferul, plecaseră în timpul după-amiezii. Cei mai mulți fiind din Londra, luaseră trenul de prînz. Abe se purtase cu ei generos. Nu se știa nimic despre Savini, decît atît, că plecase împreună cu soția. Asta era tot ce putuse afla.

— Cine a răspuns la ușă?

— Domnul Bellamy în persoană. Cînd am plecat l-am auzit zăvorînd ușa.

N-aveau altceva de făcut decât să aștepte.

Bellamy însă nu putea aștepta. Pentru a-și duce planul pînă la capăt, mai avea de înfruntat un singur obstacol. Dar și acesta se dovedi înlăturat în mod providențial într-o zi cînd coborî în cămară să-și ia laptele pentru cafeaua lui.

Deasupra bibliotecii de la castelul Garre se găseau mai multe odăi, majoritatea fără ferestre. Pe vremuri, aristocrații din familia de Curcy își aveau aici apartamentele. Odăile erau folosite acum ca magazii sau nefolo-

site de loc. Într-una din ele dormea în timpul zilei un individ cu fața întunecată și bolnăvicioasă, a cărui prezență o bănuise Julius.

Lacy era un hoț de meserie, care făcea pe zugravul, căci dintre toate meseriile de la închisoare zugrăvitul e cea mai ușoară. Autoritățile închisorii foloseau oamenii în funcție de profesiile lor din libertate. Manierele lui erau de obicei ireproșabile. De la sosirea la Garre, luase însă un aer de egalitate cu Bellamy pe care bătrînul se păru că nu-l ia în seamă.

Nici nu apucase bine ultimul servitor să dispară, că Lacy, fără să bată, deschise ușa de la bibliotecă și intră împleticindu-se. Ajunse în fața patronului său avînd între dinți o țigară de foi de-a lui Bellamy. Iluzia succesului zăpăcise oameni mai deștepti ca Lacy.

— Au plecat toți, patroane? Presupun că va trebui să te ajut. Să nu-ți închipui însă că am de gînd să fac pe servitorul.

— Ți-am cerut eu așa ceva? bombăni Bellamy.

Domnul Lacy își scoase țigara de foi și o privi cu dispreț.

— Asta nu-i una dintre cele mai bune, Abe — îi reproșă el. Nici nu ți-ar fi trecut prin cap să-i dai sărmanului Smith o astfel de țigară de foi. Iar acum eînd, ca să zic așa, fac eu treaba lui Smith și i-am luat și postul, am dreptul să fiu mai bine tratat.

— E o cutie de țigări pe masă — spuse bătrînul. Ce dorești, Lacy?

— M-am gîndit să vin și să discutăm ceva — spuse el așezîndu-se comod în fotoliul preferat al lui Bellamy. Nu știi încă ce urmărești. Îți închipui c-am să stau aici toată viața?

— Dar nici nu vrei să dai ochi cu Featherstone, nu?

La pomenirea acestui nume, fața lui Lacy se întunecă.

— Am să-l văd eu într-o bună zi — spuse el printre dinți — și am să-i plătesc ce-i datorez.

— Nu-ți face griji — spuse Bellamy — ai să-l vezi. Se încruntă și adăugă: Și-ai să-i plătești.

Omul continuă să fumeze, cufundat în gînduri negre. Abe îl privi și-l cîntări din ochi.

— Ce vrei să fac? îl întrebă Lacy deodată.

— Să-l ajuți pe Sen — zise celălalt.

Domnul Lacy se strîmbă.

— N-am lucrat cu un tip ca el niciodată și nici n-am chef să încep acum.

Lacy se afla într-o dispoziție foarte agresivă. În alte împrejurări, Bellamy ar fi terminat repede cu el. De data asta primi bombăniturile lui cu o resemnare surprinzătoare.

— Cînd a plecat Julius? întrebă Lacy brusc.

Bellamy se așezase la masă și examina mai multe cliitanțe lăsate de Julius pentru a fi plătite. Cum nu păru să audă, Lacy îi repetă întrebarea.

— În dimineața asta — răspunse el.

Lacy fuma în tăcere, pîrînd să reflecteze, căci după o vreme spuse:

— Cred că ai făcut o prostie că l-ai lăsat să plece. Un om ca el are să te șantajeze imediat. E ceva în afacerea asta care mă cam nedumirește. Julius, doamna Julius și cu mine cunoaștem cu toții secretul tău. Ce se întîmplă dacă unul dintre noi te denunță poliției? O să fie cam neplăcut, nu?

— Nu — răspunse Bellamy. Nu-mi fac griji din cauza lui Julius și nici dintr-a ta.

Pe masă se aflau două telefoane, din care unul comunica direct cu pavilionul de la poartă. Sunetul lui specific întrerupsese replica lui Lacy.

— A venit un domn la pavilionul de la intrare și dorește să vă vadă, domnule — spuse portarul.

— Spune-i că nu primesc pe nimeni — zise Bellamy arăgăos. Dar cine este?

— Zice că a venit fiindcă a auzit că este de vânzare castelul.

— Nu-i de vânzare, dobitocule! răcni Abe, și era gata să pună jos receptorul, când îi veni ideea să întrebe din nou: Cine-i domnul?

— Domnul John Wood. Spune că a venit special din Belgia ca să vă vadă.

Capitolul LIX

INTILNIREA LUI VALERIE CU JOHN WOOD

Bellamy se schimbă la față.

— Spune-i să vină — zise el. Așază telefonul la loc și se întoarce spre Lacy. Poți să pleci. Vine un gentleman să mă vadă.

Lacy se ridică fără chef.

— M-am plictisit de afacerea asta — spuse el. Mă tot ascund și dorm prin colțuri întunecoase de când am venit. M-am săturat!

Bellamy nu-i răspunse. Ochii săi spălăciți măsurară cu indiferență oaspetele necioplit. Lacy părăsi odaia cu un inexplicabil sentiment de neliniște.

Sen deschise ușa bibliotecii și invită vizitatorul să intre. Bellamy stătea sprijinit de cămin, cu mâinile la spate și cu capul lăsat într-o parte, în atitudinea lui obișnuită. Nu rosti nici un cuvânt, până ce Sen nu ieși, iar vizitatorul său rămase în picioare și cu pălăria în mână.

— Domnul Wood? mormăi el.

— Da. Sînteți domnul Bellamy? Am auzit un zvon că plecați de la castel și-l vindeți.

— Luați loc — îl întrerupsese bătrînul.

— Prefer să stau în picioare, dacă nu vă deranjează — îi răspunse el.

— Ați auzit deci că acest castel ar fi de vânzare? Indiferent cine v-a informat, v-a păcălit. N-am intenția să-l vînd, nici acum, nici pe viitor. De ce doriți să-l cumpărați?

— Mi s-a încredințat o sumă mare de bani ca să fondez un cămin de copii în Anglia — spuse domnul Wood, cu ochii săi gravi ațintiți asupra bătrînului — și am avut impresia că acest castel, cu câteva amenajări moderne, ar putea fi un loc ideal. Dispune de un spațiu imens, nefolosit de dumneavoastră, după cîte am auzit. În afară de asta, terenul din jur ne-ar permite să construim...

— Nu-i de vânzare! repetă Abe Bellamy.

John Wood se înclină și tocmai se pregătea să iasă, când bătrînul îl opri.

— Mi se pare că vă știu după nume, domnule Wood. Poate că mă înșel, dar parcă țin minte că ați cunoscut o rudă de-a mea.

— Vă referiți la nepotul dumneavoastră ? îl întreabă John Wood calm, iar Bellamy dădu din cap. Da, eram în aceeași escadrilă.

— A fost ucis, nu ? Sînteți sigur că a fost ucis ?

— A fost anunțat oficial — răspunse Wood. De altfel am moștenit și mica lui avere.

— Nu e nici o șansă să mai fie încă în viață, nu ? întreabă Bellamy. Mulți dintre cei dați morți au reapărut vii.

— Autoritățile militare americane au fost foarte grijulii. Au verificat cu toată atenția rapoartele de deces — zise Wood — și cred că guvernul german i-a confirmat moartea.

Bătrînul căzuse pe gînduri.

— Era un om vorbăreț nepotul ăsta al meu ? V-a spus ceva despre... — nu găsi imediat cuvîntul — despre trecutul lui ?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre trecutul lui — zise John Wood.

— Hm ! mîrîi Bellamy și păru liniștit sufletește.

Își conduse vizitatorul pînă la ușă și-l urmări din ochi cum coboară aleea și cotește pe lîngă boschete spre pavilionul de la intrare. Abe se întoarse apoi în bibliotecă. Îl găsi pe Sen așezînd o tavă pe masă. Șoferul îi întinse o bucată de hîrtie.

„Nu mai e lapte“ — scria pe ea.

— Nu mai e de loc în cămară ?

Sen clătină din cap.

— Sînt acolo și niște cutii cu lapte condensat — bombăni Bellamy. Mă duc să le caut.

Tocmai se apucase să le caute, cînd făcu o descoperire uluitoare. La lăsarea serii îl trimise pe Lacy cu ma-

șina la Londra, cu instrucțiuni să cumpere anumite lucruri.

*
*
*

În timp ce se plimba pe strada principală din Garre, Jimmy Featherstone văzu un om ieșind pe poarta castelului și îndepărtîndu-se. Îl recunoscă dintr-o singură privire. Se scuză față de fata care îl întovărășea, grăbi pasul și-l ajunse din urmă pe John Wood în momentul cînd acesta era pe cale să urce în autobuzul de modă veche care făcea legătura între Garre și stația de cale ferată.

— Am venit să cumpăr castelul — spuse Wood după ce se salutară.

Jim începu să rîdă.

— Nici nu mi-a trecut prin minte că vorbești serios. Domnișoară Howett, vi-l prezint pe domnul John Wood. A venit să cumpere castelul Garre și aflu că nu a reușit. Ce părere aveți despre Bellamy, văzut de aproape ?

— Nu e foarte amabil — răspunse celălalt, zîmbind ușor.

Valerie simțea față de acest străin un interes mai mult decît obișnuit. Își spuse că probabil o fascinaseră preocupările lui grandioase, deși ar fi fost tentată să admită că personalitatea lui remarcabilă, intuită mai înainte ca el să fi scos un singur cuvînt, o impresionase atît de profund.

— Vă întoarceți la copiii dumneavoastră, domnule Wood ? îl întreabă ea.

— Nu încă. Înainte de a mă întoarce mai am încă o groază de treburi de rezolvat în Anglia. Vă interesează

straniile mele preocupări? o întrebă el și ochii îi sticliră.

— Atît de mult, încît aş vrea să ştiu totul despre ele — răspunse Valerie. Nu vrei să luaţi masa cu noi, domnule Wood?

John Wood ezită.

— Ba da — zise el în cele din urmă, şi dîndu-şi seama de lipsa lui de politeţe, se grăbi să se scuze.

Cînd trecură pe lîngă poarta castelului, întoarse capul spre clădire.

— Vă uitaţi după balaurul nostru? îl întrebă ea.

— Nu mă aşteptam să-l văd — zise John Wood. Dacă aş avea acest castel — spuse el deodată — aş arboră steagul american pe fiecare turn. Cred că Abe Belamy e la fel de lipsit de patriotism, pe cît e de lipsit de omenie.

Tot drumul pînă la Lady's Manor, Valerie discută cu omul din Belgia. Jim se simţi oarecum de prisos, ceea ce îi dădu un sentiment neplăcut. La masă, părea că Valerie îl cunoscuse pe străin de totdeauna. Nu i se adresă lui Jim decît pentru a-i cere sprijinul în favoarea unei afirmaţii a lui Wood.

Căpitanul Featherstone poate că s-ar fi supărat, dacă nu l-ar fi intrigat atitudinea ciudată a domnului Howett, care de la începutul masei se menţinuse într-o tăcere deplină, fără să-şi ridice o dată privirea din farfurie. Domnul Howett avea obişnuinţa să-şi amuze oaspeţii, fiind un om cu o bună reputaţie, perfect echilibrat, şi pe care nici cel mai rău duşman nu putea să-l acuze de timiditate. Şi totuşi de data asta păstră un aer distant pînă cînd Spike, chemat de la *Mistreţul albastru* ca să-şi înţilnească prietenul, aduse vorba despre tragerea cu arcul. Lui Jim i se păru atunci că domnul Howett se

apără răspunzînd provocării făcute de reporter în sala restaurantului Carlton.

— E o coincidenţă că mă interesează sportul, dar astfel de coincidenţe înţilneşti în fiecare zi. De pildă, deschizi o carte şi dai peste un cuvînt tehnic pe care nu l-ai mai auzit sau folosit niciodată. Il cauţi într-un dicţionar, îi afli înţelesul, şi peste douăzeci şi patru de ore găseşti acelaşi cuvînt în altă parte! Cînd eram tînăr şi aveam o vedere la fel de bună ca a dumneavoastră, mă pasiona, fireşte, tragerea cu arcul. În satul meu, eram vreo şase băieţi care formaserăm un fel de ceată a lui Robin Hood, spartă după ce cîteva geamuri suferiseră o soartă similară. Pe atunci eram considerat cel mai bun arcaş din ceată. Mai tîrziu, tînăr fiind, am ajuns la o oarecare măiestrie. Cînd am făcut rost de ceva bani, m-am apucat din nou de sport şi m-am înscris la un club din Philadelphia. Am descoperit însă că vederea reprezenta un handicap de netrecut. Acum cincisprezece ani m-am dus în Germania să consult un specialist şi m-am întors la Londra cu nişte ochelari comandaţi special, de fapt chiar aceştia. Îi scoase şi se uită clipind la ei. Mi-a venit ideea să-i încerc şi, văzînd anunţul concursului, am fost tentat să trag din nou.

— Mi se pare — spuse John Wood zîmbind — că discuţia se mută asupra Arcaşului Verde. A mai apărut în ultima vreme? Nu citesc prea des ziarele engleze.

După aceea conversaţia deveni generală. Prin întrebări abile şi pline de tact, Valerie află că Wood nu avea nici un program pentru seara următoare şi atunci, fără jenă, făcu astfel ca domnul Howett să-l invite la dîneu a doua zi. Jim plecă acasă foarte îngîndurat. Cunoştea prea bine oamenii ca să regrete sau să dea glas micii împunsături de gelozie, pe care, desigur, o simţise.

Julius Savini, filozof din naștere, acceptă situația cu un calm care stârni admirația soției sale. Se afla de două zile prizonier într-una din celulele castelului Garre și timp de două zile și două nopți nu-și văzuse temnicerul. Nu exista nici o primejdie să moară de foame, deoarece camera era plină cu conserve, inclusiv patru cutii cu biscuiți, nedeșfăcute. Aveau și o mare rezervă de apă. Nimeni nu încercase să închidă gazul.

Inchisoarea le dezvălui îndeletnicirile de la miezul nopții ale lui Abe Bellamy. Explozia provocase într-unul din ziduri o gaură de peste un metru patrat, blocată la capătul dinspre ușă de un grilaj patrat de oțel, în fața căruia eforturile lui Savini se dovediseră inutile. Julius se furișă în deschizătură și descoperi că de aici se vedeau celulele pe care Bellamy le arăta vizitatorilor.

— Asta era zgomotul pe care l-am auzit, Fay — spuse el. Bătrînul a muncit săptămîni de-a rîndul ca să spargă zidul. Probabil că atunci cînd am auzit explozia și-a petrecut tot restul nopții fixînd grilajul.

— Îl poți mișca? Întrebă ea neliniștită.

Julius clătină din cap.

— E cimentat și, chiar dacă am putea să trecem de el, ar fi imposibil să forțăm grilajul de la capătul scărilor.

— Ești sigur că asta e celula pe care o știi?

Julius făcu un semn afirmativ.

— Se vede trapa din gaura de jos, care a fost și ea cimentată. Nu știu de ce, fiindcă Bellamy era foarte

mîndru de celula „poziția chinuită”. Ascultă, Fay, am dat de dracu — spuse el calm. Deși am un revolver și opt cartușe, nu cred că există vreo perspectivă imediată de a le folosi. Am fost un prost să-l las pe bătrîn să înțeleagă că sînt înarmat. Cel mai bun lucru e să facem economie la provizii. Ar trebui să le chibzuim în așa fel încît să țină cît mai mult cu putință.

Se gîndi să încerce să spargă lacătul trăgînd în el cu revolverul. După ce cercetă ușa, își dădu seama că efortul ar fi de prisos, avînd ca singur rezultat blocarea ei.

— Poate că vrea doar să ne sperie — zise el.

Fay înțelese că optimismul lui era fals.

— În orice caz, o să trăim cît putem de mult, Julius — spuse ea, luîndu-l de braț. Featherstone are să bănuiască, desigur, ce s-a întîmplat.

— Featherstone bănuia că femeia e ascunsă în castel — zise Julius concis — și totuși n-a găsit-o. Nu-i vina lui. Mă întreb însă cum a scăpat de aici femeia?

Îi veni o idee și începu o cercetare amănunțită a zidurilor. Își petrecu astfel cea mai mare parte a zilei.

— Întregul castel e înțesat cu ganguri secrete și poate că există o ieșire. Să dăm doar de ea...

În cele din urmă însă, disperat, renunță să mai caute și se apucă să cerceteze în ce fel ar putea profita la maximum în situația lor deznădăjduită.

A doua zi, Fay, cotrobăind într-unul din sertarele biroului, dădu peste un carnet cu coperte roșii, ale cărui pagini erau pline de notații scrise mărunt. Fiecare pagină era tixită, iar textul se întindea pînă și în interiorul copertei din spate. Dintr-o privire își dădu seama că avea în față un jurnal intim.

— Julius! strigă ea violent, iar soțul ei, care pipăia pardoseala de piatră căutînd o ieșire posibilă, traversă

odaia și se apropie de ea. E jurnalul femeii, Julius — zise Fay încet. Dacă ieșim de-aici, face sute de mii de lire.

Julius luă carnetul, se așază sub o lampă și citi o oră întreagă. Paginile relateau o istorie extraordinară și Julius nu sări nici un cuvânt. În cele din urmă lăsă carnetul jos, se ridică și își întinse mădularele.

— Pune jurnalul undeva la-ndemină, Fay — spuse el. Nu cred că vom ieși vreodată de aici, dar dacă reușim, facem rost pentru toată viața de o vilă la Monte Carlo și de un apartament în Berkeley Square.

Restul zilei își citiră cu schimbul unul altuia, iar Julius, care avea o memorie remarcabilă, reținu câteva amănunte. Puseră la loc carnetul în sertarul unde-l găsiseră. Se făcuse ora zece când se culcară.

Sistemul de ventilație era aproape uluitor. Chiar și în spațiul redus al dormitorului, aerul rămânea întotdeauna curat. Curentul de aer venea printr-o țevă ce înconjura toți pereții și ajungea pînă la bolta tavanului, fapt remarcat de Julius la timpul convenit și trecut pe seama competenței lui Bellamy.

— Trebuie să fi muncit mult timp la amenajarea acestor camere — spuse el trîntit în pat și cu privirea ațintită la bolta de piatră de deasupra. A lucrat singur. Portarul mi-a spus că Bellamy a stat luni de zile la castel, mai înainte de a angaja vreun servitor sau de a aduce mobila. Abe Bellamy e fără îndoială un tip deștept. În definitiv, la început a fost constructor și bănuiesc că i-a fost ușor, cu forța pe care o are, să întreprindă aceste schimbări fără ajutorul nimănui.

Fay se afla în fața măsutei de toaletă și își făcea calm unghiile.

— Julius, știi ce cred eu? zise ea.

— Aș fi curios să știu uneori — răspunse Julius.

— Cred că sîntem primii din lot. Grilajul ce duce la celule a fost instalat pentru un scop anumit. Urmărește să mai prindă pe cineva. Și nici nu cred că merită să ne batem capul cu raționalizarea proviziilor.

— De ce nu? întrebă Julius surprins.

— Pentru că atunci cînd au să sosească și ceilalți prizonieri, Bellamy are să ne scoată la mezar, aici la subsol, iar mărfurile cele mai ieftine au să fie viețile doamnei și domnului Julius Savini.

Pe Savini îl trecu un fior. Se ridică în capul oaselor.

— Ce vrei să spui? o întrebă el răgușit.

— Exact ceea ce am spus. Ne-a prins într-o capcană. Abe se pregătește pentru marea finală, și o să-i vină destul de ușor, căci Coldharbour Smith e mort. Tu, eu, Lacy, Featherstone...

— Și domnișoara Howett — îi sugeră Julius cînd Fay se opri.

— M-am gîndit și eu, dar nu văd prea bine ce are împotriva ei. Știu sigur că a voit s-o aducă la Garre și poate că mai intenționează încă.

Fay dormea ușor. Cel mai mic zgomot o trezea imediat. Julius simți că-l mișcă cineva încet de umăr și că o mîna îi astupă buzele.

— Nu face nici un zgomot — îi șopti Fay, și își ridică mîna.

— Ce s-a întîmplat? o întrebă el pe același ton.

— E cineva afară — spuse ea.

Julius pipăi sub pernă după revolver, se furișă pe tăcute din pat și deschise ușa. Lăsase șase lumini aprinse. Cu excepția uneia, toate erau stinse acum, iar camerele erau cufundate în beznă. Trase prudent cu ochiul. Nu se zărea nimeni. Și totuși cineva intrase și stinsese luminile.

Din locul unde stătea vedea ușa prin care fuseseră împinși înăuntru. În vreme ce o privea, observă că ea se închide, apoi auzi cheia răsucindu-se încet în broască.

— Bellamy era — spuse el trist, revenind în cameră. Dac-aș fi știut! De ce nu m-ai trezit mai devreme?

— Am auzit zgomotul chiar înainte de-a te trezi — spuse ea. Ești sigur că Bellamy era?

Savini nu-i răspunse, ci ridică un deget și-i făcu semn să tacă. Ascultară și auziră trapa din bibliotecă închizându-se cu o bufnitură.

— Te asigur că era Bellamy — zise Julius și intră în odaia cea mare ca să afle motivul acestei vizite neașteptate. Aprinse din nou lumina, sperînd că bătrînul a lăsat o scrisoare. Nici urmă însă. De ce-o fi venit? Întrebă el.

Fay căscă și clătină din cap.

— Parcă ceea ce face el are vreun sens? Cît e ceasul, Julius?

— Cinci. Sînt destul de obosit, am să mă culc din nou, Fay. Fă-mi un ceai.

După ce ea intră în bucătărioară, Julius se uită mirat de jur împrejur, căutînd o explicație a vizitei lui Bellamy. Încercă zadarnic ușa. Era încuiată.

— Mă bucur că nu dorm — spuse Fay cînd îi aduse ceaiul. În această privință, închisoarea noastră se deosebește de toate celelalte în care am fost. Așeză ceștile pe masă. De fapt, doream să continui lectura jurnalului — spuse ea și trase sertarul de la birou.

Julius îi auzi exclamația și o văzu deschizînd cel de-al doilea sertar și căutînd grăbită.

— Ce s-a întîmplat?

— A dispărut jurnalul, Julius! exclamă ea.

Julius rămase cu gura căscată.

— Ești sigură? Traseră amîndouă sertarele și răsturnară conținutul lor pe covor. Ești sigură că l-ai pus acolo?

Își dădu seama că întrebarea era de prisos, căci o văzuse chiar el cînd îl pusese în sertar. Se priviră unul pe celălalt.

— D-asta a coborît! Și-a adus probabil aminte peste noapte de carnet — zise Fay.

Savini blestemă în sinea lui.

— Ce prost am fost să-l las acolo! spuse el. Ar fi trebuit să mă gîndesc c-o să vină să-l caute. A știut cu siguranță că-i acolo.

Era poate ora nouă dimineata. Julius, cu capul în palme, iar Fay prefăcîndu-se că citește, stăteau triști pe sofaua largă. Deodată auziră deschizîndu-se trapa ce astupa grilajul. Bellamy voia să le vorbească. Într-o secundă, Julius se ridică și, cu revolverul în mînă, se strecură în dosul unui pilon gros și așteptă.

— Lasă jos revolverul, Savini — spuse bătrînul. Pune-l pe masă, la vedere. Doar atunci am să discut cu tine. Dacă nu faci cum îți spun, renunț.

Julius reflectă rapid. Nu cîștiga nimic dacă-l înfură și mai rău pe Bellamy. Așeză revolverul pe o măsută la care bănuia că se gîndise bătrînul.

— Apropie-te acum de ușă. Nu-ți fie teamă. Dacă aș fi vrut să te împuşc, puteam s-o fac prin grilaj, la fel de ușor cum îți vorbesc.

— Ce voiți, dozinule Bellamy? Întrebă Julius cu o voce jignită. Nu înțeleg de ce ne ții aici. Cred că puțetei avea încredere în noi.

— Evident că nu — i se răspunse. Am venit să vă spun că sînteți căutați. Un polițist m-a pisat toată dimineața. Mi-a spus că au găsit în apartamentul vostru niște hîrtii care i-au făcut să creadă că aveți de gînd să plecați în străinătate. Bănuiesc c-or să renunțe să vă mai caute, Savini. Profitați de hrana pe care o aveți. Asta-i tot. O să rămîneți aici pentru totdeauna. Am aruncat cheia. Am aruncat-o în puțul din curte, Savini.

— Mințiți! spuse Julius. Ați fost aici noaptea trecută și ați furat jurnalul.

Bellamy se holbă la el prin grilaj.

— Repetă! strigă el cu o voce răgușită.

— Ați fost aici noaptea trecută și ați furat jurnalul.

— Care jurnal?

— Ce sens are să faceți pe prostul? răspunse Julius. Ați venit la ora cinci dimineața, și ați avut mare noroc că nu v-am văzut.

— Care jurnal? Întrebă din nou Bellamy. A lăsat vreun jurnal? Ar fi trebuit să-mi închipui. Unde-i jurnalul?

— V-am spus c-a dispărut — răspunse Julius plictisit. Ați venit...

— Dobitocule! Otreapă! răcni Bellamy. Nu m-am apropiat de voi de cînd v-am încuiat!

Trecu multă vreme pînă cînd bătrînul își recăpătă stăpînirea de sine.

— Spune-mi, Savini, și-ți promit c-am să mă port cinstit cu tine. Al cui era jurnalul? Era cumva al unei femei?

— Dumneavoastră știți cel mai bine — îi replică Julius, stîrnind din nou furia bătrînului.

— Îți repet că habar n-am! Îți repet că nu l-am văzut! Nici n-am știut că-i acolo. Ce era scris în jurnal? Întrebă el cu glas scăzut.

Julius îi recită un fragment, iar bătrînul se desprinsese brusc de grilaj, de parc-ar fi fost împușcat. Curînd reapăru și, cu toată lumina slabă, văzură că era de o paloare cadaverică.

— Mai aveai o șansă, Savini — spuse el cu o voce cavernoasă — una singură. Putea să-ți ia altcineva locul, dar acum știi prea multe, Savini, prea multe!

Trapa se închise mai înainte ca Julius să-i poată răspunde. Se întoarse și înfrîni privirea neliniștită a soției sale.

— Ce te-a apucat să-i pomenesti de jurnal — îl întrebă ea calm — cînd ai văzut că nu știa nimic de el? Ai făcut o mare prostie, Julius.

Savini dădu cu indiferență din umerii săi înguști.

— Ce mai contează? spuse el. Nu l-am crezut nici cînd a zis că intenționa să ne scoată. Aici au să ne pucrezească oasele, Fay. O luă de umeri și își apropie fața de a ei. Nu-i așa de rău cum mi-am închipuit — șopti el mîngîindu-i chipul. Mi-a fost întotdeauna frică de moarte, și ideea de a muri așa, ca un șoarece într-o gaură, m-ar fi înnebunit. Dar acum nu mai mă tem, fețița mea.

Fay se retrase ușor din brațele lui.

— Julius, dacă cineva trebuie să moară, atunci acela e Bellamy. Dacă un străin a putut intra aici, înseamnă că și noi putem găsi o ieșire.

Julius clătină din cap.

— Arcașul Verde e cel care a pătruns pe ușă și numai Arcașul Verde poate găsi ieșirea — zise el.

Fay rămase uimită de seninătatea lui. Nu mai era Julius pe care-l cunoscuse ea, fanfaron, amenințător sau speriat, și nici Julius cel umil în prezența bătrînului. Căsătoria lui cu Fay constituise un eveniment deosebit. Pentru ea, căsătoria reprezentase mai mult o poziție pe care o putea afișa în fața femeilor mai puțin norocoase. În anumite momente își disprețuise soțul, fiind gata să-l sfideze, deși, dintr-un sentiment de sinceră prietenie, scenele de scandal aveau loc doar cînd se aflau între patru ochi.

— Domnule Savini, ești o adevărată revelație pentru mine — spuse ea cu afecțiune.

— Sînt o revelație și pentru mine însumi — îi mărturisii el. Trebuie să facem față situației. Iar realitatea e că bătrînul pregătește o ticăloșie pe lîngă care un delict obișnuit are să pară un fleac. Aș vrea să știu de ce-a cumpărat puștile de vînătoare.

— Care puști ? îl întrebă ea surprinsă.

— În capelă e o ladă plină cu puști. Le-am descoperit întîmplător. Vreo șase puști Mannlicher, de sport, și două lăzi mari cu cartușe. Sînt în odaia de deasupra celei în care a dormit Featherstone. Cred c-o să apucăm să trăim să le auzim, dar doar atît.

— Ce face cu o ladă de puști ? întrebă ea.

Julius își desfăcu mîinile lui fine într-un gest de ignoranță.

— Mi-a spus odată că are un plan precis — spuse Julius clătînd din cap. Mai bine nu i-aș fi pomenit de jurnal. Poate că am grăbit astfel întrebuintarea puștilor.

În liniștea camerei lui preferate, Abe Bellamy judeca situația, care acum devenise primejdioasă pentru el, deși acesta era lucrul ce-l preocupa cel mai puțin. Tragedia acestui om nemilos consta în faptul că în ultimul ceas, cînd se părea că providența îi oferise mijloacele de a se răzbuna pe femeia pe care o ura, prada îi fusese smulsă. Din clipa cînd femeia cărunță dispăruse, Bellamy se pregătise de apărare. Nu putea pricepe însă cum a părăsit castelul și unde s-a dus. Simțea doar atît, că undeva departe, sau în imediata apropiere, o forță i se opunea cu o înverșunare nemaipomenită, o forță materializată în silueta vagă a Arcașului Verde. Încercă un sentiment plăcut la gîndul că din nou castelul Garre se dovedea o fortăreață împotriva dușmanilor stăpînului ei. Dacă apuca să-și realizeze planul, n-aveau decît să bată la porțile de stejar sau să escaladeze zidurile drepte, căci ar fi murit liniștit.

În timp-ce medita să sîi Sen, care îi puse în față carnetul în care i se notau comenzile pentru magazine. Enervat, bătrînul îi făcu semn să-l lase în pace.

— N-am chîf să mînînc. Am să te anunț cînd mi-e foame. Ascultă, Sen, ai vrea să te întorci acasă ?

Sen clătîni din cap.

Bătrînul se gîndi o clipă, apoi se ridică și deschise casa de bani din dosul lămbriurilor. Scoase un teanc de bancnote și i le dădu șoferului.

— Sînt o groază de bani aici. Nu i-am numărat — zise el. Dacă se întîmplă ceva, întoarce-te mai bine acasă.

Sprîncenele subțiri ale șoferului se ridicară în semn de mirare.

— Vrei să știi ce se poate întâmpla? Multe — spuse Abe acru. Cum ani de zile n-ai avut obiceiul să pui întrebări, nu începe acum. Am să te trimit la Londra peste câteva zile și nu vreau să te mai întorci. Strânge-ți cărțile și manuscrisele, aiurelile alea care te distrează, și ia-le cu tine.

Sen așteptă cu carnetul în mână, ca și cum ar fi vrut să repete indiscreția. Se răzgândi însă, se înclină și părăsi camera.

Clepsiara se golea. Abe Bellamy știa. Ceva îl avertiza limpede și sigur. Se apropia ziua când tot ce simboliza castelul Garre, tot ce simboliza ura și dragostea avea să fie uitat o dată cu moartea. Dacă ar putea-o regăsi pe femeia căruntă! Dacă, printr-un noroc extraordinar, i-ar cădea în mână! Toate agențiile de detectivi de la Londra o căutau. Toate informațiile ce se puteau cumpăra îi stăteau la dispoziție. Dar ea dispăruse de parcă ar fi înghițit-o pământul. Și totuși, poliția nu venise. Ce încântat ar fi fost craiul de Featherstone să intre țănoș în castel, în mână cu unul din „mandatele” sale.

Jurnalul! Ce seria în el? Dacă Savini trebuia crezut, femeia notase prea multe pentru ca Bellamy să se simtă liniștit sufletește. Julius nu putuse să inventeze fragmentul recitat atât de curgător.

În cele din urmă se trezi din gânduri și coborî în celule să lucreze. Auzindu-l, Julius își luă revolverul și se strecură pînă la gaura din zid. Văzu că grilajul fusese acoperit cu scînduri, care îl ascundeau cu totul pe Bellamy. Lucrările țineau toată ziua. Auziră zgomotul oțelului lovind piatra, iar Fay surprinse niște sunete care la început o alarmară, apoi îi stîrniră curiozitatea. Trecu o vreme pînă să înțeleagă natura sunetelor: în timp ce lucra, Abe cînta. Fay rămase uimită.

Publicul nu mai manifesta nici un fel de interes pentru Arcașul Verde. Domnul Syme, șeful rubricii de știri senzationale, sublinie categoric acest lucru, ca Spike să nu-i mai inventeze noi pretexte.

— Pe lîngă asta — zise Syme la telefon — am primit săptămîna trecută o scrisoare de la Bellamy, în care amenință că ne dă în judecată pentru calomnie. Zice că i-ai compromis proprietatea.

— Prostii! răspunse Spike disprețuitor. Fantoma i-a mărit valoarea cu zece mii de dolari. Pe cuvîntul meu, domnule Syme, reportajul merită să mai așteptăm.

— Întoarce-te imediat și așteaptă-mă la birou — spuse Syme inflexibil — și ocupă-te cu o muncă nișel mai cinstită.

Telefonul public se afla în mijlocul unuiu din pereții holului de la *Mistrețul albastru*. De obicei, Spike telefona la ora cînd barul era plin, ceea ce reprezenta unele avantaje, căci zgomotul discuțiilor acoperea convorbirea lui. Astăzi însă, cu excepția unui bătrîn fermier ursuz, care bea dintr-o cană mare de cositor, barul era pustiu.

În timp ce Spike se îndepărta de telefonul prins pe zid, bătrînul îl salută prietenos cu capul, așa cum fac cei de la țară.

— Fantome, ai? E plin de fantome pe-aici. Mi s-a spus că a apărut una nouă la Cloister Wood. A văzut-o unul dintre căruțași și de atunci s-a îmbolnăvit.

— Îmi pare rău — zise Spike politico. Arcașul Verde era tot o legendă a oamenilor de la țară, iar el își pier-

duse vremea umblînd după cel puțin trei indicii false. Toți de-aici cred că-l văd pe Arcașul Verde.

Bătrînul chicoti înfundat.

— Fantoma asta nu-i verde. E o femeie. Căruțașul a văzut-o de aproape. S-a speriat de moarte...

— Unde-i Cloister Wood? Întrebă imediat Spike, foarte interesat.

— La vreo șase mile pe șosea, dar dacă traversați Monks Field și o țineți drept pe șoseaua Adderley, ajungeți mai repede acolo. În pădure e o căsuță care se crede c-ar fi bîntuită de fantome. Se pare că nimeni nu trăiește în ea. Și, totuși, întotdeauna e cineva înăuntru.

— Mă faci curios, bunicule — zise Spike.

Bătrînul clătină din cap.

— N-aș zice că se întîmplă mare lucru, dar nu pot pricepe ce caută urmele alea proaspete de roți de mașină, lîngă căsuță. Le văd mereu. Nu-s urme de mașină Ford, ci de o mașină mare. Cineva se tot duce și vine într-o mașină mare.

— La căsuță? Ai văzut... mașina?

Fermierul făcu semn că nu.

— Lîngă căsuță, în aceeași curte, se găsește un hambar. Într-o dimineată cînd plouase și pămîntul era moale, am văzut urmele roților ducînd la el.

— De cît timp a fost văzută femeia?

— N-am auzit de ea pînă sîmbăta trecută. A zărit-o căruțașul meu. Venea la fermă devreme dimineată și trecea prin pădure. Lucrez la ferma Caddle Heath de cincizeci și cinci de ani. Înaintea mea a lucrat aici tata. Ei bine, căruțașul ăsta, Tom îl cheamă, mergea agale, fără să se gîndească la ceva, cînd dă peste femeia asta și mai să moară de frică. Femeia se plimba prin pădure

și plîngea. Tom mi-a spus că și-a dat seama că-i o fantomă și a rupt-o la fugă.

— Asta a avut loc aproape de căsuță?

— Foarte aproape. D-asta am pomenit de căsuță. M-am gîndit după aceea că poate locuiește acolo.

Spike era dispus să se agățe de orice fleac care să justifice eventual o prelungire a șederii sale la Garre. Nu spusese decît adevărul cînd afirmase că simțea apropiindu-se deznodămîntul dramei lui Abe Bellamy. În ciuda vieții aparent normale de la castelul Garre, o presimțire ciudată îl avertiza că se vor petrece cu siguranță evenimente senzaționale. Îi părea rău să renunțe la un reportaj pe care-l concepușe și-l moșmondisese atîta vreme.

„Găselnița“ cu femeia din pădure i se păru lipsită de temei. Porni totuși în plimbarea de trei mile — în realitate de mai puțin de trei mile, după cum constată el — tăind pe drumul indicat de bătrînul fermier. Era o zi mohorîtă. În aer se simțea apropierea iernii. În aceste condiții, plimbarea se dovedî o plăcere. Spike ajunsese pe nesimțite la marginea lui Cloister Wood.

Pădurea, mai toată proprietate particulară, era îngădită, deși proprietarul nu-și bătuse capul să repare gardurile. Sări într-un loc gardul stricat care întovărășea cărarea strîmtă ce se încolăcea printre copaci, și pătrunse într-o junglă de pini și de boschete.

Căsuța nu se vedea de la șosea. Se afla la capătul unui drumeag care cotea în unghi drept înainte de a se intersecta cu șoseaua principală. Urmînd indicațiile precise ale fermierului, Spike găsi ușor drumul.

Pe drumeagul acela nu trecuse nici o căruță de ani. Singura urmă vizibilă de roți erau dîrele lăsate de niște cauciucuri late de mașină. Ochiul expert al lui Spike le identifică ușor ca fiind recente. În curînd zări căsuța.

Era o construcție de lemn cu un singur etaj și acoperită cu iederă. Văzu în apropiere, printre pomi, hambarul. Pe coșul casei nu ieșea nici un fir de fum. Ferestrele din-spre șosea aveau obloanele trase, iar clădirea părea moartă și abandonată. Spike se apropie de ușă și bătu. Așteptă câteva minute. Nu-i răspunse nimeni. Porni în recunoaștere în jurul căsuței. Ajuns în spatele ei, văzu că ferestrele de aici nu au obloane. Prin geam, văzu un dormitor modest mobilat. Patul nu fusese strâns și arăta ca și când cineva tocmai se sculase din el. Atenția îi fu imediat atrasă de trei perechi de pantofi de damă, așezați lângă pat. Chiar de la depărtare văzu că sînt noi. Pe jos se aflau două cutii mari de carton, pline cu hîrtie albă creponată, iar într-un colț al încăperii, puse una peste alta, alte cutii asemănătoare. Continuă să cerceteze. Apasă pe clanța ușii din dos, dar, văzînd că nu-i răspunde nimeni, reveni la fereastra dormitorului.

Îi trebui mult timp pînă să se decidă. În cele din urmă încercă prudent fereastra și, destul de îngrijorat, descoperi că era deschisă. Trase cîrligul. Să intre? Era pur și simplu o spargere și nu știa ce-ar putea să-i spună proprietarului în cazul cînd se pomenea cu el. Șirul de pantofi îi zgîndărea însă curiozitatea și, respirînd adînc, se ridică în coate, se cățăra pe pervaz și pătrunse în cameră. „Întîi să fiu sigur” — își spuse el — și făcu un tur prin căsuță. Se întoarse apoi să cerceteze mai atent obiectele din dormitor.

Numai două camere erau mobilate: dormitorul prin care trecuse și o cămăruță cu o masă, un scaun și mai multe cuiere prinse în pereții de lemn. Într-unul atîrna o haină grea de piele, căptușită cu blană de oaie. Pe masa neacoperită nu se aflau decît o pereche de mănuși groase de oaie, vechi și uzate.

Spike ieși din nou pe coridor și striga:

— Nu-i nimeni pe aici? Cuvintele răsunară prin odăile pustii. Nu-i nimeni aici? strigă el iar și se întoarse în dormitor.

Patul era strîmt și tare, iar Spike bănuia că cearșafurile de batist fin sînt noi. Pe noptieră văzu o sticlă de coniac, două sticlute cu doctorii și o cutiută cu o seringă. Spike o studie cu atenție. Ca și cearșafurile și cele două pleduri din păr de cămilă întinse pe pat, seringă era și ea nouă. Pantofii erau și ei nou-nouți. Tălpile albe arătau că sînt neatinși. Fuseseră cumpărați de la unul din cele mai scumpe magazine de pantofi din West End și... Spike remarcă un lucru extraordinar. Pantofii erau de mărimi diferite! Fiecare era cu o jumătate de număr mai mic decît cealaltă pereche. Îi lăsă din mîna și se concentră asupra sticlutei cu doctorii, din care una era pe jumătate goală. Purta eticheta unei farmacii din Londra.

Dădu la o parte cearșafurile și găsi o cămașă de noapte de damă, largă, cenușie și foarte veche. Se rupseseră în coate și fusese cîrpită cu grijă. Mînecele erau de curînd peticite. La poale găsi locul de unde se tăiaseră mătase pentru peticitul lor.

Spike ieși pe fereastră și o închise la loc. Se duse să inspecteze micul hambar, situat între pomi, la o scurtă distanță de casă. Aici văzu din nou urmele roților, ce duceau direct spre hambar. Ușile erau încuiate cu un lăcăt, dar, trăgînd de un lanț, reuși să arunce o privire înăuntru prin crăpătura dintre uși. Nu se afla nici o mașină acolo. Lîngă un perete stăteau aliniate niște bidoane de benzină și trei roți de rezervă. Judecînd după mărimea lor, Spike își dădu seama de dimensiunile automobilului.

Se întoarse la Garre cufundat în gânduri. Nu exista nici un motiv ca femeia din căsuță să nu poarte pantofi scumpi, ba chiar pantofi de mărimi diferite, dacă avea această manie. Sau poate că-i fuseseră trimiși de probă. Știa totuși ce număr poartă !

Deodată, Spike întrezări dezlegarea misterului. Cel ce adusese pantofii nu știa ce număr poartă femeia și de aceea luase mai multe perechi, de probă. Era limpede. După lămurirea acestei probleme, numai rămăneau multe de discutat. Rămânea misterul asupra chirișilor ce nu se vedeau niciodată și care totuși locuiau acolo. Cine era proprietarul unei mașini atât de puternice și cum se explica oare că locuia într-o căsuță atât de modestă ? Dezlegarea misterului nu l-ar fi ajutat însă la descoperirea Arcașului Verde. Spike oftă. Căsuța din pădure nu reprezenta un element atât de senzational încât să-l convingă pe domnul Syme să renunțe de a-l rechema la Londra.

Seara, se întoarse în camera lui să se schimbe. În timp ce se îmbrăca, auzi câteva bătăi în ușă și Jim Featherstone își făcu apariția. Jim plecase de dimineață de la familia Howett și își adusese bagajele la han.

— Iei masa de seară cu familia Howett, nu, Holland ? Tocmai mă întrebam cine o să mă scuze față de ei. Mă întorc la Londra astă-seară, ca să-i caut pe cei doi Savini.

— Ascultă-mă, căpitane, soții Savini sînt la castel — spuse Spike apăsător. Îți jur că n-au plecat nicăieri azi-dimineață.

— E posibil — răspunse Jim calm. Nu uita însă că Julius Savini, cît o fi el de cumsecade, e un escroc. Trebuie să mă conving. Poate că mai există și alte ieșiri din castel.

— Nu le-ai găsit atunci cînd erai majordom — insistă Spike. Uite, căpitane Featherstone : m-am săturat de Garre și vreau să urmez sfatul bătrînului Syme. Eu, unul, plec mîine la Londra, iar Arcașul Verde nu mă mai interesează absolut de loc. A avut, slavă Domnului, toată publicitatea din partea ziarului *Globe*.

Jim îi dădu dreptate.

— Bănuiesc că te-ai plictisit să tot aștepti să se întîmple ceva — zise el.

— De ce te grăbești să pleci ? întrebă Spike. Își termină de înnodat cu grijă cravata de seară și se întoarse spre Jim, care se așezase pe pat. Poți să pleci mîine. Știu că domnul Howett te așteaptă, fiindcă am întîlnit-o pe domnișoara Howett cînd ieșeam din sat și mi-a amintit că vom lua masa de seară împreună. Are să fie și Wood acolo, vine de la Londra.

— Așa mi se pare — zise Jim pe un ton care îl făcu pe reporter să-l privească cu atenție.

„Un ofițer de poliție și un mare filantrop — rivali în dragoste pentru fiica unui milionar.“ Spike gîndea în titluri de articole.

Hotărîrea lui Jim nu se datora atît dorinței de a nu mai asista la succesul noului venit, cît faptului că era un om foarte ocupat, șeful unui mare sector. Își dăduse cu regret seama că își neglijase sistematic munca. Ar fi putut s-o descopere și singur, dar primise în aceeași dimineață o scrisoare de la șeful său, în care i se atrăgea atenția că lipsa lui de la sediu provoacă unele neplăceri. Cînd Spike coborî, mașina lui Jim se afla la ușă. Stăpînul ei stătea la volan și tocmai își aprindea pipa.

— Fă-mi un serviciu, Featherstone — îl rugă Spike. Dă-i un telefon lui Syme și spune-i că se întîmplă o

catastrofă națională dacă mă recheamă de la Garre mai înainte ca istoria asta să se lămurească.

— Am să-î spun chiar o minciună pentru tine — zise Jim. Nu cred încă că misterul de la Garre e mai aproape de soluționare acum, decât era la venirea ta. Îi explici tu lui Valerie ce s-a întâmplat !

Spike îl așteptă pînă cînd plecă, apoi se duse la Lady's Manor. Află că John Wood sosise de o oră. Stătea cu Valerie pe o sofa. Fata asculta într-o tăcere respectuoasă expunerea planurilor lui mărețe. De-abia observă venirea lui Spike.

— Unde-î căpitanul Featherstone ? întrebă ea.

— M-a rugat să-l scuz în fața dumneavoastră. A trebuit să plece la Londra — zise Spike. De la plecarea lui a crescut atît de mult numărul infracțiunilor, încît șefii poliției, alarmați, au trimis după el.

— Vorbiți serios ? A plecat într-adevăr la Londra ? spuse ea.

— Niciodată n-am fost mai serios — răspunse Spike. De fapt, e neliniștit în privința lui Julius Savini. Crede că bătrînul l-a sechestrat în castel. Eu, cel puțin, așa cred și bănuiesc că și el împărtășește punctul meu de vedere.

O văzu că se schimbă la față. După cîteva minute însă părea să fi uitat de existența lui Jim Featherstone. Cînd se așezară la masă, Spike își zise că n-o văzuse niciodată atît de vioaie, de veselă și de frumoasă. Domnul Howett, ca de obicei, mai mult asculta decât participa la conversație. În ultima vreme lăsa impresia că e complet absorbit de o problemă care îi solicita toată atenția. Valerie observase și ea și era neliniștită. Domnul Howett devenise pentru Spike o figură foarte interesantă. Mica teorie a reporterului asupra identității Arcașului Verde

se amplificase. Aduna treptat dovezi în sprijinul unei teorii care, la început, i se păruse fantastică.

Spike află că domnul Wood își va petrece noaptea la Lady's Manor. Nu pleca nici un tren spre Londra, și Valerie nu vru să audă ca acesta să stea la hotel. Spike se gîndi imediat la ciudățenia faptului că atunci cînd Jim Featherstone se stabilise la *Mistrețul albastru*, ea nu protestase ca-n astă seară.

La ora nouă, domnul Howett se retrase din salonul unde discutau. Dispăru mai înainte ca Spike să observe. Conversația se mută inevitabil asupra Arcașului Verde. John Wood aduse discuția asupra straniului vizitator.

— L-ați văzut vreodată, domnișoară Howett ? întrebă el oarecum în glumă.

Valerie se cutremură.

— Da, l-am văzut.

— Cum ? întrebă uimit Spike. Nu mi-ați spus niciodată, domnișoară Howett ! L-ați văzut într-adevăr pe Arcașul Verde ?

— Nu vreau să vorbesc despre asta — zise ea — și mai ales despre una din întâmplările prin care am trecut. Dar l-am văzut de două ori. O dată în curtea castelului Garre.

— Ce Dumnezeu făceați în curtea castelului Garre ? o întrebă mirat Spike.

— Căutam pe cineva — spuse ea. A fost un act de pură nebunie din partea mea, care s-a terminat aproape îngrozitor. Am pătruns în parc într-o noapte.

— L-ați văzut ? Unde ? întrebă Spike nerăbdător.

În ciuda teribilei amintiri, fata zîmbi.

— Dacă o să publicați asta în ziar, n-am să mai vorbesc niciodată cu dumneavoastră, domnule Holland — zise ea. Dacă îmi promiteți însă că o s-o țineți în mare

secret, am să vă arăt locul exact unde l-am văzut. M-am uitat și azi acolo. Nu știam că se vede și din curtea noastră, dar azi mi-am dat seama că se vede. E pe un delușor ce se zărește de pe zidul de la Lady's Manor. E o pădure, un fel de crîng, ce crește în curtea castelului, pe lîngă zid. Se ridică brusc. Veniți să vă arăt — zise ea — dar — îl preveni ea pe Spike, ridicînd un deget — pentru nimic în lume nu trebuie să spuneți că l-am văzut. Nu-i o fantomă.

O urmară prin hol, bucătărie și ieșiră prin ușa ce da în grădină. Grădina era cufundată în întuneric și Valerie se opri.

— Nu cred c-o să puteți vedea — spuse ea.

— E destulă lumină în momentul cînd te obișnuiești cu întunericul nopții — insistă Spike. Dacă îmi arătați și locul, poate fac o mică investigație. Mîine, la lumina zilei, aș putea cerceta mai bine. Trebuie să dovedesc că acest Arcaș Verde există, căci altfel m-am compromis la *Daily Globe* — zise el.

Constatară că Spike era un adevărat profet. În ciuda beznei, reușiră să vadă nu numai silueta masivă și întunecată a castelului, dar și păduricea unde fixase Valerie scara cînd se suise pe zid. Spike o urmă și se așeză călare pe cărămizile umede ale zidului. Se uita cercetător în beznă. John Wood se afla între ei, cu coatele pe creasta zidului.

— Asta-i castelul — zise el.

— Iar acolo e pădurea — îi arătă Valerie. Se zărește conturul delușorului unde l-am văzut. Acum e însă foarte întuneric.

— Nu-s multe de văzut — recunoșcu Spike. Poate că mîine dimineată o să mă lăsați să trec prin grădina dumneavoastră...

Spike aprinse un chibrit. O clipă, flacăra pîlpîi. Înținse mîna cu chibritul peste marginea zidului și lumina lui crescua. Văzu ceva și o auzi imediat pe fată țipînd. O prinse în brațe și dădu drumul chibritului.

La vreo doi metri în fața lor, pe o mică peluză, cu figura sa albă și diformă, Arcașul Verde îi privea fix !

Capitolul LXIII

BELLAMY AFLA DESPRE DOAMNA CARUNTA

John Wood își reveni primul de pe urma șocului. Într-o secundă, sări de cealaltă parte a zidului. Spike îi auzi pașii grei în timp ce fugea pe alee. Fata, pe jumătate leșinată, îi reținea toată atenția.

— L-ați văzut ? L-ați văzut ? șopti ea.

Tremura din cap pînă în picioare și aproape că o coborî în brațe pe scară și astfel o duse și în casă.

— L-ați văzut ? îl întrebă ea din nou.

— Am văzut, firește, ceva — mărturisi Spike.

— Unde-i domnul Wood ? întrebă ea.

— Aleargă după ceea ce am văzut — răspunse el.

Fata închise ochii, ca pentru a evita vederea unei scene oribile, apoi zise :

— Ce-ați văzut, domnule Holland ?

— Ei bine — spuse Spike, ca și cum s-ar fi îndoit de realitatea evidentă — părea desigur verde și ar fi putut să fie un arcaș. Trebuie să recunosc c-am tras o spaimă !

După un sfert de oră, Wood se întoarse, respirând cam greu.

— A trebuit să mă cațăr pe zid fără ajutorul nimă-nui — zise el, și Valerie îi ceru iertare.

— Îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să vă pun o scară pe cealaltă parte a zidului. Ce distrată sînt !

— Nu-i nimic — spuse Wood.

Zimbea ca și cum s-ar fi amuzat de unul singur.

— L-ați văzut ?

— L-am zărit doar. L-am zărit, dar nu l-am ajuns.

Se priviră unul pe celălalt.

— A fost Arcașul Verde, domnișoară Howett ? Întrebă Spike.

— Da — răspunse ea. Cred că nu-i nici o îndoială. Unde plecați, domnule Holland ?

— Mă duc să-l văd pe bătrînul Bellamy. Și-am să cercetez curtea pînă dau peste acest Arcaș Verde. Dacă nu-l găsesc, ziarul *Globe* are să piardă un reporter formidabil.

Bătu la ușa portarului, care se culcase. Nefericitul de portar refuză multă vreme să telefoneze la castel. În cele din urmă, Spike îl convinse.

— Spune-i lui Holland să vină la telefon — zise Bellamy. Cînd reporterul luă receptorul, bătrînul îl întrebă : Ce s-a întîmplat, Holland ?

— Am văzut Arcașul Verde la dumneavoastră în curte, domnule Bellamy.

Se lăsă tăcere. Apoi :

— Vino — zise Bellamy.

Îl așteptă pe Spike la intrarea întunecată a holului și-l întrebă :

— Ce-i povestea asta cu Arcașul Verde ?

— L-am văzut — spuse Spike — mai clar decît vă văd pe dumneavoastră.

— Unde erai cînd l-ai văzut ?

— Eram pe zidul casei domnului Howett — zise Spike. Domnișoara Howett îmi arăta ce frumos e castelul noaptea.

— Trebuie să fi fost splendid ! răspunse bătrînul sarcastic. Toate ferestrele luminate. Poate că v-ați așteptat și la focuri de artificii. Ce-ai văzut ?

— Vă spun că l-am văzut pe Arcașul Verde. Era la mai puțin de trei metri de mine.

— Ce-ai băut aseară ? spuse Bellamy disprețuitor. Vrei un reportaj, Holland. Te înșeli dacă-ți închipui că-am să te ajut să inventezi o poveste cu fantome. Puteai să-ți scutești deranjul de-a mai veni. Există un Arcaș Verde — zise el cu o bună-dispoziție neobișnuită — dar e una din acele fantome care, dacă iese afară, răcește. Nu, Holland, inventează altceva.

— Nu vreți să cercetați curtea ?

— Nu cercetez nimic ! răspunse Abe enervat. Ce, mai am servitori ca să-i pun să cerceteze curtea ? Poate că-l convingi pe prietenul tău Featherstone să-și aducă aici rezervele. Stătea în ușa. Deodată se întoarse brusc. Intră — spuse el — vreau să te întreb ceva.

Cînd ușa de la bibliotecă se închise în urma lor, Bellamy îi spuse pe neașteptate :

— Ce-i cu povestea aia pe care mi-ai spus-o acum cîteva zile, despre omul care a fost biciuit de Creager ? Eram așa de enervat pe tine, încît n-am mai rămas să discut. Dar gîndindu-mă mai bine, mi-am zis că poate ai să-mi comunici ceva.

— V-am comunicat că omul care l-a omorît pe Creager a fost unul dintre cei biciuiți de el. Creager a

lucrat la o închisoare unde era angajat să biciuiască. Una dintre teoriile poliției, domnule Bellamy, e că acest Creager a fost asasinat de cineva care îi purta de mult simbetetele.

Bellamy împinse o cutie de țigări de foi spre vizitatorul său, apoi luă una la întâmplare, îi mușcă vârful și o aprinse.

— Mi se pare posibil — spuse el. Nu știu prea multe despre ce se petrece în închisorile engleze, dar mi se pare că-mi amintesc să fi citit undeva că acest Creager a fost paznic, sau gardian cum se mai zice. E o teorie foarte plauzibilă — adăugă el, trimițând un colac de fum în aer și urmărindu-l cum se destramă. Ai vreo idee cine o fi Arcașul Verde ?

— Am prea multe — răspunse Spike scurt. Descopăr în fiecare săptămână pe câte cineva. Am început cu dumneavoastră...

— Cu mine ? spuse Bellamy și izbucni în hohote. Asta-i într-adevăr amuzant. L-ai vîrît și pe Julius Savini în asta ?

Spike dădu din cap.

— Am vîrît pe toată lumea — zise el — și pînă astă-seară eram convins că știu.

— Cine era ? întrebă bătrînul și îl privi atent.

— N-am de gînd să calomniez un om absolut nevinovat — răspunse Spike. Apropo, domnule Bellamy, ați amenințat că dați în judecată ziarul meu ?

— Nu-ți face griji în privința asta — zise bătrînul. Nu vreau să-ți creez neplăceri, Holland. Ești un băiat bun și deștept și poate că ai să pui mîna pe o groază de bani.

— Colosal ! exclamă Spike încîntat.

— Nu-i nevoie să fii obraznic — bombăni bătrînul, pentru care amabilitatea prelungită reprezenta un efort cu totul penibil. Plătesc formidabil serviciile formidabile, Holland, și tu ești un băiat deștept, care poate câștiga o avere. A cui a fost ideea că acest Creager a fost asasinat de un om pe care el l-a biciuit ? Featherstone ?

— V-am spus că e o teorie a poliției, domnule Bellamy, și cred că Featherstone știe doar ce-a aflat poliția. Unde-i Savini ? Aveți știri de la el ?

Bellamy clătină din cap.

— De unde vrei să am ? L-am concediat fiindcă a încercat să mă fure. Nu-i tocmai normal să ne trimitem scrisori de dragoste din oră în oră, nu ? Ce crede poliția despre Savini ?

— Crede că e încă la castel — spuse Spike, iar bătrînul rîse disprețuitor.

— Ce, își închipuie c-am deschis un sanatoriu pentru escroci ? întrebă el. Tîmpiții de pe-aici sînt în stare să creadă orice. Cred și în Arcașul Verde.

— Cred și în doamna căruntă — adăugă Spike, amintindu-și de aventura lui din aceeași după-amiază.

Tăcerea care urmă nu i se păru, la început, stranie, deoarece în conversația lui cu Abe Bellamy aveau loc din cînd în cînd pauze. Nu vedea fața bătrînului. Era întoarsă, părea că se uită la foc. Un fior ciudat îl trecu brusc pe reporter. Nu înțelegea de ce ; se gîndi că ușa este deschisă și că trage de undeva. Se întoarce și văzu că ușa e închisă. Evitînd să-și arate fața, Bellamy vorbi :

— Ce doamnă căruntă mai e și asta, Holland ?

— E ceva nou. Am descoperit-o astăzi. Unul din căruțași a zărit o femeie plimbîndu-se prin Cloister Wood, la vreo trei mile de aici.

— Știu unde e — zise Bellamy cu fața încă îndreptată spre foc. Ce-i cu femeia asta?

— Munca la cîmp te întinerește și te menține tînăr — spuse Spike melancolic. Au crezut că femeia e o stafie. E probabil una din amatoarele de viață în mijlocul naturii.

— Căruntă, spui? Unde locuiește?

— Nu știu prea bine — spuse Spike — dar cred că în căsuța din pădure. M-am deranjat astăzi să cercetez ce-i cu povestea asta și am găsit locul. Casa era goală, dar fusese cineva acolo azi-dimineață. De fapt, domnule Bellamy, am intrat în casă și am aruncat o privire. Spike avea motive speciale să se pună momentan bine cu Bellamy. Nu i se păru că face ceva rău dacă-i istorisește aventura lui din acea după-amiază.

— Pantofi noi, doctorii, urme de roți — repetă Bellamy. Ciudat, foarte ciudat. Spui că femeia a fost acolo azi-dimineață?

— Așa așa crede — zise Spike. Urmele de roți erau recente, iar în pat se dormise noaptea trecută.

— Poate că e ceea ce spui tu: o amatoare de viață în mijlocul naturii.

Își întoarse capul. Spike se întrebă dacă imaginația lui nu-i juca o farsă. I se păru că bătrînul devenise și mai bătrîn, și mai dezgustător.

— Ești un băiat bun, Holland — zise el încet după un timp. Dacă ți-aș oferi bani, m-ai refuza. Am să-ți cumpăr poate o mașină. Ți place să mergi cu mașina?

— Nu arît de mult încît să vreau una — spuse Spike, și se miră de această bruscă izbucnire de generozitate din partea gazdei sale.

— N-ai decît să te duci să cercetezi curtea, dacă vrei, deși cred că-ți pierzi timpul — zise Bellamy. Vino

de dimineață, și curtea castelului ți va sta la dispoziție. Am să telefonez portarului să-ți dea drumul. Cred că n-ai să găsești nimic. Ascultă-mă pe mine, fantomei ți place căldura și nu iese pe ploaie.

După plecarea lui, bătrînul îi telefonă lui Sen:

— Adu-mi un pardesiu — spuse el — și vino cu mașina. Am să lipsesc mai mult.

Abe Bellamy așteptă toată noaptea în ploaia torențială ca locatara din căsuță să se întoarcă. Stătea în umbră, sub o fereastră fără obloane, nepăsător la furtuna care urla prin pădure sau la suvoaiele ce-i biciuiau fața. Dacă locatara s-ar fi întors, Abe Bellamy ar fi ucis-o. Veniră zorile și nu se văzu nici un semn de viață. Bătrînul se întoarse la Garre cu mîinile nepătate.

Capitolul LXIV

„DOMNUL BELLAMY A MURIT”

Femeia căruntă! Fusese tot timpul în apropiere. Poate că se mai afla încă acolo, în ascunzătoare, la îndemîna lui. Ea era. Îi recunoscuse rochia, după descrierea făcută. Femeia căruntă nu a vrut să accepte îmbrăcăminte de la el, deși îi cumpăraseră cele mai splendide rochii de la o casă de mode franțuzească. Își păstrase rochia lungă de mătase cenușie, pe care o purtase în ziua cînd venise la castel.

În noaptea aceea, Bellamy nu se culcă, iar dimineața, după ce încuie ușa de la bibliotecă, pentru a nu fi deranjat, coborî scările secrete ce duceau la închisoarea

lui Julius. Ușa era deschisă și bătrînul pătrunse în cameră mai înainte ca Julius să apuce revolverul.

— Trage mîna! se răsti bătrînul. Dă-mi arma! O scoase din buzunarul prizonierului său, neputincios în fața lui, apoi se întoarse, închise ușa și o încuie pe dinăuntru. O să am o mică discuție cu tine, Savini. Mi-ai spus că acum cîteva nopți a intrat cineva aici și a luat carnetul. M-ai mințit?

— De ce să vă mint? spuse Julius posac.

— Ai văzut cine era?

— Nu. N-am auzit decît ușa închizîndu-se.

— Ușa asta?

Bătrînul arătă spre ușa prin care intrase. Savini dădu din cap. Bellamy pătrunse în dormitor și trase perdelele care acopereau șifonierul. Rochiile femeii cărunte se aflau încă acolo, ca pe vremea cînd fusese închisă. Le luă pe toate pe braț și ieși cu ele afară.

— Cît timp ai de gînd să ne ții aici, Bellamy? întrebă Fay. A devenit puțin cam monoton.

— Stai împreună cu soțul tău, nu? O femeie cumsecade nu mai are nevoie de altceva. Iar tu ești o femeie cumsecade, judecînd după informațiile pe care le am despre tine.

— Să nu credem tot ce se spune — zise Fay. Iar tu nu ești Mafalda. În plus, asta n-are nimic de-a face cu întrebarea mea. Cît timp mai ai de gînd să ne ții aici?

— Cît timp am să vreau eu — spuse bătrînul. Dacă vă lipsește compania, o să țin seama.

Fay nu-i răspunse. Bellamy se îndreptă spre ușă. Dar nici nu apucă bine să se întoarcă, și Fay se repezi la el ca o pisică sălbatică, îl prinse cu brațele de gît și-l trase înapoi.

— Repede, Julius! strigă ea.

zvrîlise de pe el ca un cîine care se scutură de un șoa-rece. O aruncă pe pardoseala de piatră. Nici măcar nu se ostenise să scoată pistolul. Fay întinse mîinile spre micul Julius, căruia îi venea să plîngă, dîndu-și seama de neputința lui. Palidă, zdruncinată, dar neîmblînzită, Fay se ridică în picioare. În ochii bătrînului sclipi un fel de admirație.

— Dacă soțul tău ar fi avut curajul tău, ar fi fost un bărbat — zise el.

— E destul de bărbat pentru tine — îl provocă ea. Dă-i arma înapoi și luptă-te atunci cu el, gorilă!

Bellamy chicoti și se îndreptă spre ușă. Cînd ea îl apucă din nou de braț și încercă să-l rețină, el se debarasă ușor de ea.

Se întoarse în bibliotecă, lăsă hainele de pe braț și-l chemă pe Sen. Le duseră într-un colț retras al curții, lîngă garaj, îmbibă cu petrol rochiile fine și făcu cu ele un foc uriaș.

— Gata și cu asta — spuse el și se întoarse în celule ca să-și continue opera.

În aceeași după-amiază, Julius auzi din nou zgomotul oțelului ce lovește piatra. Nu se deplasă să vadă ce face bătrînul, bănuind că lucra să astupe spărtura.

Pentru prima oară Julius se lăsă pradă disperării. Lipsit de singura lui armă de apărare, situația lor disperată îi apăsă și mai limpede.

— E zadarnic, Fay — spuse el. Va trebui să ne gîndim la posibilitatea de a rămîne aici ani de zile.

Fay clătină din cap.

— Aș vrea să cred asta. Dar te-ai gîndit ce se întîmplă dacă bătrînul moare subit?

Savini se cutremură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gîndi la lucruri atît de îngrozitoare ! zise el enervat. Am muri de foame aici.

— Nu-i posibil să spargem uşa ? îl întrebă ea.

Savini dădu din cap.

— N-avem nici o mobilă destul de grea şi nimic care să poată fi folosit ca pîrghie.

Fay îşi muşcă buzele. Rămase gînditoare.

— Aş vrea ca diavolul ăsta să mai coboare o dată. Aş vrea să fac un duş.

— Un ce ? o întrebă soţul ei, nevenindu-i să creadă.

— Un duş — repetă ea calm. Am şi eu o manie.

Abe Bellamy lucra încă în celule, judecînd după cio-căniturile regulate ce răzbeau pînă la ei. Deodată, Fay se apropie de gaură atît cît îi permitea grilajul. Nu vedea dincolo de el, căci Bellamy afirmase un sac în faţa lui.

— Bellamy ? strigă ea.

După o vreme, acesta o auzi.

— Ce vrei ? spuse el, oprindu-se din lucru.

— Dacă ai de gînd să ne ţii aici, ajută-ne cel puţin să stăm comod — zise Fay cu răceală.

Bellamy trase sacul, o privi feroce, apoi rînji.

— La puşcărie nu stăteai aşa de comod, tînăra mea — zise el. Ce poţteşti ?

— Vreau să fac un duş — răspunse Fay. Băile astea adînci sînt primejdioase pentru femei cu o constituţie firavă ca a mea.

— Un duş ? strigă el şi izbucni într-un hohot de rîs.

Se congestionase la faţă şi rîdea din răsputeri. Fay îl privi cu teamă. În curînd, Bellamy se linişti.

— Poate că vrei să-ţi aranjez şi un budoar ? zise el. Nu-ţi închipui c-am să intru ca să-ţi amenajez un duş !

— Nu vreau să-mi amenajezi nimic şi nici nu vreau să intri, fiindcă te porţi ca un porc — îi aruncă Fay în faţă. N-am nevoie decît de o ţeavă de cauciuc, s-o prind la robinet.

Bătrînul bombăni şi dădu drumul pînzei de sac. Peste o jumătate de oră o strigă. Fay îl găsi împingînd prin grilaj un tub roşu de cauciuc.

— Dacă-i prea lung, n-ai decît să-l mai scurtezi — zise el. Iar dacă te-ai gîndit să-l umpli cu apă ca să mă stropeşti pe mine cînd intru, ai să dai de dracu !

Fay se întoarse triumfătoare, cu bucata de cauciuc roşu.

— Pentru ce ai nevoie de ea ? o întrebă Julius încet. Fay îi făcu semn să tacă.

În aceeaşi seară, cînd totul se liniştise, Fay deşurubă arzătorul de la o ţeavă de gaze şi prinse la capătul lui tubul de cauciuc. Furtumul era prea larg, aşa că Fay rupse fişii din cearşaf şi-l legă strîns. La celălalt capăt adăugă o ţeavă metalică, scoasă de la arzător, pe care o legă de asemenea strîns şi cu mare grijă. Capetele le acoperi cu săpun. Cînd terminară, Julius dădu drumul la gaz, iar Fay aprinse un chibrit şi-l apropie de capătul ţevii metalice. O flacără lungă ţîşni. Fay o îndreptă spre uşă, deasupra broaştei. Ţevile aveau exact lungimea necesară şi, într-o clipă, lemnăria începu să fumege.

— Adu o găleată cu apă — zise Fay. Va trebui să stingem focul de îndată ce uşa ia foc.

Lucrură toată noaptea. Subsolul se umpluse de un fum albastru şi de un miros pătrunzător de lemn ars. La ora trei noaptea, Julius împinse uşa şi broasca cedă.

Erau obosiți, fețele li se înnegriseră de fum, gâtul îi ustura, iar ochii îi dureau. Respirând greu, Fay pătrunse în camera de sub bibliotecă. Se sprijini de zid și trase aer în piept, gîfîind epuizată. Mai rămînea trapa de sub biroul lui Bellamy — o acțiune mai greu de dus la capăt. Julius nu-și putea da seama cît era de greu, fiindcă nu-și amintea prea bine cum fusese construită trapa.

Urcă treptele, aprinse lumina și cercetă locul. Ceea ce văzu îl făcu să bombăne.

— E inutil, Fay — spuse el. Nu ne rămîne decît să ne ascundem sub scări, iar cînd coboară bătrînul, să-i dăm cu ceva în cap.

— Cu ce? întrebă ea.

— Cu țeava. Doar el ți-a dat ideea.

Julius se întoarse în camera plină de fum, trase fur-tunul afară din conducta de gaz, tăie o bucată din el și o îndoi în două.

— O să fie ca o pișcătură de țînțar — spuse el cînd se întoarse la soția lui. Trebuie să găsim altceva.

Căutară prin odaie, dar nu găsiră nimic ce putea fi folosit ca armă. Julius urcă din nou scările și încercă să miște dala, împingînd cu toată greutatea acolo unde știa că e broasca. Auzi pași pe aproape și se retrase instinctiv, căutînd adăpost. Răzbătu vag sunetul unui clopoțel, apoi auziră o voce pe care o recunoscură ușor.

— Căpitanul Featherstone?... Puteți să veniți imediat la castelul Garre? Domnul Bellamy a murit azi-noapte la ora două, și a lăsat o declarație scrisă pentru dumneavoastră.

O clipă, Julius nu înțelese sensul cuvintelor. Coborî la Fay, năucit de situația lor oribilă.

— Ce s-a întîmplat, Julius?

Fay îl apucă de mînă și întoarse spre el chipu-i neliniștit.

— Nimic... nimic — răspunse el răgușit.

— Ai auzit pe cineva vorbind. Ce zicea?

— Zicea... Nu știu. Cred că era Lacy.

— Lacy? La ora asta? Cu cine vorbea?

Julius bolborosi ceva:

— Cu Featherstone. E mai bine să știi, Fay. A murit Bellamy!

Fay scoase o exclamație de uimire.

— Și cu cine vorbea?

— Cu Featherstone. Bellamy a lăsat o declarație scrisă, pentru Featherstone.

— A murit Bellamy! zise ea ironic. Iar Lacy îl cheamă pe Featherstone, cînd știe că acesta de-abia așteaptă să-l bage la zdup! Crezi că Lacy e atît de smintit? Dacă a lăsat o declarație, n-avea decît s-o trimită prin poștă sau să aștepte pînă ce dispăre Lacy. Moartea lui Bellamy nu-l ajută de loc pe Lacy. Ce crezi c-o să facă Featherstone? Crezi c-o să plîngă pe umărul lui Lacy, spunîndu-i că trecutul a fost uitat și să înceapă o viață nouă? Nu-i chiar așa, Julius. Dar Featherstone ar putea fi păcălit, fiindcă e îndrăgostit de domnișoara Howett și, evident, reacțiile lui nu mai sînt normale. Dacă îl preocupă ancheta, vestea are să-i trezească bănuiele. Julius, ce om ciudat ești! Tremuri ca gelatina la un cutremur și totuși l-ai ataca singur pe Bellamy. Hai înapoi în cameră, să discutăm. Fumul s-a împrăștiat.

Sistemul de ventilație funcționa atît de bine, încît, întorși în cameră, descoperiră că aerul se curățase.

— O să avem companie — spuse Fay. Bătrînul Bellamy a fost un adevărat profet.

Jim Featherstone se îmbracă grăbit și ieși pe strada rece și pustie mai înainte de a-și da seama că nu avea nici un motiv să se grăbească să vadă declarația mortului. Trebui să-și caute mașina prin beznă. Un agent apărut din senin îl reținu cîteva clipe, bănuind că are de-a face cu un hoț de mașini. Insistă să-l ducă la comisarariat. După explicațiile de rigoare, care țineau un sfert de oră, Jim gonia cu mașina pe malul Tamisei și prin cartierul Chelsea, acum pustiu.

Murise Abe Bellamy! Nu i se părea cu puțință. Îi telefonase Lacy. Jim îi recunoscuse vocea imediat. Faptul că omul împotriva căruia se lansase un mandat de arestare îndrăznise să-i telefoneze îl avertizase că la castelul Garre se petrecuse ceva neobișnuit, ce reclama prezența lui.

La patru și jumătate coborî dealul în satul Garre și coti spre porțile castelului. Firește, era așteptat, căci ușile erau larg deschise, deși nu se vedea nici urmă de portar.

Ușa de la intrare stătea și ea deschisă, iar cea de la bibliotecă întredeschisă. Intră fără să ezite și imediat ușa fu închisă violent. Jim se întoarse fulgerător, dar înainte de a duce mîna la buzunar, brațele îi fură imobilizate de singurul om din lume care dispunea de o asemenea forță.

— Mă bucur că te-am întîlnit, căpitane Featherstone — îi spuse o voce batjocoritoare la ureche. Ai venit pentru înmormîntare, nu-i așa? Într-adevăr, are să aibă loc o înmormîntare, dar nu a mea. Mîna i se strecură

pe lingă brațul lui Jim și găsi arma pe care o căuta. Ai sosit tocmai la țanc! zise Abe. Am o slăbiciune pentru oamenii punctuali. Am cîștigat astfel sute de mii de dolari — zise bătrînul bine dispus. Ai să faci acum o mică plimbare cu mine.

Bătrînul avea o forță colosală. Era o nebunie să lupți împotriva ei. O lovitură a pumnului său uriaș, dată cînd te găseai în inferioritate, înlătura orice șansă de scăpare.

— Asta-i cea mai mare dintre ticăloșiile tale, Bellamy, și cred că-i și ultima — spuse Jim calm, în timp ce-și urma gardianul prin coridor.

Trecură de sufragerie și ajunseră în holul pardosit cu piatră ce ducea jos, la celule.

— Cred și eu că-i aproape ultima — recunosc Bellamy — și faptul că am pus mîna pe tine ar trebui să-ți înlătore orice îndoieli asupra intențiilor mele. Asta-i ultima mea crimă, și are să fie grandioasă!

În timp ce era împins pe scări spre celule, Jim nu văzu grilajul. Era satisfăcut că bătrînul îl ducea în celulele cele mai de jos, la acea „poziție chinută”, unde dorea să fie închiși cei mai mari dușmani ai lui. Avu de aceea o surpriză plăcută cînd, ajuns la piciorul scărilor, Bellamy îl eliberă de strînsoare.

— Am să te țin pe întuneric — zise el. Lăsase jos lampa aprinsă în vederea venirii lui Jim. Am fost în oraș acum cîteva zile, Featherstone... știi, fiindcă doi dintre oamenii tăi m-au urmărit tot timpul. M-am dus la doctor. Mi-a spus că mi s-au îngroșat arterele și că pot să mor oricînd. Asta, firește, m-a interesat, căci am o droaie de lucruri de făcut înainte de-a muri. Unul dintre ele era să te închid aici. Tipul ăsta, Savini — continuă el melancolic — citea grozav de mult. Îmi ci-

tea ore întregi. Printre altele și cărți de istorie. Pe vremuri, când murea un rege faimos, aveau obiceiul să sacrifice pe mulți dintre servitorii lui. Asta ca să moară mai ușor, știind că-i împărtășesc și alții soarta. Așa are să se întâmple și cu mine, Featherstone.

Ridică lampa și o legănă, parcă în ritmul unei melodii ce-i trecea prin minte.

— Da, asta are să se întâmple cu tine, băiatule. Urcă două-trei trepte, apoi se întoarce și-l privi. Dacă vrei ceva — zise el și arată spre zid — îl găsești pe Savini acolo. Cheamă-l. Noapte bună.

Ai fi zis că urează noapte bună unui oaspete de onoare, atât de calm o făcu. Lăasă grilajul cu o bușitură și prinse în jurul grătiilor lacătul uriaș. Pe față avea un zîmbet pe care, din fericire, nimeni nu-l văzu, căci îl făcea și mai puțin atrăgător ca de obicei.

În hol îl aștepta Sen.

— Ia mașina omului ăstuia, Sen, și du-te cu ea pînă la podul ce se află cam la trei mile de aici. Alături de el merge un drumeag. Îl știi? Sen dădu din cap. Ia-o pe-acolo și dă drumul mașinii în rîu. Te întorci pe jos sau, dacă vrei, ia bicicleta la spatele mașinii. O să-ți fie mai ușor. Se uită la ceas. Era aproape cinci. Mai sînt vreo două ore pînă se luminează — bombăni el mulțumit și se întoarce în camera lui, unde îl aștepta un om.

Featherstone auzi bușitura grilajului și bănuî prin ce mijloace era ținut prizonier. Rămăs singur, primul gest fu să-și cerceteze cu atenție buzunarele. Își găsi pipa și chibriturile. Nu avea nici o armă, în afara briceagului. Celula era cufundată într-o beznă completă. Nu-și vedea nici mîna dusă în fața ochilor. Nu se întrezărea decât cadrantul luminos al ceasului. Bezna era atât de mare, încît cifrele păreau că sînt conturate cu flăcări.

Făcu cîțiva pași înainte bîjbîind, pînă ajunse la zid și își continuă prudent drumul, pipăind prin întuneric. Se aștepta în orice clipă să se împiedice de trupul adormit al lui Savini. Făcu însă ocolul celulei, fără să dea de tovarășul său de nenorocire. Renunțase, și tocmai căuta un loc unde să se așeze, cînd auzi o voce de dedesubt șoptind :

— Cine e ?

— Featherstone — răspunse Jim. Tu ești, Savini ?

— Eu sînt — se auzi glasul lui Savini. E și Fay aici.

— Unde vă aflați ? întrebă Jim.

— În celula de lux a lui Bellamy — zise Fay. Pune mîna jos și ai să simți grilajul.

Jim întinse mîna și deodată atinse o mîna mică, de care se încheștă.

— Sărmana mea Fay — spuse el încet. Vasăzică și pe tine te-a prins în cursă !

— Ce cursă ! exclamă ea. Zi-i mai degrabă cavou. Nici tu, Featherstone, nu m-ai fi putut trimite undeva mai rău. Poate că ne ascultă în capătul scării — spuse ea, coborînd vocea.

— Nu cred — răspunse Jim. L-am auzit înaintînd pe coridor. În afară de asta, mi-a spus că sînteți aici. Unde vă aflați ?

— În camera în care a ținut-o prizonieră pe femeie — spuse Fay. Femeia pe care o căutai tu, doamna Held.

— E și ea acolo ? întrebă Jim surprins.

Nu primi nici un răspuns, dar bănuî că Fay clătinase din cap.

— Presupun că au să mai vină și alții. Savini, nu ești decît tu acolo, și Fay ? Dumnezeu !

Își aminti deodată de Valerie.

— Te gîndești la domnișoara Howett, nu? Întrebă Fay șireată. Dacă aș fi în locul tau, n-aș face o. Featherstone, ai un briceag?

— Am unul mic și nu iese bun — îi răspunse Jim încet.

— Pipăie grilajul jos — îi ceru ea imperios, în șoaptă. Poate că cimentul în care e prins ou s-a întărit încă.

Jim îi urmă sfatul. Găsi briceagul și începu să zgîrie cu el suprafața tare, care îngropase grilajul.

— E inutil — zise el. Nu pot să fac nimic. Sînteți aici din ziua cînd se presupune c-ați părăsit castelul, nu-i așa?

— El ți-a spus, nu? zise Julius. Ascultă, căpitane. Am deschis ușa de la camera noastră, dar nu putem forța trapa de deasupra.

Îi explică pe scurt mecanismul ușii care se găsea în biblioteca lui Bellamy.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că-i acolo — zise Jim cu amărăciune. În vechiul plan al castelului, biblioteca se numea Sala de Judecată, și în toate castelele astea vechi, Sala de Judecată comunica direct cu celulele, de obicei printr-o scară de piatră. O întâlnești oriunde, la Nürnberg, chiar și în Turnul Londrei, la castelul Chillon... În toate aceste locuri există o scară ce duce în sala de judecată. Dacă n-aș fi fost cel mai zăpăcit polițist din cîți s-au văzut, ar fi trebuit să desfac dușumeaua. Aveți cumva o armă? Întrebă el.

— Nu. Ne-a luat-o.

— Niciodată nu m-am simțit atît de slab ca în mîinile lui, Savini. Ai vorbit cu el? Îl întrebă el curios. Ți-a spus ceva despre domnișoara Howett, sau dacă intenționează cumva s-o aducă și pe ea aici? N-o să se

dea în lături de la nimic. Nu mai poate da înapoi din clipa cînd m-a adus pe mine aici.

— Singura șansă, și încă una foarte mică, e ca bătrînul să fi uitat niște unelte la tine în apartament — spuse Julius.

La această denumire ciudată a închisorii aceleia de piatră, Jim zîmbi.

— Așteaptă să-ți fac lumină — spuse Savini. Am acoperit intrarea fiindcă ne temeam să nu ne vadă bătrînul.

Fay trase pledul care astupase capătul micului tunel și deodată celula lui Jim se lumină destul ca el să poată vedea fiecare colț. Fay dispăru ca să facă niște cafea. După o vreme se întoarse și-i împinse printre gratiile de fier o ceașcă cu cafea fierbinte.

— Cum ați deschis ușa? îi întrebă Jim, iar ei îi relatară ideea lui Fay.

— Ne-am gîndit să încercăm și cu gratiile, dar am avea nevoie de o pîrghie, care ne lipsește — spuse Julius cu părere de rău. Cînd o fi lumină, suie-te pînă în capul scărilor, și vezi dacă nu poți mișca grilajul, Featherstone.

— Nu pricep de ce-a făcut această gaură în zid. Nu în scopul de a facilita conversația — îl întrerupse Fay. De asta poți fi sigur!... Bellamy nu-i genul ăsta de om. Dacă n-ar fi grilajul, nu m-aș teme. Dar de fiecare dată cînd văd barele astea, îngheț de frică.

În cele din urmă se lumină de ziuă. Jim binecuvîntă soarele. O rază aurie se opri pe barele ruginite care blocau intrarea scărilor. Cînd se făcu lumină destulă, se cocoță în vîrfurile scării, vîrî mîna printre gratii și ajunse la broască. În momentul cînd o atinse, își dădu seama că nu exista nici o speranță de a ieși pe acolo. Gaura

cheii avea un format aparte. Nici una dintre cheile din buzunarele lui nu s-ar fi potrivit. Era atât de evident, încât nici nu mai încercă. Își suci capul și văzu că ușa de la coridor era zăvorâtă. Își aminti că era o ușă deosebit de groasă. Chiar dacă și-ar fi făcut vocea auzită, la castel nu exista nici un servitor care să-i răspundă.

Văzu deodată o țeavă groasă și îndoită, ce ieșea din zidul camerei de gardă și intra sub pardoseală. Se întoarse la grilaj și întrebă la ce folosea țeava.

— Sînt două țevi — răspunse Julius. Bătrînul avea de gînd să instaleze un bazin de înot în castel, și atunci a tras o conductă de apă. L-a costat mii de lire, dar pînă la urmă a renunțat. E cîte o țeavă în fiecare colț. Nu cred c-o vezi pe cealaltă.

În clipa aceea, Jim înțelese de ce fusese pus grilajul între celule.

Capitolul LXVI

ASEDIUL

Familia Howett își lua micul dejun cînd Spike Holland sosi cu știri. Dintr-o singură privire, fata înțelese că s-a petrecut ceva serios.

— Featherstone a fost aici azi-noapte? întrebă el rapid.

— Nu — răspunse fata alarmată. De ce?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Jackson, ajutorul lui Featherstone. Spune că șeful său trebuie să fi fost chemat aici azi-noapte. Cînd a venit valetul lui, a găsit

apartamentul gol și mașina lipsă. A fost descoperită în rîu, la trei mile de aici.

Valerie Howett se clătină. Spike crezu c-o să leșine și sări s-o prindă.

— A fost chemat la telefon de la Garre. Poliția a cercetat și-a aflat că apelul telefonic provenea de la castel. Așa au reușit să stabilească ora plecării lui Featherstone — continuă Spike. Nu se știe dacă a ajuns sau nu la castel. Jackson nu vrea să vorbesc cu Bellamy pînă nu vine el. Sosește cu un grup de polițiști, iar Abel o să dea de dracu!

Domnul Howett urma să plece în oraș, dar, auzind știrile, voi să rămînă. Valerie insistă însă ca el să plece. Dorea să rămînă singură. Era sigură că Jim trăiește. Ceva în sufletul ei îi spunea asta. Era de asemenea sigură că Jim căzuse în mîinile lui Bellamy.

La sosirea mașinilor poliției, Valerie se afla în sat. Detectivul-șef, un om cărunț, conducea personal ancheta. De cum veni, îl interogă imediat pe Spike Holland.

— Nu l-ați văzut pe Bellamy și nici nu l-ați prevenit?

— Nu, domnule — răspunse Spike.

— Sînteți sigur că Featherstone a sosit aici? Vreau să spun la castel.

— Nu pot să vă spun decît ce-am aflat. Un fermier, ducîndu-se la lucru, a văzut o mașină foarte asemănătoare cu cea a căpitanului Featherstone ieșind pe poarta castelului și luînd-o spre Londra.

— Mașina a fost găsită pe drumul spre Londra — zise detectivul-șef.

Aruncă o privire porților închise ale castelului. Lîngă un stîlp atîrna un clopoțel, de care trase. Din loja por-

tarului nu-i răspunse nimeni, așa că trase din nou. Gardurile fiind prea înalte pentru a le escalada, detectivul-șef se hotărî pe loc. La instrucțiunile date de el, un detectiv opri un camion, care trecea pe drum.

— Lovește cu spatele camionului, în mare viteză, poarta aceea — îi spuse detectivul-șef.

— Am s-o dărim, domnule! spuse șoferul alarmat.

— Exact asta și vreau.

Camionul se repezi cu spatele, în mare viteză. Poarta se deschise cu o trosnitură și detectivul-șef conduse grupul de polițiști pe alee.

Trecură de boscete și ajunseră în fața splendidei peluze din fața castelului, acolo unde fusese pe vremuri curtea interioară. Deodată se auzi o plesnitură ca de bici, și un om care mergea la stînga lui Spike se împleti și căzu în genunchi. Aruncă o privire pierdută în jur și se prăbuși într-un lac de sînge.

— Adăpostiți-vă! strigă detectivul-șef și, într-o clipă, întregul grup de polițiști se întinse la pămînt.

Abe Bellamy era încolțit.

Valerie auzi prima împușcătură și înțelese ce s-a întâmplat. Mica gloată ce se strînsese lîngă gardul sfărîmat fu împinsă înapoi de polițistul din localitate.

— E periculos, domnișoară — o preveni omul. Trage dintr-o fereastră din turn. Am văzut de unde a ieșit fumul.

Nici nu apucă să termine vorba, că ceva șuieră pe lîngă față. Un geam se sparse, iar brațul polițistului o smuci afară din linia tirului. Glonte spărsese sticla unui felinar și sfărîmase țiglele unei căsuțe.

— Ați scăpat ca prin urechile acului, domnișoară. Sînt sigur că vă era destinat.

Valerie era fericită că tatăl ei plecase înainte de venirea poliției. Riscurile la care se expusese ea l-ar fi înspăimîntat. Încălca atît sfaturile tatălui ei, cît și pe cele ale lui Jim, care în acest moment se afla prizonier în dosul zidurilor cenușii. Și totuși nu voia să plece mai înainte de a ști ce se va întîmpla.

În timp ce stătea acolo, Spike se strecură pe lîngă gard și se apropie de ea. Fața i se înroșise de nerăbdare.

— Abe își apără castelul — spuse el, rîzînd aproape isteric. I-am spus eu lui Syme c-o să se întîmple ceva, iar sârmanul de el nici nu visa.

Se auzi o nouă împușcătură.

— Trage din nou! răcni Spike.

Începu să topăie de nervozitate.

— Căpitanul Featherstone e înăuntru?

— Așa sper — răspunse el cu o voce care ei i se păru de-a dreptul grosolană. N-au să reușească nici odată să cucerească castelul. Șeful poliției a trimis la Reading după o companie de soldați. Vor să aducă artileria să demoleze ușa, deși nici asta n-o să le fie de mare folos.

Fără un cuvînt de scuză, fugi la han să telefoneze domnului Syme, care se îndoise de spusele lui.

Mai tîrziu, Valerie află că autoritățile de la Londra refuzaseră să folosească forța militară pentru a cuceri castelul. Refuzaseră cu atît mai mult cu cît Abe Bellamy era cetățeanul unei țări pe care nu voiau s-o jignească. Încercaseră să intre în legătură cu Bellamy prin telefon și, după cîteva eșecuri, stabiliseră legătura.

— Predă-te mai bine, Bellamy — spusese șeful poliției. O să-ți fie mai ușor la sfîrșit.

— Știu eu care-i cel mai ușor sfârșit al tuturor lucrurilor — zise Bellamy. Apoi adăugă: Dați-mi douăzeci și patru de ore să mă gîndesc.

— Îți dăm o oră.

— Douăsprezece — i se răspunse laconic. O să vă trebuiască mai mult de douăsprezece ore ca să puneți mîna pe mine, indiferent de ce metode folosiți.

Valerie se apropie de mai multe ori de gardul parcului. Între timp, poliția primise întăriri și formase un cordon larg, ca să împiedice apropierea oricărei persoane neautorizate. Sosiseră și carabine pentru polițiști, și schimbul de focuri continuă, cu unele întreruperi, toată după-amiaza.

Sfârșită de neliniște, Valerie se întoarce acasă după-amiaza. Descoperi că servitorii ei îngroșaseră rîndurile acelor care priveau ciudata luptă. Ii veni atunci o idee. Se duse la zidul grădinii, sprijini seara de el și se urcă pe creasta zidului. De-aici avea o vedere perfectă a schimbului de focuri. Fumul ieșea din ferestrele de sus ale capelei. O poziție extraordinară de bună, întrucît avea vedere nu numai asupra porții de la intrare, ci și asupra celorlalte căi de acces la castel. Acolo, în dosul acelor ziduri sinistre, care rezistaseră la atîtea asedii, care asistaseră la atacul și retragerea cavaleriei engleze, care priviseră stindardele vesele ridicate de cruciați cînd plecaseră să elibereze pămîntul sfînt, un om sfida nu numai legea Angliei, ci și pe cea a lumii.

Se auzi un șuierat de glonț. Ceva lovi zidul cam la treizeci de centimetri în stînga ei, zdrobindu-l și făcînd să zboare bucăți mici de piatră, pentru ca să dispară apoi în albastrul cerului. Valerie coborî repede de pe scară. Nici nu apucă să ajungă jos, și un al doilea

glonț lovi locul unde stătuse. O sfărîmătură de piatră o tăie la mînă.

Cel care trăgea nu era Bellamy. Șoferul cel mut, ghemuit la una din ferestrei, fu ridicat deodată în picioare și bușit de zid.

— Dobitocule! De două ori ai tras în ea! Ți-am spus să n-o ochesti din nou!

Sen se scutură din mîinile lui și, cu un mic zîmbet ciudat, își reîncercă pușca.

— Trage în boschete. Polițiștii sînt pitiți acolo — spuse bătrînul și coborî în dormitorul de la parter, ca să închidă obloanele de fier, căci noaptea avea să-i rezerve desigur lupte violente.

După ce termină, se duse în hol să cerceteze ceea ce puțini vizitatori ai castelului văzuseră vreodată: trapa ascunsă într-o firidă din tavan, ce putea fi ridicată sau coborîtă la fel de ușor ca și ușa dinafară. Slăbi frînghia care controla mecanismul și, cînd trase de ea, trapa se lăsă încet în jos, reluîndu-și poziția. Se grăbi să o fixeze de scoabele din dușumea, apoi o luă repede pe coridor spre centrul turnului cu celule.

— Ești acolo, Featherstone?

Jim îi răspunse.

— Ți-au sosit prietenii. Cred că știi.

— Am auzit niște focuri de armă.

— La început au fost împușcăturile mele. Acum trag ei. O să fie ceva agitație în noaptea asta, Featherstone.

Jim urcă încet scările și, întinzînd mîinile, se apucă de bare.

— Au să pună mîna pe tine, Bellamy — zise el calm.

— N-au să mă prindă decît mort — răspunse el. Crezi că mă tem? Aruncă o privire fioroasă feței întoarse spre el. Te înșeli! N-am fost niciodată atît de

fericit. V-aș da drumul la toți, atît sînt de fericit. Ar însemna să stric însă totul. Faptul că vă știu pe voi aici, iar pe polițiști afară, faptul că acest castel le rezistă, iar eu pot să rămîn pe loc și să rîd de ei e cel mai minunat sentiment, Featherstone. Nu mă invidiezi?

— Mai degrabă aș invidia o broască rioasă — răs-punse Jim și-și dădu degrabă drumul, căci bocancul greu al bătrînului lovi grilajul de care se ținuse el.

Se întoarse la celălalt grilaj, se ghemui și discută cu Fay.

— Ce om drăguț, domnul Abe Bellamy — zise el.

— Ce s-a întîmplat, Featherstone? Trage cineva cu arma?

— Da, poliția e afară. O groază de oameni. Se pare că situația e serioasă, căci au primit carabine. Bătrînul se pregătește de-o adevărată bătălie ca să-și apere castelul.

Fay dădu din cap.

— Atunci e o chestiune de ore — spuse ea liniștită. Feathers, ce părere ai despre Julius?

Jim ezită.

— Nu pot să spun nimic rău despre el după tot ce-a făcut pentru mine și pentru domnișoara Howett.

— Dar îl crezi laș, nu? M-ai auzit luîndu-l adesea la rost și-ți închipui desigur că am o părere îngrozitoare despre el. Să știi însă că te înșeli, Feathers. Îl iubesc, și m-am întrebat deseori dacă el o știe. Oamenii de teapa noastră nu-și bat capul cu dragostea și chiar căsătoria nu înseamnă altceva decît un aranjament fericit în vederea viitorului. Dar eu îl iubesc atît de mult, încît sînt aproape fericită la gîndul că voi muri împreună cu el.

Jim întinse mîna printre gratii și o mîngîie pe frunte.
— Ești o fată foarte bună, Fay — spuse el. Dacă o să scăpăm vreodată de aici, am să...

— Să nu-mi spui ca-i să-mi găsești o muncă cinstită — îl imploră ea. Preferi să fur, decît să trec podelele. N-am nici o ambiție, să știi.

Jim auzi un bocănit și urcă treptele să vadă ce se întîmplă. Dezbrăcat pînă la talie, bătrînul bătea în cuie scînduri puse una peste alta, blocînd astfel ușa corido-rului. Lucra într-un ritm nebun.

— Ce-ai de gînd, Bellamy? Vrei să ne îngropi sub scînduri?

Bătrînul îi aruncă o privire scurtă.

— A, tu erai? Da. Vă îngrop sub scînduri.

Jim îl urmări tăcut cum bate cuiele lungi. Peretele de scînduri se înălțase pînă la înălțimea genunchilor bătrî-nului.

— Au să te spînzure dacă pun mîna pe tine, Bellamy — zise Jim.

— Nu-ți face griji. N-au să mă prindă.

Se îndreptă din șale și ridică neglijent brațele. Jim reuși să fie însă mai rapid decît el. Își dădu drumul chiar în clipa cînd ciocanul lovi barele. Și mai înainte ca Abe să-și poată relua unealta, pe care într-un mo-ment de furie dementială o aruncase în omul pe care-l ura, Jim trase coada ciocanului printre gratii și-i dădu drumul pe dușumeaua celulei.

— Dă-mi-l! răcni bătrînul. Dă-mi-l înapoi sau te împușc!

— Vino să-l iei! îl stîrni detectivul.

Așteptă la piciorul scăriilor, cu ciocanul ridicat, gata să-l arunce. Dar Bellamy nu-și puse în practică amenin-

țarea. Jim îl auzi fugind pe coridor, iar cinci minute mai târziu schimbul de focuri se înțeți. Jim își dădu seama că Abe își reluase postul.

Capitolul LXVII

UN ARCAȘ VERDE LA LADY'S MANOR

Valerie, fără să aibă habar de interesul pe care Bellamy îl manifesta față de persoana ei, se întoarse în casă, impresionată de primejdia prin care trecuse. Servitorii lipseau. Tatăl ei nu se întorcea decât la ora șapte. Pocnetul continuu al gloanțelor o enervase. Să se ducă să se alăture mulțimii care căsca gura la acest spectacol ciudat? Ar fi vrut să vină Spike. Dar Spike era când în linia de foc, când la telefon, dictând cu viteza unei mitraliere fraze stenografului de la ziar.

Întâmplarea era atât de fantastică, atât de complet lipsită de logică, încât Valerie nu-și putea da seama dacă într-adevăr era reală. Și totuși, pocnetul spasmodic al împușcăturilor îi amintea de asediul castelului Garre și de boschetele din păduricea prin care o fugăriseră cîinii, unde stăteau întinși acum la pământ oameni îmbrăcați în kaki, cu obrazul sprijinit de patul lustruit al puștilor, așteptându-l pe Bellamy să apară. Și Jim! Inima i se opri la gândul primejdiei în care se afla acesta. Ieși din casă pe șosea, dar nu văzu decât spinările celor care așteptau cu o răbdare bovină deznodământul tragediei. Valerie opri un copil din sat, care trecea în fugă.

— Nu, domnișoară, nu s-a întâmplat nimic. Atît doar c-au mai venit soldați.

Valerie se întoarse încet spre casă, fără să-i vină să intre pe ușa deschisă. Și totuși, în neastîmpărul ei, grădina n-o atrăgea. Ar fi vrut ca tatăl ei să fi rămas acasă. Reveni la șosea, sperînd să găsească pe cineva pe care să-l trimită după servitori. Ar fi putut să se ducă chiar ea, dar...

Era absurd să fie atît de nervoasă. John Wood plecase înainte de micul dejun, ca să prindă trenul. Alături de el s-ar fi simțit în siguranță.

Zgomotul împușcăturilor continua. Ce ciudat! Aici, într-un sat liniștit din Anglia, se dădea o adevărată bătălie, iar sătenii stăteau și se uitau. Văzu doi oameni cocoțați pe acoperișul unei căsuțe, privind absorbiți spectacolul.

Intră în casă oftînd. Pătrunse în salon și încercă să citească. Deodată auzi pași în coridor. Crezu că s-a întors unul dintre servitori și se duse în bucătărie să stea de vorbă cu el. Bucătăria era cufundată în penumbră, căci se lăsase aproape seara, iar această parte a casei era slab luminată.

— E cineva acolo? Întrebă ea.

Intră în spălătorie. Atunci, două brațe lungi o prinseră din spate, două brațe lungi și verzi, avînd în mâini mănuși de aceeași culoare. Valerie țipă și, cînd se întoarse, văzu masca albă. Leșină în brațele omului îmbrăcat în verde.

Își reveni după cîteva minute. Cineva o ducea în brațe de-a lungul unui tunel. Mirosea a umezeală și a mucegai, iar întunericul era de nepătruns. Unde se afla? Atunci își aminti și prinse brațul celui ce o transporta.

— Tu ești? Întrebă ea în șoaptă și cu teamă. Tu ești, tată?

Nu i se răspunse la întrebare. Atît doar că o voce înăbușită o întrebă dacă poate să meargă singură.

— Cred că da — spuse ea. Dar nu prea văd drumul.

— Nu mergem departe — i se răspunse. Pune mîna pe zid. Așa ai să te poți ghida.

Zidurile erau de piatră, tăiată grosolan. Simți cum se scurge apa pe ele. Deodată văzu înaintea ei, în beznă, două raze mici verzi și se trase înapoi.

— Nu-i decît un șobolan — mormăi omul.

În cele din urmă sosită într-un loc unde coridorul făcea un unghi drept. Omul o apucă de braț și o opri.

— Pe aici — zise el, și Valerie se pomeni urcînd trei scări. Ține capul aplecat. Tavanul e scund.

Îl urmă ascultătoare, înaintînd ghemuită vreo douăzeci de pași, la capătul cărora dădu de alte trepte și de o lungă denivelare. De aici se vedea însă clar lumina zilei.

— Sări — spuse omul.

Valerie sări și continuă să meargă. Trecu pe sub o arcadă joasă și ajunse într-o cameră ale cărei rafturi erau pline cu conserve.

— Unde mă aflu ? întrebă ea.

Nu îndrăznea să se uite la fața hidoasă și albă.

— În castelul Garre — i se răspunse. Și aici ai să rămîi, doamna mea !

Valerie se smulse din mîinile lui și fugi înapoi. Ușa era încuiată și zăvorâtă. Mai înainte de a ajunge la intrarea dinspre bucătărie, omul o ajunse. Luptîndu-se cu el. Valerie întinse mîna și-i smulse masca, căci, fără îndoială, era o mască. I-o smuci de pe față și scoase un tipăt de groază.

— Tu, tu, tu ești Arcașul Verde ? exclamă ea.

Era Lacy !

Lacy nu-i răspunse, ci o împinse printr-o ușă de sub scări, apoi printr-o altă ușă, pînă ajunseră într-un hol pe care Valerie îl recunoscuse ca fiind cel ce ducea la celule. La început se gîndi că o va închide și pe ea acolo, dar își dădu seama că o conduce în bibliotecă, unde Abe Bellamy o aștepta, nebărbierit și cu fața acoperită de transpirație.

Se lăsă o tăcere de moarte, întreruptă numai de zgomotul împușcăturilor ce răzbătea pînă aici. Bătrînul întinse mîna și o prinse de umăr.

— Ai venit, așadar, scumpa mea ? zise el. Ești ultimul dintre oaspeții mei, absolut ultimul ! Cîrîi cu o bucurie aproape dementă : V-am prins pe toți ! Aș fi vrut să pun mîna și pe prostănațul ăla de taică-tu, nu fiindcă ți-ar fi el tată. Aș fi vrut să-l prind și pe el, dar acum nu mai contează. Toți cei care mă interesează se află aici. Toți cei care mă puteau trăda, toți cei ce mă urăsc, toți sînt aici ! și arată spre dușumea.

Valerie se întoarse brusc spre Lacy.

— Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu ! îl imploră ea. Tatăl meu are să te răsplătească.

— La ce folosește să-l rogi pe Lacy ? N-o să te ajute. Ai putea mai degrabă să mă rogi pe mine — zise Bellamy.

Împinse violent cu piciorul masa de scris, trase covorul și deschise trapa. Luă o pușcă de pe scaun și o îndreptă spre gaura ce se căscase.

— Coboară ! Ai să-ți găsești acolo prietenii — spuse el. Chiar unii prieteni buni ! Coboară, Valerie ! De data

asta n-am să mai fac nici o greșeală prostească cu tine. Am ratat de două ori, dar acum ai să mi-o plătești !

Îi arătă cu țeava puștii scările ce duceau în gol, iar ea coborî fără să rostească un cuvînt. Urmărind-o cu arma, o văzu proiectată pe o ciudată rază oblică de lumină.

— E deschisă ușa ! răcni el și trase adînc aer pe nări. Mintea lui abilă găsi imediat explicația. Ați scos broasca, dînd foc ușii ? Nu-i nimic ! O să aveți mai mult spațiu în care să muriți — spuse el și împinse dala de piatră la loc.

Lacy observă că Bellamy nu fixează și placa din parchet.

— Acolo îi ții deci, Bellamy ? rosti el uimit. Cine-i acolo ?

— Julius Savini cu nevastă-sa și Featherstone.

— Featherstone ? întrebă Lacy îngrozit. Cine sînt cei care atacă afară ?

— Poliția — spuse Bellamy laconic.

Lacy deveni livid. Arăta grotesc în costumul prea larg pentru el, pe care-l cumpăraseră ca să se travestească în Arcaș Verde. Fusesse ideea lui Bellamy. Tot el îl trimisese într-o noapte în recunoaștere la Lady's Manor, îmbrăcat în hainele astea fantastice. Fusesse cît pe-acî să fie prins în noaptea aceea, și amintirea împlinirii îl făcu să transpire.

— Mi-ai spus că afară e bîlci, și că militarii fac exerciții de tir. Unde-s banii mei ? Plec.

— Pe unde ai să ieși ? îl întrebă Bellamy, insinuant.

— Prin coridorul care duce la Lady's Manor, de îndată ce-mi schimb hainele. M-am saturat de tine, Bellamy. Cauți scandal și n-am chef să fiu găsit împreună

cu tine. Iar dacă au să-mi ceară să depun împotriva ta, îți jur...

— C-ai să depui — zise bătrînul. Deschise casa de bani, luă un teanc de bancnote și le aruncă pe masă. Uite-ți banii. Pleacă oricînd vrei. Ai armă ?

— Bineînțeles — răspunse el. Mă crezi atît de prost încît să vin în casa asta fără o armă ?

Drept răspuns, Bellamy puse piciorul pe trapa de piatră și o deschise.

— Adu-l sus pe Savini. Nu-i înarmat, dar e gata de atac.

Lacy se încruntă.

— Adu-l tu singur — spuse el.

— Și pe tine să te las aici, ca să deschizi poliției ușa ? îi răspunse batjocoritor Bellamy. Coboară, șobolanule ! De ce ți-e teamă ?

Lacy păli.

— Nu cobor — zise el răgușit — decît în urma ta.

Bellamy dădu indiferent din umerii săi largi și, fără un cuvînt, porni în jos pe scară, urmat la o distanță respectabilă de acolitul său speriat. Prea respectabilă însă, căci scările se îngustau din ce în ce, iar cel ce ajungea primul jos, putea să se întoarcă lîngă cel ce-l urma cu o mișcare rapidă, lipindu-se de zid. Asta făcu și Bellamy. Lacy simți că-l apucă cineva de glezne. Încercă cu disperare să-și recapete echilibrul. Se prăbuși însă cu capul înainte pe pardoseala de piatră. Abe se grăbi să urce scările pentru a regiza ultimul act al dramei.

*

* *

Valerie se găsea la capătul tunelului ce ducea spre camerele de la subsol. Neștiind ce să facă, se muta de pe

un picior pe altul, obosită. Deodată își dădu vag seama că lângă ea se afla o femeie, care o chema.

— Domnișoară Howett!

Valerie privi fără să priceapă.

— Dumneata ești, doamnă Savini? o întrebă ea apoi, cu o voce tremurătoare.

În clipa următoare, Valerie hohotea la pieptul lui Fay Savini, scuturată ca de friguri.

— Căpitanul Featherstone e aici?

— Îl poți vedea, dar nu-i cu noi.

— Unde-i? Trebuie să-l văd.

Aproape că nici nu-i dădu atenție lui Julius, deși el o conduse la grilaj și-l chemă pe Jim Featherstone.

— Jim! Jim! strigă ea nerăbdătoare.

Auzindu-i vocea, Jim înțelese ce s-a întâmplat.

— Tu ești, Valerie? O, Dumnezeu!

— N-o să ne țină mult timp aici — spuse ea. Poliția a fost întărită cu soldați și sînt gata să-l prindă. Spike Holland crede că la noapte castelul va fi cucerit.

— Cum ai ajuns aici?

— M-a adus Arcașul Verde.

— Arcașul Verde? Imposibil! Arcașul Verde?

Valerie dădu din cap.

— Arcașul Verde era Lacy.

Jim se trase înapoi și privi lung în bezna în care se afla ea.

— E imposibil să fie Lacy — zise el. Ești sigură?

— I-am smuls masca. Sînt absolut sigură.

— De necrezut! Nu mai pricep nimic! Draga mea, de fapt nu cred că mai contează foarte mult cine e Arcașul Verde. Prezența ta aici e cea mai mare grozăvie.

— Ce crezi că plănuiește Bellamy? Ce poate să facă în timpul care-i mai rămîne?

— Sînt sigur că se gîndește la ceva îngrozitor — spuse el. Dar orice s-ar întîmpla, Valerie, va trebui să ne comportăm ca niște adevărați... eram să zic englezi, uitînd că tu ești americană. Întrucît nu putem să facem nimic, va trebui să murim cu demnitate.

— Crezi că nu-i nici o speranță să se pătrundă în castel? Întrebă ea.

— Absolut nici una. Vocea lui Jim era hotărîtă, deși mai blîndă ca de obicei. Spune-mi cum te-a adus aici Arcașul Verde. Desigur, castelul e înconjurat de poliție!

— Am venit printr-un culuar subteran. Trebuia să existe unul care face legătura între Lady's Manor și castel! Am bănuît întotdeauna!

— Și eu — răspunse Jim. Din clipa cînd mi-ai relatat discuția servitorilor despre „drumul dragostei”. Lady's Manor a fost construit de un de Curcy pentru o iubită de-a lui. Pe vremuri, aceste „drumuri ale dragostei” între case erau foarte obișnuite. Pe aici venea Arcașul Verde, și iată de ce l-ai văzut în noaptea aceea la Lady's Manor. Se ducea la castel.

— Uîți că l-am văzut în curte.

Jim își aminti că era adevărat. Îi întrerupse Julius, care sosea cu o știre uimitoare.

— Lacy aici? În celulă?

— Dacă ar fi numai în celulă, încă n-ar fi nimic — zise Julius — dar e îmbrăcat în costumul Arcașului Verde. Fay s-a dus la el cu nițică apă. Cred că bătrînul l-a îmbrîncit pe scări.

— E Lacy aici? șopti Valerie speriată. O, Jim, nu poți să treci prin grilaj?

— O să aibă Julius grijă de tine. Nu te teme — spuse el, deși nu avea nici pe departe siguranța pe care voia să o arate. Poate c-am să reușesc mai tîrziu să trec prin

grilaj, draga mea. Am spart cimentul de la două gratii. Am ciocanul bătrînului, care mi-e de mult folos.

Pînă la venirea lui Valerie, se odihnise. Acum își reluă lucrul și timp de o oră ciocănitul se auzi neîntrerupt.

Valerie se întoarse la Julius.

— E rănit rău ? întrebă ea.

— Numai la cap — răspunse Julius nepăsător. E singurul loc unde nu-l doare nici dacă treci peste el cu un buldozer. El v-a adus de la dumneavoastră de-acasă, nu ? Am auzit cînd i-ați spus lui Feathers. E bine-venit. Am găsit ascunsă sub bluza lui caraghioasă o armă ce s-at putea dovedi de folos. Julius îi arătă mîndru descoperirea lui. Firește — adăugă el sincer — primul meu gînd a fost să-l percheziționez, de teamă ca vreunul din prețioasele lui obiecte personale să nu ajungă în mîini necinstite — spuse el rîspicat. Zice că Abe i-a dat niște bancnote. Fie că-i o iluzie, fie că bătrînu' i-a luat înapoi după ce l-a „aranjat“. Abe nu aruncă nicio dată oani. Și cred că are dreptate — spuse el și, fără să-și dea seama, se pipăi cu palma peste buzunarul umflat.

Valerie ieși și o găsi pe Fay bandajînc groșoan capul omului travestit. Era o apariție comică, în costumul lui larg, zdrențuit, pătat de sînge și murdar.

— Am avut o groază de bani cînd am cocoșit — spunea el. S-au dus. Banii n-au picioare. Nu pot merge singuri.

— Dacă i-ai fi avut atunci, i-ai avea și acum — îi răspunse Fay înțepat. Am văzut bani care au zburat mai repede ca o scrisoare într-o pală de vînt. Cred că-l acuzi pe Julius al meu că te-a furat, nu ?

— Nu știu de ce îi acuz pe Julius al tău — bombăni el — dar știu că el mi-a luat revolverul. De ce să nu-mi fi luat tot el și banii ?

— Fiindcă revolverul l-a găsit acolo, iar banii nu — răspunse Fay blînd. Nu-i frumos să acuzi oamenii care ți-au salvat viața că te-au jefuit. Trebuie să ți-i fi luat bătrînul Bellamy.

— De ce nu mi-a luat și revolverul ? întrebă el logic. Asta ținea el să ia înapoi. De fapt, unde-i revolverul meu ?

— E la Julius — zise Fay și adăugă foarte apăsător — iar Julius are să-l păstreze.

— Ce-are de gînd bătrînul ? N-o să ne țină aici o veșnicie. Unde pot să mă culc și eu ?

— Pe scări, sau sub ele.

— Nu-i nici un pat ? întrebă Lacy brutal.

— E un pat de piatră — spuse cu umor Fay. Acolo ai să te culci, Lacy. Iar dacă faci pe nebunul, ai s-o pățești. Ești o brută, un nesimțit. Auzi, s-o răpești pe doamna aceasta de la ea de-acasă. Dacă pune Featherstone mîna pe tine...

— E aici ? întrebă Lacy îngrozit.

— Momentan nu-i aici. E de cealaltă parte a grilajului.

— Sper să rămînă acolo ! exclamă Lacy.

Julius și Jim lucrau rînd pe rînd toată seara cu singura unealtă care le căzuse providențial în mînă. Prin eforturile lor unite, înainte de ora nouă grilajul fu scos, iar Jim se strecură lîngă Valerie. Fără nici o pregătire sau scuză, o luă în brațe și o sărută.

Nu mai pierdură timpul cu explicații sau cereri de explicații. Jim îi mărturisi lui Savini ce crede el și descoperi că și Julius bănuia același lucru. Traseră amîndoi de la perete sofa și-i rupseră picioarele. Spătarul sofalei era destul de jos ca să le îngăduie s-o împingă prin

hol, deși astfel riscau să sfîșie materialul scump în care era îmbrăcată.

— Ce vreți să faceți? Aveți de gînd să mobilați apartamentul de alături? îi întrebă Fay.

— Multe au să se întîmple alături — zise Jim. Masa mi se pare potrivită — adăugă el și-i scoase cu ciocanul mai întîi un picior, apoi altul, împingîndu-i-le lui Julius.

— Ajută-mă, Lacy.

La chemarea lui, acesta se apropie în grabă.

— Ce vreți să fac, căpitane? zise el.

— Strecoară-te în vîrfurile scărilor și, în clipa cînd îl vezi pe Bellamy, scoate un strigăt și sări jos. Eu am să urc mai iute decît ai să cobori tu. Suie-te! Jim îl apucă de-o ureche și-l postă exact sub grilaj. Cînd se apropie de grilaj, strigă. Ai priceput?

— Firește c-am priceput! răspunse Lacy indignat. Mă credeți prost?

— N-aș vrea să-ți spun ce cred despre tine — i se răspunse, spre nemulțumirea lui.

Jim îl lăsă să păzească capătul scărilor și se întoarse la Julius.

— Nu sînt foarte sigur că precauțiile noastre au să facă vreun ban — spuse el — dar asta-i tot ce putem face. Dacă aș avea niște cuie...

Ridicase o baricadă în jurul găurii din zid. Pentru a-l ajuta, Fay se folosise de cea mai lungă bucată de furtun, pe care o fixă la țeava de gaz cea mai apropiată. Obținuseră astfel destulă lumină ca să poată lucra. Scaunele, mesele, paturile, toate fuseseră împinse în celulă. În timp ce ei lucrau, Lacy stătea liniștit în capătul scărilor, urîndu-l din toată inima pe Bellamy, dar și mai mult pe acela în a cărui tovarășie îl adusese într-un mod atît de ciudat soarta.

Din coșul căsuței din Cloister Wood ieșea fum. În sobița din bucătărie ardea un foc mic, iar un om cu o furculiță în mînă stătea și privea grav un cotlet ce sfișia. Obloanele erau trase și ușile încuiate. Un trecător curios ar fi putut să bată oricît, fără să primească răspuns.

Omul sosisese aproape pe înserat și evitase satul Garre. După un timp, cotletul fu gata. Îl luă cu un cuțit și-l puse pe o farfurie ce se încălzea lîngă foc. Scoase o pungă mică din buzunarul pardesiului și deșertă din ea pe masa imaculată două chifle. Cînd această masă frugală luă sfîrșit, scoase o pipă din buzunar, o aprinse cu multă grijă și, aplecîndu-se în fotoliu, rămase cu privirea ațintită la peretele din față, ceea ce dovedea că se gîndea la altceva.

Scoase din buzunar o telegramă și o citi pentru a treia oară. Cercetarea ei păru să-i facă oarecare plăcere, căci zîmbi. Cam peste o oră, se ridică și intră în camera pe care o vizitase mai întîi Spike Holland, apoi Bellamy. Costumul împăturit se afla încă pe pat, dar nu așa cum îl lăsase el. Urmele uriașe, lăsate de pantofii plini de noroi ai lui Bellamy, îi atrăseseră imediat atenția.

Se întoarse agale în bucătărie, găsi o carte și se așeză s-o citească. Ridică de cîteva ori fruntea, ca să asculte. Remarcase mai dinainte sunetul, dar acum insistența lui îl neliniștea. Ieși prin ușa din spate în grădina părăginită din dosul căsuței. Își puse amîndouă mîinile la urechi, întoarse încet fața spre locul de unde venea su-

netul și-l localizează imediat. Intră repede în casă, încuie ușa din spate, își puse pălăria și ieși — de data asta pe ușa din față. I se păru că aude pașii unui om înaintînd pe șosea. Se strecură în umbra pomilor, așteptîndu-l să treacă. Cînd acesta aproape dispăru, străinul ieși din pădure, o luă repede pe lîngă șosea, traversă un cîmp și dădu de un al doilea drum secundar. Doar atunci opri pe unul dintre trecători ca să-l întrebe.

— Parcă aud împușcături — spuse el și cel căruia i se adresase rînji.

— Impușcături în toată legea, domnule. Se spune că bătrînul de la castelul Garre a fost atacat de soldați. Nu știu ce se întîmplă, dar s-a tras toată dimineața cu arma.

Străinul iuți pasul și sosi la Garre pe o potecă care îl aduse în sat exact în direcția opusă lui Lady's Manor. Schimbul de focuri răsuna acum foarte clar. Văzu mulțimea risipită pe străzile satului. La vreo douăzeci de metri, un polițist devia circulația pe o altă șosea. Străinul se apropie de el.

— Da, domnule. Bătrînul Bellamy trage în polițiști — spuse ofițerul aproape mîndru, căci brigada lui căpătase o oarecare celebritate. Mai aducem și alți soldați. În curtea castelului sînt două companii. Nu sînteți de pe-aici, domnule?

— Ba da — răspunse celălalt.

— Aproape toată lumea din sat e aici. Tocmai îi spuneam uneia dintre servitoarele domnului Howett că ar face mai bine să plece acasă și să pregătească masa de seară.

— E și domnul Howett aici?

— După cîte se știe e plecat în oraș. Tînăra doamnă e însă acasă. Doriți s-o vedeți, domnule?

— Da, așa cred.

Străinul ezită și, în acea clipă, polițistul ridică mîna să oprească un camion ce venea spre Garre. Cînd se întoarse din nou, străinul dispăruse. Polițistul avu impresia că-l vede mergînd pe poteca dinspre grădina de la Lady's Manor, și nu se înșelase.

Ușa conacului era larg deschisă. Ridică mîna să bată, apoi se răzgîndi și intră curajos în holul pavat cu dale. Întoarse încet clanta de la sufragerie și trase cu ochiul înăuntru. Pe biroul lui Valerie se afla o carte deschisă, iar pe sofa tricoul la care lucrase.

Se furișă în bucătărie și privi în jur. Părea să cunoască planul casei, și pe bună dreptate, căci fusese acolo în mai multe rînduri. Poarta grădinii fiind deschisă, ieși pe ea. Văzu o scară sprijinită de zid, dar nici urmă de stăpîna casei sau de vreun servitor.

Se făcuse aproape întuneric cînd auzi voci în afara casei. Deschise ușa ce ducea la pivniță, trecu prin ea, o închise în urmă și coborî grăbit scările. Pivnița era cufundată într-un întuneric aproape complet, dar el se îndreptă fără să ezite spre o ușă, vîrî o cheie și pătrunse în bezna din coridor.

Se aplecă, ridică capacul unei lăzi și scoase o lampă mică, patrată. O atinse ușor și lampa se aprinse. Vîrî din nou mîna în ladă și scoase un arc mic verde și două săgeți. Le fixă în echilibru pe deget, și cum una nu-l satisfăcu, o puse la loc și luă alta. Apoi stinse lumina și așteptă.

Auzi deschizîndu-se ușa de deasupra, ce da în bucătărie. O servitoare coborî cu o luminare. O auzi umplînd un coș cu cărbuni, după care începu o conversație cu altcineva din bucătărie.

— Ce s-a întîmplat cu domnișoara Valerie? întrebă vocea din capul scărilor.

— N-am văzut-o — răspunse fata cu coșul de cărbuni. Nu-i în camera ei?

— Nu — i se răspunse. Tocmai am fost sus, și nu-nici în grădină.

— Nu era în mulțime — spuse cea de-a doua fată, sprijinindu-se pe lopata de cărbuni. Și n-a putut să plece în altă parte, fiindcă poliția n-a lăsat pe nimeni să treacă.

Omul ce stătea pe ladă, în beznă, asculta nepăsător. În curînd, servitoarea urcă și închise ușa.

Așteptă ore de-a rîndul, pînă cînd auzi mișcare deasupra și voci enervate ce puneau întrebări. Ieși atunci din celula lui, se strecură sus pe scară și trase cu urechea. Cele auzite îl făcură să se întoarcă repede în ascunzătoarea lui. Peste cîteva clipe, cînd domnul Howett intră în camera subterană și deschise ușa unde fusese străinul, mica pivniță era goală.

Schimbul de focuri dinafara castelului slăbise. Rareori se mai trăgea cîte un foc. Guvernul acceptase cererea presantă a poliției și, curînd după căderea nopții, la Garre sosi o companie de infanterie care ocupă poziții de bătaie în jurul castelului. Aproape de miezul nopții se auzi un zgomot de roți grele și cîteva tunuri își făcură apariția pe strada din sat, oprindu-se la porțile castelului Garre și așezîndu-se în poziție de luptă, cu țevile îndreptate spre intrarea castelului.

Spike căuta știri.

— N-avem de gînd să întreprindem nimic pînă dimineață — spuse ofițerul însărcinat cu operațiile. Depinde în întregime de Bellamy dacă vom porni sau nu la acțiune. Dacă la lumina zilei continuă să tragă, vom sparge ușa, trăgînd în ea cu tunul. Sub acoperirea focului, infanteria va ataca intrarea principală.

— De ce nu dinamitați ușa în noaptea asta? îl îmboldi Spike. Cred c-ați auzit că domnișoara Valérie Howett a dispărut. Domnul Howett a fost chemat la telefon la Londra.

— Astea sînt instrucțiunile pe care le avem — i-o tăie ofițerul.

Spike plecă să-l caute pe detectivul-șef, dar nici acesta nu-i dădu satisfacție.

— Nu cred că are vreo importanță dacă atacăm astă-seară sau mîine dimineață — zise el. Primejdia pentru nefericiții dinăuntru va fi în clipa cînd se dezlănțuie atacul. Asta-i părerea mea, și e și cea a ministrului de interne. Nu cred că rezolvăm ceva dacă aruncăm în aer intrarea castelului astă-seară. Poate că peste noapte Bellamy va deveni mai rezonabil.

— Nu-l cunoașteți pe Bellamy — spuse Spike întu-necat.

Fiecare tren aducea de la Londra reporteri și spectatori. Povestea asediului de la Garre umpluse paginile ziarelor de seară. Spike, mîndrul proprietar al unei camere de han, se trezi năpădit de o groază de colegi, care, fiind tineri, nu simțeau cîtuși de puțin nevoia să doarmă. Tocmai lua masa în grabă, cînd intră domnul Howett.

— Vreau să arăt unor polițiști intrarea în castel — spuse el. Vii?

Spike își lăsă masa neterminată.

— Cunosc drumul secret. L-am descoperit mai de mult — zise domnul Howett.

Părea îngrozitor de bătrîn. Fața lui avea culoarea chitului. Tremurul din voce îl alarmă pe reporter. Spike nu-l întrebă cum descoperise această intrare secretă în castel și nici la ce-i folosisse descoperirea. Se sui alături

de un grup de detectivi în mașina domnului Howett. Trecură din subsol în pivniță.

— E un pasaj subteran pe aici. Leagă Lady's Manor cu castelul. Le arată pivnița de la mijloc. Scoase o cheie din buzunar, o întoarse în broască și intră. Pivnița era strîmtă. Înăuntru nu se găsea decît o ladă mare, așezată lingă peretele din fund. Domnul Howett o trase spre el. Văzură că în locul ei se cască o deschizătură patrată, atît în podea, cît și în zid. O scară îi conduse într-un coridor. Nu înaintaseră prea mult, cînd auziră o bușitură. Domnul Howett, care mergea în față, scoase o exclamație de durere. Lanterna detectivului luminea locul. Coridorul fusese blocat complet cu o ușă. Drumul secret spre castelul Garre fusese închis.

— Ușa asta n-a fost niciodată închisă — spuse domnul Howett cu o voce tulburată. Țin minte c-am văzut-o. Era întotdeauna prinsă de zid. De aici pînă la castel sînt încă patru uși, și asta înseamnă că va trebui să le aruncăm în aer pe fiecare ca să trecem, căci nu le putem dărîma.

— Sînt încuiate ?

— Sînt blocate cu duși de fier — răspunse domnul Howett. În dosul fiecăreia se găsește un drug gros de oțel, iar inelele în care e prins sînt aproape imposibil de forțat. Regret, domnilor — spuse el cu voce scăzută — speram să vă arăt un drum ușor, dar se pare că v-am dat o sarcină mai grea decît aceea de a forța ușile de la intrarea castelului.

Se întoarseră cu toții. Spike era cel mai dezamăgit dintre ei, cu excepția domnului Howett.

— Credeți că domnișoara Howett a plecat pe acolo ? i se adresă el domnului Howett.

— Mă tem că da — răspunse el. Servitorii recunosc c-au fost plecați și c-au văzut-o pe Valerie intrînd la Lady's Manor. E greșeala mea : ar fi trebuit să angajez mai mulți servitori și nu servitoare.

Vocea îi deveni din ce în ce mai slabă, și cînd termină Spike îl prinse în brațe. Un doctor chemat în grabă îl consultă și diagnosticul lui se dovedi mai încurajator decît îndrăznise să spere Spike.

Lăsîndu-l pe bătrînul zdrobit în grija jupînesei, Spike se întoarse la porțile castelului, unde află că fuseseră primite ordine noi de la Londra. La ora unu noaptea urma să aibă loc atacul. Se uită la ceas : era ora zece ... oră fatală pentru micul grup de prizonieri închiși în celulele îngrozitoare ale castelului Garre.

Capitolul LXX

INUNDAȚIA

Pe Lacy începuseră să-l doară membrele cînd auzi pași pe coridor. Se ghemui la loc, deși era atît de întineric, încît era imposibil ca bătrînul să-l vadă. O lampă sclipi deasupra și domnul Bellamy trecu pe grilaj.

— Domnule Bellamy — șopti Lacy disperat.

Bellamy se întoarse brusc.

— Hei, cum ai ajuns acolo ?

— Nu strigați, pentru numele lui Dumnezeu ! zise Lacy.

Din fericire, așa după cum se așteptase, zgomotul ciocăniturilor de dedesubt acoperea vocea bătrînului.

— Ce vrei? Il întrebă acesta mai încet.

— Dați-mi drumul! îl imploră Lacy. M-au pus aici ca să pîndesc. Au un revolver și m-au învățat să strig în clipa cînd veți apărea.

Bătrînul lăsă lampa jos, scoase ceva din buzunar, se duse în colțul camerei și aprinse o lumină. Făcu același lucru în celălalt colț.

— Domnule Bellamy, dați-mi drumul... V-am spus că...

Jim auzi urletul sfîșietor și se repezi pe scări chiar în clipa cînd bătrînul se aplecase asupra grilajului. Trase de două ori, dar gloanțele nimeriră prea sus. Se uită în jur și văzu o scînteie.

— La pămînt! strigă el.

Sări de pe scări și căzu în genunchi. Atunci răsună prima explozie. Zgomotul îl asurzi. Explozia următoare găuri acoperișul și împrăstie bucățele de piatră în toate direcțiile.

— Ce-i asta? întrebă Julius îngrozit.

— Stai lîngă gaura aia! îl repezi Jim. Și tu, Lacy, vino încoace! De ce nu mi-ai spus că-i bătrînul acolo?

— Nu l-am văzut... — începu Lacy.

— L-ai văzut și l-ai auzit. Ai încercat să-l convingi să-ți dea drumul, și pe noi să ne lase să murim ca niște sobolani.

— Ce-i zgomotul ăsta? întrebă Julius speriat.

— E ceea ce așteptam — îi răspunse Jim.

Lampa de gaz mai ardea încă și celula era slab luminată.

— Avem o singură șansă — spuse Jim și ochii îi căzură pe trapa cimentată. Nu, sînt două — adăugă el și lovi în placa de ciment așezată de Bellamy.

De deasupra se auzi un bubuit continuu și înfundat.

— Ce-i asta? Ce-i asta? bolborosi Lacy. Ce face Bellamy?

— Ai să vezi într-o clipă — zise Jim.

În timp ce vorbea, pe scări se revărsă un adevărat torent de apă. Se rostogolea pe trepte în valuri, încît părea un front masiv, o cascadă imensă. Dușumeaua se acoperi imediat. Jim lucra în apă pînă la glezne. În fiecare moment, nivelul apei urca.

— Nu reușesc — spuse el și lovi violent cu ciocanul în mijlocul dalei.

În urma șocului puternic văzu apărînd o crăpătură. Lovi din nou, dar de fiecare dată mai greu, căci trebui să lovească prin apă, care atenua forța șocului. În cele din urmă renunță. Julius se afla în dosul grilajului. Lacy se strecurase și el alături de femei. Jim sări peste grămada de paturi, sofale și mese. Împreună cu Julius, începu să lucreze nebunește ca să blocheze gaura. Îngrămădeau înăuntru așternuturile de pat, pentru a mai slăbi forța apei.

— Nu cred că ajută mult — spuse Jim și coborî ud din cap pînă în picioare. Bătrînul a spart conductele de apă.

Apa pătrunsese în camera din mijloc, dar datorită baricadei, torentul se transformase într-o suviță de apă.

Jim își dădu seama că pe măsură ce crește presiunea apei, crește și primejdia. Sistemul de ventilație se găsea la nivelul plafonului. Asta era singura consolă în situația de acum. Se întrebă în cît timp o să se ridice apa. Făcu un calcul sumar, bazat pe ritmul în care se umpluse celula. Volumul apei îl surprinsese. Socoti că cel mult în două ore apa avea să ajungă la plafon.

— Să ieșim mai bine și să ne urcăm pe treptele ce duc la bibliotecă — zise el. Doamnele au să stea pe treapta de sus, tu și Lacy pe următoarea, iar eu pe cea de a treia. Nu fac acte de eroism — spuse el. Toate capetele au să fie la aproape același nivel cu tavanul, iar pentru asta trebuie să lăsăm doamnele mai sus.

Precauțiile lui se dovediră justificate. Înainte de a se urca lângă ei pe trepte, Jim închise toate robinetele de gaz. Nici nu apucă să iasă din cameră, că se auzi o bufnitură și baricada cedă. Când ajunse la scară, apa i se urcase până la genunchi.

— De ce-ați stins lumina? Întrebă Lacy furios. O să murim pe întuneric.

— Dacă lăsăm luminile aprinse, murim sigur în întuneric, amice — spuse Jim. Trebuie să folosim tot aerul de aici, și dacă lăsăm luminile aprinse, în câteva minute am fi respirat gaz. Rămase pe cea de-a cincea treaptă de jos și în curând simți apa la picioare. După alte cinci minute, apa ajunsese la glezne. Așteptă până ce ajunse la genunchi, apoi mai urcă o treaptă. Valerie, vrei să vii aici?

Fata se apropie de el în întuneric, iar el o cuprinse cu brațul. Se afla pe cea mai înaltă treaptă pe care putea sta. Apa nu ajunsese încă la el. Dar nu mai avea mult de așteptat. Picioarele îi erau atât de ude, încât nici nu simțea apa când urcă. Se aplecă și își dădu seama că îi ajunsese la genunchi. I se părea că se ridică cu o viteză din ce în ce mai mare.

— Dă-mi ciocanul, Savini. Am să încerc să sparg lăcățul de deasupra.

— N-am adus ciocanul — spuse Julius. L-am lăsat în celulă.

Se așternu o tăcere dureroasă.

— Nu cred că era mare lucru de făcut, în orice caz. Lăcățul ăsta n-ar fi fost de loc ușor de forțat.

Apa îi ajunsese la talie. Aerul era curat încă și nu se simțea nici o presiune. Nu îndrăznea să se gândească la ce se va întâmpla când apa va ajunge la ventilatoare. Nivelul ei se ridica tot mai mult. O simți la piept. O ridică pe Valerie la înălțimea lui și o sărută.

— O moarte ciudată — spuse el și simți că apa i-a ajuns la bărbie.

Capitolul LXXI

ULTIMA VIZITĂ A ARCAȘULUI VERDE

Abe Bellamy stătea la fereastra dormitorului, cu pușca pe pervaz, și se uita în curtea întunecoasă. Autoritățile militare stinseseră toate luminile din sat. Chiar și ferestrele caselor fuseseră camuflate, ceea ce era oarecum în avantajul lui, căci lumina i-ar fi venit în ochi.

Avea o vedere perfectă. Zări trei oameni furișându-se în sus pe alee. Îi opri cu o împușcătură. Văzuseră însă flacăra glonțului și o mitralieră deschise focul. Întins pe dușumea, Bellamy auzi gloanțele fluierându-i pe deasupra capului.

Curând focul încetă și Bellamy trase cu ochiul afară. Veneau alții. Trase din nou și de data asta nimeri pe

cineva. Auzi un strigăt. Observă că se retrag și profită de prilej ca să coboare în camera de gardă. Din conductele sparte, apa se revărsa în două șuvoaie alb-verzui. Trecu peste obstacolul ridicat de el, se apropie prin apă de grilaj și aprinse o lanternă. Apa ajunsese aproape sub treapta superioară. Dădu satisfacut din cap. N-aveau să sosească la timp ca să-i salveze de la moarte pe acești șobolani.

În hol îl găsi pe Sen. Îi spuse bombănind să se întoarcă la mașină. Mutul arătă spre ușă și Bellamy înțelese. Bănuia ce-au să facă cei de afară. Aveau să dinamiteze ușa și să dea năvală înăuntru.

Reveni în camera de gardă, închise și încuie ușa și făcu același lucru cu cea care da din hol în coridor. O să treacă ceva vreme pînă să-și dea seama ce s-a întîmplat și să oprească scurgerea apei. Nimic nu-i mai putea salva dușmanii. Cu acest gînd plăcut, își relua poziția, în pragul ușii de la bibliotecă, așteptînd explozia finală.

Biblioteca avea două intrări. Prima, din hol, iar cea de a doua, de la piciorul unei scări strîmte, care urca la odaia unde stătuse ascuns Lacy. Cea de a doua ușă era de obicei zăvorîtă, dar bătrînul o descuiase pentru un caz disperat.

„Apa le-a ajuns la cap acum” — se gîndi el. Bănuia că se urcaseră pe scară. În zece minute aveau să moară. Nimeni n-ar fi știut cum au murit dacă ar fi putut să tragă conducta pînă în camera de sub bibliotecă. Acum sigur vor ști cum au murit cei din celule; asta poate că are să-i satisfacă. Fusesse silit să facă o spărtură între cele două celule, astfel ca apa să pătrundă în fosta lo-

cuință a doamnei cărunte. De ce nu era și ea acolo! Singurul lui regret era că ea scăpase.

Continua să reflecteze, cînd auzi un bubuit formidabil la ușă, o explozie care zgâlțîi castelul din temelii. Urmă imediat o alta. Înțelese că ușa dinafară fusese doborîtă și nu mai rămînea decît ușa de piatră, căptușită cu oțel; ea va rezista mai mult.

Intră în bibliotecă, lăsîndu-l pe Sen ghemuit cu pușca pe genunchi și așteptîndu-și soarta cu o față imperturbabilă. Bellamy se pregătise să moară. Dorea doar să fie sigur că tot ce-și propusese avea să se realizeze. După aceea nu mai exista nici un motiv pentru ca să trăiască.

Zgomotul ușii care se deschise în spatele lui îl făcu să se întoarcă brusc.

— Rămîi pe loc! îi spuse noul venit cu o voce gravă. Mă cunoști, nu-i așa, Abe Bellamy?

Intrusul rămase țeapăn o vreme, cu arcul încordat la maximum, încît mîna dreaptă îi ajunsese aproape de ureche. Stătea ca o statuie, amenințător — o adevărată întruchipare a destinului, iar lumina din lampa de argint strălucea pe săgeata verde, așintită spre inima lui Abe Bellamy.

— Dacă te miști, teucid! Și nu vreau să mori pînă nu afli.

— Arcașul Verde! spuse Bellamy cu o voce sugrumată. Tu... tu ești Arcașul Verde...

— Ți-am ucis rînd pe rînd complicități, ticăloasele tale unelte folosite pentru a-i nenoroci pe cei nevinovați și a-i asupri pe cei slabi. Unul după altul, Abe Bellamy. Ce-ai de spus ca să nu te condamni la moarte?

Cuvintele sunau straniu și înfiorător. Deși Bellamy nu le știa, erau scoase cuvînt cu cuvînt din sentința de condamnare la moarte pronunțată de tribunalul din Anglia.

— Tu... ești Arcașul Verde? mai putu el să exclame, cu mintea complet zăpăcită.

Rămase fascinat de această siluetă sinistră. Observă detalii mărunte, ca prezența unei a doua săgeți între degetele desfăcute ale mîinii stîngi a arcașului. Se întrebă prostește dacă nu era un efort prea mare să țină arcul atît de încordat și de nemișcat.

Revolverul lui Bellamy se găsea pe birou. Din doi pași putea să-l ajungă. Calculă mișcarea cu grijă, numai că Arcașul Verde îi ghici planul. Trebuia să cîștige timp.

— Am făcut tot ce-am putut ca să îndrept, plătind cu bani...

— Cu bani! îi răspunse arcașul disprețuitor. Cum poți să-mi oferi mie bani? Pot să răscumpere banii anii de chin prin care a trecut, datorită ție, o femeie nevinovată? Pot să răscumpere banii biciuirea și cicatricele lăsate unui om pedepsit din ordinul tău și datorită mașinațiilor tale? Pot banii...

— Stai! Stai! strigă Bellamy disperat. Îți pot oferi ceva care să-ți placă. Ceva care o să-l încînte pe Arcașul Verde.

Pleoapele omului cu arcul se îngustară.

— Ce anume? îl întrebă el grăbit.

— Sînt toți acolo! Bellamy aproape că urlă cuvintele. Înecați ca niște șobolani! Toți! Au ajuns în iad acum, și Featherstone, și Valerie Howett! Iar pe tine să te ia dracu!...

Sări, și în clipa cînd se ridică în aer auzi cea de a treia explozie. Un sunet de clopot funebru, un salut solemn adus celui ce nu se temea nici de Dumnezeu, nici de om, și nici de judecata lui.

Capitolul LXXII

APA SE RIDICĂ

În vreme ce Abe Bellamy se afla în capelă, pipăindu-și țeava fierbinte a puștii, în pivnița de dedesubt cinci persoane așteptau moartea. Lacy, alb de frică, cei doi Savini, ghemuiți împreună și resemnați.

— Featherstone.

Jim nu răspunse.

— Dacă bancnotele se udă mai sînt bune?

Lacy scînci. A fost singurul răspuns primit de Julius. Atunci se întîmplă un miracol. Apa începu să coboare, mai repede chiar decît urcase.

— Ce s-a întîmplat?

— Avem o pauză — i se răspunse sarcastic. A cedat clapa de la celulele de jos și apa năvălește acolo. Cînd bolta inferioară se va umple, apa va urca din nou.

— Nu putem să ieșim? gemu Lacy. Tu n-ai decît să mori, ești polițist, și se presupune că trebuie să riști. E de datoria ta să ne scoți de aici...

— Gura! țipă Julius la el.

Lacy era însă înnebunit de frică.

— Mi-ai luat banii, Savini. Hoțule! Mi i-ai luat când am fost leșinat.

Jim auzi mișcare și un țipăt al lui Fay. Urmă apoi o bufnitură și o plescăitură.

— Julius a căzut în apă! urlă fata. Are să se înec! Bestie!

Urmă o nouă plesnitură și țipătul lui Lacy în clipa când ajunsese în apă. Jim coborî în fugă treptele. Apa continua să se retragă, deci nu era nici un pericol de înec. Pași pe pardoseală și își croi drum prin apă spre locul unde se auzise zgomotul unei lupte. Mîinile lui întinse dădură peste un cap, pe care îl apucă de păr și-l trase violent înapoi.

— Urcă pe scară, ticălosule! șuieră el.

Lacy se întoarse și, drept răspuns, îl înșfăcă.

Valerie rămase paralizată de groază. Era o beznă totală. Nu vedea nimic din lupta ce se dădea în întuneric. Urletele lui Lacy, aproape nebunești, răsunau înfricoșător. Simți că Fay trece pe lângă ea și coboară.

— Julius!

Strigătul ei disperat răsună ca un ecou prin acest cavou.

— Sînt aici. Unde-i căpitanul?

— Aici, lângă trepte! țipă ea și se aruncă spre locul de unde se auzea un zgomot infernal.

Căzu exact peste Lacy, care îl apucase pe Jim de gît și îi ținea capul cu forța sub apă. Sosirea providențială a lui Fay răsturnă situația.

— Urcă îndărăt pe scară — gîfîi Jim.

În primele momente ale luptei se lovise cu capul de zidul de stîncă. Simțea cum îi șiroiește sîngele pe obraz.

Cînd cei doi se încheștară din nou, Fay căzu pe spate. Între timp, Julius ajunsese la ei și, prin eforturile lor unite, nebunul fu învins.

— Adu-l sus pe scară rep de. Apa urcă din nou! spuse Jim, și amîndoi îl traseră pe Lacy de-a lungul treptelor.

Se ridica o problemă la care Jim nu se gîndise. Nu mai avea nici o importanță că trebuiau să moară cu toții, dar pentru nervii lor încordați prezența acestui individ dezlănțuit devenise insuportabilă. Lacy se zbătea și suitul lui pe scară se dovedi un coșmar.

— Am să-l țin în fața mea — spuse Jim cînd atinse limita treptelor.

— Nu vreau să mor! Nu vreau să mor! Să te ia dracu, Featherstone! M-ai mai bătut o dată, cîine! Tu m-ai adus aici! N-aș fi ajuns niciodată la Garre, dacă n-ai fi fost tu!

— Taci din gură, că te strîng de gît!

Mîinile lui Jim îl înșfăcă de gîtlej. Lacy deveni neputincios.

— M-ai pus pe o treaptă mai de jos ca să mă înec primul — hohoti el. Păcat că n-a ucis-o Coldharbour pe fata asta! Atunci n-am fi ajuns aici!

— Capul tău e la înălțimea tavanului. Mai sus ca atît nu se poate. Liniște!

Jim auzi voci deasupra. Vorbeau doi oameni. Unul era Bellamy. Pe celălalt nu-l recunoscuse. Dacă striga după ajutor, însemna să se epuizeze. Simți că atinge cu gamba ceva. Întinse mîna și descoperi o măsută care plutea prin celulă. O trase spre el, întrebîndu-se la ce

putea folosi. Îi veni o idee. O întoarse cu picioarele în sus. Dacă o putea sui pe față pe masă, picioarele mesei aveau să se proptească de tavan, obținând astfel un mic suport, un mic spațiu de respirație sub cupola tavanului. Reflectă și își dădu seama că astfel nu făcea decât să prelungească agonia fetei. Atunci îi făcu vînt mesei cu piciorul.

— Mi-a ajuns apa la gît — gîfii Lacy și începu să se zbată. Dă-mi drumul, blestematule!

— Te-arunc pe scară dacă nu te liniștești! îi răspunse Jim aspru.

— Omul se smuci, scăpă și îl lovi. Trase însă în gol. Îl auziră căzînd în apă. Strigătele lui o făcură pe Valerie să se cutremure.

— Nu știi să înot! Ajutor!

— Stai pe loc, Featherstone! spuse Fay cu o notă de comandă. În cîteva minute se termină cu el.

Era însă prea tîrziu. Jim intrase în apă și-l trăgea afară pe Lacy. Acesta se smiorcăia, plîngea, mai mult mort decât viu.

Jim se hotărî să-i spună lui Valerie tot ce gîndea. Își aplecă fruntea spre ea.

— Valerie — spuse el — să știi că am fost gelos pe John Wood.

— De asta m-am temut și eu — răspunse ea calm. Într-adevăr, mă fascinează. Mi-e chiar drag. Dar e altceva decât dragostea pe care o simt pentru tine.

Își lăsă capul în jos și bărbia îi atinse apa. Închise ochii. Afară de smiorcăiturile lui Lacy, domnea o tăcere deplină. Nu mai aveau decât speranța de a se arunca în apă și de a încerca să plutească pînă cînd îi

vor lăsa puterile. Jim se înălță pe vîrfurile picioarelor ca să-și mai țină gura afară din apă și o sfătui pe Valerie să procedeze la fel.

— Ce-i asta? Întrebă în șoaptă Julius.

Deasupra se auzi un zgomot înfundat, ca și cum ar fi căzut o mobilă. Acoperind zgomotul, o voce răsună de făcu apa să tremure. La buzele lui Jim ajunseră mici valuri. Își dădu seama că undeva prin apropiere se produsese o explozie. Dacă poliția ar intra în castel la timp! Devenise o problemă de minute, căci apa nu se mai ridica totuși cu aceeași viteză. Piedicile opuse de cadrul ușilor măriseră volumul și presiunea.

Atunci, deasupra capului răsună un clinchet. Sub ochii lor în apă se reflectă o dîră de lumină. Trapa se deschidea!

Jim ridică mîna și împinse, dar trebuia să tragă mai întîi partea cealaltă din apă, a trapei.

— Savini, Valerie, ajutați-mă să împing! gîfii el.

Mîinile lor se înălțară încet și trapa se mișcă. Cineva apăsa deasupra, pe cealaltă parte a dalei, pentru a o ridica.

— Sînteți toți acolo? Întrebă o voce.

— Da. Puteți să trageți de capătul ridicat al dalei?

Din dosul pietrei apără o mînă, o mînă brună, musculoasă, și trapa fu urcată în poziție verticală.

Fay ieși prima și se prăbuși sfîrșită pe covorul din fața căminului. O urmă Julius, apoi Lacy, care își croi drum nebunește, lovind bezmetic în dreapta și în stînga.

Valerie se prinse de marginea trapei și Julius o trase afară. Se uită înapoi. Jim dispăruse, iar ea rămase cu privirea ațintită în apa întunecoasă.

— Unde-i... Jim ? strigă ea disperată. Omul ăsta l-a aruncat îndărăt în apă !

Julius își scoase haina learcă și coborî din nou treptele. Nu mai era loc de înnotat. Trebuia să plonjeze. Fără să ezite, se aruncă în beznă. Vedeă patratul de lumină lăsat de trapa deschisă. Curînd, mîna lui dădu peste o haină pe care o apucă. Trăgînd cu toată forța, îl aduse pe Featherstone, care leșinase, la capătul scării inunate. Peste cîteva clipe, Jim se afla afară.

Cînd deschise ochii, primul lucru pe care îl văzu fu un soldat cu pușca în mîna și baioneta strălucind. Soldatul stătea în cadrul ușii și se holba la Abe Bellamy, ce zăcea întins pe spate, cu brațele desfăcute. Avea înfipte în inimă două săgeți, atît de aproape una de alta, încît păreau că se ating.

— Cine a făcut asta ? întrebă soldatul.

Jim se sculă în picioare și se uită prin cameră. Dar cel care le deschisese trapa și ucisese monstrul dispăruse.

Se întîlniră în hol cu domnul Howett, care o îndepărtă pe fiica lui de trupul țeapăn al șoferului.

Jim o lăsă pe fată în grija tatălui ei și se întoarse împleticindu-se în cameră, slăbit și cu dureri mari. Lacy îl lovise în plin și, o clipă, leșinase. Apa se revărsase pe parchet și începuse să iaunde coridorul ce ducea în sufragerie, curgînd valuri pe scara din hol. Trimise un polițist să găsească contuarul principal și să închidă apa. Apoi, cu ajutorul lui Jackson, unul dintre primii care intraseră în castel, ridică pe sofa cadavrul lui Bellamy și-l percheziționă. Spike Holland intră în cameră chiar în clipa cînd Jim se ocupa cu acest lucru.

— E mort ? întrebă Spike.

Jim dădu din cap.

— El e mort de-a binelea, iar eu aproape mort. Cheamă o ambulanță să ridice asta.

„Asta“ era Lacy, care zăcea încă pe covor și gemenă.

Cînd Spike se întoarse, îl găsi pe Jim pe sofa, cu capul în mîini, alături de cadavrul lui Bellamy. La intrarea lui Spike, înălță capul.

— Unde-i Savini și cu nevastă-sa ? întrebă el.

— I-am trimis la han, în camera mea. Savini era curios să știe dacă arde focul în cameră sau dacă apa strică bancnotele.

Jim zîmbi slab.

— Dacă Arcașul Verde l-a ucis pe Bellamy, trebuie să se afle încă în castel — spuse Spike, așezat la masă și așteptînd să-i vină legătura telefonică. N-a putut să scape prin subterană.

— Care subterană ? Cea care vine de la Lady's Manor ? De ce n-a putut să vină pe acolo ?

— Fiindcă toate ușile sînt baricadate pe dinăuntru. Cum termin cu telegrama asta la ziar, mă duc să mă încredințez din nou.

— De data asta chiar că l-am descoperit pe Arcașul Verde, Holland — spuse Jim și se ridică țeapăn.

— Eu l-am descoperit mai de mult — răspunse Spike bine dispus. Se numește domnul Howett, dar nu știu dacă am să public știrea asta.

— Dacă ai s-o faci — spuse Jim — ar însemna să publici ceva cu totul fals. Arcașul Verde e...

Apoi se răzgîndi.

— Cine-i Arcașul Verde? insistă Spike. Spune-mi, Featherstone, mai am încă timp să prind prima ediție. Jim se târî spre ușă și întoarse capul.
— Poate că n-am să-ți spun niciodată — zise el.

Capitolul LXXIII

JULIUS USUCĂ BANII

La *Mistrețul albastru*, Jim descoperi că fidelul său valet Angus sosise, aducînd cu el un schimb de haine, în așteptarea eliberării stăpînului — o atenție pe care căpitanul Featherstone o aprecie foarte mult. De îndată ce se schimbă și se bărbieri, plecă la Lady's Manor, sperînd s-o găsească pe fată adormită. Spre surprinderea lui, Valerie se găsea în salon, împreună cu John Wood.

Fata se îndreptă spre el cu brațele întinse și-l îmbrățișă.

— Voiam să rămîn cu tine, dar tata m-a adus în grabă aici — spuse ea. Îl cunoști pe domnul Wood.

Jim se înclină în fața lui Wood, iar acesta, cu un zîmbet pe buzele sale fine, îl fixă cu privirea.

— Am o mare surpriză pentru tine, Jim — spuse ea. S-a întîmplat cel mai extraordinar lucru. Ghici pe cine am găsit cînd m-am întors aici?

Jim făcu un semn cu capul că nu știe.

— Pe mama!

În timp ce ea vorbea, ușa se deschise și domnul Howett intră la braț cu o femeie frumoasă și delicată, Jim remarcă imediat asemănarea dintre ele.

— Ți-l prezint pe Jim, mamă. Ultimul cuvînt îl pronunță timid. Ai auzit de Jim Featherstone?

Doamna Held îi luă amîndouă mîinile.

— Vă datorez foarte mult, căpitane Featherstone — zise ea — și cred că vă veți găsi răsplata. Ochii ei trecură de la Jim la omul de pe sofa. Doamna Held zîmbi. Vi-l prezint pe fiul meu, căpitane Featherstone — spuse ea.

— Fiul dumneavoastră! exclamă Jim.

Doamna Held surîse de uimirea lui.

— John Wilfred Bellamy — zise ea calm.

Jim, care știa atîtea, îglorase acest fapt vital. Aruncă o privire uimită de la unul la altul.

Resimțea încă efectele luptei din apă cînd ajunse în sat și se îndreptă spre han. În ciuda orei tîrzii, străduța era plină de oameni, iar lampagii redădeau satului luminația lui obișnuită. Îl găsi pe Spike vesel la bar, în mijlocul unei mulțimi de colegi.

Jim nu-și făcea nici o iluzie asupra fericirii lui Spike. Pe ziarist, îl interesa mai mult din punct de vedere profesional decît afectiv dacă Abe Bellamy reușea sau nu în oribila sa încercare de a-și distruge dușmanii. Reportajul îi provoca lui Spike o bună dispoziție atît de bună, încît Jim intră la idee.

— Nu, nu sînt beat, dacă asta vrei să spui. Aș zice mai degrabă că sufăr de o excesivă poftă de trîncăneală. Am uitat cine a spus asta, dar cred că era un nou recrut al profesiei de reporter de teren.

— Unde-i Julius ?

— Vino să-l vezi ! Spike urla de veselie. Stă în fața focului și uscă bancnote de zece lire. Fay a împrumutat un fier de călcat de la proprietăreașă și execută o treabă în fața căreia și un specialist s-ar îngălbeni de invidie.

Jim îl urmă pe scară. În camera mare ocupată de Spike de la venirea lui la Garre, și devenită locul de întâlnire și clubul fără pretenții al reporterilor nou-sosiți, Julius Savini usca bancnote. Stătea turcește în fața căminului, îmbrăcat în pijamaua lui Spike, și ținea înaintea focului, cu ajutorul unui vâtrai, o bucată de hîrtie albă.

— Cred că asta-i gata, Fay — spuse el și se uită mulțumit la hîrtie.

Fay luă bancnota din vâtrai, o așeză pe o cîrpă și o călcă încet cu fierul. Il văzu pe Jim și zîmbi. Proprietara rochiei pe care o purta era scundă și grasă. Fay era înaltă și subțirică. Efectul era amuzant.

— Ai venit la timp, Feathers. Julius uscă bancnotele pe care bătrînul Bellamy i le-a dat cînd ne-a vîrît în celulă. Ne aparțin — adăugă ea cu oarecare demnitate — iar dacă sîrmanul ăla de Lacy, în nebunia lui, are să pretindă că Julius l-a jefuit, am să-ți cer să-l bagi la zdup.

— Cîți bani sînt acolo, Fay ? o întrebă Jim amuzat.

— Aproape zece mii de lire. Nu i-am numărat încă, dar cam atîta e. Ne stabilim la țară și deschidem o fermă de păsări. Ouăle au fost întotdeauna pasiunea mea. Unde-i Lacy ?

— L-am internat în spitalul cel mai apropiat și nu cred că trebuie să-ți faci griji din cauza lui. L-am perchezițio-

nat înainte de a-l trimite și sergentul Jackson a descoperit o sumă considerabilă în buzunarele lui.

— Banii lui Lacy nu ne interesează — zise Fay cu un aer superior. Nu-i așa, Julius ?

Julius clătină din cap, evitînd privirea detectivului.

— Să nu invidiezi pe nimeni. Asta-i moto-ul meu, Featherstone. Sînt încîntată dacă nenorocitul ăla are bani. Unde-i ținea ?

— Am uitat. Cred că într-un buzunar de sub haina aia verde caraghioasă, la un loc cu ceilalți bani.

— Care ceilalți bani ? întrebă Fay, făcînd pe nevinovata. Erau mulți ?... Mă refer la cei pe care i-ai găsit.

— Vreo două mii — spuse Jim.

Fay scoase o exclamație de ciudă.

— Ai auzit, Julius ? strigă ea. Avea două mii de lire în buzunar ! Făcu un efort ca să-și revină. Mă bucur — spuse ea cu mai puțină bună dispoziție — deși sînt o groază de bani aruncați, fiindcă un individ ca Lacy n-o să știe cum să-i cheltuiască. Cheltuitul e o artă, Feathers. Trebuie să fi fost educat pentru asta. Bănuiesc că-i ținea în buzunarul din stînga al pantalonilor ăia ridicoli, nu-i așa ? întrebă ea nepăsătoare.

— Nu sînt chiar sigur, Fay, dar cred că acolo erau — zise Jim.

— Ți-am spus eu, Julius... — începu ea pe un ton de reproș.

Julius tuși.

— Ți-am spus eu — continuă ea — să-i iei revolverul și să lași banii acolo. Vezi, Feathers, ce frumos s-a purtat Julius ?

— Hai să fim serioși, Fay. Ai de gând într-adevăr să deschizi o fermă ?

Fay dădu din cap.

— O să ne ajute domnul Howett — spuse ea. Și nu uita, Feathers, că în ciuda capitalului nostru, bani economici de Julius după ani de muncă grea...

Jim rîse.

— Nu mă interesează cum a obținut Julius banii — spuse el — dar am să accept povestea pe care mi-ai spus-o acum, că bătrînul i-ar fi dat lui banii.

O luă de umeri și, în fața ochilor pătrunzători, dar indulgenți ai lui Julius, o sărută ușor pe obraz.

— Ești o femeie drăguță, prea cumsecade și prea cinstită, în fond, ca să fii o escroacă. Dacă Julius te mai vîră în vreo escrocherie, n-am să-l iert niciodată.

Fay nu vorbi decît după plecarea lui Jim.

— Ai văzut, Julius ? întrebă ea cam nesigur. Mi-a plăcut cînd m-a sărutat.

— Se pare că te place — spuse Julius fixînd o bancnotă de cincizeci de lire, moale și udă, la capătul vătraiului. Băiatul ăsta e prea cumsecade ca să fie polițist.

Există tot felul de puncte de vedere.

Capitolul LXXII*

SECRETUL ARCAȘULUI VERDE

A doua zi dimineța, Jim se întîlni cu domnul Howett, așa cum se înțeleseseră din ajun. Valerie plecase în oraș cu mama ei, așa că Jim și Howett rămaseră singuri. Bă-

trînul își recăpătase vigoarea. Ochii lui blînzi, strălucind în dosul lentilelor puternice, își păstrasera vechea forță, vechea intensitate.

— Mi se pare că ar trebui să cunoști întreaga istorie de la început la sfîrșit, căpitane Featherstone. Cred că Valerie ți-a spus cîte ceva între timp. Am să încep însă mai bine cu începutul. Au fost doi frați : Abel și Michael Bellamy. Abel era cu șase ani mai mare ca Michael. Viața lor s-a desfășurat la fel ca a mea. Adică la început au fost săraci, iar lui Abe părinții n-au putut să-i dea educația pe care a primit-o mai tîrziu fratele lui, Michael. Abe și-a urît fratele din prima clipă, și cînd a crescut și a văzut diferența dintre ei pe plan social, ura lui s-a intensificat. Abe a cîștigat bani aproape de la început, speculînd acțiunile societăților de construcții. Banii îi veneau cu nemiluita. Cu toate acestea nu-și ierta fratele pentru avantajele ce i le oferea educația, sau poate din cauza preferinței arătate fratelui mai mic. După moartea părinților, se grăbi să pregătească ruina fratelui său.

Poate că s-ar fi plictisit și de această pasiune, dar, din nefericire sau din nenorocire, fratele său Michael s-a îndrăgostit de o femeie, singura femeie de pe lume care-i inspirase lui Abe un sentiment vag asemănător dragostei. Se numea Held, Elaine Held, o fată de familie bună, care comisese indiscreția de a-i arăta lui Bellamy cît de mult o îngrozea urîtenia lui. Cu obiceiurile lui brutale, Abe s-a dus la tatăl fetei și i-a oferit o sumă mare de bani dacă avea să se opună căsătoriei lui Elaine cu Michael, convingînd-o pe fată să-l ia pe el. Tatăl, un om din buna societate a Cleveland-ului, respinse indignat sugestia lui, iar căsătoria avu loc.

Era prima înfrângere suferită de Abe Bellamy în cariera lui. Se simți atît de lovit, încît lucră ani de zile ca să pună la punct ruina fratelui său. Din cînd în cînd mai încerca s-o convingă pe Elaine să divorțeze pe un motiv oarecare și să se căsătorească cu el. Elaine nu i-a destăinuit niciodată soțului ei și pînă la moartea lui bietul Michael Bellamy n-a cunoscut forța care l-a ruinat.

Elaine a născut un copil, un băiat, și o vreme Abe Bellamy și-a încetat persecuțiile. După nașterea celui de-al doilea copil, întîlnind-o într-o zi întîmplător pe Elaine la New York, vechea lui pasiune păru să renască. Își reînnoi cererea. Ea îi respinse propunerea în așa fel încît nu-i lăsă nici o îndoială asupra sentimentelor ei în ce-l privea. Abe plecă și jură să se răzbune. Peste o lună, fetița, cel de al doilea copil, fu scoasă la plimbare de guvernanta ei. În timp ce atenția acesteia era îndreptată în altă parte, fetița a fost răpită.

Abe încercă să îndepărteze bănuielile lor, făcînd pe prietenul dezinteresat. Se oferî să cheltuiască o mare sumă de bani pentru a regăsi copilul. În secret îi transmisese femeii prețul pe care trebuie să-l plătească și anume, același de totdeauna, să divorțeze și să se mărite cu el. Elaine nu avu curajul să-i spună lui Michael, deși bănuia că Abe pusese la cale răpirea. Nu-i rămînea decît să se roage ca inima acestuia să se îmbune și să-i readucă copilul. În cele din urmă, cînd Michael era gata să angajeze detectivi ca să-și regăsească fiica, Abe profită de prilejul catastrofei feroviare de la River Bend și trimise un om să lase un pantofior lîngă resturile adunate în scopul identificării. Ce-a urmat a fost ușor. Au apărut martori falși care au declarat că au văzut o femeie cu un copil. Astfel, cercetarea a fost abandonată.

— Nu era însă Valerie — spuse Jim. Asta s-a întîmplat acum douăzeci de ani, iar Valerie a venit în casa dumneavoastră acum douăzeci și trei de ani.

— Au avut loc două accidente la River Bend. Aici s-a înșelat John Bellamy. Primul a avut loc acum douăzeci și trei de ani. Al doilea tot-acolo, dar trei ani mai tîrziu. Wood, sau Bellamy cum am să-i spun, nu avea decît informații reduse după care să se conducă. Auzise de la mama lui istoria răpirii fetei, și n-a încercat să verifice data accidentului de la River Bend decît la dispariția mamei sale.

Curînd după această îngrozitoare întîmplare, Michael Bellamy a murit, iar Abe, fără să mai aibă vreo îndoială că Elaine, acum văduvă, avea să se mărite cu el, a venit la tînără — era încă tînără pe atunci — și și-a reînnoi cererea. A fost din nou respins. A amenințat-o că se va răzbuna în toate felurile, iar ea, amintindu-și soarta fiicei ei, de a cărei moarte îl ținea răspunzător pe Bellamy, a adunat toți banii ce i-a putut strînge, a vîndut mica proprietate pe care i-o lăsase soțul ei și a plecat în Anglia. Au trecut mulți ani pînă cînd Bellamy i-a dat de urmă. Se stabilise acolo sub numele ei de fată și trăia destul de confortabil într-o localitate nu departe de aici, la Guildford. Fiul ei urma o școală tehnică de ingineri. Bellamy reapăru deodată pe scenă și, fără să mai propună vreo căsătorie, și simulînd că-și regretă prostia făcută, o determină să-și retragă economiile, investite într-o serioasă întreprindere comercială, și să le vîre într-o speculație riscantă. Ca urmare, Elaine își pierdu aproape toți banii. Dădu însă dovadă de un curaj remarcabil. Adună ce-i mai rămăsese din averea ei ruinată și se mută la Londra, luînd cu ea băiatul. În-

chirie o căsuță lângă colegiul în care își termina studiile copilul.

Bellamy o lovise o dată pe Elaine prin fiica ei. Se hotărî să repete operația. Băiatul se pomeni înconjurat de oameni gata să-i acorde ospitalitate. Fără să bănuiască ceva, fu dus într-o casă din West End, unde fraierii cu bani erau jefuiți la cărți de profesioniști ai jocurilor de noroc și de amantele lor. Tânărul Bellamy nu era nici bogat și nici fraier. Curînd după ce ajunse în această speluncă de lux, își dădu seama unde se afla. Înainte de a pleca, una dintre femei scoase un tipăt și afirmă că i s-a furat o broșă cu diamante. Fu chemată poliția și broșa fu găsită în buzunarul lui Bellamy, sau mai degrabă prinsă cu un ac înăuntru hainei sale de seară, pe care o scosese pentru a juca biliard. Adus în fața unui judecător, a fost condamnat la șase luni de muncă silnică.

De data asta, Abe își dezvălui jocul. Îi mărturisii femeii cine purta răspunderea, fără să-i ascundă că el mașinase întreaga afacere, și o amenință cu pedepse și mai grave. Căm pe atunci cumpără castelul Garre, fiind, cred, de la bun început, influențat de forța lui și de avantajele pe care le oferea faptul de a ține ca prizonieră înăuntru pe cea care devenise obiectul urii lui. Abe Bellamy era un om care se ținea de cuvînt. Unul din aco-liții lui l-a pus în contact cu un gardian corupt, numit Creager, bănuir de a face afaceri necinstite cu deținuții și care odată fusese cît pe aci să-și piardă slujba. Se pare că Creager a fost inițiatorul aceluia plan mîrșav. Abe nu cunoștea prea bine legile din Anglia sau regulamentele închisorilor. Așa că probabil Creager a fost autorul înscenării care a urmat.

Într-o dimineată s-a auzit un strigăt de ajutor din celula lui Bellamy, iar Creager a ieșit dinăuntru cu capul plin de sînge. Țineți minte că ați dat de o scrisoare în care spunea că e sigur că va fi rănit. S-a rănit singur cu o cazma, care nu avea cum să se găsească în celulă. Creager a jurat mai tîrziu că unelta fusese introdusă pe furiș de către prizonier, ascunsă sub haine. Tânărul a fost dus într-o carceră de pedeapsă și după o vreme chemat din nou în fața justiției.

După cum știți, nu există decît o singură pedeapsă pentru un deținut care a atacat un gardian, și anume biciul. E o pedeapsă oribilă, deși pentru unele delict e poate mai eficace decît închisoarea. Băiatul a primit treizeci și cinci de lovituri de bici și poartă și astăzi pe umeri urma lor. Cînd a ieșit de la închisoare, a început să-și caute mama. Descoperi că ea a dispărut. Fiind înregistrat la poliție, își schimbă numele în John Wood. Lucră zi și noapte, cînd la strung, cînd căutîndu-și mama. Reuși să efectueze o inovație foarte prețioasă, pentru care primi un brevet. Inovația îi aduse o mică avere.

În tot acest timp nu conținu s-o caute pe Elaine Held. La izbucnirea războiului intră în armată. Aici trebui să-și dea numele adevărat, căci autoritățile i-au cerut certificatul de naștere. A fost dat mort în timpul unui zbor deasupra Germaniei. Greșeala a fost descoperită mai tîrziu și rectificată în buletinul oficial. Unul dintre aspectele cele mai extraordinare ale acestui caz e că Abe Bellamy n-a știut de această rectificare.

Pasiunea băiatului pentru creșterea copiilor mici s-a dezvoltat o dată cu averea lui. A fondat o serie de cămine pentru copii în Belgia, și cred că-și extinde planul în Anglia și America. Lăsa, firește, un testament în fa-

voarea lui John Wood, deoarece ca soldat adunase mai multe lucruri, pe care dorea să le recapete, iar aceasta era singura cale. Ne lovim din nou de faptul că autoritățile engleze nu și-au bătut niciodată capul ca să descopere dacă Bellamy a murit sau nu. Au acceptat informația oficială, iar Bellamy a trecut în posesia moștenirii pe care și-o lăsase singur!

Jim îl așteptă să continue, dar se părea că domnul Howett terminase.

— Asta-i toată istoria, căpitane Featherstone — spuse el grav.

Jim se uită în tavan și trimise în aer un colac de fum.

— Există o casuță la Cloister Wood — spuse el. Casuța se află la exact cinci mile de aerodromul Ad-dley, care și iarna și vara ține o legătură poștală zilnică cu Belgia.

— Așa mi se pare.

— Mi s-a spus — continuă Jim cu privirea ațintită mai departe în tavan — că domnul Wood* e un pasager frecvent.

— S-ar putea.

— Avea obiceiul să sosească târziu după-amiaza și să se întoarcă devreme dimineța. Se afla întotdeauna în Belgia dacă îi telefonai, așa cum s-a întâmplat după asasinarea lui Creager.

— Și asta s-ar putea — repetă domnul Howett.

— O altă realizare ciudată a lui John Wood Bellamy e arta lui de a trage cu arcul și săgeata, ceea ce ar putea să fie, după cum spuneți dumneavoastră, domnule Howett, în ce vă privește, o coincidență.

— De unde știți? îl întreabă domnul Howett imediat.

— Am făcut mai de mult niște cercetări în Belgia, de fapt după moartea lui Coldharbour Smith, și am desco-

perit că Wood se găsea la Londra. Am mai descoperit că foarte aproape de Wenduyn se află o întindere largă de nisip, unde un om, un englez excentric — acolo i se spune „englezul“, deși e american — putea să se antreneze la trasul cu arcul mai multe ore pe zi, ceea ce și făcuse ani de zile, chiar și înainte de război. Va trebui să recunoașteți că și asta e un lucru remarcabil.

Domnul Howett se întoarse brusc spre Jim Featherstone.

— Am să vă întreb ceva, Featherstone — spuse el. Sînteți ofițer de poliție și aveți unele îndatoriri. Știu însă că uneori poliția închide ochii, chiar în fața celor mai oribile crime. Numiți asta „a acționa în interesul public“. Acest „interes public“ a devenit un fetiș în Anglia. Nu sînt prea sigur dacă nu-i un fetiș la care oamenii cumsecade n-ar trebui să se închine. Cine e Arcașul Verde?

— Mă întrebați serios? spuse Jim.

Domnul Howett dădu din cap.

— Am să vă spun cine e Arcașul Verde — zise Jim, evitînd încă privirea bătrînului. E cel care a scos-o pe Elaine Held din celula unde o închisese Abe, a fugit cu ea în miez de noapte și a adus-o la Lady's Manor, unde a fost descoperit de dumneavoastră și ținut la respect cu pistolul pînă ce ați aflat adevărul și l-ați ajutat să scape.

— N-am aflat cine era — răspunse domnul Howett grăbit. Avea o mască pe față. Trecerea subterană am descoperit-o mai târziu, întîmplător. De fapt, am pătruns o dată în castelul Garre și am fost văzut de Julius.

— Bellamy a făcut o descoperire similară cînd s-a dus în cămară să caute lapte. Mi-a spus Lacy azi-dimi-

neată — zise Jim. Mi-a mai spus de asemenea că Abe a găsit o batistă, pierdută de Valerie când cerceta castelul și luată apoi de Arcașul Verde. Femeia care plîngea și a cărei voce a auzit-o Valerie era Elaine Held. A fost dusă pe un drum ocolit în căsuța din pădure. Arcașul Verde e omul a cărui barcă ați găsit-o când a fost ucis Smith. E omul care se afla destul de aproape de Spike Holland în holul hotelului Carlton pentru a-l auzi pe Creager, pe care l-a recunoscut, el nefiind însă recunoscut, tot așa cum nu l-a recunoscut nici Abe când s-a dus la el să cumpere castelul. Vă spuneam că l-a auzit pe Greager comunicîndu-i lui Holland că are să-i spună ceva. Atunci s-a hotărît să-l omoare, decît să apară povestirea, căci își închipuise cu totul eronat că istoria lui Creager va fi despre biciuirea lui, ceea ce însemna că va fi trădat, iar vizitele lui nocturne la castelul Garre vor deveni zadarnice. Arcașul Verde e omul care a văzut-o pe Valerie trecînd peste zid în curtea castelului Garre. Părăsindu-și metodele obișnuite, a urmărit-o și a scăpat-o de dulăi. Mai departe — continuă Jim — el a fost unul dintre primii oameni care au înțîlnit-o pe Valerie când ea a ieșit din castel. Este omul care a luat jurnalul doamnei Bellamy, căci carnetul îi dezvăluia identitatea.

— Ce-aveți de gînd să faceți? Să-l demascați? Întrebă domnul Howett.

— Nu-i de „interes public“ să-mi demasc viitorul cumnat — zise Jim — chiar dacă e un ucigaș sau — și apăsă pe cuvinte — chiar dacă a acționat ca un călău — spuse Jim.

Bătrînul îi întinse mîna.

— Nu știu ce planuri ai, Jim Featherstone — zise el — dar am impresia că vei demisiona dintr-o slujbă bună.

Poate că ai dreptate. Mi s-a spus că ai un venit personal, iar eu îți ofer cea mai bună situație ce-mi stă în puteri.

— Aș dori să devin ginerele dumneavoastră — spuse Jim și, o clipă, fața bătrînului se întunecă.

— Chiar și asta — spuse el gînditor. Depinde în întregime de ce va răspunde Elaine Bellamy la o întrebare pe care am să i-o pun în clipa când își va reveni destul ca să discute despre căsătorie.

CUPRINS

Capitolul I	
Un reportaj bun	5
Capitolul II	
Omul fără frică	9
Capitolul III	
John Wood din Belgia	16
Capitolul IV	
Săgeata verde	24
Capitolul V	
Abe Bellamy și secretarul său	39
Capitolul VI	
Jim Featherstone — un om care nu face nimic	36
Capitolul VII	
Un om chemat la cartierul general al poliției	42
Capitolul VIII	
Fay se întâlnește cu un vechi prieten	47
Capitolul IX	
Arcașul Verde	52
Capitolul X	
Batista	58
Capitolul XI	
Obiceiurile lui Abe Bellamy	62
Capitolul XII	
Valerie și glezna ei scrântită	79

Red. resp : NATALIA PETRUT
Tehnoredactor : MARIANA PUSCASU

Dat la cules 07.01.1967. Bun de tipar
20.03.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 7765.
Tiraj 40.140. Hirtie ziar sul de 50 g/m²,
700×1000/32. Coli editoriale 15,95. Coli de
tipar 13,75. A. 19 741. C.Z. pentru biblio-
tecile mici 8 R — 94.

Tiparul executat sub comanda nr. 79 616
la Combinatul Poligrafic „Casa Științei”,
Piața Științei nr. 1, București —
Republica Socialistă România